

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

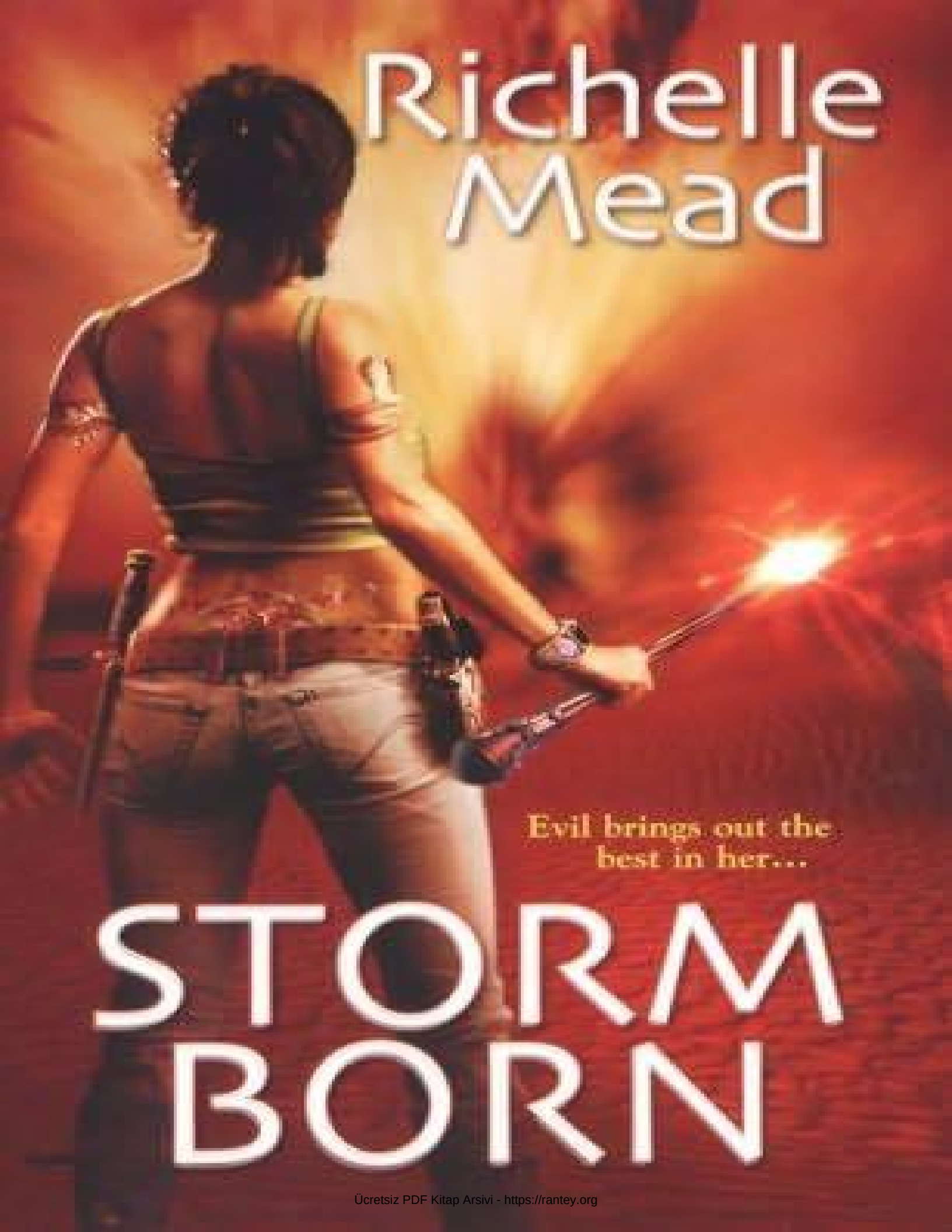
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Richelle
Mead

Evil brings out the
best in her...

STORM BORN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

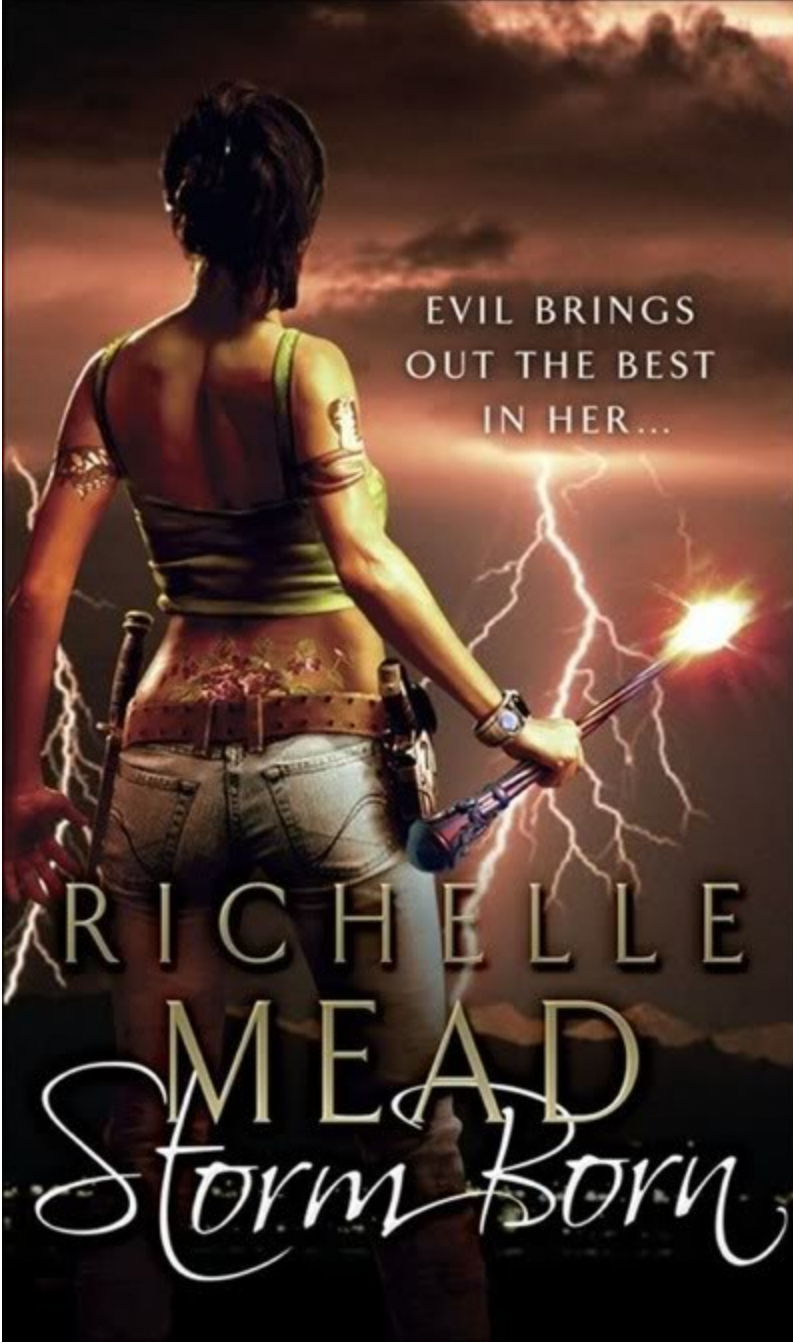
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YÜZ KAPALI

"Siz veteriner değilsiniz. Veterinerler köpeklerle kuduz aşısı yapar. Etrafa elemental atmazlar."

Kiyo bana seviyeli bir şekilde baktı. "Ve Web tasarımcıları elementalleri Öteki Dünya'ya sürgün etmez."

"Evet, bazen ek iş yapıyorum."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme hayaleti belirdi. "Bunun hakkında konuşmamız gerek-"

"Hayır. Daha fazla yaklaşma." Asayı bir silah gibi kaldırabilseydim, kaldırırdım.

"Ne yapacaksın? Beni dışarı atamazsın. İşe yaramaz."

Bunu merak ederek tereddüt ettim. Çok insani görünüyordu. İnsan gibi hissettiriyordu. Ondan soylulardan biri gibi bir şey hissetmemiştim ama yine de hızı ve gücü insanüstü idi.

"Benden ne istiyorsunuz? Beni neden buraya geri getirdin?"

"Bak, Eugenie, asayı yere bırak. Konuşacağız. Bunu çözeceğiz."

"Dışarı atılamayacağını sanıyordum," diye hatırlattım ona. "Neden asadan korkuyorsun? Belki Öteki Dünya sana zarar veremezdi... ama ya Yeraltı Dünyası?"

Cevap vermedi. İrademi asaya gönderdim ve havanın güçle çatırdadığını hissettim. Kiyo'nun yüzünü korku kapladı. Demek korkuyordu. Bilmem gereken tek şey buydu. Onu yol ayrımına gönderecek sözcükler dudaklarımdaydı ama birden daha önce gördüğüm o hızla hareket etti. Sürgülü cam kapıya doğru geri geri gitti, kapıyı açtı ve sonra koşarak balkonun kenarından dışarı çıktı...

Richelle Mead'in Kitapları

SUCCUBUS BLUES

SUCCUBUS ON TOP

SUCCUBUS RÜYALARI

FIRTINA DOĞDU

Kensington Publishing Corporation tarafından

yayınlandı FIRTINA DOĞDU

Richelle Mead

ZEBRA

KİTAPLARI

Kensington Publishing Corp.

www.kensingtonbooks.com

Bunu her zaman en çok seven Michael için.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Birinci Bölüm

Perili bir ayakkabıdan daha garip şeyler görmüştüm ama çok değil.

Nike Pegasus, gri, beyaz ve turuncu tonlarında renklendirilmiş, zararsız bir şekilde ofisteki masanın üzerinde duruyordu. Bağcıklarından bazıları gevşemişti ve tabanına biraz kir yapışmıştı. Bu sol ayakkabıydı.

Bana gelince... dizime kadar uzanan paltomun altında, yasal çelik içeriğinin üzerinde mermilerle dolu bir Glock .22 vardı. Paltomun cebinde gümüş renkli bir fişek duruyordu. Diğer kalçamda biri gümüş, diğeri demir olmak üzere iki athame kılıflı duruyordu. Onların yanında kemerime takılı, el oyması meşeden bir asa vardı ve istesem köşedeki masayı havaya uçurmaya yetecek kadar tılsımlı mücevherle doluydu.

Kendimi fazla şık hissettiğimi söylemek hafif kalır.

"Peki," dedim sesimi olabildiğince nötr tutarak, "ayakkabının... şey, ele geçirilmiş olduğunu düşündüren nedir?"

Otuzlu yaşlarının sonlarında, saç çizgisi gerilemiş ve ciddi bir inkâr içinde olan Brian Montgomery ayakkabıyı endişeyle inceledi ve dudaklarını ıslattı. "Koşarken hep ayağıma takılır. Her seferinde. Ve sürekli hareket ediyor. Yani, aslında hiç görmüyorum ama... mesela, kapının yanında çıkarıyorum, sonra geri dönüyorum ve bunu yatağın altında falan buluyorum. Ve bazen... bazen ona dokunuyorum ve soğuk hissediyorum... gerçekten soğuk... sanki..." El yordamıyla benzetmeler aradı ve sonunda en önemsiz olanını seçti. "Buz gibi."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden ayakkabıya baktım.

"Bakın, Bayan... Odile... ya da her neyse. Ben deli değilim. O ayakkabı perili. Şeytani bir şey. Bir şeyler yapmalısın, tamam mı? Yaklaşan bir maratonum var ve bunlar olmaya başlayana kadar, bunlar benim şanslı ayakkabılarımdı. Ve ucuz değiller, biliyorsun. Onlar bir yatırım."

Bana çılgınca geldi -ki bu da bir şey ifade ediyordu- ama zaten burada olduğuma göre kontrol etmekten zarar gelmezdi. Ceketimin içine uzandım.

Cephanesiz olanı cebime koydum ve sarkacımı çıkardım. Basit bir sarkaçtı, üzerinde küçük bir kuvars kristali asılı olan ince gümüş bir zincirdi.

Zincirin ucunu parmaklarımın arasından geçirdim ve düzleştirilmiş elimi ayakkabının üzerinde tutarak zihnimi boşalttım ve kristalin serbestçe sallanmasına izin verdim. Bir an sonra, kendi kendine yavaşça dönmeye başladı.

"Vay canına," diye mırıldandım, sarkacı cebime geri sokarken. Orada bir şey vardı. Montgomery'ye döndüm, bir tür belalı yüz ifadesi takınmaya çalıştım, çünkü müşterilerin her zaman beklediği buydu. "Odadan çıksanız iyi olur efendim. Kendi güvenliğiniz için."

Bu sadece yarı doğrudu. Çoğunlukla kalıcı müşterileri can sıkıcı buluyordum. Aptalca sorular soruyorlar ve daha aptalca şeyler yapabiliyorlardı, bu da beni onlardan daha fazla riske atıyordu.

Oradan çıkmak konusunda hiçbir tereddütü yoktu. Kapı kapanır kapanmaz çantamda bir kavanoz tuz buldum ve ofisin zeminine büyük bir halka döktüm. Ayakkabıyı ortasına fırlattım ve gümüş athame ile dört ana yönü çağırdım. Görünüşte çember değişmedi, ama bizi mühürlediğini gösteren hafif bir güç patlaması hissettim.

Esnememeye çalışarak asamı çıkardım ve gümüş athame'i tutmaya devam ettim. Las Cruces'e gitmek dört saat sürmüştü ve bunu bu kadar az uykuyla yapmak mesafeyi iki kat daha uzun göstermişti. İrademin bir kısmını asaya göndererek onu ayakkabıma vurdum ve şarkı söyler gibi konuştum.

"Çık dışarı, çık dışarı, her kimsen."

Bir an sessizlik oldu, sonra tiz bir erkek sesi, "Git buradan, kaltak," diye bağırdı.

Harika. Tavırlı bir ayakkabı. "Neden? Yapacak daha iyi bir işin mi var?" "Bir ölümlüyle vakit kaybetmektense yapacak daha iyi şeylerim var."

Gölümsedim. "Bir ayakkabının içinde yapılacak daha iyi şeyler mi var? Hadi ama. Yani, aylak aylak dolaşmayı duymuştum ama burada sınırları zorladığını düşünmüyor musun? Bu ayakkabı yeni bile değil. Çok daha iyisini yapabilirdin."

Ses sinirli tonunu korudu, tehditkâr değildi ama sadece rahatsız edilmesine sinirlenmişti.

"Kandırıyor muyum? Kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Eugenie Markham? Dark-Swan-Called-Odile. Bir kan haini. Bir melez. Bir suikastçı. Bir katil." Son kelimeyi adeta tükürerek söyledi. "Kendi türün ve benim türüm arasında yalnızsın. Kana susamış bir gölgesin. Sana yeterince para ödeyebilen herkes için her şeyi yaparsın. Bu seni bir paralı askerden daha fazlası yapar. Bu seni bir fahişe yapar."

Sıkılmış bir duruş sergiledim. Bu isimlerin çoğunu daha önce de duymuştum. Kendi adım hariç. Bu yeniydi ve biraz da rahatsız ediciydi. Bunu bilmesine izin verdiğimden değil.

"Sızlanman bitti mi? Çünkü sen oyalanırken dinleyecek vaktim yok."

"Sana saat başına ödeme yapılmıyor mu?" diye sordu

iğrenç bir şekilde. "Sabit ücret alıyorum."

"Oh."

Gözlerimi devirdim ve asayı tekrar ayakkabıya dokundurdum. Bu kez irademin tüm gücünü ona yönelttim, kendi bedenimin fiziksel dayanıklılığının yanı sıra etrafımdaki dünyanın gücünün bir kısmını da kullandım. "Artık oyun yok. Eğer kendi başına gidersen, sana zarar vermek zorunda kalmam. Çık dışarı. "

Bu emre ve içindeki güce karşı koyamadı. Ayakkabı titredi ve içinden duman çıktı. Oh, Tanrım. Umarım ayakkabı bu sırada yanmamıştır. Montgomery bununla başa çıkamazdı.

Duman feryat ederek benden bir metre kadar uzun, iri ve karanlık bir şekle büründü. Yaptığı espriler yüzünden, daha şımarık bir versiyonunu bekliyordum.

Noel Baba'nın elflerinden birine benziyordu. Onun yerine, karşımdaki varlık kaslı bir adamın üst bedenine sahipken, alt kısmı küçük bir kasırgayı andırıyordu.

Duman katılaşıp kösele gibi gri-siyah bir deriye dönüştü ve bu yeni gelişmeyi değerlendirirken harekete geçmek için sadece bir dakikam vardı. Değneği silahla değiştirdim, şarjörü çıkarırken fırlattım. O sırada bana doğru hamle yapmaya başlamıştı ve ben de çemberin sınırları içinde yuvarlanarak yolundan çekilmek zorunda kaldım.

Bir Keres. Erkek bir keres, çok sıra dışı. Gümüş mermi gerektiren bir fey ya da mermi gerektirmeyen bir hayalet bekliyordum. Kereler başlangıçta kanopik kavanozlara hapsedilmiş eski ölüm ruhlarıydı. Kavanozlar zamanla yıprandığında, Kereler yeni evler aramaya meylederlerdi. Bu dünyada onlardan çok fazla kalmamıştı ve yakında bir tane daha azalacaktı.

Üzerime yürüdü ve ben de gümüş bıçağımla ondan güzel bir parça kopardım. Oniks ve obsidyen bileklik taktığım sağ elimi kullandım. Bıçağın yardımı olmadan sadece bu taşlar bile onun gibi bir ölüm ruhunu alt edebilirdi. Yeterince eminim, acı içinde tısladı ve bir an tereddüt etti. Bu gecikmeden yararlanarak gümüş kartuşu doldurmak için çabaladım.

Tam olarak başaramadım, çünkü çok geçmeden tekrar üzerime geldi. O devasa kollarından biriyle bana vurdu ve beni çemberin duvarlarına çarptı. Şeffaf olabiliyorlardı ama tuğla kadar sağlam hissediyordum. Bir ruhu çemberin içine hapsetmenin dezavantajlarından biri de benim de hapsolmamdı.

Başım ve sol omzum bu darbeden nasibini aldı ve acı küçük yıldız patlamaları halinde içime yayıldı. Kendine aşırı güvenen kötü adamların sıklıkla yaptığı gibi, bu durumdan oldukça memnun görünüyordu.

"Söyledikleri kadar güçlüsün ama beni kovmaya çalışarak aptallık ettin. Beni rahat bırakmalydın." Sesi şimdi daha derindi, neredeyse çakıllı.

Hem karşı çıkmak hem de baş dönmesinden kurtulmak için başımı salladım. "Bu senin ayakkabın değil."

Yine de o lanet olası kartuşu değiştiremezdim. O tekrar saldırmaya hazırlanırken, iki elim de doluyken olmazdı. Yine de iki silahı da düşürme riskini göze alamazdım.

Bana uzandı, ben de onu tekrar kestim. Yaralar küçüktü ama athame zehir gibiydi.

Bu onu zamanla yıpratabilirdi - tabii o kadar uzun süre hayatta kalabilirsem. Ona bir kez daha saldırmak için hamle yaptım ama o beni sezdi ve bileğimi yakaladı. Bileğimi sıktı, doğal olmayan bir pozisyonda bükte ve beni athame'i bırakıp haykırmaya zorladı. Umarım herhangi bir kemiğimi kırmamıştır. Kendini beğenmiş bir tavırla beni iki eliyle omuzlarımdan tuttu ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yukarı kaldırdı. Gözleri sarı renkteydi ve gözbebekleri bir tür yılaninkine benziyordu.

Konuşurken nefesi sıcaktı ve çürüme kokuyordu.

"Ufak tefeksin, Eugenie Markham, ama çok güzelsin ve tenin sıcacık. Belki de acele etmemeli ve seni kendim almalıyım. Altımda çığlık attığını duymak hoşuma giderdi."

Ew. O şey bana teklif mi etti? Ve yine benim adım vardı. Bunu nereden biliyordu ki? Hiçbiri bilmiyordu. Ben onlar için sadece Odile'dim, adımı Kuğu Gölü'ndeki kara kuğudan almıştım, ruhumun Öteki Dünya'yı ziyaret ederken tercih ettiği form nedeniyle üvey babam tarafından uydurulmuş bir isim. Özellikle korkunç olmasa da bu isim aklımda yer etmişti, ancak savaştığım yaratıklardan herhangi birinin bu göndermeyi bildiğinden şüpheliydim. Baleye pek gitmezlerdi.

Keres kollarımın üst kısmını sıkıştırmıştı -yarın morluklar olacaktı- ama ellerim ve ön kollarım serbestti. Kendinden o kadar emin, o kadar kibirli ve kendinden emindi ki, çırpınan ellerime hiç aldırış etmedi. Muhtemelen bu hareketi kendimi kurtarmak için nafile bir çaba olarak algıladı. Saniyeler içinde şarjörü çıkardım ve tabancaya yerleştirdim. Beceriksizce bir atış yaptım ve beni yere düşürdü - nazıkçe değil. Dengemi yeniden sağlamak için tökezledim. Kurşunlar muhtemelen onu öldüremezdi ama göğsünün ortasına isabet edecek gümüş bir kurşun kesinlikle canını yakardı.

Yarı şaşkın bir halde geri çekildi ve daha önce hiç silahla karşılaşp karşılaşmadığını merak ettim. Tekrar ateş etti, sonra tekrar ve tekrar ve tekrar. Sesler yükseldi; umarım Montgomery aptalca bir şey yapıp koşarak içeri girmezdi. Kereler öfke ve acı içinde kükrediydi, her biri

Atış, çemberin sınırına dayanana kadar geriye doğru sendelemesine neden oldu. Ona doğru ilerledim, elimde athame parlıyordu. Birkaç hızlı hareketle, göğsünün kurşunlardan kanlanmamış kısmına ölüm sembolünü kazıdım. Çemberin havasında anında bir elektrik yükü oluştu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve fırtına öncesi gibi ozon kokusu aldım.

Öfke, adrenalin ya da bu yaratıkların koştığı başka bir şeyle yenilenerek çılgılık attı ve ileri atladı. Ama onun için artık çok geçti. İşaretlenmiş ve yaralanmıştı. Ben hazırdım. Başka bir ruh halinde olsaydım, onu Öteki Dünya'ya sürgün edebilirdim; mecbur kalmadıkça öldürmemeye çalışırdım. Ama bu cinsel öneri haddini aşmıştı. Şimdi sinirlenmiştim. Ölüm dünyasına, doğruca Persephone'nin kapısına gidecekti.

Onu yavaşlatmak için tekrar ateş ettim, sol elimle nişan almam biraz yanılttı ama yine de onu vuracak kadar iyiydi. Çoktan athame'i asa ile takas etmiştim. Bu sefer, bu düzlemden güç çekmedim. İyi pratik edilmiş bir kolaylıkla, bilincimin bir kısmının bu dünyadan kaymasına izin verdim. Birkaç dakika içinde Öteki Dünya'ya giden kavşağa ulaştım. Bu kolay bir geçişti; bunu her zaman yapardım. Bir sonraki geçiş biraz daha zordu, özellikle de dövüşten dolayı zayıflamış olduğum için, ama yine de otomatik olarak yapamayacağım bir şey değildi. Kendi ruhumu ölüm diyarının oldukça dışında tuttum, ama ona dokundum ve bu bağlantıyı asa aracılığıyla gönderdim. Onu içine çekti ve yüzü korkuyla buruştu.

"Burası senin dünya değil," dedim alçak bir sesle, gücün içimde ve etrafımda yandığını hissederek. "Burası senin dünya değil ve seni dışarı atıyorum. Seni kara kapıya, ya yeniden doğacağın ya da unutulup gideceğin ya da cehennem alevlerinde yanacağın ölüm topraklarına gönderiyorum. Gerçekten umurumda değil. Git."

Çılgılık attı ama büyü onu yakaladı. Havada bir titreme, bir basınç artışı oldu ve sonra sönmüş bir balon gibi aniden sona erdi. Keres de gitmiş, geriye sadece gri bir parıltı yağmuru kalmış, o da kısa sürede yok olmuş.

Sessizlik. Derin bir nefes vererek dizlerimin üzerine çöktüm. Bedenim gevşerken ve bilincim bu dünyaya dönerken gözlerim bir anlığına kapandı. Ben

bitkin ama aynı zamanda coşkuluydu. Onu öldürmek iyi hissettirmişti. Hatta baş döndürücü. Hak ettiğini bulmuştu ve bunu yapan da bendim.

Dakikalar sonra gücümün bir kısmı geri geldi. Ayağa kalktım ve çemberi açtım, birden kendimi boğulmuş hissettim. Aletlerimi ve silahlarımı bir kenara bırakıp Montgomery'yi bulmaya gittim.

"Ayakkabından şeytan çıkarıldı," dedim ona açıkça. "Hayaleti öldürdüm." Keres ile gerçek hayalet arasındaki farkı açıklamanın bir anlamı yoktu; anlamayacaktı.

Yavaş adımlarla odaya girdi ve ayakkabıyı yavaşça eline aldı. "Silah sesleri duydum. Bir hayalet nasıl kurşun sıkarsın?"

Omuz silktim. Keres'in omzumu duvara çarptığı yer acıyordu. "Güçlü bir hayaletti."

Ayakkabıyı bir çocuk gibi kucakladı ve sonra onaylamayan bir ifadeyle yere baktı. "Halıda kan var."

"İmzaladığınız evrakları okuyun. Kişisel mülke verilen zarar için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum."

Birkaç homurdanmayla parayı nakit olarak ödedi ve ben de ayrıldım. Gerçekten de ayakkabı için o kadar heyecanlıydı ki, muhtemelen ofisi yerle bir edebilirdim.

Arabamda, torpido gözümdeki zuladan bir Milky Way çıkardım. Bu tür savaşlar anında şeker ve kalori gerektiriyordu. Çikolatayı neredeyse ağzıma tıktırırken cep telefonumu açtım. Lara'dan cevapsız bir arama vardı.

İkinci barı da içtikten ve I-10'dan Tucson'a döndükten sonra onu aradım.

"Yo," dedim.

"Hey. Montgomery işini bitirdin mi?" "Evet."

"Ayakkabı gerçekten ele geçirilmiş

miydi?" "Evet."

"Huh. Kim bilebilirdi ki? Bu da biraz komik. Bilirsiniz, kayıp ruhlar ve ayakkabı tabanları gibi..."

"Kötü, çok kötü," diye azarladım. Lara iyi bir sekreter olabilirdi ama benden de ancak bu kadarına katlanmam beklenebilirdi. "Ee, ne oldu? Yoksa sadece kontrol mü ediyordun?"

"Hayır. Sadece tuhaf bir iş teklifi aldım. Adamın biri, açıkçası sesi biraz şizofren gibi geliyordu.

Ama kız kardeşinin periler, yani soylular tarafından kaçırıldığını iddia ediyor. Gidip onu almanı istiyor."

Bunun üzerine sessizliğe gömüldüm, otoyola ve önümdeki masmavi gökyüzüne bakıyordum ama ikisini de bilinçli olarak görmüyordum. Nesnel bir parçam az önce söylediklerini işlemeye çalıştı. Bu tür bir istekle çok sık karşılaşmazdım. Tamam, asla. Böyle bir geri çağırma işlemi fiziksel olarak Öteki Dünya'ya geçmemi gerektiriyordu. "Bunu gerçekten yapmıyorum."

"Ben de ona öyle söyledim." Ama Lara'nın sesinde bir belirsizlik vardı.

"Pekâlâ. Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey, sanırım. Bilmiyorum. Sadece... neredeyse bir buçuk yıldır kayıp olduğunu söyledi.

Kaybolduğunda on dört yaşındaydı."

Bunun üzerine midem biraz bulandı. Tanrım. Bu kadar genç biri için ne korkunç bir kader. Bu, Keres'in bana yaptığı müstehcen yorumları önemsiz hale getirdi.

"Sesi oldukça çılgınca geliyordu."

"Kızın gerçekten kaçırıldığına dair kanıtı var mı?"

"Bilmiyorum. Bu konuya girmezdi. Biraz paranoyaktı. Telefonunun dinlendiğini düşünüyör gibiydi."

Buna güldüm. "Kim tarafından? Soylular mı?" "Soylular", Batı kültürünün çoğunun peri ya da sidhe olarak adlandırdığı varlıklara verdiğim isimdi. Tıpkı insanlara benziyorlardı ama teknoloji yerine büyüü benimsemişlerdi. "Peri"yi aşağılayıcı bir terim olarak görüyorlardı, ben de buna saygı duyarak eski İngiliz köylülerinin kullandığı terimi kullandım. İyi insanlar. İyi komşular. En iyi ihtimalle şüpheli bir tanımlama. Soylular aslında "parlayanlar" terimini tercih ediyorlardı ama bu çok aptalcaydı. Ben olsam onlara o kadar itibar etmezdim.

"Bilmiyorum," dedi Lara bana. "Dediğim gibi, biraz şizofren gibi görünüyordu."

Telefona sarılıp sol şeritte 45 ile giden bir arabanın yanından geçerken sessizlik çöktü.

"Eugenie! Bunu yapmayı gerçekten düşünmüyorsun."

"On dört, ha?"

"Her zaman bunun tehlikeli olduğunu söyledin."

"Ergenlik mi?"

"Kes şunu. Ne demek istediğimi biliyorsun. Karşıya

geçmek." "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

Tehlikeliydi, çok tehlikeliydi. Ruh formunda seyahat etmek yine de öldürölmenize neden olabilirdi ama dünyaya bağılı bedeninize geri kaçma şansınız daha yüksekti. Kendi bedeninizi ele geçirdiğinizde tüm kurallar değişirdi.

"Bu çılgınlık."

"Ayarla," dedim ona. "Onunla konuşmaktan zarar gelmez."

İtirazlarını bastırmak için dudağını ısırıldığını görür gibiydim. Ama günün sonunda maaş çeklerini imzalayan bendim ve o da buna saygı duyuyordu.

Birkaç dakika sonra, sessizliği birkaç başka iş hakkında bilgi vererek doldurdu ve sonra daha sıradan konulara geçti: alışveriş merkezindeki bir satış, arabasındaki gizemli bir çizik...

Lara'nın neşeli dedikodularında beni her zaman gülümseten bir şeyler vardı ama aynı zamanda sosyal ilişkilerimin çoğunun hiç görmediğim biri aracılığıyla gerçekleşmesi de beni rahatsız ediyordu. Son zamanlarda yüz yüze etkileşimlerimin çoğu ruhlardan ve soylulardan geliyordu.

Eve geldiğimde akşam yemeği vakti geçmişti ve ev arkadaşım Tim muhtemelen bir şiir dinletisi için dışarıda görünüyordu. Polonya kökenli olmasına rağmen, genler ona açıklanamaz bir şekilde güçlü bir Kızılderili görünümü vermişti. Aslında, bazı yerlilerden daha Kızılderili görünüyordu. Şöhret iddiasının bu olduğuna karar veren Tim, saçlarını uzatmış ve Timothy Red Horse adını almıştı. Geçimini yerel barlarda sahte Kızılderili şiirleri okuyarak ve saf turist kadınlara "halkım" ve "Büyük Ruh" gibi ifadeleri çokça kullanarak kur yaparak sağlıyordu. En hafif tabirle aşağılık bir şeydi ama sık sık birileriyle yatmasını sağlıyordu. Çok para getirmiyordu, bu yüzden ev işi ve temizlik karşılığında benimle yaşamasına izin veriyordum. Bana kalırsa oldukça iyi bir anlaşmaydı. Bütün gün ölümsüzlerle savaştıktan sonra, küveti ovmak bana çok fazla şey istemek gibi geliyordu.

Atletlerimi ovmak ne yazık ki kendi başıma yapmam gereken bir işti. Keres kanı leke bırakabilir.

Akşam yemeğimi yedikten sonra soyundum ve uzun bir süre saunamda oturdum. Dağ eteklerindeki küçük evimle ilgili pek çok şeyi seviyordum ama sauna en sevdiklerimden biriydi. Çölde biraz anlamsız görünebilir ama Arizona çoğunlukla kuru bir sığağa sahipti ve ben cildimdeki nem ve rutubet hissini seviyordum. Ahşap duvara yaslandım ve terleyerek stres atma hissini tadını çıkardım. Vücudum ağrıyordu -bazı yerlerim diğerlerinden daha şiddetliydi- ve sıcak bazı kaslarımın gevşemesini sağladı.

Yalnızlık da beni rahatlatıyordu. Ne kadar acınası olsa da, muhtemelen sosyalleşemememin suçlusu kendimden başka kimse değildi. Yalnız başıma çok zaman geçirdim ve buna aldırmadım. Üvey babam Roland beni ilk kez şaman olarak eğittiğinde, bana birçok kültürde şamanların esasen yalnız yaşadıklarını söylemişti.

normal toplumun dışında. O zamanlar ortaokulda olduğum için bu fikir bana çılginca gelmişti ama artık büyüdüğüm için daha mantıklı geliyordu.

Tam bir sosyal fobim yoktu ama diğer insanlarla etkileşim kurmakta zorlandığımı fark ettim. Grupların önünde konuşmak cinayet gibiydi. Bire bir konuşmanın bile sorunları vardı. Anlatacak evcil hayvanım ya da çocuğum yoktu ve Las Cruces'teki olay gibi şeylerden de tam olarak bahsedemiyordum. Dört saat araba kullandım, eski bir şeytanla savaştım.

Birkaç kurşun ve bıçak yarısından sonra onu yok ettim ve ölüm dünyasına gönderdim.

Tanrım, yemin ederim bu saçmalık için yeterince para almıyorum, biliyor musun? Kibar kahkahalar.

Saunadan çıktığımda Lara'dan perişan haldeki kardeşiyle randevunun yarın için ayarlandığını bildiren bir mesaj daha aldım. Ajandama bir not düştüm, duş aldım ve odama çekilip siyah ipek pijamalarımı giydim. Nedeni ne olursa olsun, güzel pijamalar kirli ve kanlı bir yaşam tarzında kendime izin verdiğim tek hoşgörüydü.

Bu geceki seçkide ciddi göğüs dekoltesi gösteren bir cami üst vardı.

Tim'in yanında hep eski püskü bir bornoz giyerdim.

Masamda otururken, yeni aldığım bir yapbozun içini boşalttım. Sırtında bir iplik yumağı tutan bir kedi yavrusunu tasvir ediyordu. Yapbozlara olan sevgim tuhafılık konusunda pijama olayıyla aynı sırada yer alıyordu ama zihnimi rahatlatıyorlardı. Belki de bu kadar somut olmalarından kaynaklanıyordu. Parçaları elinizde tutabilir ve genellikle çalıştığım somut olmayan şeylerin aksine onları birbirine uydurabilirdiniz.

Ellerim parçaları hareket ettirirken, Keres'in adımı bildiği bilgisinden kurtulmaya çalışıyordum. Bu ne anlama geliyor? Ben

Öteki Dünya'da bir sürü düşman edindim. Beni kişisel olarak izleyebilecekleri düşüncesinden hoşlanmadım. Odile olarak kalmayı tercih ettim. Anonim.

Güvenli. Muhtemelen bunun için endişelenmenin pek bir anlamı yoktu. Keres ölmüştü. Masal falan anlatmayacaktı.

İki saat sonra bulmacayı bitirdim ve hayranlıkla inceledim. Yavru kedinin kahverengi tekir kürkü vardı, gözleri neredeyse masmavi bir maviydi. İplik kırmızıydı. Dijital fotoğraf makinemi çıkardım, bir fotoğraf çektim ve sonra yapbozu parçalayıp kutusuna geri attım. Kolay gelsin, kolay gitsin.

Esneyerek yatağa girdim. Tim bugün çamaşır yıkamıştı; çarşaf lar gevrek ve temizdi.

O taze çarşaf kokusu gibisi yok. Yorgunluğuma rağmen bir türlü uyuyamıyordum. Bu hayatın ironilerinden biriydi. Uyanıkken, bir parmak şıklatmasıyla transa geçebilirdim. Ruhum bedenimi terk edip başka dünyalara seyahat edebilirdi. Yine de, her ne sebeple olursa olsun, uyku daha zordu. Doktorlar bir dizi sakinleştirici önermişti ama onları kullanmaktan nefret ediyordum. Uyuşturucu ve alkol ruhu bu dünyaya bağlıyordu ve ara sıra kendimi kaptırsam da, genellikle her an kendimden geçmeye hazır olmayı seviyordum.

Bu gece uykusuzluğumun genç bir kızla ilgili olduğundan şüpheleniyordum.... Ama hayır. Bunu düşünemezdim, henüz değil. Kardeşiyle konuşana kadar olmaz.

İç çekerek, düşünecek başka bir şeye ihtiyaç duyarak yuvarlandım ve tavana, karanlıkta parlayan plastik yıldızlara baktım. Diğer pek çok huzursuz gecede yaptığım gibi onları saymaya başladım. Tam otuz üç tane vardı, tıpkı geçen seferki gibi. Yine de kontrol etmekten zarar gelmezdi.

İkinci Bölüm

Wil Delaney yirmili yaşlarının başındaydı, saman sarısı saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Soluk beyaz bir teni vardı ve tel çerçeveli gözlükler takıyordu. Ertesi sabah evine gittiğinde kapıyı açabilmek için yaklaşık yirmi kilidi açması gerekti ve o zaman bile ancak güvenlik zinciri yerindeyken dışarı bakabiliyordu.

"Evet?" diye sordu kuşkuyla.

İş adamı yüzümü takındım. "Ben Odile. Lara randevumuzu ayarladı mı?"

Beni inceledi. "Düşündüğümde daha gençsin." Bir an sonra kapıyı kapattı ve zinciri çözdü. Kapı tekrar açıldı ve beni içeri aldı.

İçeri girerken etrafıma bakındım, kitap ve gazete yığınlarını ve kesinlikle ışık eksikliğini fark ettim. "Burası biraz karanlık."

"Panjurları açamıyorum," diye açıkladı. "Kimin izleyeceğini asla bilemezsin."

"Oh. Peki. Işıklar ne olacak?"

Başını iki yana salladı. "Işıkların ve diğer elektrikli cihazların ne kadar radyasyon yaydığını bilerseniz şaşırırsınız. Toplumumuzda kanserin yaygınlaşmasına neden olan şey de bu."

"Oh."

Mutfak masasına oturduk ve bana kız kardeşinin neden soylular tarafından kaçırıldığını düşündüğünü açıkladı. Şüpheliğimi gizlemekte zorlanıyordum. Böyle bir şey duyulmamış bir şey değildi ama Lara'nın "şizo" havasını almaya başlamıştım. Soyluların onun hayal gücünün bir ürünü olması kuvvetle muhtemeldi.

"Bu o." Bana, çimenli bir fonda güzel bir kızla birbirlerine yaslandıklarını gösteren beşe yedi ebatlarında bir fotoğraf getirdi. "Kaçırılmadan hemen önce çekilmiş."

"Çok tatlı. Ve genç. Seninle mi yaşıyordu?"

Başını salladı. "Ailemiz yaklaşık beş yıl önce öldü. Onun velayeti bana verildi. Eskiden olduğundan çok farklı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

O nevroitik yüzünde garip bir yan yana gelişin acısı vardı. "Babamız her zaman bir iş seyahatinde olurdu ve annemiz de onunla yatıp kalkardı. Bu yüzden hep Jasmine ve ben kaldık."

"Peki size onun gen perileri tarafından kaçırıldığını düşündüren nedir?"

"Zamanlama," diye açıkladı. "Cadılar Bayramı'nda oldu. Samhain Arifesi. Bu kaçırılma ve musallat olma olaylarının en çok yaşandığı gecelerden biri. Veriler bunu destekliyor. Dünyalar arasındaki duvarlar açılıyor."

Sanki bir ders kitabından okuyor gibiydi. Ya da internetten. Bazen internet erişiminin küçük çocukların eline silah vermek gibi bir şey olduğunu düşünürdüm. O saçmalarken gözlerimi devirmemeye çalıştım. Meslekten olmayan birinin bana iyileştirici bilgileri açıklamasına gerçekten ihtiyacım yoktu.

"Evet, bunların hepsini biliyorum. Ama Cadılar Bayramı'nda da bir sürü korkunç insan -insan- etrafta dolaşır. Ve başka zamanlarda da. Bunu polise bildirdiğinizi sanmıyorum?"

"Buldum. Bir şey bulamadılar, onlara gerçekten ihtiyacım olduğundan değil. Yerinden dolayı ne olduğunu biliyordum. Kaybolduğu yer. Bunu perilerin yaptığını anlamamı sağlayan şey buydu."

"Nerede?"

"Bu bir park. Okuldan bazı çocuklarla bir partideymiş. Ormanda şenlik ateşi yakmışlar ve onun uzaklaştığını görmüşler. Polis izlerini bu açıklığa kadar takip etti ve sonra durdular. Ve ne olduğunu biliyor musun?"

Orada mı?" Bana dramatik bir bakış attı, belli ki beni etkilemeye hazırdı. Bariz soruyu sorarak onu tatmin etmedim, o da benim yerime cevap verdi. "Bir peri halkası. Çimenlerin arasında büyüyen çiçeklerden oluşan mükemmel bir daire."

"Olur böyle şeyler. Çiçekler bunu yapar."

Masadan fırladı, yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. "Bana inanmıyorsunuz!"

Yüzümü yeni bir tuval kadar boş tutmak için çok çalıştım. Üzerine bir resim çizebilirdin.

"Anlattıklarınıza inanmadığımdan değil, ama çok daha sıradan açıklamalar var. Ormanda tek başına olan bir kız herhangi bir şey ya da insan tarafından kaçırılmış olabilir."

"Senin en iyisi olduğunu söylediler," dedi bana, sanki bu bir tür tartışmaymış gibi. "Her zaman paranormal kışları tekmelediğini söylediler. Sen gerçek bir anlaşmasın."

"Benim ne yapıp yapamayacağım önemli değil. Doğru yolda olduğumuzdan emin olmalıyım. Benden fiziksel olarak Öteki Dünya'ya geçmemi istiyorsunuz. Bunu neredeyse hiç yapmam. Tehlikelidir."

Wil tekrar yerine oturdu, yüzü çaresizdi. "Bak, ne olursa olsun her şeyi yaparım. O şeylerle orada kalmasına izin veremem. Fiyatını söyle. Ne istersen öderim."

Merakla etrafıma bakındım, UFO'lar ve Koca Ayak hakkındaki kitapları inceledim. "Ah... tam olarak ne iş yapıyorsunuz?"

"Bir blog işletiyorum."

Daha fazlasını bekledim ama görünüşe göre hepsi bu kadardı. Nedense bunun Tim'in bile kazandığından daha az para getirdiğinden şüpheleniyordum. Hmphf. Blogcular. Neden herkesin ve kardeşlerinin dünyanın onların hiçbir şey hakkındaki düşüncelerini okumak istediğini düşündüğünü anlamıyordum. Anlamsız saçmalıklara maruz kalmak isteseydim, realite televizyonu izlerdim.

Hâlâ yalvarırcasına bana bakıyordu, kocaman mavi köpek yavrusu gözleriyle. Neredeyse inleyecektim. Ne zaman bu kadar yumuşamıştım? İnsanların beni soğuk ve hesapçı bir şaman paralı asker olarak görmesini istemiyor muydum? Dün bir Keres'i yok etmişim. Bu acıklı hikâye beni neden etkiliyordu?

Aslında bunun keres yüzünden olduğunu fark ettim. O aptal cinsel öneri beni öylesine tiksindirmişti ki, küçük Jasmine Delaney'nin bir kentsoylunun oynacağı olduğu imgesini bir türlü silemiyordum. Çünkü öyle olacaktı, ama bunu Wil'e asla söylemeyecektim. Soylular insan kadınlardan hoşlanırdı. Hem de çok.

"Beni kaybolduğu parka götürebilir misin?" Sonunda sordum. "Perilerin gerçekten işin içinde olup olmadığını daha iyi anlayabilirim."

Tabii ki, aslında onu ben götürdüm çünkü beni bir yere götürmesine izin vermeyeceğime hemen karar verdim. Onun yolcu olması beni yeterince yordu. Yolculuğun ilk yarısını her tarafına kalın bir güneş kremi sürerek geçirdi. Sanırım bir mağarada yaşarken ve sonunda gün ışığına çıktığınızda önlem almanız gerekiyordu.

"Cilt kanseri artıyor," diye açıkladı. "Özellikle de ozon tabakasının incilmesiyle birlikte."

Solaryum salonları insanları öldürüyor. Hiç kimse bir çeşit koruma olmadan dışarı çıkmamalı-

özellikle de burada."

Aslında buna katılıyordum. "Evet. Ben de güneş kremi sürüyorum." Açık bronz tenime soran gözlerle baktı. "Emin misin?"

"Şey, hey, burası Arizona. Biraz güneş almamak zor. Yani bazen posta kutusuna güneş kremi sürmeden gidiyorum ama çoğu zaman sürmeye çalışıyorum."

"Dene," diye alay etti. "UVB ışınlarına karşı koruma sağlıyor mu?"

"Um, bilmiyorum. Yani, sanırım. Ben hiç yanmam. Çok da güzel kokuyor."

"Yeterince iyi değil. Çoğu güneş kremi sadece UVA ışınlarına karşı koruma sağlar. Ancak yanmasanız bile UVB ışınları yine de içeri girecektir. Bunlar gerçek katillerdir. Yeterli koruma olmadan, muhtemelen melanom veya başka bir cilt kanseri türünden erken bir ölüm bekleyebilirsiniz."

"Oh." Umarım yakında parka varırız.

Neredeyse varmıştık ki, bir trafik ışığı bizi bir üst geçidin altında durdurdu. Ben bir şey düşünmedim ama Wil gergin bir şekilde vites değiştirdi.

"Bunların altında durmaktan hep nefret etmişimdir. Depremde ne olacağını asla bilemezsiniz."

Kendimi tekrar tarafsızlığa alıştırdım. "Şey... buralardaki son depremden bu yana epey zaman geçti." Evet. Hiç olmadı.

"Asla bilemezsin," diye uğursuzca uyardı.

Varışımız bir an bile erken olamazdı. Park yemyeşil ve ağaçlıktı, birileri Güney Arizona'nın iklim yasalarına karşı gelmek için aptalca bir girişimde bulunmuştu. Muhtemelen şehre su için bir servete mal olmuştur. Beni Jasmine'in kaçırıldığı yere giden patika boyunca götürdü. Oraya yaklaştığımızda, birdenbire hikâyesine daha fazla inanmamı sağlayan bir şey gördüm. Patika mükemmel bir kavşakta başka bir patikayla kesişiyordu. Bir kavşak, genellikle Öteki Dünya'ya açılan bir kapıdır. Artık burada çiçek çemberi yetişmiyordu ama o kavşağa yaklaşırken bu dünya ile öteki dünya arasında hafif bir incelik hissedebiliyordum.

"Kim bilebilirdi ki?" Zihinsel olarak duvarları test ederek mırıldandım. Doğrusu çok güçlü bir nokta değildi. Şu anda her iki dünyadan da buraya çok fazla şeyin geçebileceğinden şüpheliydim. Ama Samhain gibi bir sabbatta... burası pekâlâ açık bir kapı olabilirdi. Roland'a haber vermeliydim, böylece bir sonraki Şabat geldiğinde kontrol edebilirdik.

"Eee?" Wil sordu.

"Burası sıcak bir nokta," diye itiraf ettim, nasıl ilerleyeceğimi anlamaya çalışıyordum. Görünüşe göre bu son iki kişinin güvenilirliğini ölçme konusunda ikide sıfır yapmıştım.

Ancak sorgularımın yüzde 90'ı yanlış yönlendirmelerden oluştuğunda, sağlıklı bir şüphecilik dozunu elimde tutma eğilimindeydim.

"O zaman bana yardım edecek misin?"

"Dediğim gibi, bu gerçekten benim işim değil. Öteki Dünya'ya götürüldüğüne karar versek bile, onu nerede arayacağımı bilmiyorum. Bizimki kadar büyük."

"Aeson adında bir kral tarafından tutuluyor."

Kavşağa bakmakta olduğum yerde dönüp durdum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana bir hortlak

söyledi." "Bir

hortlak."

"Evet. Eskiden Aeson diye bir adam için çalışıyordu. Kaçtı ve intikam almak istedi. Bu yüzden bilgiyi bana sattı."

"Sattın mı?"

"Scottsdale'de bir daire için depozito yatırmak için paraya ihtiyacı vardı."

Kulağa gülünç geliyordu ama insan dünyasında dükkan açmaya çalışan Öteki Dünya yaratıklarını ilk kez duymuyordum. Ya da Scottsdale'de yaşamak isteyen çılgın insanları.

"Bu ne zaman oldu?"

"Oh, birkaç gün önce." Sanki UPS'ten gelen bir ziyaretmiş gibi konuştu.

"Yani, bir sprite size ciddi bir şekilde yaklaştı ve bundan bahsetmek şimdi mi aklınıza geldi?"

Wil omuz silkti. Sürmeyi unuttuğu güneş kreminin bir kısmı çenesine bulaşmıştı. Bu bana anaokulu macununu hatırlattı. "Onun periler tarafından kaçırıldığını zaten biliyordum. Bu da bunu doğruladı. O

Aslında senden bahseden oydu. Kuzenlerinden birini öldürdüğünü söyledi. Sonra hikayeyi destekleyen bazı yerliler buldum."

Wil'i inceledim. Eğer bu kadar bahtsız görünmeseydi, neredeyse bunların hiçbirine inanmayacaktım. Ama uyduruyor olamayacağı kadar gerçek kokuyordu. "Bana ne dedi?"

"Ha?"

"Sana benden bahsettiğinde. Sana ne isim verdi?" "Şey... senin ismini.

Odile. Ama başka bir şey daha vardı... Eunice?" "Eugenie?"

"Evet, öyleydi."

Açıklıkta sinirli bir şekilde volta attım. Birkaç gün içinde adımlı bilen iki Öteki Dünya sakiniinden ikincisiydim. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Şimdi de içlerinden biri Wil'in beni Öteki Dünya'ya çekmesini sağlamaya çalışıyordu. Yoksa bu gerçekten bir yem miydi? Sprite'lar suç dehası olmalarıyla bilinmezler. Kuzenini öldürmüş olsaydım, sanırım başka bir motive yaratığın beni alaşağı etmesini umabilirdi.

"Ne olmuş yani? Şimdi bana yardım edecek misin?"

"Bilmiyorum. Üzerinde düşünmem, bazı şeyleri kontrol etmem gerekiyor."

"Ama-ama sana her şeyi gösterdim ve anlattım! Bunun ne kadar gerçek olduğunu görmüyor musun? Bana yardım etmek zorundasınız! Tanrı aşkına, o daha on beş yaşında."

"Wil," dedim sakince, "sana inanıyorum. Ama bu o kadar basit değil."

Ciddiydim. Ne kadar istemiş olursam olayım, o kadar basit değildi. Diğer dünyadan yapılan çıkarımlardan her şeyden daha çok nefret ediyordum. Genç bir kızı kaçırmak en büyük ihlaldı. Suçlu tarafa bunu ödetmek istiyordum. Onlara acı çektirmek istiyordum. Ama silahlarımı ateşleyerek karşıya geçemezdim. Kendimi öldürtmenin hiçbirimize faydası olmazdı. Devam etmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Yapmak zorundasın-"

"Hayır," diye bağırdım ve bu kez sesim o kadar da nötr değildi. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim, anlıyor musun? Kendi seçimlerimi yaparım ve kendi işlerimi alırım. Kız kardeşin için çok üzgünüm ama henüz bu işe girişmeyeceğim. Lara'nın da söylediği gibi, genellikle beni Öteki Dünya'ya götürecek işler yapmam. Eğer bunu alırsam, dikkatli bir şekilde düşündükten sonra alacağım. soru sorma.

Ve eğer almazsam, almam. Hikayenin sonu. Anladın mı?"

Yutkundu ve başını salladı, sesimdeki sert ton onu korkutmuştu. Ruhlara karşı kullandığımdan farklı değildi ama Wil'i bununla korkuttuğum için kendimi biraz kötü hissediyordum. İkimiz de ne kadar istersek isteyelim, bunu onun için yapmayacağım ihtimaline kendini hazırlaması gerekiyordu.

Eve dönerken Roland'la konuşmak için annemin evine uğradım. Gün batımı evlerinin üzerine kırmızımsı turuncu bir ışık düşürüyordu ve annemin çiçek bahçesinin kokusu havayı dolduruyordu. Güvenliğin ve çocukluğun tanıdık kokusuydu bu. Mutfığa girdiğimde onu hiçbir yerde göremedim, muhtemelen iyi de olmuştu. Roland ve ben iş konuşurken sinirlenmeye meyilliydi.

Masada oturmuş model bir uçak üzerinde çalışıyordu. Şamanizmden emekli olduktan sonra bu hobiye edindiğinde gülmüştüm ama son zamanlarda bunun yapboz yapmaktan çok da farklı olmadığını fark etmiştim. Emekli olduğumda beni meşgul edecek ne gibi şeyler bulacağımı ancak Tanrı bilirdi. İçimde kanaviçe işlemek için iyi bir aday olacağıma dair huzursuz bir his vardı.

Beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi ve sevdiğim yıpranmış yüzünün gözlerinin etrafında gülme çizgileri belirdi. Saçları parlak gümüş beyazıydı ve çoğunu korumayı başarmıştı. Ben beş-sekiz yaşındaydım ve o benden sadece biraz daha uzundu. Ama bu uzunluğa rağmen sağlam yapılıydı ve yaşla birlikte kaslarından bir şey kaybetmemişti. Altmışına merdiven dayamış olabilirdi ama hâlâ ciddi hasarlar verebileceğine dair bir his vardı içimde.

Roland yüzüme bir kez baktı ve bana bir sandalye işaret etti. "Buraya Idaho'yu sormaya gelmediniz." Son tatillerini gerçekten anlamamıştım.

seçim, ama her neyse.

Ona hızlı bir öpücük vererek kollarımı bir anlığına ona doladım. Bu dünyada ya da başka bir dünyada çok fazla insanı sevmezdim ama onun için ölebilirdim. "Hayır. Sevmiyorum. Ama yine de nasıldı?"

"Tamam. Önemli bir şey değil. Sorun nedir?"

Gülümsedim. İşte Roland buydu. Her zaman iş için hazırды. Eğer annem izin verseydi, hâlâ dışarıda, yanımda savaşıyor olacağından şüpheleniyordum.

"Az önce bir iş teklifi aldım. Tuhaf bir iş."

Ona Wil ve Jasmine'le ilgili her şeyi, kaçırılmasıyla ilgili bulduğum kanıtları anlatmaya devam ettim. Wil'in şu Aeson denen adamla ilgili verdiği bilgileri de ekledim.

"Adını duymuştum," dedi Roland. "Ne

biliyorsun?"

"Çok değil. Onunla hiç tanışmadım, hiç dövüşmedim. Ama güçlü biri, o kadarını biliyorum."

"Bu gittikçe daha iyi oluyor."

Bana dikkatle baktı. "Bunu yapmayı düşünüyor musun?"

Ben de ona baktım. "Belki."

"Bu kötü bir fikir, Eugenie. Çok kötü bir fikir."

Sesinde beni şaşırtan karanlık bir ton vardı. Onun herhangi bir tehlike karşısında geri adım attığını hiç görmemiştim, özellikle de masum birinin söz konusu olduğu bir tehlike karşısında.

"O sadece bir çocuk Roland."

"Biliyorum ve ikimiz de soyluların her yıl kadınları kaçırmaktan paçayı sıyırdıklarını biliyoruz. Çoğu asla kurtarılamıyor. Tehlike çok yüksek. Bu işler böyledir."

Öfkemin yükseldiğini hissettim. Birinin size bir şeyi yapmamanızı söylemesinin sizi o şeye ikna etmesi ne kadar komik.

"İşte geri alabileceğimiz biri. Nerede olduğunu biliyoruz."

Gözlerini hafifçe ovuşturarak kollarındaki dövmeleeri gösterdi. Benim dövmeleerim tanrıçaları tasvir ediyordu; onunkiler ise girdaplar, haçlar ve balıklardan oluşuyordu. Onun hitap ettiğı kendi tanrıları vardı -ya da bu durumda Tanrı. Hepimiz ilahi olanı farklı şekillerde çağırırdık.

"Bu bir girip çıkma olayı değil," diye uyardı. "Bu sizi onların toplumunun tam kalbine götürecektir. Hiç o kadar derine inmediniz. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz."

"Peki ya sen?" Alaycı bir şekilde sordum. Cevap vermeyince gözlerimin açıldığını hissettim. "Ne zaman?"

Görevden almak için elini salladı. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan, bedenlen gidersen kendini öldürtecek ya da yakalatacak olman. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Bana izin vermeyecek misin? Hadi ama. Beni artık odama gönderemezsin. Ayrıca, daha önce birçok kez gittim."

"Ruhen. Bedende geçirdiğin toplam süre muhtemelen on dakikadan az olmuştur." Bilge ve küçümseyici bir tavırla başını salladı. Bu beni kızdırdı. "Gençler bir şeyin ne kadar aptalca olduğunu asla anlamazlar."

"Ve yaşlılar ne zaman kenara çekilip gençlerin ve güçlüleerin işlelerini yapmalarına izin vermeleri gerektiğini asla anlamazlar." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı ve hemen kendimi kötü hissettim. Roland bana sadece düz bir bakışla baktı.

"Şimdi benden daha güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tereddüt bile etmedim. "İkimiz de öyle olduğumu biliyoruz."

"Evet," diye kabul etti. "Ama bu sana tanımadığın bir kız için kendini öldürtme hakkını vermez."

Şaşkınlıkla ona baktım. Tam olarak kavga etmiyorduk ama bu tavır onun için tuhaftı. Ben üç yaşındayken annemle evlenmiş ve kısa bir süre sonra beni evlat edinmişti. Baba-kız bağı ikimizin de içinde yanıyor, hiç tanımadığım öz babama duyduğum özlemi yok ediyordu. Annem onun hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Bir tür fırtınalı aşk yaşamışlardı, biliyordum, ama sonuçta ne onun için ne de benim için bu ilişkiyi sürdürmek istememişti.

Roland benim için her şeyi yapar, beni elinden gelen her türlü zarardan uzak tutardı - işim söz konusu olduğunda hariç. Dünyalarda yürüyebildiğimi ve ruhları kovabildiğimi fark ettiğinde beni eğitmeye başlamıştı ve annem bu yüzden ondan nefret ediyordu. Onlar tanıdığım en sevgi dolu çiftti ama bu seçim onları neredeyse ayırıyordu. Sonunda birlikte kalmışlardı ama annem yaptığım şeyden hiç memnun olmamıştı. Roland ise bunu bir görev olarak görüyordu. Hatta kader olarak. Filmlerdeki "ölü insanları görebilen" ve bu yüzden deliren o aptal insanlardan biri değildim. Yeteneklerimi kolayca görmezden gelebilirdim. Ama Roland'a göre bu bir günahı. İnsanın görevini ihmal etmesi bir kayıptı, özellikle de başkalarının acı çekeceği anlamına geliyorsa. Bu yüzden kişisel duygularıyla savaşıyor bana diğer çıraklara davrandığı gibi objektif davranmaya çalıştı.

Ama nedense şimdi beni geride tutmak istiyordu. Tuhaf. Buraya strateji için gelmiştim ama kendimi savunmada buldum.

Konuyu aniden değiştirdim ve ona Keres'in adımı nasıl bildiğini anlattım. Bana bir bakış attı, Jasmine konusunu kapatmak istemiyordu. Tam o sırada annemin arabası geldi ve bana geçici bir zafer kazandırdı. İç çekerek ve uyarıcı bir bakışla bana isim konusunda endişelenmememi söyledi. Bazen böyle şeyler oluyordu. Onunki de sonunda ortaya çıkmıştı ama pek bir şey olmamıştı.

Annem mutfağa girdi ve şamanik iş ortadan kayboldu. Yüzü -şekli ve yüksek elmacık kemiklerine kadar benimkine benziyordu- Roland'ınki kadar sıcak bir gülümsemeye bürünmüştü. Sadece onunkinde biraz daha farklı bir şey vardı. Her zaman benim için sürekli bir endişe taşırdı.

Bazen bunun sadece yaptığım işle ilgili olduğunu düşünürdüm. Yine de küçüklüğümünden beri bu endişeyi taşıyordu, sanki her an ortadan kaybolabilirmişim gibi. Belki de sadece annelik duygusuydu.

Tezgâhın üzerine bir kâğıt torba koydu ve yiyecekleri yerleştirmeye başladı. Orada ne yaptığımı bildiğini biliyordum ama o bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" diye sordu. "Sanırım kilo vermişsin."

"Vermedi," dedi Roland.

"Çok sıska," diye yakındı annem. "Birazını umursadığımdan değil."

Gülümsedim. Annem harika

görünüyordu. "Daha fazla yemelisin,"

diye devam etti.

"Günde üç tane çikolata yiyorum. Kendimi kaloriden mahrum bırakmıyorum." Yanına gittim ve kolunu dürttüm. "Dikkat et, anne gibi davranıyorsun. Akıllı, profesyonel annelerin böyle olmaması gerekir."

Bana bir bakış attı. "Ben bir terapistim. İki kat daha fazla anne gibi olmalıyım."

Sonunda, akşam yemeği için kaldım. Tim harika bir aşçıydı ama hiçbir şey annemin yemeklerinin yerini tutamazdı. Yemek yerken Idaho'daki tatilleri hakkında konuştuk. Ne Jasmine'den ne de Keres'ten bahsettik.

Nihayet eve döndüğümde Tim'i kıkırdayan bir grup kızla dışarı çıkmaya hazırlanırken buldum. Boncuklu bir baş sargısı ve geyik derisinden yeleğiyle tam bir sözde Kızılderili kıyafeti içindeydi.

"Selamlar, Rahibe Eugenie," dedi, bir tür Eski Batı filmindeymiş gibi avucunu havaya kaldırarak. "Bize katılın. Davidson Park'ta bir konsere gidiyoruz, böylece müziğin kutsal ritminin ruhlarımızda dolaşmasına izin verirken Büyük Ruh'un bahar hediyesiyle bütünleşebiliriz."

"Hayır, teşekkürler," dedim ve yanından geçip doğruca odama gittim.

Bir dakika sonra, kızsız olarak onu takip etti.

"Oh, hadi, Eug. Çok eğlenceli olacak. Bir soğutucu biramız ve her şeyimiz var."

"Üzgünüm, Tim. Bu gece gerçekten kızılderili olmak istemiyorum." "Bu aşağılayıcı bir terim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Hem de çok. Ama dışarıdaki beyaz-sarı takımın daha iyisini hak etmiyor." Ona ters ters baktım. "Bu gece onlardan birini buraya getirmeyi aklından bile geçirme."

"Evet, evet, kuralları biliyorum." Hasır koltuğuma doğru fırladı. "Peki bunun yerine ne yapacaksın? İnternette alışveriş mi yapacaksın? Bulmaca mı çözeceksin?"

Aslında bu iki şeyi de yapmayı düşünüyordum ama bunu ona söylemeyecektim.

"Hey, yapmam gereken işler var."

"Kahretsin, Eugenie. Bir münzeviye dönüşüyorsun. Dean'i neredeyse özleyeceğim. Pisliğin tekiydi ama en azından seni evden çıkardı."

Yüzümü buruşturdum. Dean benim son erkek arkadaşım; altı ay önce ayrılmıştık. Bu ayrılık ikimiz için de beklenmedik bir şeydi. Onu emlakçısını becerirken bulmayı beklemiyordum, o da yakalanmayı beklemiyordu. Artık onsuz daha iyi olduğumu biliyordum, ama içimden bir ses benimle ilgili nelerin onun ilgisini kaybetmesine neden olduğunu merak ediyordu. Yeterince heyecan verici değil miydin?

Yeterince güzel mi? Yatakta yeterince iyi misin?

"Bazı şeyler evde yalnız kalmaktan daha kötüdür," diye mırıldandım. "Dean de onlardan biri."

"Timothy?" diye seslendi kızlardan biri oturma odasından. "Geliyor musun?"

"Bir dakika, nazik çiçek," diye seslendi. Bana dedi ki, "Bütün gece burada kalmak istediğine emin misin? İnsanlardan bu kadar uzak kalmak pek sağlıklı değil."

"Ben iyiyim. Git çiçeklerinin tadını çıkar."

Omuz silkti ve gitti. Tek başıma kaldığımda, tam da onun tahmin ettiği gibi bir sandviç hazırladım ve internetten alışveriş yaptım. Ardından bir M.C. Escher çizimini tasvir eden bir bulmaca geldi. Yavru kediden biraz daha zordu.

Yolun yarısında kendimi yapbozun parçalarını görmeden onlara bakarken buldum. Roland'ın sessiz, sert sözleri kafamda dönüp duruyordu: Jasmine Delaney'i bırak. Bana söylediği her şey doğrudu. Bu işten vazgeçmek yapılacak en akıllıca şeydi. Yapılacak en güvenli şey. Onu dinlemem gerektiğini biliyordum... yine de bir yanım Wil'in bana gösterdiği genç, gülümseyen yüzü düşünmeye devam ediyordu.

Öfkeyle yapbozun bazı parçalarını bir kenara ittim. Bu işin gri ahlaki kararlarla ilgili olmaması gerekiyordu. Siyah ve beyazdı. Kötü adamları bul. Öldür ya da sürgün et. Günün sonunda eve git.

Ayağa kalktım, aniden artık yalnız kalmak istemiyordum. Kendi düşüncelerimle baş başa kalmak istemiyordum. İnsanlarla birlikte olmak istiyordum. Açıklama: İnsanlarla konuşmak istemiyordum, sadece etraflarında olmak istiyordum. Kalabalığın içinde kayboldum. Kendi türümü görmeye ihtiyacım vardı -sıcak, yaşayan ve nefes alan insanları, ölümsüz ruhları ya da büyülü soyluları değil. Çitin hangi tarafında olduğumu hatırlamak istiyordum. Daha da önemlisi, Jasmine Delaney'i unutmak istiyordum. En azından bu gece için üzerime bir kot pantolon, bulabildiğim ilk sütyen ve gömleği giydim. Yüzüklerim ve bileziklerim hep üzerimdeydi ama gömleğin V yakasından sarkan aytaşı bir kolye ekledim. Uzun saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde taradım, birkaç tutam eksikti. Bir tutam ruj sürdüm ve gitmeye hazırdım.

Kendimi kaybetmeye hazırım. Unutmaya hazırım.

Üçüncü Bölüm

Neredeyse bir saattir insanları izliyordum, bu yüzden içeri girer girmez onu gördüm. Görmemek çok zordu. Bardaki diğer birkaç kadının bakışları, fark eden tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu, güzel kaslıydı ama çılgın Arnold Schwarzenegger tarzında abartılı değildi. Haki pantolon giymiş ve içine lacivert bir tişört sıkıştırmıştı. Siyah saçları çenesine kadar uzanmıyordu ve kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Gözleri iri ve koyu renkliydi, mükemmel, altın sarısı bronz tenli, düzgün kesimli bir yüze yerleşmişti. Etnik kökenlerin bir karışımı olduğundan şüpheleniyordum ama hiçbirini ayırt edemiyordum. Karışım ne olursa olsun, işe yaradı. Son derece iyi.

"Hey, burada oturan var mı?" Yanımdaki sandalyeye başıyla işaret etti. Bardaki tek boş sandalye oydu.

Başımı salladım, o da oturdu. Başka bir şey söylemedi ve bir tek margarita siparişi verirken konuştuğunu duydum. Ondan sonra, o da benim gibi insanları izlemekten memnun görünüyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak için harika bir yerdi. Alejandro's orta düzey bir otelin hemen yanındaydı ve sosyoekonomik ölçeğin her tarafından müşterileri ve turistleri kendine çekiyordu. Televizyonlarda spor karşılaşmaları, haberler ya da barmenin canı ne isterse o gösteriliyordu. Barın diğer ucunda birkaç trivia makinesi duruyordu. Müzik -bazen canlı, ama bu gece değil- TV'leri kapalı alt yazıya zorluyor ve dans eden insanlar masaların arasındaki küçük alanı dolduruyordu.

İnsanlığın en iyi haliydi. Hayat, alkol, akılsız eğlence ve kötü tavlama replikleriyle doluydu. Yalnız kalmadan yalnız kalmak istediğimde buraya gelmeyi severdim. Sarhoş, aptal adamlar beni yalnız bıraktığında daha çok hoşuma gidiyordu. Açık sözlü, yakışıklı olanlardan emin değildim. Çok geçmeden keşfettiğim güzel bir şey de Uzun, Esmer ve Yakışıklı yanımda otururken hiçbir eziğin yaklaşmaya cesaret edememesiydi.

Ama o da benimle konuşmuyordu ve bir süre sonra, ondan hoşlanacağımı fark ettim - ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığından değil. Bana attığı bakışlara bakılırsa, sanırım o da aynı şekilde hissediyordu. Bilmiyordum. Ben Corona'mı yudumlarken aramızda bir tür gerilim oluşmuştu, her ikimiz de bir şey bekliyorduk.

Sonunda geldiğinde, o başlattı.

"Yenilebilirsin."

Beklediğim açılış bu değildi.

"Pardon?"

"Parfümün. Menekşe ve şeker gibi. Ve vanilya. Sanırım menekşelerin yenilebilir olduğunu düşünmek garip, ha?"

"Bir erkeğin menekşelerin nasıl koktuğunu bilmesi kadar tuhaf değil." Kokusunu alabilmesi bile garipti. Yaklaşık on iki saat önce takmışım. Etrafta bu kadar duman ve ter varken birinin koku alma duyularının çalışabilmesi şaşırtıcıydı.

Bana çarpık bir sırıtış fırlattı ve sadece dumanlı olarak tanımlanabilecek bir bakışla beni kayırdı. Nabzımın biraz hızlandığını hissettim. "Hangi çiçeğin ne olduğunu bilmek güzel. Onları göndermeyi kolaylaştırır. Ve kadınları etkilemeyi."

Ona baktım ve sonra şişemdeki birayı döndürdüm. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla sadece sohbet etmeye çalışıyorum."

Bunu düşündüm, bu oyunu oynamak isteyip istemediğime karar verdim. Oynayabilir miyim diye merak ettim. Biraz gülümsedim.

"Ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece çiçekleri düşünüyorum. Ve insanları etkilemeyi. Yani, etkilendiğimiz insanlara bitki cinsel organları getirmemiz ne kadar garip? Ne var bunda? Bu garip bir sevgi göstergesi."

Koyu renk gözleri parladı, sanki şaşırtıcı ve keyifli bir şey keşfetmiş gibiydi. "Afrodizyak olduğu söylenen çikolata vermekten daha tuhaf bir şey var mı? Ya da şaraba ne dersiniz? A

'romantik' içki aslında sadece diğer kişinin çekingenliğini azaltmayı başarır."

"Hmm. Sanki insanlar aynı anda hem ince hem de bariz olmaya çalışıyorlar. Yanlarına gidip 'Hey, senden hoşlanıyorum, hadi birlikte olalım' demiyorlar. Bunun yerine, 'Al, biraz bitki cinsel organı ve afrodizyak iç' diyorlar." Biradan bir yudum aldım ve çenemi elime dayadım, kendimi dinlediğime şaşırmıştım. "Yani, erkeklerle, ilişkilerle ya da seksle bir sorunum yok, ama bazen insan çekiciliği oyunlarından çok sıkılıyorum."

"Nasıl yani?"

"Her şey duruş ve taktiklerle maskelenmiş durumda. Dürüstlük yok. İnsanlar öylece gelip cazibelerini ifade edemiyorlar. Bunun aptalca bir tavlama cümlesi ya da çok da ince olmayan bir hediye ile akıllıca gizlenmesi gerekiyor ve ben bu oyunları nasıl oynayacağımı pek bilmiyorum. Bize dürüst olmanın yanlış olduğu öğretiliyor, sanki bununla ilgili bir tür sosyal damgalama varmış gibi."

"Şey," diye düşündü, "bazen oldukça kaba olabiliyor. Ve reddedilmeyi de unutmayalım. Sanırım bu da ona katkıda bulunuyor. Orada bir korku var."

"Evet, sanırım. Ama reddedilmek dünyadaki en kötü şey değil. Ve bu, bir akşamı ya da -Allah korusun- aylarca süren bir randevuyu boşa harcamaktan daha kolay olmaz mı? Duygularımızı ve niyetlerimizi açıkça ifade etmeliyiz. Eğer karşımızdaki kişi 'siktir git' derse, o zaman anlarız. Yolunuza devam edin."

Birden bira şişeme şüpheyle baktım. "Neyin

var?"

"Sadece sarhoş olup olmadığımı merak ediyorum. Bu benim ilk biram ama sanırım sesim biraz dengesiz çıkıyor. Genelde bu kadar çok konuşmam."

Güldü. "Aklını kaçırdığını düşünmüyorum. Aslında seninle aynı fikirdeyim."

"Öyle mi?"

Başını salladı ve cevabını düşünürken oldukça bilge görünüyordu. Bu onu daha da seksi yapıyordu.

"Katılıyorum, ama çoğu insanın dürüstlüğü iyi karşıladığını sanmıyorum. Oyunları tercih ediyorlar. Güzel yalanlara inanmak istiyorlar."

Son Corona'yı da bitirdim. "Ben değil. Bana her zaman dürüstlüğü ver." "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet." Şişeyi yere bıraktım ve ona baktım. Şimdi dikkatle beni izliyordu ve bakışı yine dumanlıydı, tamamen karanlık, seks ve sıcaklık. O bakışın içine daldım, vücudumun alt kısmında uykuda olduğunu sandığım sinirlerin tepki verdiğini hissettim.

Hafifçe öne doğru eğildi. "Peki, o zaman, işte dürüstlük. Yanınızdaki boş koltuğu gördüğümde gerçekten çok mutlu oldum. Bence çok güzelsin. Gömleğinin altından sutyenini görmek çok seksi. Boynunun şeklini ve saç tellerinin ona yaslanışını seviyorum. Bence komiksin ve bence zekisin de. Sadece beş dakika sonra, insanların seninle dalga geçmesine izin vermediğini anladım - ki bu da hoşuma gidiyor. Seninle konuşmak oldukça eğlenceli ve bence seninle seks yapmak da bir o kadar eğlenceli olurdu." Tekrar sandalyesine oturdu.

"Vay canına," dedim, aceleyle siyah sutyenin üzerine beyaz bir gömlek giydiğimi fark ettim. Oops. "Bu çok fazla dürüstlük."

"Şimdi siktirip gideyim mi?"

Şişenin kenarıyla oynadım. Derin bir nefes aldım. "Hayır. Henüz değil."

Gülümsedi ve bize bir içki daha söyledi.

Tanışma bir sonraki mantıklı adım gibi görünüyordu ve sıra ona geldiğinde bana adının Kiyo olduğunu söyledi.

"Kiyo," diye tekrarladım. "Neat."

Beni izledi ve bir an sonra ağzında bir gülümseme dans etti. Gerçekten de güzel bir ağızdı.

"Beni anlamaya çalışıyorsun." "Nasıl anlamaya?"

"Ben neyim. Irk. Etnik grup. Her neyse."

"Tabii ki hayır," diye itiraz ettim, tam da bunu yapmaya çalışıyor olmama rağmen.

"Annem Japon, babam ise Latin kökenli. Kiyo, Kiyotaka'nın kısaltması."

Onu dikkatle inceledim, iri kara gözlerini ve bronz tenini şimdi anlıyordum. İnsan genleri mükemmeldi. Harmanlanma şekillerini sevdim.

İnsanın soyunu bu kadar sağlam bir şekilde kavraması ne kadar güzel diye düşündüm. Annemin çok fazla Yunan ve Galli olduğunu biliyordum, ama orada da her türlü başka şeyin bir karışımı vardı. Ve beleşçi babama gelince... onun hakkında bildiğim diğer şeylerden daha fazlasını bilmiyordum.

Tüm niyet ve amaçlar için, Keres'in bana daha önce söylediği melezden çok daha fazlasıydım.

O zaman Kiyo'ya çok uzun süredir baktığımı fark ettim. Sonunda "Sonuçları beğendim," dedim ve bu da onu tekrar güldürdü.

İşimi sordu, ben de ona Web tasarımında çalıştığımı söyledim. Tamamen yalan değildi. Bu alanda ve Fransızca'da uzmanlaşmışım. Her iki alanın da işimle tamamen alakasız olduğu ortaya çıktı, ancak Lara bir Web sitesine sahip olmanın işimizi artıracağına yemin etti. Artık çoğunlukla kulaktan kulağa yayılan bilgilere güveniyorduk.

Bana veteriner olduğunu söylediğinde, "Hayır, değilsin" dedim. O

yanan gözler şaşkınlıkla açıldı. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü... çünkü olamazsın. Bunu göremiyorum." Lara'ya yarın şöyle diyeceğimi de hayal edemiyordum: "Dün gece bir bardaydım ve seksi bir veterinerle tanıştım... Hayır, bu kavramlar bir şekilde birbirine uymuyordu. Veterinerler Wil Delaney'e benziyordu.

"Bu Tanrı'nın gerçeği," diye yemin etti Kiyo, margaritasını karıştırırken. "İşimi bile eve götürüyorum. Beş kedim ve iki köpeğim var."

"Oh, Yüce Tanrım."

"Hey, hayvanları severim. Dürüstlük meselesine geri dönelim. Hayvanlar nasıl hissettikleri konusunda yalan söylemezler.

Yemek yemek, dövüşmek ve üremek isterler. Eğer sizden hoşlanıyorlarsa, bunu gösterirler. Hoşlanmazlarsa, göstermezler.

Oyun oynamazlar. Belki kediler hariç. Bazen çok kurnaz oluyorlar."

"Öyle mi? Bütün bu kedilere ne isim verdin?"

"Ölüm, Kıtık, Salgın Hastalık, Savaş ve Bay Bıyık."

"Kedilerinize kıyamet atlılarının isimlerini vermişsiniz. Bay Whiskers?" "Şey, sadece dört atlı var."

Ondan sonra bir süre aklımıza gelen başka şeyler hakkında konuştuk. Bazıları ciddi, bazıları espriliydi. Phoenix'ten geldiğini söyledi ki bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Buralı değil.

Çevremizdeki insanlar, işlerimiz, hayat, evren vs. hakkında da konuştuk. Tüm bu süre boyunca bunun nasıl olduğunu merak edip durdum. Az önce nasıl toplumun dışında yaşadığımı belirtmemiş miydim?

Yine de burada, yeni tanıştığım bir adamla sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi konuşuyordum. Ağzımdan çıkan kelimeleri zar zor tanıyordum. Beden dilimin bile farkında değildim: konuşurken ona doğru eğiliyor, bacaklarım birbirine değiyordu. Kolonya sürmemişti ama görüldüğü gibi kokuyordu: karanlık, seks ve sıcaklık.

Ve vaatler. Şöyle sözler.... "Bebeğim.... eğer bana bir şans verirsen.... sana istediğin her şeyi verebilirim.

Bir ara boş bir şişeyi kaydırmak için bara doğru eğildim. Bunu yaparken birden Kiyo'nun parmaklarının tişörtümün yukarı kalktığı belime dokunduğunu hissettim. Bu hafif, sıradan dokunuşla içimdeki elektrik çatırdarken irkildim.

"Al sana daha fazla dürüstlük," dedi alçak bir sesle. "Bu dövmeyi seviyorum. Hem de çok. Yine mi menekşeler?"

Başımı salladım ve sandalyeme geri oturdum ama elini çekmedi. Bu dövme sırtımın alt kısmına yayılan menekşe ve yapraklardan oluşan bir zincirdi. Daha büyük bir çiçek kümesi kuyruk sokumumda duruyordu ve sonra daha küçük dallar her iki taraftan dışarıya, neredeyse kalçalarım kadar uzanıyordu.

"Menekşeler benim koruyucu çiçeğim oldu," diye açıkladım, "gözlerim yüzünden."

Öne doğru eğildi ve ağzının benimkine ne kadar yakın olduğunu görünce neredeyse nefesim kesiliyordu. "Vay canına.

Haklısın. Bu renk gözleri hiç görmemiştim." "Üç

tane daha var."

"Gözler?"

"Dövmeler."

Bu onun ilgisini çekti. "Nerede?"

"Gömleğin altında kaldılar." Tereddüt ettim. "Yunan mitolojisi hakkında bir şey biliyor musun?"

Başını salladı. Kültürlü bir adam. Bayılmayı başlat.

Sağ kolumun üst kısmına dokundum. Kolum deriyi kaplıyordu. "Bu kolumun etrafını saran bir yılan. Bu Hekate için, Tanrıça

büyü ve hilal." Eklemediğim şey ise Hekate'nin dünyalar arasındaki kavşakları koruduğuydu. Öteki Dünya'ya ve ötesine geçişleri yöneten oydu. Bu dövme benim onunla olan bağlantımdı, kendi yolculuklarımı kolaylaştırmak ve gerektiğinde ondan yardım istemek için.

Sol kolumun üst kısmına geçtim. "Bu, kanatları kolumun arkasına dolanan ve dokunan bir kelebek. Yarısi siyah, yarısi beyaz."

"Psyche?" diye sordu.

"İyi tahmin." Gerçekten kültürlüydü. Tanrıça Psyche, kelebeğin efsanede temsil ettiği ruhla eş anlamlıydı. "Persephone."

Başını salladı. "Yarı siyah, yarı beyaz. Hayatının yarısını bu dünyada, yarısını da Yeraltı Dünyası'nda yaşıyor."

Kendi hayatımdan farklı değil. Persephone ölüm dünyasına geçişlere rehberlik etti. Oraya kendim gitmedim ama başkalarını göndermesi için onu çağırdım.

"O karanlık ayı yönetir. Arkamda da" -boynumun sırtımla birleştiği yere dokundum- "içinde soyut bir kadın yüzü olan bir ay var. Selene, dolunay."

Kiyo'nun koyu renk gözlerinde yoğun bir ilgi vardı. "O zaman neden daha yaygın ay tanrıçalarından biri değil? Diana gibi?"

Cevabım konusunda tereddüt ettim. Birçok açıdan Diana da aynı amaca hizmet edebilirdi. O da Selene gibi insan dünyasına bağlıydı ve ihtiyacım olduğunda beni burada tutabilirdi. "Diğerleri... yalnız tanrıçalar. Teknik olarak evli olan Persephone bile. Diana bakire-

O da yalnız. Ama Selene...şey, artık çok fazla basına çıkmıyor, ama o daha sosyal bir tanrıçaydı. Cinsel bir tanrıça. Kendini diğer insanlara açıyor. Ve deneyimlere. Ben de onunla gittim. Yalnız olan üç tanrıçayla işaretlenmenin sağlıklı olmayacağını düşündüm."

"Peki ya sen? Yalnız mısın, Eugenie?" Sesi bana karşı kadife gibiydi ve o gözlerde boğulabilirdim. Çikolata gibiydiler. Çikolata bir afrodisyaktır.

"Hepimiz yalnız değil miyiz?" Acı bir gülümsemeyle sordum.

"Evet. Bence şarkılar ve mutlu hikâyeler ne derse desin, sonuçta hepimiz öyleyiz. Sanırım bu sadece kiminle yalnız kalmayı seçtiğimizle ilgili bir mesele."

"Bu yüzden buraya geliyorum, biliyorsun. Diğer insanlarla yalnız kalmak için. Kalabalıkta yalnızlık var.

Saklısın. Güvendesin."

Etrafına, bardaki uğultulu, hareketli insan denizine baktı. Bizi çevreleyen bir duvar gibiydiler. Oradaydık ama orada değildik. "Evet. Evet, sanırım bu doğru."

"Sen de bu yüzden burada değil misin?"

Tekrar bana baktı, yüz ifadesi biraz daha az seksi ve biraz daha dalgındı. "Bilmiyorum. Emin değilim. Sanırım belki de senin yüzünden buradayım."

Bunun için hızlı bir cevabım yoktu, bu yüzden şişeyle tekrar oynamaya başladım. Barmen bir tane daha isteyip istemediğimi sordu, ben de başımı salladım.

Kiyo omzuma dokundu. "Dans etmek ister misin?"

Liseden beri dans etmediğime emindim ama bir güç beni kabul etmeye zorladı. Çok kötü dansçılardan oluşan bir kalabalığın içine adım attık. Çoğu daha önce hiç duymadığım ağır ritimli hızlı bir şarkıda bocalayıp duruyordu. Kiyo ve ben de pek iyi değildik. Ama daha yavaş bir şarkı başladığında beni kendine sardı ve iki insanın olabileceği kadar yakınlaşmamızı sağladı. Neredeyse o kadar yakındık.

Daha önce yeni tanıştığım bir adamla böyle bir şey yaşadığımı hiç hatırlamıyordum, sadece müsait olan birini değil, gerçekten istediğim birini arzuluyordum. Vücudu benimkine karşı sert ve mükemmel hissediyordu ve etim

onunkine dokunmanın yollarını arıyordum. Onu çıplak olarak hayal etmeye başlamıştım bile, vücudunun benimkinin içinde ve bana karşı hareket etmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum.

Burada bana neler oluyordu? Görüntüler o kadar canlı ve gerçektir ki, duygularımın yüzüme yansımamış olması bir mucizeydi.

Bu yüzden elini boynumun arkasına doğru kaydırıp beni öpmek için ağzını aşağı indirdiğinde gerçekten aldırmadım. Geçici bir öpücük de değildi. Hayır. İlk buluşma öpücükleri burada. Bu iş anlamına gelen bir öpücüktü, "Her santimini tüketmek ve adımı haykırdığını duymak istiyorum" diyen türden bir öpücük. Daha önce hiç halka açık bir yerde öpüşmemiştim ama o öpücük aramızda yanarken, dillerimiz ve dudaklarımız birbirimizin ağzının hatlarını keşfederken bu önemsiz bir endişe gibi görünüyordu.

Ama diğer eli yukarı kayarak göğsümü kavradığında ben bile şaşırdım. "Hey," dedim, hafifçe ara vererek. "Etrafta insanlar var." Bir an sonra, onun bunu yapmasından çok benim bunu yaparken görülmemden endişe duymamın komik olduğunu düşündüm.

Boynumun yan tarafını, kulağımın hemen altını öptü ve konuştuğunda sözleri tenimi ısıttı.

"İnsanlar sadece bunu büyük bir mesele haline getirirseniz fark ederler."

Beni tekrar öpmesine izin verdim ve göğsümün kıvrımını okşamaya devam eden ve meme ucumu tişörtün altında sertleştiren eli hakkında başka bir şey söylemedim. Diğer eli kığıma doğru kayd ve beni kendisine yaklaştırarak kot pantolonunun altında ne olduğunu tam olarak hissetmeme izin verdi.

Bunu herkesin içinde yapıyor olmamız birdenbire çok daha seksi bir hale getirdi.

Küçük, titrek bir iç geçirdim ve sonra tekrar öpücükten ayrıldım. Ancak bu sefer, herhangi bir iffetli duygu yüzünden değildi. İhtiyaçtandı. Bedenimin aniden ortaya çıkan acil ve dayanılmaz ihtiyacından.

"Yan tarafta mı kalıyorsunuz?" Barın bitişindeki oteli göstererek sordum.

"Hayır. Monteblanca'da."

Şaşkınlığım yüzümden okunuyordu. Santa Catalina eteklerinde, yaşadığım yere yakın bir bölgedeydi. "Bu bir otel değil. Bu bir tatil köyü. Gerçekten güzel bir yer. Veterinerler çok kazanıyor olmalı."

Gülümsedi ve dudaklarını yanağıma değdirdi. "Görmek ister misin?" "Evet," dedim ona. "Kesinlikle istiyorum."

Dördüncü Bölüm

Daha odasına varmadan birbirimizin üzerine atlamıştık. Dans pistindeki hareketlerimiz açık saçıkça, asansördeki boğuşmamız düpedüz X dereceliydi. Neyse ki başka kimse bizimle gelmedi, ki sonunda içeri girdiğimizde giysilerimizin darmadağınık halini düşünürsek bu iyi bir şeydi.

Bu sırada içimdeki mantıklı bir ses "Böyle şeyler yapmamalısın" diye fısıldayıp duruyordu. Ama yapıyordum. Ve bunu çok istiyordum.

Güzel bir odaydı, böyle güzel bir otelde şaşırtıcı değildi. Büyük boy bir yatak ay ışığıyla aydınlanan odada rahatlık sunuyordu ve onun ötesinde, sürgülü bir cam kapı çöle bakan bir balkona açılıyordu. Manzarayı seyretmeye vaktim olmadı çünkü Kiyo beni yatağa itti ve aynı anda gömleğimi çıkardı. Asansörde pantolonunu çıkarırken zaten iyi iş çıkarmıştım, bu yüzden yarışta bir avantajım vardı.

İkimiz de çıplak olduğumuzda, onun doğrulup yatağın kenarına eğildiğini ve yerdeki market poşetini karıştırdığını gördüm. Prezervatif almak için romantik olmayan ama gerekli bir mola vermek zorunda kalmıştık. Doğum kontrol hapi kullanıyordum ama tutkunun ateşi içindeyken bile, ne kadar çekici olursa olsun bir yabancıyla korunmasız seks yapacak kadar aptal değildim. Kiyo'nun hevesli elleri kutuyu neredeyse parçalayarak küçük paketlerin yere saçılmasına neden oldu. Birini alıp açtı ve ben de giymesine yardım ettim.

Hem dokunuşuma verdiği tepkiye hem de prezervatifin koyu kırmızı olmasına gülümsedim. Prezervatifi taktığımda bir süre ona hayranlıkla baktım. Onunla ilgili her şey mükemmeldi: vücudunun şekli, yontulmuş kasları, bronzlaşmış teni. Gözleri loş ışıktaki karanlık ve talepkârdı, beni sarmak isteyen siyah derinlikler. Onda yoğun bir kalite vardı, ilkel ve vahşi bir şey. Beni yatağa çekip vücudunu benimkinin üzerine koymadan hemen önce benzer bir şekilde beni inceledi.

Başta tek yaptığı beni öpmekti. Her yerimi. Tekrar dudaklarımın tadına baktı ve sonra boynumun şeklini diliyle çizdi. Ondan sonra göğüslerim uzun süre dikkatini çekti, ama genel bir kural olarak göğüsler çoğu erkeğin dikkatini çeker. Onları tuttu ve öptü, meme uçlarını ısırdı, gözlerini sürekli benimkilere kilitledi. Benim için bu, derimin altında ateşin izlerinin belirmesi gibiydi, sanki onun dokunuşu vücudumun hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu bir tür uyuşturucu gibiydi.

Yüzü bacaklarımın arasına girdiğinde, bu sadece oradaki hassas deriye sokulmak, dilini uyluğumun vücudumun geri kalanıyla birleştiği yerde gezdirmek içindi. Derin bir nefes aldı, sanki beni daha fazla içine çekmeye ihtiyacı varmış gibi kendini bana gömdü.

Tekrar yukarı doğru hareket etti, böylece bir kez daha yüz yüze geldik, vücudu yine benimkinin üstündeydi. Kendi bedenim acı içindeydi, neden işleri hızlandırmadığımızdan emin değildim. Yüzümdeki ifadenin ne olduğunu bilmiyorum ama bana gülümsedi. Bilmiş bir gülümsemeydi, hayvani bir gülümsemeydi.

"Dünyada hiçbir şey," dedi yumuşak, yakıcı bir sesle, "onu sana vermek üzere olan bir kadının kokusu ve bakışı gibi değildir."

"Sahip olmak mı?" Güldüm. "Bana sahip mi diyorsun?"

"Seks sırasında hepimiz birer malız, Eugenie."

Ve sonra içime doğru kaydığını hissettim, önce yavaşça, sanki içeri girip beni gafıl avlayacakmış gibi, sonra da sonuna kadar daldı. Vücudumun turunu daha önce geciktirmenin onu daha az sertleştirmiş olabileceğini düşündüm, ama eğer bir şey varsa, prezervatifi taktığımdan daha sert ve daha büyük hissetti. Sert ve hızlı bir tempoda hareket ediyordu ki başka bir erkek olsa muhtemelen otuz saniye içinde her şey biterdi. Nedense burada durumun böyle olmayacağından şüpheleniyordum.

Değildi.

Tırnaklarımı sırtına geçirdim, sanki onu daha da içime çekebilecekmişim gibi kendimi yukarı kaldırdım. Şimdiden neredeyse acı verici bir şekilde dolmuştum, ama bu iyi bir acıydı, zevkle dans eden, ikisini içinden çıkılmaz hale getiren türden bir acı.

Uzun, hızlı vuruşlarla hareket ediyor, her harekete ve pozisyon değişikliğine nasıl tepki verdiğimi görmek için yüzümü dikkatle izliyordu. Dudaklarımın aralanmasına ve çığlıklarımın yükselmesine neden olan bir noktaya geldiğinde, daha sert ve daha şiddetli bir şekilde itti. Çığlıklarım çığlık atmanın sınırına dayandı ve ellerini bileklerimi tutmak ve savrulan bedenimin hareket etmesini engellemek için hareket ettirdi. Keresle incinen bileğim biraz sızlandı ama bacaklarımın arasında oluşan his, içimde patlamayı bekleyen o yakıcı sıvı ısı karşısında kayboldu. Ayrıca, ben de nazik davranmıyordum. Ellerimi onun elinden kurtardım ve sırtına yapıştım, tırnaklarımın şiddetli ve derin bir şekilde girmesine izin verdim, neredeyse kan çekecek kadar sertti, fark ettim. Bu bilgi beni durdurmadı. Aksine, bileklerimi geri çekip beni tekrar tutana kadar daha da derine indim. Bu şimdiye kadar yaptığım en sert seksti. Ve muhtemelen en iyisiydi.

"Gözlerini kapatma," dedi bana.

Bunu yaptığının farkına bile varmamıştım. Görme, hissettiğim diğer her şeyle kıyaslandığında o an için gereksiz bir duyu gibi görünüyordu.

"Bana bak," diye fısıldadı. "Bana bak."

İçimdeki baskı sonunda patlayıp bedenimi sarsıp titretirken gözlerimiz kilitlendi. Çığlıklarım kısık bir iniltiye dönüştü, içimde akan duygulara ses verebilmemin tek yolu buydu. Kiyo'nun bundan sonra yavaşlayacağı düşünülebilirdi ama öyle olmadı.

Beni tutmaya devam ederek aynı ateşli tempoyu sürdürdü ve o orgazmdan sonra neredeyse çok fazlaydı.

Tepkilerimin onu tahrik ettiğini, daha da azdırdığını yüzünden anlayabiliyordum. Tıpkı söylediği gibi, o anda onun mülküydüm.

Mücadeleci, savaşçı doğam tam o anda alevlendi. Artık sahip olunan olmak istemediğime karar verdim. Günlerimi baskınlık ve güç yönetiyordu; sekste de öyle olacaktı. Ellerimi sırtından üst kollarına ve omuzlarına götürdüm. Sürpriz unsuruna güvenerek onu ters çevirdim, bacaklarımı onu sıkıştırmak için kullandım ve kalçalarının etrafına sardım. Memnuniyet dolu bir şaşkınlık yüzüne yayıldı. Bu kadar güçlü olmamı beklemiyordu. Kımıldadı.

Beni fırlatmaya çalışabileceğini düşündüm ve onu ittim. Amaçladığımdan daha sert bir harekete dönüştü ama aldırmadı. Aksine, yüzündeki tutkuyu daha da arttırdı.

"Şimdi boyun eğiyorsun," diye homurdandım, avuçlarımı göğsüne

bastırarak. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Elbette."

Onu tekrar içime doğru yönlendirdim, artık kontrolün bende olmasının verdiği coşkuyla. Kalçalarını aşağı yukarı hareket ettirdim, içime girip çıkışını izleyebilmek için eğildim. Uzun zamandır at kuyruğundan kurtulmuş olan saçlarım onun üzerinde asılı duruyor, tenini sıyrıyordu. Saçlarım tarçın renginde, ne kumral olacak kadar koyu ne de çilek olacak kadar açık kıızıl. Ancak bu ışıktaki aramızda sadece koyu bir perde vardı. Onu kenara itti ve ellerini nazikçe göğüslerimin altına koydu, böylece ben onu sürerken hareketlerini hissedebiliyordum. Saçlarımın arasından yukarı bakarak, artık onu kontrol eden ben olduğum için yüzünü izledim. Enfesti. Daha hızlı ve daha sert hareket ettim, onu tamamen içime aldım, yaptığım gibi izledim ve ayarladım. Onun boşalmasını, kontrolünü kaybettiğinde yüzündeki ifadeyi görmeyi çok istiyordum.

Elleri göğüslerimden inip belimi ve kalçalarını kavradığında yakın olduğumuzu anladım. Parmakları tıpkı benimkiler gibi tenimde sıkıca kenetlendi. Bakışlarını üzerimde tuttu, cesur ve onu dorukta görmemden korkmuyordu. Daha şiddetli hareket ettim, onu teşvik ettim ve sonra yumuşak, kendinden geçmiş bir sesin çıktığını duydum. Gözleri gözlerimi hiç bırakmadı ve elleri omuzlarımın arkasına kayd, vücudu kendini benimkine bırakırken aniden etimi tırmıkladı.

Beni tırmaladığı yerdeki acıyla şaşkınlık içinde bağırdım. Tırnakları ne kadar keskindi? Pençeleri var mıydı? Ben de onu tırmalamıştım ama az önce bana yaptığına hiç benzemiyordu. Kendine geldiğinde ve çılgınca solumaları normale döndüğünde, ne yaptığının farkına varmış gibiydi.

"Aman Tanrım, özür dilerim," dedi, nefesi hâlâ ağırdı. Beni kendine çekti, kollarını etrafıma doladı, oyduğu yerlerden kaçınmaya dikkat etti. Yanağımı göğsünün sıcak, terli tenine yasladım. "Seni incittim mi?"

Seksin hangi kısmından bahsettiğini bilmiyordum -muhtemelen son tırmalama kısmından- ama gerçekten önemli değildi. "Hayır," diye yalan söyledim. "Tabii ki hayır."

İkimiz de kendimize geldiğimizde, alışveriş çantasını tekrar karıştırdık ve prezervatiflerle birlikte satın aldığımız ucuz şarabı çıkardık. Daha önce kur hediyeleri üzerine yaptığımız konuşma düşünüldüğünde, o anda çok komik gelmişti. Yatakta çıplak ve bağdaş kurmuş bir şekilde oturduk, zaten odada bulunan bardaklardan içtik. Biraz konuştuk ve sohbet bardakta olduğundan biraz daha az özlü olsa da yine de rahat hissettirdi. Az önce yaşadığımız vahşi, hayvani deneyimden sonra anlamlı konuşmak zordu.

Bir ara banyoya gittim ve aynada sırtıma baktım. Dövmelerimi ıskalamıştı ama kesinlikle kan ve yırtılmış deri çizmişti. Ürkütücüydü. Bir bezi ıslatıp acıyan sırtımı elimden geldiğince temizledikten sonra kapının arkasında asılı duran pelüş beyaz bornozlardan birini üzerime geçirdim. Kiyo hâlâ yatakta oturmuş beni izliyordu ama onu orada bıraktım ve şarabımı alıp balkona çıktım.

Muhteşem bir geceydi. Kaktüsler ve diğer çöl bitkileri, gümüş renkli dolunayın gölgeleri ve ay ışığıyla boyanmıştı. Selene bu gece dışarıdaydı ve sanırım az önce benim için gelmişti. Kristal yıldızlar karanlığı süslüyordu. Evde bir teleskopum vardı ve gökyüzünü incelemek için iyi bir gece olacağını düşündüm.

Ancak hava yakında bize sırtını dönecek gibi görünüyordu. Günün büyük bölümünde havanın ne kadar açık olduğu düşünüldüğünde bu beni şaşırttı. Yılın bu zamanında yağmur nadiren yağardı. Ama kara bulutlar gökyüzünde hızla yuvarlanıyor, yanlarından geçtikleri yıldızları silip süpürüyordu. Bulutların geldiği ufukta belli belirsiz bir şimşek parıltısı gördüm. Bir rüzgâr çıktı, insanın nefesi gibi yükselip alçalan türden bir rüzgâr. Hava sıcak ve canlıydı, gerilim ve güç oluşturunuyordu. Bu kasvetli, parıltılı bir fırtına olmayacaktı; yaşamın ve doğanın gücü hakkında sizi hayrete düşüren türden bir fırtına olacaktı.

O anda ben de kendimi canlı hissediyordum, gelmek üzere olan fırtına kadar huzursuz ve vahşi. Kendimi daha önce hiç kimseye Kiyo'ya açtığım kadar açmadığımdan oldukça emindim. Kendimi bırakmıştım. Bu aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Birkaç dakika sonra balkona çıktığını duydum ve sonra kollarının belime dolandığını ve göğsünün sırtıma bastırıldığını hissettim. Çenesini omzuma yasladı. Etrafımızdaki her şey sessizdi. Otoyoldan uzaktaydık ve başka kimse uyanık görünmüyordu. Sadece etrafımızda esen rüzgârın ve gittikçe yükselen gök gürültüsünün sesi vardı.

Kiyo'nun elleri belime doğru kaydı ve bağları gevşetti. Sonra uzanıp bornozu çekiştirdi, böylece bornoz düştü ve beni çınlıplak bıraktı. Utangaç bir şekilde arkamı dönmeye başladım ama o beni olduğum yerde tuttu.

"Kimse dışarıda değil," diye mırıldandı, ellerini vücudumda gezdirdi, aşağı doğru ilerlerken göğüslerimi sıyırdı. "Ve öyle olsalar bile, utanacak hiçbir şeyin yok. Çok güzelsin, Eugenie. İnanılmaz derecede güzelsin."

Yüzünü boynuma gömdü ve o beni öperken ben de ona doğru eğildim. Rüzgâr tenimi okşarken eli bacaklarımın arasından aşağı kaydı ve beni okşadı. Arzuyla inlediğimde beni bir anlığına serbest bıraktı ve hafif bir hışırtı duydum. Yanında prezervatif getirmişti. Küstah piç.

Saniyeler içinde taktı ve sonra ellerini bana geri verdi, beni eğilmem için konumlandırdı, ellerim korkulukları tutuyordu. Arkamdan bastırdı ve sonra o sert kalınlık tekrar içimdeydi, bir kez daha sahiplik iddia ediyordu. Son raundumuzdan neredeyse çiğ kalmıştım, ama içimde hareket etmeye devam ettikçe, sonunda tekrar ıslandım ve zevk ile acı arasındaki çizginin bir kez daha bulanıklaşmasına izin verdim.

Herkesin içinde böyle seks yapmak çılgınca görünüyordu ama bu çılgınlık oldukça iyi hissettiren türdendi. Görünüşe göre teşhirci bir çizgisi vardı. Ama dışarıda kimse yoktu. Sadece biz, çöl ve fırtına vardı.

Bu gece daha fazla boşalamayacağımı düşünmüştüm ama yağmurun ilk ılık damlaları düşmeye başladığında yanıldığımı kanıtladı. Gök gürültüsü ve şimşek artık etrafımızda birlikte çakıyordu; fırtına bize ulaşmış, kendi coşkusuyla yeryüzüne haykırıyordu. Kiyo hala bana doğru ilerliyordu, havaya aldirmeden, sadece bana ve ona odaklanarak. Sonunda, tam bir

sağanak yağmur, onun titrediğini ve çekilmeden önce son birkaç sert vuruş yaptığını hissettim.

Sonra beni döndürdü ve tekrar kendine çekti. Kalbinin göğsünde neredeyse etrafımızdaki gök gürültüsü kadar yüksek sesle attığını duyabiliyordum. Çöl, çakan şimşeklerle titreyip canlanıyordu ve şiddetli yağmur bizi boğmakla tehdit ediyordu.

Ama ikimiz de fark etmedik.

İkimiz de havlulandıktan sonra yorganın altında, onun kollarında uzanarak çabucak uykuya daldım. Bu gece uykusuzluk yok.

Yine de birkaç saat sonra uyandım, nedenini tam olarak bilmiyordum. Sonra anladım. Kiyo'nun eli ağzıma bastırılmıştı ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Fırtına durmuştu; karanlık odada her şey sessizdi.

Mücadele etmeye başladım ve sonra ağzı kulağımın yanındaydı, sesi zar zor duyuluyordu.

"Şşş. Burada bir şey var."

Anladığımı başımla onayladım ve bir an sonra beni tutmayı bıraktı. İkimiz de kıpırdamadan yatıyorduk ve ben onun seçtiği sözcükleri düşünüyordum: Bir şey, biri değil.

Gerçek ve mecazi ürpertiler aniden üzerime çöktü. Kiyo'nun bakışlarını takip ederek ferforje yatak başlığına baktım ve üzerinde ince beyaz danteller gibi yayılan buz kristallerini gördüm. Nefesimiz küçük bulutlar halinde çıkıyordu ve çıplak tenim soğuktan titriyordu.

Görüş alanıma bir şekil girdi, geri dönen ay ışığında parlıyordu. Onu görmeden önce ne olduğunu biliyordum. Bir buz elementali. Belli belirsiz antropomorfik ve keskin, ısıltılı buz kristallerinden oluşan bir yaratık.

Ancak teknik olarak sadece soylulardan biriydi. Bazıları fiziksel olarak bizim dünyamıza geçemedi, tıpkı bazı şamanların fiziksel olarak kendi dünyalarına geçemediği gibi. Soylular ruhen gelmek istemiyorlardı ama

bedenleri bozulmadan gelme gücü bazen değişmiş, kusurlu bir biçimde geçerdi. Elemental bir form.

Elbette, fiziksel olarak gelebilecek kadar güçlü olmayan herhangi bir soylu benim kadar güçlü olmaya yakın bile değildi. Herhangi bir elementalin kıcıını kolayca tekmeleyebilirdim. Tabii doğru aletlere sahipsem.

Şu anda, kendi fiziksel gücüm dışında sahip olduğum tek şey, saldırıdan çok savunma amaçlı olan mücevherlerimdi. Tüm silahlarımı evde bırakmıştım, asam hariç, o da çantamdaydı. Ne yazık ki çantam hâlâ kapının yanında duruyordu ve Kiyo'yla birbirimizin kıyafetlerini parçalamamıza engel olmasın diye odaya girer girmez yere bırakılmıştı.

Gerçekten bir ikilem. Ama buz elementali artık uyandığımızı görebiliyordu ve soğuk bir gülümseme-

ciddi bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Siktir et. Kapıya doğru bir hamle yapmam ve ondan daha hızlı olmayı ummam gerekecekti. Kiyo'ya kıpırdamadan durmasını söylemeye başladım, ama aniden uzandığı yerden sıçradı ve elementali doğrudan solar pleksusa bir tekmeyle çiviledi.

Elemental geriye doğru uçarak duvara çarptı ve bir an için sadece bakabildim. Kiyo'nun hareket ettiğini bile görmemiştim. Bir an yanımdaydı, bir an sonra elementalin üzerindeydi. Ve onun üzerindeydi! Pek çok insandan daha güçlüydüm ama o darbeyi indiremezdim. Yapabilecek çok az kişi tanıyorum. Sonunda böyle bir yaratıkla savaşıyor benim iradem ya da silahlarımdı, bedenim değil. Kiyo bunu nasıl yapmıştı? Ona inanamayarak baktım, sonra burada penceremi kaçırdığımı fark ettim.

Yataktan fırladım ve Kiyo'nun ulaşamayacağı bir yere kaydım. "Hayır, Eugenie! Uzak dur!"

Kapıya ulaştım ama elemental ayağa kalkıyordu. Gözleri bana odaklandı ve midem bulandı, bu yaratığı buraya çektiğimi biliyordum ve

muhtemelen Kiyo'yu riske atacaktı. Elemental, çantayı yere boşaltmamı izlerken teneke gibi bir kahkaha attı.

"Evet, Eugenie Markham, uzak dur. Uzak dur, küçük kuğu." Bana doğru bir adım attı.

Çılgınca asayı aradım. Çantamdaki bunca şey nereden gelmişti?

"Adımı nereden biliyorsun?" Dikkatini dağıtmayı umarak sordum. Soylular, biçimleri ne olursa olsun, kendi konuşmalarını dinlemeyi severlerdi.

"Herkes senin adını biliyor. Ve herkes seni istiyor." Yürüyen bir buz parçasının şehvetli görünebileceğini hiç düşünmemiştim ama bu seferki bunu başarmıştı. Ürperdim ama soğuktan değil. "Ama görüyorum ki biri bu gece senin tadına bakmış bile. Önemli değil. Bir başkasının izinden gitmeyi umursamıyorum, ne de o yumuşak bacakları açan son kişi ben olacağım-"

Yaratık bana ve bana yapmak istediklerine o kadar odaklanmıştı ki Kiyo'yu unutmuştu.

Kiyo değiş tokuş sırasında odayı gözden geçirmişti ve gözlerinin uzun, ferforje bir lambaya takıldığını görmüştüm. Gözleri karanlık bir sıcaklıkla parlıyordu, vahşiliğiyle neredeyse korkutucuydu. Elementalın dikkati dağılınca, Kiyo yine inanılmaz bir hızla lambaya doğru koştu ve tek bir hareketle lambayı elementale doğru savurarak bir tank gücüyle vurdu.

Elementalin vücudundan büyük bir buz parçası koptu ve acı içinde kükredi. Demir ya da çelik, hangi dünyada yürürlerse yürüsünler, soylulara her zaman zarar verecektir. Acaba Kiyo bunu biliyor muydu?

Elemental ona doğru hamle yaptı ve ikisi yerde güreştiler, bir vuruş yapmak için mücadele ederken yuvarlanıp durdular. Kiyo vahşice dövüştü ve parmaklarını canavara her sapladığında canavar acı içinde tıslıyordu.

Şimdi asam elimdeydi ve ikisine doğru ilerledim. Onu kolumun bir uzantısı haline getirerek dışarı ittim. Alkol hala içimde metabolize olurken

Vücudumun yanı sıra fiziksel olarak da bitkin olduğum için elementalı yok edemeyeceğimi biliyordum ama onu Öteki Dünya'ya geri gönderebileceğime emindim.

Hava etrafımda karıncalandı ve yine ozon kokusu aldım. Elemental ne yaptığımı fark etti ve beni durdurmaya çalışarak Kiyo'yu serbest bıraktı. Ancak Kiyo avının bu kadar kolay gitmesine izin vermedi ve ilerledi, ayağı yine yaratığa çarptı - bu sefer sırtına. Zayıf düşmüş elemental dizlerinin üzerine çöktü.

Genellikle kovma işlemlerini kendi başıma yapabilirdim ama bu gece biraz ilahi yardıma ihtiyacım vardı. "Hekate'nin lütfuyla seni bu dünyadan kovuyorum. Hekate'nin adına, seni kendi âlemine geri gönderiyorum." Elemental öfkesini haykırdı ama çoktan çözülmeye başlamıştı. "Buradan git ve bir daha geri dönme, seni lanet olası piç. Git."

Elemental bir buz patlamasıyla paramparça oldu. Kristallerin bazıları derimi sıyrıp kesti.

Dışarıdan bakan biri yok edildiğini düşünebilirdi ama ben sadece onun elemental tezahürüne zarar vermiştim. Kendi bedeniyle Öteki Dünya'ya gitmişti.

Kanın kulaklarımda çarptığını, adrenalinin içimde yükseldiğini duyabiliyordum. Başka bir yaratık adımı biliyordu. Ve Keres gibi o da benimle İncil'e uygun bir şekilde ilgileniyor gibiydi.

Bleh.

Ama benim daha acil sorunlarım vardı. Yavaşça dönüp beni aynı dikkatle izleyen Kiyo'ya baktım, duruşumu ve elimdeki şarjlı asayı inceliyordu.

Kiyo.

Barda bana kur yapan ve hayatımın en iyi seksini yaşatan esmer, seksi Kiyo.

Aynı Kiyo, az önce bir elemental ile benim hiçbir zaman dayanamayacağım kadar güçlü ve hızlı bir şekilde dövülmüştü - herhangi bir insanın dayanabileceğinden çok daha fazla. Ayrıca çoğu insan gibi bir elemental karşısında geveze, şok olmuş bir aptala dönüşmemiştir. Daha önce bir tane görmüştü. Onun ne olduğunu biliyordu, tıpkı benim asamın ve büyülerimin ne olduğunu bildiği gibi.

Daha önce benim için tutkulu bir karşılaşma gibi görünen şey aniden iğrenç bir hal aldı. İkimiz de ne yapacağımızı bilemez halde birbirimize bakarken korku omurgamda iz bıraktı. Kelimeler dudaklarımdaydı ama önce o sordu.

"Nesin sen?"

Beşinci Bölüm

Çırlıçıplak bir halde tartışıyor olmamız sıradan koşullar altında komik olabilirdi. Ama bunlar sıradan koşullar değildi ve benim çarpık mizah anlayışımın bile sınırları vardı.

"Ben mi?" diye sordum. "Peki ya sen? Sen veteriner değilsin. Veterinerler köpeklere kuduz aşısı yapar. Etrafa elemental atmazlar."

Kiyo bana seviyeli bir şekilde baktı. "Ve Web tasarımcıları elementalleri Öteki Dünya'ya sürgün etmez."

"Evet, bazen ek iş yapıyorum."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Biraz rahatladı, pantolonunu buldu ve çekti. Ben öyle yapmadım. Kaskatı kesildim ve saldırmaya hazırdım. Ayrıca onu az önce yattığım adam olarak değil, sadece potansiyel bir tehdit olarak düşünmek için çok uğraşıyordum. Çünkü bunu düşünürsem, bocalayabilirdim. Daha da kötüsü, bir Öteki Dünya yaratığına izin verdiğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalabilirdim-

Pantolonunu giyerek bana yaklaştı. "Bunun hakkında konuşmamız gerek-"

"Hayır. Daha fazla yaklaşma." Asayı bir silah gibi kaldırabilseydim, kaldırırdım.

"Ne yapacaksın? Beni dışarı atamazsın. İşe yaramaz."

Bunu merak ederek tereddüt ettim. Çok insani görünüyordu. İnsan gibi hissettiriyordu. Ondan soylulardan biri gibi bir şey hissetmemiştim ama yine de hızı ve gücü insanüstü idi. Ve bu onun kutsal dayanıklılığını saymıyordu bile. Bu tam orada bir ipucu olmalıydı.

"Benden ne istiyorsunuz? Beni neden buraya geri getirdin?"

Kaşları kalktı. "Bunun açık olduğunu sanıyordum. Seninle seks yapmak istedim."

"Hayır, lanet olsun! Dahası da var. Neler oluyor? Benden ne almaya çalışıyorsun?" Soğukkanlı tavrım hızla düşüyordu. "Seni biri mi gönderdi?"

"Bak Eugenie, asayı yere bırak. Konuşacağız. Bunu çözeceğiz."

"Dışarı atılamayacağını sanıyordum," diye hatırlattım ona. "Neden asadan korkuyorsun? Belki Öteki Dünya sana zarar veremezdi... ama ya Yeraltı Dünyası?"

Cevap vermedi. İrademi asaya gönderdim ve havanın güçle çatırdadığını hissettim. Kiyo'nun yüzünü korku kapladı. Demek korkuyordu. Bilmem gereken tek şey buydu. Onu yol ayrımına gönderecek sözcükler dudaklarımdaydı ama aniden daha önce gördüğüm o hızla hareket etti. Sürgülü cam kapıya doğru geri geri gitti, kapıyı açtı ve sonra koşarak balkonun kenarına çıktı.

Kendime rağmen küçük bir çılgılık attım. Üç kat yukarıdaydık. Elimdeki asayı bırakıp balkona fırladım ve yerde onu aramaya başladım. Bu kadar yara almadan kurtulmasına imkân yoktu.

Yine de ondan hiçbir iz yoktu. Binanın saçaklarının üzerinden birkaç yarasa uçu ve binanın uzak tarafında farların titreşimini gördüm. Çölün uzaklarından bir çakal uludu ve bir kedi gölgelere doğru süzüldü. Burada hayat vardı ama benim aradığım türden değildi. Bir sürü manevrayla balkonun kenarından sarktım ve filmlerde kaçan insanların yaptığı gibi balkonun altına saklanmadığından emin oldum. Olmadı. Hiçbir şey yoktu.

Çölün üzerinden ona ne olduğunu merak ederek geriye baktım. Mecazi anlamda Öteki Dünya'ya "atlamış" olması mümkündü. Yakınlarda ince bir nokta olmadan bunu yapabilmesi için çok güçlü bir soylu olması gerekirdi, ama benzer şekilde, güçlü bir soylu da bu dünyada mükemmel bir fiziksel şekle sahip olabilirdi. Bu kadar güçlü birinin kendini insan gibi göstermesinin de mümkün olduğunu sanıyordum. O kadar güçlü biriyle karşılaşmamıştım.

İçeri geri dönüp yatağa bağdaş kurarak oturdum ve kollarımı etrafıma sardım. Elementalden arta kalan buzlar eriyerek küçük su birikintilerine dönüşmüştü. Yatak Kiyo ve seks gibi kokuyordu ve içimde oluşan mide bulantısını yuttum. Aman Tanrım. Ne yapmıştım ben? Bir canavarla mı seks yapmıştım? Avladığım, nefret ettiğim ve öldürdüğüm şeyin ta kendisiyle mi seks yapmıştım? Kiyo bana dürüstlükten söz etmişti ama her şey yalanmış gibi görünüyordu. En azından güvenli bir seksti.

En kötüsü, ondan hoşlanmıştım. Gerçekten hoşlanmıştım. Bu en son ne zaman olmuştu? Dean ve ben sadece ikimizin de yapacak daha iyi bir işi olmadığı için çıkıyor ve birlikte yatıyor gibiydik. Kiyo ile gerçek bir bağ hissetmeye başlamıştım. Gerçek bir kimya. İhaneti beni itiraf etmek istemediğim kadar derinden yaraladı.

Düşünerek gözlerimi açtım. Soyluların çoğu teknolojik açıdan insan dünyasında sorunsuzca işlev göremeyecek kadar beceriksizdi, ama o bunu çok iyi başarmıştı. Barda bir arabası vardı, benim kullanmama izin vermek için geçiştirdiğimiz bir araba. Ayrıca içkileri ve prezervatifleri ödemek için bir cüzdanı ve nakit parası vardı. Ve eğer bir otele giriş yaptıysa, kredi kartı olmalıydı. Kredi kartları izlenebilirdi. Eğer bizim dünyamızda ikili bir hayatı varsa, bir şeyler bulabilmeliydim.

Telefonu elime aldım ve resepsiyonun düğmesine bastım.

"Günaydın Bay Marquez," diye cevap verdi hoş bir resepsiyon görevlisi. Kiyo Marquez. Bu bir başlangıçtı.

"Aslında ben Bayan Marquez. Kocamın... oda için ön ödeme yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz acaba?"

Araştırırken bir duraksama oldu. "Evet, check-in sırasında yaptı. Olaylar için aynı kartı dosyada bırakmış."

"Bana kullandığı kartın numarasını söyleyebilir misiniz?"

Daha uzun bir duraklama. "Üzgünüm, bunu kart sahibinden başka kimseye veremem. Eğer onu telefona bağlayabilerseniz, ona söyleyebilirim."

"Oh... Onu rahatsız etmek istemiyorum. Şu anda duşta. Sadece yanlış kartın limitini doldurmadığımızdan emin olmak istedim."

"Şey... 3011'de biten bir Vize olduğunu söyleyebilirim."

İçimi çektim. Bu bana pek iyi gelmeyecekti ama bu kadından daha fazlasını alabileceğimden de şüpheliydim. "Tamam.

Teşekkürler."

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" "Evet...

beni oda servisine bağlayabilir misiniz?"

Kiyo'ya kahvaltı sipariş ettim ve gelmesini beklerken duş aldım. Terden arınmam, vücudunun kokusunu üzerimden atmam gerekiyordu. Yemek geldiğinde, kızarmış ekmekleri mideye indirdim ve odada bir tür kanıt aradım. Kiyo'nun cüzdanı pantolonundaydı, o da gitmişti. Odada dün gecedan kalma diğer atılmış giysiler dışında başka kişisel eşyası yoktu. Bir şey saklamış olma ihtimaline karşı her çekmeceyi ve köşeyi araştırdım.

Nihayet otelden ayrıldığımda güneş ufukta iyice yükselmişti. Eve döndüğümde Lara'yı aradım ve ona onun adını söyledim. Ondan bu hayvanla, Phoenix'le ve veterinerlerle ilgili ne gibi bağlantılar bulabileceğine bakmasını istedim. Bu tür konularda çok başarılıydı ama bunun birkaç gün sürebileceğini biliyordum.

Neyse ki, sürgün etme ve yok etme üzerine bir kariyer, beklerken hayal kırıklığını hafifletmenin harika bir yoludur.

Kiyo olayının ertesi günü ilk işim birinin banyosundan bir Marid'in üstünü aramaktı. Maridler cinlerden biridir -çoğu Amerikalı için cinler- ve su elementine bağlıdır. Kereler ve diğer cinlerin çoğu gibi, maridler de bir tür fiziksel nesneyi işgal etme eğilimindedir. Ancak bir şişe ya da lamba yerine ıslak bir yeri, örneğin bir lavabo borusunu tercih ederler.

Böylesine aptalca bir işle uğraşmaktan rahatsız olarak, siyah fayanslı büyük banyoda çemberimi çizdim ve asayı kullanarak maridi klozetten çıkardım.

boru. Önümde cisimlendi, ölüm solgunluğundaki teni ve dalgalanan mavi saçları dışında insan dışisine çok benziyordu. Vücudundan ipek bir elbise sarkıyordu.

Gerginleştğini gördüm, içgüdüsel olarak bana gücüyle saldırmaya hazırды. Sonra beni tepeden tırnağa süzerek bir iki adım attı. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve birkaç dakika sonra, şakacı bir gülümsemeyle aydınlandı. Beni hafifçe selamladı.

"Leydim," dedi görkemli bir şekilde. "Size nasıl hizmet

edebilirim?" "Edemezsiniz," dedim asayı kaldırarak.

Gülümsemeye devam etti ama içinde bir gerginlik vardı. "Elbette yapabilirim. Zenginlikleri ve diğer harikaları çağırma yeteneğim var. Hayallerinizi gerçekleştirebilirim-"

"Kes şunu. Buna kanmayacağım."

Cinlerin dilekleri yerine getirdiğine dair efsaneler tamamen uydurma değildir. Çok güçlü değildi, ama kesinlikle şapkasından bazı numaralar çıkarabilirdi. Bir tehlike ile karşılaştığında, bir cinin en yaygın stratejisi düşmanla pazarlık yapmayı denemektir. Ne yazık ki, verdikleri "dilekler" nadiren başkalarının beklediği gibi sonuçlanır.

Huzursuzca duvara doğru geri geri gitti. Önce çemberin kenarına çarptı. Etrafına bakınca kapana kısıldığını fark etti. Gülümsemesi kayboldu, yerini gerçek bir korkuya bıraktı.

"Elbette şiddete gerek yok," dedi. Gözleri genişledi. "Lütfen."

Baktım. Diğer dünyadan yaratıkların merhamet dilemesine nadiren rastlardım. Bir an tereddüt ettim, sonra Kiyo'nun neden olduğu kötü ruh halim beni ele geçirdi. İrademi asaya akıttım, onu kapıdan geçirmeye hazırdım.

Gücün havada yükseldiğini hissetti ve gerçek bir savunma moduna geçti, artık çark etme ve anlaşılan işe yaramayacağını anlamıştı. Büyüsü çemberin içine süzüldü. Bana sis ya da buğuyu hatırlattı, havayı dolduran yumuşak bir nemlilik. Şaşkınlıkla gözümü kırptım. Genelde büyüü hissetmezdim.

bu şekilde. Çoğu zaman, Öteki Dünya'nın gücünü bir karıncalanma ya da basınç olarak hissederdim. Bu elle tutulur bir şeydi.

Şaşkınlığımı gördü. Gözleri umutla genişledi. "Gördün mü? Beni parçalara ayırmana gerek yok. Sevgi sevgiyi çağırır."

Şaşkındım ama onun dikkat dağınıklığından faydalanmakta tereddüt etmedim. Benim dünyamda büyü daha zayıf olabilirdi ama yine de onunla doğrudan savaşmak istemedim. Onunla bu şekilde başa çıkmak çok daha kolaydı.

Bir an sonra, Yeraltı Dünyası'yla bağlantımı kurmuştum. Onu tuzağa düşürmek için asamı kullandığımı fark ettiğinde daha da solgunlaştı ve merhamet etmem için bana tekrar yalvardı. Dişlerimi sıkarak Kiyo'nun beni nasıl kullandığını düşündüm ve daha da öfkelen dim. Hayır. Diğer dünyadan yaratıklara merhamet yok.

Ve yine de... gözlerine bakarken, büyüünden gelen kısa süreli buğu hissini hatırladım.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama beni etkilemişti. Mümkün olan son saniyede, bir bakıma onu bağışlamaya karar verdim. Onun bu dünyada kalmasına izin veremezdim. Bunun yerine, odağımı Öteki Dünya'ya kaydurdum ve Yeraltı Dünyası aracılığıyla anında ölmesini sağlamak yerine onu bütünüyle oraya gönderdim.

Her şey bittiğinde, bana ne olduğunu merak ederek boş banyoya baktım.

"Yumuşuyorum," diye mırıldandım.

Lara biraz zaman aldı ama birkaç gün sonra Kiyo hakkında bir şeyler buldu, Roland'ı görmeye gitmeye ve Jasmine'in peşinden gideceğim haberini vermeye karar verdiğim gün. Kiyo ve odadaki elemental ile karşılaşmamla ilgili bir şey, o zavallı kızı Öteki Dünya'nın merhametine bırakamayacağıma karar vermemi sağlamıştı. Roland bundan hoşlanmayabilirdi ama artık beni durduramazdı. Güçlerim bir süre önce onunkileri aşmıştı. Ayrıca ona Öteki Dünya'da yılın bekâr adayı olarak yeni keşfettiğim statümü de sormak niyetindeydim.

En azından Kiyo'yla birlikte olduğumdan beri geçen birkaç gün içinde, özellikle beni hedef alan başka bir saldırı olmamıştı. Wil Lara'ya milyonlarca mesaj bırakmıştı ama onu oyalyorduk. Sadece bir avuç küçük işim vardı: bir sürgün ve birkaç şeytan çıkarma. Neredeyse durgun bir hafta geçirdiğimi söyleyebilirdim. Ben beklerken pek bir şey olmuyordu.

Sırtımdaki çiziklerde de herhangi bir iyileşme olmuyordu. Kan kurumuş ve biraz kabuk bağlamıştı ama izler hiç solmamıştı. Acımamalarına rağmen kırmızı ve kızgın görünümlü olarak kaldılar. Her sabah onlara bakıyor ve yok olmalarını umuyordum.

Hiç yapmadılar.

İçimde gizli bir düşünce vardı, eğer çizikler kaybolursa Kiyo'ya karşı olan hislerim de kaybolacaktı. Onu düşünmeden edemiyordum. Günlerimi ona öfkelenerek geçiriyordum ve geceleri kafamda skandal rüyalar dolaşıyor, sıcak ve huzursuz uyanmama neden oluyordu. Neyim olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç böyle davranmamıştım, özellikle de karşı olduğum her şeyi temsil eden bir adama karşı.

"Sonunda Phoenix'teki bir veteriner hastanesinde bir Kiyo Marquez buldum," dedi Lara annemin evine giderken. "Etrafı çok aramam gerekti. Orada tam zamanlı çalışmadığını ve önümüzdeki iki hafta boyunca tatilde olduğunu söylediler. Başka bir şey bulamadım. Adresi ve telefon numarası kayıtlı değil."

Ona teşekkür ettim ve bunu düşündüm. Yani Kiyo tamamen yalan söylememişti. Bir işi vardı, çok insani bir iş. Yine de gözlemlediklerim ya da bildiklerimle uyuşmuyordu.

Oraya vardığımda annemi bahçesinde eğilmiş gördüm, bu da Roland'la özel olarak konuşabilmek için sessizce içeri girmemi gerektirdi. Onu mutfakta, neredeyse geçen seferkiyle aynı yerde buldum.

Selamlaştık ve sonra Jasmine olayını sona saklamaya karar vererek içeri daldım.

"Daha fazlası adımı biliyor. Beni Odile'den daha fazla tanıyan iki kişiyle dövuştüm. Ayrıca kim olduğumu bilen üçüncü bir kişi daha olduğunu duydum."

"O zaman saldırılar özellikle sizi mi hedef alıyordu? İntikam saldırıları gibi mi?"

"Biri öyleydi. Diğeri bir işin parçasıydı. Neden? Adın duyulunca seni aramaya mı geldiler?"

"Birazcık. Uygunsuz ama dünyanın sonu değil."

"Buradaki garip şey..."

"Evet?"

"Şey... onlar da bir nevi beni çağırıyorlardı..." Bir kaşını

kaldırdı. "Seks için mi?"

"Evet." Roland şüphesiz hayatında her türlü cinsel şeyi yapmıştı -en çok da annemle, Tanrı yardımcım olsun- ama o yeterince baba figürüydü ki bu tür şeyleri onunla tartışırken kendimi tamamen rahat hissetmiyordum.

"İnsan kadınlarının nasıl olduğunu bilirsin. Eğer biri sizden öç almaya çalışıyorsa... tecavüz yeterince yaygın bir misilleme eylemidir."

"Harika. Beni ölene kadar dövmelerini tercih ederim."

"Böyle şakalar yapma," diye uyardı. "İsminiz yeni keşfedildiyse, muhtemelen şu anda oldukça popülerdir. Ama sanırım bu heyecan eninde sonunda dinecektir. Sadece bekleyin. Bu arada arkanızı kollayın - zaten kollamadığınızdan değil. Her zamanki şeyleri yap. Kafanızı temiz tutun. Her zaman silahlı olun. İçki içme." Bana bir bakış attı. "Peyote'den uzak dur."

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama, yıllardır bunu yapmadım."

Omuz silkti. "Boşaltman gereken başka bir şey var. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Şey... arkamı kollamaktan bahsetmişken..."

Sandalyeden kalktım ve atletimin üzerine giydiğim bol düğmeli gömleğimi çıkardım. Saçlarımı yana taradım ve sırtımı görebilmesi için arkamı döndüm.

Çizikleri görünce küçük bir homurtu çıkardı. "Bunlar kötü görünüyor. Bugün bir kavgaya mı karıştın?"

"Dört gün öncesine aitler. İyileşmeyecekler."

"Acıyorlar mı?"

"Hayır."

"Onları sana ne verdi?"

"Emin değilim. İnsana benziyordu ama... Bilmiyorum." Saçlarımı bırakıp arkamı döndüm ve gömleğimi tekrar giydim.

"Seni o açıda ve pozisyonda nasıl yakaladı?" Roland şaşkın görünüyordu. "Güreşiyor muydun?"

"Ah, bu gerçekten önemli değil," dedim aceleyle. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Tam olarak değil, hayır, ama bunun çok sıra dışı olduğunu düşünmemek için yeterince şey gördüm. Eğer yeterince büyü ya da her ne kullanıldıysa, iyileşmeleri biraz zaman alabilir."

Bu beni gerçekten daha iyi hissettirmedi ama Kiyo ile karşılaşmamı detaylandırmak istemiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Bir şey daha var."

"Biliyorum. Kızın peşinden gidiyorsun."

Dramatik açıklamam için çok fazla. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, Eugenie. Saf bir doğruluk duygusuna sahip, aptal ve inatçısın. Sen de benim gibisin." Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim.

ya da değil.

"O zaman anlıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bu hâlâ tehlikeli. Ve aptalca. Kendi bedenine giriyorsun ve-"

"Ve ne?"

İkimiz de suçlu çocuklar gibi başımızı kaldırdık. Annem geniş kenarlı şapkası ve kirle kaplı eldivenleriyle kapının girişinde duruyordu, bahçeyle uğraştığının bir başka kanıtıydı bu. Benim arka bahçem sayılan kaya bahçesinde birkaç saksım vardı ama annem gerçek bir vahayı koruyordu. Bize bakarken uzun, hafif kırılmış saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Saçlarında benim kızıl tonum yoktu ve gözleri de menekşe mavisi değil, sadece maviydi. Bunun dışında herkes birbirimize benzediğimizi söylerdi. Onun gibi yaşlanıp yaşlanmayacağımı merak ediyordum. Öyle umuyordum ama muhtemelen saçımdaki grileri boyayarak yok ederdim.

"Ne yapmayı planlıyorsun, Eugenie?" diye sordu sakın bir ses tonuyla. "Hiçbir şey anne. Sadece varsayımsal şeyler."

"Oraya gitmekten bahsediyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"Anne-" diye başladım.

"Dee-" Roland başladı.

İkimizi de durdurmak için elini kaldırdı. "Yapma. Bunu duymak istemiyorum. Bu dünyada senin için zaten ne kadar endişelendiğimi biliyor musun, Eugenie? Şimdi de onların evlerine mi girmek istiyorsun? Ve sen." Roland'a döndü, gözleri parlıyordu. "Yirmi yılımı senin için endişelenerek geçirdim. Hangi gece eve gelmeyeceğini merak ederek uyuyamazdım. Emekli olduğun gün Tanrı'ya şükrettim ve şimdi onu cesaretlendiriyorsun-"

"Hey, o bana hiçbir şey söylemiyor. Birini dövmek istiyorsan onu bu işin dışında bırak. Bu sadece benim. O bu işe dahil değil."

Roland bana döndü. "Eugenie, eğer gitmekte ısrar ediyorsan, ben de gidebilirim."
_"

"Annem haklı. Senin kavgan bitti. Bu seferki benim."

Annem bana döndü. "O senin de değil! Neden onları buradan uzak tutmak için endişelenmiyorsun? Neden peşlerinden gidiyorsun?"

Ona söyledim. Konuştuğum süre boyunca yüzünü gururlu ve taş gibi tuttu ama gözlerinin ona ihanet ettiğini görebiliyordum. Sözleri bu gerçeği inkâr etmeye devam etse de durumun ciddiyeti gözünden kaçmamıştı.

"Sen de tıpkı onun gibisin. Kendi iyiliğin için fazla asilsin." Birden yaşından daha büyük görünmeye başladı.

"Çocukken gördüğün ilgi eksikliğini telafi etmeye çalışıyorsun, değil mi?" İşte yine terapist moduna geçmişti.

"Anne, o artık on dört, on beş yaşında. Eğer yerel olarak kaçırılan biri olsaydı, onu geri almak için her türlü önlemi kabul ederdin."

"Destek içeren önlemleri kabul ederdim, tek başına seni değil."

"Benim desteğim yok."

"Ben hariç," diye araya girdi Roland.

Annem ve ben birlikte ona "Hayır," dedik.

Bana döndü ve insanoğlunun bildiği en ölümcül silahı kullandı: Anne Kartı. "Sen benim tek çocuğumsun. Bebeğim benim. Eğer sana bir şey olursa..."

Onun için hazırdım. "Annesi ölmüş olsa bile Jasmine de birinin bebeği. Aslında bu durumu daha da kötüleştiriyor. Ailesini kaybetti. Kimsesi yok. Ve şimdi kapana kısılmış durumda, istemediği kızları kaçırıp tecavüz etmenin normal olduğunu düşünen bir pislik tarafından rehin tutuluyor."

Annem sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Roland'a baktı. Yıllardır birlikte olan çiftlerin yapabildiği o uzun bakışlardan birini attılar. Ne anlatmaya çalıştıklarını bilmiyorum ama sonunda ikimizden de gözlerini kaçırdı.

"Onu geri getirdiğinizde bana getirin. Soylu ya da insan olması fark etmez. Diğer kurbanlarla aynı tür terapiye ihtiyacı olacak." Hastalara her zaman bu tür danışmanlık hizmeti verdiğini biliyordum ama soylu kurbanlara yardım ettiğini hiç düşünmemiştim. Öteki Dünya yokmuş gibi davranmaya çalışan biri için bu çok nazik bir davranıştı.

"Anne-" demeye çalıştım.

Başını iki yana salladı. "Her şey bitene kadar bu konuda başka bir şey bilmek istemiyorum. Bilemem."

Sonra bizi terk etti ve bahçesinin huzuruna döndü.

"İyileşecek," dedi Roland sessiz bir anın ardından. "Her zaman iyileşir."

Artık gideceğim gerçeğini kabul etmek zorunda kaldığında, beni mümkün olduğunca çok taktik bilgiyle doldurmaya çok istekliydi. Baş döndürücü bir hal aldı.

Bir noktada, benimle gelme isteğini üçüncü kez reddettikten sonra, "Sanırım diğerinin yardımını alacaksın" dedi.

Sesindeki ton, "diğer yardımım" için inkar edilemez bir alay gösteriyordu. Onaylamadığını biliyordum ama faydalarını da kabul etmek zorundaydı. "Onların bir değer olduğunu biliyorsun."

"El bombası da öyle, ta ki elinde patlayana kadar." "Hiç yoktan iyidirler."

Kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi, bunun yerine benimle daha fazla lojistik tartıştı: nereden ve ne zaman geçeceğim ve hangi silahları getireceğim. Ayın hilal evresine gelmesini beklemenin benim için en iyisi olacağına karar verdik, böylece Hekate ile daha güçlü bir bağlantım olacaktı. Geçişleri kolaylaştırdı,

Özellikle de Öteki Dünya'ya. Acilen geri çekilmem gerekirse işime yarayabilirdi. Yaklaşık dört gün sonra güzel bir hilal olacaktı.

Annemi bir daha görmeden evlerinden ayrıldım. Duygularının acısını Roland'dan çıkarmayacağını umdum ve her zaman tehlikenin içine giren birini sevmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu merak ettim. Eğer evlenirsem, normal saatlerde evde olmasını bekleyebileceğim, normal bir işi olan birini seçmeye karar verdim. Elektrikçi gibi. Ya da bir mimar.

Ya da bir veteriner.

Ack.

Yola çıkmak için arabama bindiğimde çok garip bir şey gördüm. Bir kızıl tilki ailemin evinin uzak tarafındaki ağaçların arasından beni izliyordu. Beni bu kadar ciddi bir şekilde izlediğini görmekten daha şaşırtıcı olan şey, onun bir kızıl tilki olmasıydı. Güney Arizona'da yaygın değillerdi. Gri tilki ya da aptal görünümlü küçük çöl tilkilerinden birini görmeniz daha olasıydı. Bunun sarı-kahverengi gözlerine baktım ve ürperdim. Son zamanlarda ne kadar güzel olursa olsun, çalışkan bir tilkinin yanında kendimi rahat hissetmem için çok fazla tuhaf şey oluyordu.

Evime döndüğümde, "diğer yardım "ı isteme zamanının geldiğini biliyordum. Bu benim yolumun Roland'inkinden ayrıldığı alanlardan biriydi. O benim akıl hocamdı ve yılların deneyimine sahipti ama ikimiz de benim daha güçlü olduğumu biliyorduk. Benim yapmak üzere olduğum şeyi o asla yapamazdı. Yapabilseydi, neden bu tür bir yardıma güvendiğimi anlayabilirdi.

Yatak odamın kapısını kapattım ve ardından perdeleri ve panjurları kapattım. Karanlık çöktü ve bir mum yakarak tek ışık kaynağımın o olmasına izin verdim. Sahne numaraları olmadan bir çağırma işlemi yapabilecek kadar güçlüydüm, tıpkı ilahi yardım olmadan bir ruhu kovabildiğim gibi, ama bugün ekstra gücü boşa harcamak istemedim.

Asayı çıkardım ve üzerindeki dumanlı kuvars kristaline dokunarak ruhlar dünyasıyla olan bağlantımı güçlendirdim. Gözlerimi kapatarak istediğim varlığa odaklandım ve sonra doğru kelimeleri okudum. Yaratıkları kovarken sık sık doğaçlama kelimeler kullanırdım - bu yüzden sık sık küfürler kullanırdım - ama

Niyetim ve anlamım açık olduğu sürece genellikle fark etmezdi. Ancak böyle bir çağrı için her şeyi doğru yapmam gerekiyordu. Esasen bir sözleşme yapıyordum ve her iyi avukatın bildiğı gibi, teknik ayrıntılar her şeydi.

Büyüyü bitirdiğimde oda dondurucu bir soğuşa büründü, elementalin neden olduğundan farklı bir soğuktu bu. Etrafımda bir tür basınç dönüyordu ve sonra artık yalnız olmadığımı anladım. Etrafıma bakındım ve onu her zaman görüldüğü köşede, gölgelerin arasına gizlenmiş siyah bir şekil olarak buldum. Kırmızı gözleri karanlığın içinden bana doğru parlıyordu.

"Buradayım hanımım."

Altıncı Bölüm

Işığı tekrar açtım.

"Hey, Volusian, nasıl gidiyor?"

Bir adım öne çıktı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi ışığa sıkıntıyla göz kırptı. Benden kısaydı, çok sağlam ve insansı bir şekli vardı, bu da oldukça güçlü olduğunu gösteriyordu. Pürüzsüz, neredeyse parlak siyah bir teni ve beni her zaman biraz korkutan o dar kırmızı gözleri vardı.

Kulakları hafifçe sivrilmişti. "Ben her

zamanki gibiyim hanımefendi."

"Biliyor musun, hiç nasıl olduğumu sormuyorsun. Bu acıtıyor."

Tembel gülümsememe uzun süredir acı çeken bir kaş çatmayla cevap verdi. "Çünkü sen de hep aynısın. Hayat, kan ve seks kokuyorsun. Ve menekşeler. Bir zamanlar olduğum ve bir daha asla olamayacağım her şeyin acı verici bir hatırlatıcısısın." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Aslında seks kokusu normalden daha güçlü. Hanımım meşguldü."

"Az önce şaka mı yaptın?"

Bunu kısmen seks konusunu saptırmak ama aynı zamanda onunla dalga geçmek için söyledim. Volusian bir ruhun olabileceği kadar lanetliydi. Hayattayken ne yaptığını bilmiyordum, ama birisinin onu ölümler dünyasına girmemesi için lanetlemesine yetecek kadar kötü bir şey yapmıştı. Ruhu asla huzur bulamayacaktı. Bu yüzden onu bir banliyö ailesine eziyet ederken bulana kadar benim dünyama ve Öteki Dünya'ya musallat olmuştu.

Laneti gibi o da o kadar güçlüydü ki, onu yok edip gönderecek kadar güçlü değildim. Yapabileceğim en iyi şey onu Öteki Dünya'ya göndermekti ama geri dönmeyeceğine dair hiçbir garantim yoktu. Ben de yapabileceğim bir sonraki en iyi şeyi yaptım: Onu köleleştirdim. Ben onu serbest bırakana ya da kontrolümü kaybedene kadar bana bağlıydı. Bu şekilde, onun hareketlerini ben belirledim. Genelde onu

Ona ihtiyacım olana kadar onu Öteki Dünya'da tutacaktım. Onunla dalga geçmek, sanki hiç endişelenmiyormuşum gibi kontrolüme güven duyduğumu göstermenin bir yoluydu. Ona karşı zayıflık gösteremezdim. Özgür kalırsa beni korkunç bir şekilde öldüreceğini defalarca açıkça ifade etmişti.

Son yorumuma cevap vermedi. Sadece baktı. Sadece doğrudan sorulara cevap vermekle yükümlüydü.

"Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Hanımım ne emrederse onu yaparım." Görünüşte itaatkâr olan bu ifadenin sonunda bedeninden nefesi kesilene kadar ima edilen bir şey vardı.

"Yakında Öteki Dünya'ya geçeceğim. Fiziksel olarak." Bu onu neredeyse şaşırtmıştı. Neredeyse. "Hanımım çok aptal."

"Teşekkürler. Bazı azgın soyluların kaçırdığı bir insan kızı bulmam gerekiyor." Tekrar düşündü. "Hanımım cesur ve aptaldır."

"Aeson adında bir adam tarafından kaçırıldı. Onu tanıyor musun?" "O Kızılağaç Diyarı'nın kralı. Güçlüdür. Çok güçlü."

"Benden daha mı güçlü?"

Volusian sessiz kaldı, düşünüyordu. "Güçlerin Öteki Dünya'da bazı insanlarınki gibi azalmıyor. Öyle olsa bile, hâlâ tam gücünde olacaktır. Bu yakın bir savaş olacaktır. Eğer onunla bu dünyada dövüşseydin, hiç çekişme olmazdı. Açık ara daha zayıf olurdu."

"Bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Peki ya siz çocuklar? Sizi de yanımda getireceğim. Yardımı olur mu?"

"Hanımımın bunu söylemesinden korkuyordum. Evet, elbette yardımı olacak. Bağlarımın beni seni korumaya zorladığını biliyorsun, bu beni ne kadar kızdırırsa kızdırısın."

"Bu kadar asık suratlı olma. Bunu iş güvencesi olarak düşün."

"Hata yapmayın, hanımefendi. Seni şimdi koruyor olabilirim ama fırsatını bulduğum anda etini bedeninden ayırıp kemiklerini parçalayacağım. Öyle büyük acılar çekmeni sağlayacağım ki, ölüm için bana yalvaracaksın. Ama o zaman bile ruhun rahatlamayacak. Ona sonsuza kadar işkence edeceğim."

Düz bir tonda konuştu, bir tehdit olarak değil, sadece bir gerçeğin ifadesi olarak. Dürüst olmak gerekirse, tekliflerle geçen bir haftanın ardından, yaklaşan ölümümle ilgili ifadeler normale dönmek için ferahlatıcı oldu.

"Dört gözle bekliyorum, Volusian." Esnedim ve yatağa oturdum. "Önereceğin başka yapıcı bir şey var mı? Kızı kurtarmak konusunda yani."

"Sanırım hanımım benim tavsiyemi dinlemeyecek kadar... kendi bildiğini okuyor, ama yardım isteyebilirsiniz."

"Kimden isteyeceksin? Gidecek başka kimsem yok." "Bu dünyada yok."

Ne dediğini anlamam bir anımı aldı. "Hayır. Hayatta olmaz. Yardım için bir soyluya ya da ruha gitmeyeceğim. Nasıl olsa vermezler."

"Bundan o kadar emin olmazdım, hanımefendi."

Soylular önemsiz ve sahtekârdı. Kendilerinden başka kimseye saygıları yoktu. Hiçbir şekilde birine başvurmazdım. Hiçbirine güvenmezdim.

Volusian beni izledi. Cevap vermediğimi görünce şöyle dedi: "Düşündüğüm gibi. Hanımım istemediği hiçbir şeyi duymayacaktır. Çok inatçıdır."

"Hayır, değilim. Ben her zaman bir şeylere açığım." "Dediğiniz gibi, hanımefendi."

Yüzündeki ifade bir şekilde aynı anda hem melek gibi olmayı hem de seni lanet olası ikiyüzlü diye bağırmayı başarıyordu. "Pekâlâ," dedim sabırsızca, "duyalım bakalım."

"Meşe Diyarı'nı yöneten Dorian adında başka bir kral daha var. O ve Aeson birbirlerinden nefret ederler - tabii ki kibar ve politik bir şekilde."

"Hiç şaşırmadım. Birbirlerine düşman olmamalarına şaşırdım. Bu bana yardım edeceği anlamına gelmez."

"Dorian'ın birinin gelip Aeson'u öldürdüğünü görmekten çok mutlu olacağına inanıyorum. Özellikle de bunu kendisi yapmak zorunda kalmazsa. Sizin bunu yaptığınızı görmek için büyük bir yardım teklif edebilir."

"'Olabilir' önemli bir kelime. Yani kapısına gidip yardım istememi mi öneriyorsun?"

Volusian başını olumlu yönde eğdi. "Onun

halkından birini öldürdüm ya da kovdum mu hiç?"

"Muhtemelen."

"O zaman topraklarına ayak bastığım anda beni öldürmesi 'muhtemel'. Hiçbir soylunun en büyük suikastçısını kapıdan içeri almak isteyeceğini sanmıyorum."

Bu ifadede ego gösterisi yapmıyordum. Volusian'ın ölüm tehditleri gibi, ben de sadece bir gerçeği ifade ettim.

Öteki Dünya söz konusu olduğunda kendi değerimi ve itibarımı biliyordum. Demek istediğim, soykırım seviyelerine ulaştığım falan yoktu; sadece kemerimde çoğu kişiden daha fazla çentik vardı.

"Dorian'ın tuhaf bir mizah anlayışı vardır. Sizin gibi bir düşmanı ağırlamak onu eğlendirebilir. Diğerleri arasında yaratacağı sansasyondan hoşlanacaktır."

"Yani beni eğlence için kullanıyor ve sonra da öldürüyor." Volusian'ın böyle bir plan önerdiğine bile inanamıyordum. Benden nefret ediyordu ama aynı zamanda beni tanıyordu. Eğer kışında böyle bir sopa olmasaydı, benimle dalga geçtiğine yemin edebilirdim. Yine de bağları onu, eğer istersem içtenlikle en iyi tavsiyesini vermeye zorluyordu.

"Eğer size konukseverlik sözü verirse, sizi güvende tutmakla yükümlüdür."

"Ne zamandan beri soylular sözlerini tutuyor? Ya da onurları var?"

Volusian bana dikkatle baktı. "Açık konuşabilir miyim,

hanımefendi?" "Her zamankinin aksine mi?"

"Soylulara olan nefretiniz onların gerçek doğasını görmenizi engelliyor. Aynı zamanda bu çılgınca plandan canlı kurtulmanızı sağlayabilecek tek şeye karşı da körsünüz - Aeson'un adamları tarafından kanlı parçalara ayrılmanız umurumda değil. Ama başka neye inanırsan inan, soylulardan biri onun sözü üzerine hayatını ortaya koyacaktır. Onlar yeminlerini insanlardan daha iyi tutarlar."

Gerçekten buna inanmadım. Bu konuda ne kadar yardıma ihtiyacım olursa olsun, buna değmezdi. Şeytanla bir anlaşma yapmayacaktım.

"Hayır. Bunu yapmayacağım."

Volusian küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hanımım nasıl isterse. Kendi ölümünü hızlandırırsan da fark etmez. Ne de olsa ben ölemem."

Bıkkınlıkla ona baktım. O da bana baktı. Başımı sallayarak başka bir çağrı için ayağa kalktım.

"Tamam, hepsi buysa, çetenin geri kalanını arayacağım."

Tereddüt etti. "Önce hanımıma bir soru sorabilir miyim?"

Şaşkınlıkla döndüm. Volusian, kendisiyle konuşulana kadar konuşmamanın timsaliydi. Sadece kendisine sorulanlara cevap verirdi. Başka bilgi aramazdı. Bu yeniydi. Vay be. Dünyayı sarsan olaylarla dolu bir hafta.

"Elbette, devam et."

"Bana

güvenmiyorsun."

"Bu bir soru değil, ama hayır, bilmiyorum."

"Yine de... tavsiye için önce bana geldin. Diğerleriyle konuşmadan önce. Neden?"

Güzel bir soruydu. Diğer iki köleyi çağırmak üzereydim. Onlara da güvenmiyordum ama sadakat göstermek için Volusian'dan daha fazla sebepleri vardı. Benim grafik ölümümü düzenli olarak anlatmadılar.

"Çünkü başka ne olursan ol, onlardan daha zekisin." Bunu detaylandırabilirdim ama yapmadım. Gerçekten hepsi bu kadardı.

Bunu uzun süre düşündü. "Hanımım normalde görüldüğünden daha az aptaldır." Sanırım iltifatım için bana teşekkür etmeye en çok yaklaştığı an buydu - ya da iltifat ediyordu.

Asamı çıkardım ve diğer iki ruhumu çağırdım. Mumlarla ya da karanlıkla uğraşmadım çünkü bunları çağırmak daha kolaydı -özellikle de teknik olarak sadece birinin gelmesini "istediğim", ona emir vermediğim için.

Soğukluk ve basınç tekrar geldi ve sonra iki başka form belirdi. Volusian geri çekildi, kollarını kavuşturmuş, etkilenmiş görünmüyordu. Yeni gelen iki kişi etraflarına bakındı ve hepsini bir araya topladığımı fark ettiler. Üçü benim görüşümde hiç etkileşime girmemişti ama hep merak etmişimdir, belki de Öteki Dünya'da kahve içmek için falan takılmışlardır ve benimle dalga geçmişlerdir.

İnsanların iş çıkışı happy hour sırasında patronlarıyla dalga geçmesi gibi.

Hâlâ umursamaz ve tembel bir kontrol sergileyerek bir Samanyolu paketini açtım ve tekrar yatağıma oturdum. Duvara yaslanarak ekibimi inceledim.

Nandi Volusian'dan daha az güçlüydü, bu yüzden bu dünyada daha az önemli bir formu vardı. Yarı saydam, opalesan bir figür olarak ortaya çıkıyordu ve belli belirsiz bir kadın şeklini andırıyordu. Yüzyıllar önce, halkı tarafından cadılıkla suçlanan bir Zulu kadınıydı. Onu öldürmüşler ve tıpkı Volusian gibi huzur bulmaması için lanetlemişlerdi. Volusian'ın aksine, bu laneti bozabilir ve onu ölüm diyarına gönderebilirdim. Onun bu dünyaya musallat olduğunu görmüştüm,

Zararlı olmaktan çok korkutucuydu ve nihai barış karşılığında onu bana hizmet etmeye bağladım. Üç yıllık sadakat talep etmişim, o da bunu yerine getirmişti. Diğer iki yıl dolduğunda, onun gitmesine izin verecektim. Volusian her zaman somurtkan ve alaycı görünürken, Nandi her zaman üzgündü. Kayıp bir ruhun poster çocuğuydu. Gerçek bir moral bozucuydu.

Ancak Finn farklı bir hikâyeydi. Üçü arasında sadece o burada olmaktan mutlu görünüyordu. O da katı bir forma sahip olacak kadar güçlü değildi. Bu düzleme, insanların Disney tipi perileri algıladığı gibi, küçük ve ısıltılı, zar zor var olan biri olarak tercüme edildi. Finn üzerinde hiçbir hak iddia etmiyordum. Beni eğlenceli bulduğu için buralarda takılmaya başlamıştı. Bu yüzden zaman zaman ortaya çıkıyor, beni takip ediyor ve genellikle çağırdığımda geliyordu. Onu hizmet etmeye zorlayacak gücüm vardı ama - Öteki Dünya'dan gelen her şeyden ne kadar nefret etsem de- bunu kışkırtma olmadan yapmakta zorlanıyordum. Bu kadar özgürce yardım teklif eden birine tam olarak güvenmezdim ama o da bana kendisinden şüphe etmem için hiçbir neden vermemişti. Aslında, her zaman çok yardımcı olmuştu. Hikâyesinin ne olduğu, onun da lanetli bir ruh olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıntıları öğrenmek için hiç baskı yapmamıştım.

Parlayan bedeni şifonyerimin üzerine yerleşti. "Hey, Odile, ne var ne yok? Neden seks gibi kokuyorsun?"

Biraz aldın mı? Neden hepimiz buradayız?" Benim dünyama ve televizyona çok fazla maruz kalması, argomuzu diğerlerinden daha iyi kavramasını sağlamıştı.

Soruları duymazdan geldim. "Hey, Finn, hey, Nandi." Dişi ruh selamımı kabul ederek başını sallamakla yetindi. "Evet," dedim en iyi toplantı sesimle, "eminim hepiniz bugün sizi neden buraya çağırdığımı merak ediyorsunuzdur." Hiçbiri bunu komik bulmadı, ben de devam ettim.

"Kendinizi hazırlayın: Sizi ziyaret edeceğim. Hem de kanlı canlı. Gerçek bir anlaşma."

Nandi hiçbir tepki göstermedi. Finn heyecanla ayağa fırladı. "Gerçekten mi? Gerçekten mi? Ne zaman?"

Şimdi mi?"

Birinin beni takdir ettiğini bilmek güzel. Onlara hikâyeyi anlatarak bilgi verdim. Volusian duvarıma yaslandı, vücut dilinin bana tüm bunları tekrar dinlemek zorunda kalmasının ne kadar büyük bir zaman kaybı olduğunu ifade etmesine izin verdi.

Finn'in coşkusu biraz azaldı. "Oh. Şey. Bu çok cesurca ama aynı zamanda..."

"Aptalca," dedi Nandi tipik kasvetli monoton sesiyle. "Sonu umutsuzluk olacak. Karanlık, acı bir umutsuzluk. Sen öleceksin ve ben asla huzuru tadamayacağım. Acılarımın sonu gelmeyecek."

"Volusian ile aynı fikirde olduğunuzu duyacağımı hiç düşünmezdim."

Finn omuz silkti. "Bu iyi bir amaç, gerçekten. Ama Aeson'ın kalesine öylece girip kızı alamazsın. Yeterince güçlü olmadığını falan söylemiyorum. Sadece bir plana ihtiyacın olacak. Gerçekten iyi bir plana. Evet. Planın nedir?"

"Şey... kalesine girip kızı almak için."

Volusian yüksek sesle iç çekti. O kırmızı yarıklardan bunu anlamak zordu ama sanırım gözlerini devirdi.

Ona kızgın bir bakış attım. "Hey, bu senin planından çok daha iyi. Bunu sınıfın geri kalanıyla paylaşmak ister misin?"

O yaptı.

Bitirdiğinde Finn, "İşte bu iyi bir plan," dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır, öyle değil. Bu korkunç bir plan. Soylulardan birinden yardım isteyecek değilim."

"Kral Dorian size yardım edebilir," diye önerdi Nandi, "ancak onun yardımı büyük olasılıkla sadece kısa bir umut ışığı yakacak ve bu da nihai yenilgimizi çok daha trajik hale getirecektir."

"Şu duygusal saçmalığı kes, Nandi." Keşke hayalet Prozac yapsalardı. "Her neyse, bu tartışmalı bir konu. Doğrudan Aeson'la karşılaşacağız. Bu kadar.

Tartışma."

Onlara buluşma noktamızın yerini ve saatini verdim, plan hakkında sessiz kalmaları için onları bağladım. Finn'in kediye çantadan çıkarmayacağına inanmak zorundaydım, ama olası ölümümle uzlaştıktan sonra, tüm fikir hakkında oldukça heyecanlı görünüyordu.

"Sizi serbest bırakmadan önce hepinize bir sorum daha var. Geçen hafta Öteki Dünya'dan üç kişi adımı öğrendi. Neler oluyor? Kaç tanesi benim kim olduğumu biliyor?"

Ruhların hiçbirisi hemen cevap vermedi. Sonunda Finn, sorduğuma inanamıyormuş gibi bir sesle, "Neden, herkes. Yani, neredeyse herkes. Sayılan herkes. Son birkaç haftadır konuştukları tek şey bu. Odile Dark Swan, Eugenie Markham.

Eugenie Odile'dir."

Bakakaldım. "Herkes bunun hakkında mı

konuşuyordu?" Üç ruh başını salladı.

"Ve hiçbiriniz -hiçbiriniz!- bunun benim dikkatimi çekmeye değer olduğunu düşünmediniz mi?"

Daha fazla sessizlik. Sonunda Nandi, doğrudan bir soruya cevap vermek zorunda kalarak, "Sormadınız hanımefendi," demekle yetindi.

Volusian kuru bir sesle, "Evet," diye onayladı. "Bizi çağırıp, 'Benim adım Öteki Dünya'da biliniyor mu' diye sorsaydınız, hemen cevap verirdik."

"Ukala."

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Bu bir iltifat değildi." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu nasıl oldu?"

"Belki biri tahmin etmiştir," dedi Finn.

Volusian ona bir bakış attı. "Olduğundan daha da büyük bir aptal olma." Karanlık ruh bana döndü. "Tüm yaratıklar bu dünyaya seninle savaşmak için gelmedi. Bazıları casusluk yapmış olabilir. Sessiz biri için kimliğini keşfetmek o kadar da zor olmazdı."

"Ne diyorlar o zaman? Hepsi beni öldürmeye mi çalışacak?"

"Bazıları öyle," dedi Finn. "Ama çoğu zayıf. Muhtemelen bir dövüşte onları alt edebilirsin."

"Ne yazık ki," diye ekledi Volusian.

Harika. Bu iyi bir haber değildi. Bir parçam sadece birkaç kişinin bilmesini umuyordu ama şimdi kimliğim Öteki Dünya'da günün dedikodusu olmuş gibi görünüyordu. Yerel bir cadı bulup evimin etrafına koğuşlar kurmanın faydalı olup olmayacağını merak ettim. Ayrıca ruhları daimi nöbetçi olarak tutabilirdim, ama sabrımın onların kendine has özelliklerinin yüksek dozlarına dayanıp dayanamayacağını gerçekten bilmiyordum.

"Tamam o zaman. Çıkın buradan. Ayarladığımız saatte geri gelin. Aeson ve kız hakkında işe yarayabilecek bir şey duyan olursa gelip bana söylesin. Ben size açıkça sorana kadar beklemeyin." Bu son sözler bir hırıltı gibiydi.

Finn anında ortadan kayboldu ama Nandi ve Volusian beklentiyle beni izlediler.

İçimi çektim. "Bedenim ve ruhum adına, bir sonraki çağrıma kadar seni hizmetten azlediyorum. Huzur içinde öteki dünyaya gidin ve ben çağırana kadar geri dönmeyin."

Ruhlar yok olup gittiler ve ben yalnız kaldım.

Yedinci Bölüm

Wil bana onun da gitmek istediğini söylediğinde inanamadım. Neden herkes birdenbire muhtemelen hayatının en tehlikeli yolculuğuna çıkmak istiyordu? Ben kesinlikle gitmek istemiyordum. Onlar neden istiyordu? Keşke yerimden vazgeçebilseydim.

"Hayır," dedim ona. "Kendini öldürteceksin." Sesim tıpkı Roland gibi çıkıyordu.

"Evet, ama aslında bedenen gitmeyeceğimi söylemiştin. Sadece ruhum gidecekti."

"Fark etmez. Ruh hala senin özün, hala varlığına ve bedenine bağlı. Biri ona yeterince zarar verirse, bedenin de yok olur."

Umurunda değilmiş gibi görünüyordu, ki bunu diğer her şeyden bu kadar korkan bir adam için ironik buldum. Son argümanı, Jasmine'in korkacağı ve travma geçireceğiydi; onun varlığı, daha fazla yabancı tarafından götürülme karşısında onu rahatlatacaktı. Haklıydı sanırım, ama onu o dünyada sadece bir yansıma olacağı ve insan benliğine çok az benzeyeceği konusunda uyardım. Onu tanımayabilirdi. Bunu kabul ederek yılmadı ve ben de eğer kendini öldürtmek istiyorsa bunun onun sorunu olduğuna karar verdim. Bu süreçte beni de aşağı çekmediği sürece.

Ayrıca bana önceden ödeme yaptığından da emin oldum. İşi şansa bırakmamak en iyisi.

Belirlenen gece geldiğinde Tim'i de yanımda getirdim. Wil fiziksel olarak gidemeyeceği için onun bedenine göz kulak olacak birine ihtiyacımız olacaktı. Tim bunu yaz kampına gitmek gibi algıladı, bir çadır, bir davul ve her şeyi getirdi. Ona aptal olduğunu söyledim ama daha sonra grup arkadaşlarına bir vizyon arayışına çıktığını nasıl söyleyebileceğine dair büyük planları vardı. Ona göre, sadece yarı yalan söylemiş olacaktı. Roland'ı getirebilirdim ve biraz daha az saçmalayabilirdim ama benden sonra gizlice girmeyeceğine güvenmiyordum. Böylece Tim oldu.

Kasabanın dışına çıktık, çölün içinden geçen dolambaçlı yollarda ilerledik. Wil bizi daha halka açık alanlardan uzakta, تنها bir yerde bekledi. Çok güzel bir geceydi, yıldızlar ve ay gökyüzünde berraktı ve saguarolar nöbet tutuyordu. Dünyalar arasında kullanabileceğim birkaç ince nokta daha vardı, ancak mahremiyeti sevdiğim ve en güçlülerinden biri olduğu için burayı seçtim. Geçiş sırasında mümkün olduğunca az güç harcamak istedim, özellikle de Wil'i yanımda getirmek için çalışmam gerekeceğinden.

Zaten onu transa sokmakta bile yeterince zorlandık.

"Tanrım," dedim sinirli bir şekilde, loş ışıktaki onu izlerken, "bugün ne kadar kahve içtin?" Muhtemelen kahve bile içmiyordu. Çok fazla kanserojen ya da öyle bir şey.

"Özür dilerim." Kıpırdamadan durmaya çalıştı. "Onun için çok endişeleniyorum."

Küçük kamp ateşimizin yanında bir battaniyenin üzerine uzandı, yanan adaçayı kokusu havada asılı duruyordu. Tim, beni yalnız bırakıp işimi yapmamı sağlayacak kadar akıllı bir şekilde iPod'uyla çadırın yanında oturuyordu. Wil'in sürekli seğirmesi karşısında, Valium dışında herhangi bir şeyin onu sakinleştirebileceğinden şüpheliydim. Gerçi bunun da bize bir faydası olmazdı.

"Burada çakallar var mı?" diye sordu. "Bazılarının insanlara saldırdığı biliniyor. Ateşle bile. Kuduz olabilirler. Ve yılanlar-"

"Wil! Burada vaktimizi boşa harcıyorsun. Eğer bir an önce sakinleşmezsen, ben sensiz gidiyorum."

Hilal çoktan tepe noktasına ulaşmıştı; inişinden sonra çok uzun süre geçiş yapmak istemedim. Ne yapacağımı bilemez bir halde sarkacı çıkardım ve Wil'in yüzünün önüne astım. Aslında hipnozu pek sevmezdim ama geçmişte ruh çağırma ihtiyacı olan müşterilerim için iyi sonuçlar almıştım.

Onun üzerinde işe yarayacağını umarak, onu bilinçsizliğin aşamalarından geçirmeye başladım.

İşe yaradı. Ya da belki sadece onu geride bırakma tehdidim işe yaradı. Sonunda onun uyanık bir uykuya daldığını gördüm, ruhunun bedeninden ayrılması için mükemmel bir zamandı. Asamı uzatarak ruhunu kendime çektim, böylece parazit gibi yapıştı, hissedildi ama görülmedi. Sonra kendi bilincimi gevşeterek zihnimin genişlemesine ve bu dünyanın duvarlarına dokunmasına izin verdim, sınırlarını Öteki Dünya'ya doğru gidebildiğim kadar zorladım. Dışarıya doğru genişlerken, bedenimin farkındalığına tutundum ve onu bütünüyle buraya getirmek için çok çalıştım. Diğerlerinin aksine, diğer maddi şeyleri - giysilerimi, silahlarımı - getirecek kadar bile güçlüydim.

İlk başta hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu, sonra etrafımdaki manzara parıldadı, sanki bir ısı serabının içine hapsolmuş gibiydik. Duyularım bulanıklaştı, yönümü şaşırdım ve sonra çevrem netleşti. Kendimi nefes nefese buldum, bir baş dönmesi dalgası beni sardı. Etkileri çabuk geçti. Dünyalar arası geçişte oldukça iyiydim.

Belli belirsiz Wil'inkine benzeyen bir ses, "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Yan tarafıma baktığımda onun Öteki Dünyadaki temsilini gördüm. Elemental formda gelecek kadar bile güçlü değildi, kendi dünyamdaki herhangi bir ruhun sahip olacağı gibi yanımda belirdi: belirsiz şekil, yarı saydam ve dumanlı.

"Başardın. Bizi gerçekten alt ettin." "Hey, ben

hizmet etmek için yaşıyorum."

"Aslında hanımefendi, bu bizim işimiz."

Arkamı döndüm ve şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Kölelerim önümde duruyordu ama onları insan dünyasında tanıdığım gibi değillerdi. Bu dünyada, Öteki Dünya'da, daha bedenseldiler, yansıtılmış bir gönderme olarak değil, doğal formlarında görünüyorlardı.

Nandi kırklı yaşlarının ortasında, uzun boylu ve sert bir kadındı. Yüzü sert hatlara ve açılara sahipti, muhteşem ve şahin gibi güzeldi. Demir grisi saç dalgaları, ruh versiyonununki kadar kasvetli ve ifadesiz bir yüzü çerçevesliyordu.

Finn'e gelince, onun küçük ve ruh gibi olmasını bekliyordum. Ancak o neredeyse benim kadar uzun boyluydu ve güneş ışığıyla parlayan saçları garip açılarla yukarı doğru uzanıyordu. Yüzünü çiller kaplamıştı ve bana gösterdiği sırıtış, uçağında birlikte olduğumuzda genellikle gördüğüm eğlenceyi yansıtıyordu.

Volusian her zamanki gibi görünüyordu.

Onları böyle görünce ne diyeceğimi tam olarak bilemedim. Biraz ürkütücüydü. Sessizce beni izlediler, emir bekliyorlardı. Kibirli görünmeye çalışarak boğazımı temizledim.

"Pekâlâ, hadi başlayalım. Bu adamın evinin yolunu kim biliyor?"

Anlaşıldığı kadarıyla hepsi öyle. Benim dünyamda bıraktığımızın aynısı olan bir yol ayrımında duruyorduk.

Etrafımızdaki ülke güzeldi, akşam alacakaranlığında sıcak ve ılıktı, Tucson'dan farklı bir şekilde hoştu. Yollarda çiçek açmış kiraz ağaçları sıralanıyor, esinti yapraklarını hisşırdatırken pembe-beyaz yapraklarını yere döküyorlardı.

"Rowan Ülkesi'nde bulunuyoruz hanımefendi," diye açıkladı Nandi kesin bir dille. "Bu yolu takip edersek, sonunda Kızılağaç Diyarı'nın Kral Aeson'un yaşadığı kısmına ulaşacağız."

Yola baktım. "Ne, sarı tuğla yok mu?"

Nandi şakayı anlamadı. "Hayır. Yol toprak. Yolculuk uzun olacak ve yaya olarak yapılmalı. Muhtemelen sıkıcı ve yorucu bulacaksın, seni sefaletle sürükleyecek ve bu arayışa hiç çıkmamış olmayı dileyeceksin."

"Oldukça iyi bir destek."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Bu bir onaylama değildi, hanımefendi."

Yola çıktık ve yaklaşık beş dakika içinde bu grupla konuşmanın anlamsız olduğunu keşfettim. Bunun yerine her iyi askerin yapacağı gibi etrafımı incelemeye odaklandım. Birkaç kez beden değiştirmiştim ama

hiç uzun kalmamıştım. Gezintilerimin çoğu asi ruhları kovalamak içindi. Her zaman atladım, görevimi yaptım ve atladım.

Böyle bir güzellik varken, buranın sakinlerinin benim dünyama gizlice girmeye devam etmek istemesi inanılmaz görünüyordu. Kuşlar batan güneşe veda şarkısı söylüyordu. Geçtiğimiz manzaralar muhteşemdi ve gerçek hayattaki bir Thomas Kinkade tablosu gibi zarifçe renklendirilmişti. Neredeyse gerçek dışı görünüyordu, sanki Technicolor çıldırmış gibiydi.

Burada büyü de vardı. Güçlü bir büyü. Havaya, her çiçeğe, her ot parçasına nüfuz etmişti. Tüylerimi diken diken ediyordu. Sihirden hoşlanmazdım, bu türden, canlıları dolduran sihirden değil. Bu soylulara özgü bir şeydi. İnsanların içinde sihir yoktu. Onu dünyadan aletler ve tılsımlarla alırdık; içimizde doğuştan yoktu. Havada bu kadar ağır hissetmek beni rahatsız ediyor, neredeyse nefes almamı zorlaştırıyordu.

Birdenbire görünmez bir çizgiyi geçtik ve soğuk rüzgâr tenime çarptı. Mucizevi bir şekilde ortaya çıkmayan yolun kenarında kar birikintileri vardı ve buz sarkıtları Noel süsleri gibi ağaçlara zarifçe asılmıştı.

"Ne oldu böyle?" diye haykırdım.

"Söğüt Diyarı," dedi Finn. "Şu anda kış mevsimi. Yani burada."

Arkamıza baktım. Soğuk, beyaz bir manzara göz alabildiğine uzanıyordu, görünürde kiraz ağacı yoktu. Kollarımı vücuduma doladım.

"Bu taraftan mı gitmek zorundayız? Hava buz gibi."

"Soğuk olan tek kişi sizsiniz, hanımefendi," diye belirtti Volusian.

"Evet," dedi Wil parlak bir sesle. "Hiçbir şey hissedemiyorum. Ne kadar havalı değil mi? Bahse girerim o botların seni hipotermiden koruyamayacak."

Gözlerimi devirmiştım. Aptal ruhlar. Hepsi. Canlı ya da değil.

"Buradan ne kadar ileride?"

"Öylece durmaya devam edersek daha uzun sürer," dedi Volusian.

İç çekerek, paltomu daha sıkı çekerek ilerledim. Her zamanki paltomu giymiştim, dizlerime kadar inen zeytin yeşili moleskin. Onu daha çok altındaki cephaneliği örtmek için giymiştim ve Tucson'da bana çok sıcak gelmişti. Şimdi ise gülünç derecede ince geliyordu. Dişlerimi gıcırdatarak ruhları takip ettim, esas olarak bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım.

Kısa bir süre sonra görünmeyen bir sınırı daha geçtik ve tıpkı saunamda olduğu gibi yoğun nem üzerime çöktü. Sıcaklık etrafımızda kaynıyordu ve bu sefer ceketimi çıkardım. Solan ışıktaki koyu yeşil yapraklar hışırdıyor ve ağaçlarda ağustos böcekleri ötüyordu. Buradaki çiçekler Rowan Land'deki narin çiçeklerden farklıydı. Bunlar daha zengin, daha derin renklere sahipti ve parfümleri iğrençti. Köleler bana Kızılağaç Diyarı'na geçtiğimizi haber verdi. Burada kış olmadığını ve hedefimize bu kadar yaklaştığımızı görmenin mutluluğuyla neşelendim.

Ta ki Rowan Ülkesi'nin pembe ağaçlı vadilerine geri dönene kadar. "Bu da ne böyle? Daire mi çiziyoruz?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Nandi. "Burası Kral Aeson'un evine giden yol." "Ama Kızılağaç Diyarı'ndan daha yeni çıktık. Geri dönmemiz gerek."

"Oraya gitmek için günler harcamak istemiyorsan hayır. Arkadaşınızın bedeni o kadar uzun süre hayatta kalamaz."

Volusian başını Wil'in ruhani formuna doğru eğdi. "Bu hiç mantıklı değil."

"Öteki Dünya sizinki gibi yalan söylemez," diye açıkladı Finn. "Eğer burada çok bulunmadıysanız fark etmeniz zor. Fiziksel olarak daha belirgin. Toprak kendi üzerine katlanır ve bazen daha uzun görünen şey daha kısadır. Ve daha kısa olan daha uzundur. Aeson'a ulaşmak için buradan geri dönmeliyiz. Garip ama işte."

"Solucan deliğine benziyor," diye mırıldandım tekrar yürürken.

"Solucanlar bu şekilde seyahat etmez," dedi Nandi.

Solucan deliğinin ne olduğunu, bazı fizikçilerin uzayın nasıl kıvrılıp bükülebileceğini ve bu kıvrımlardan geçerek daha hızlı bir şekilde diğer tarafa ulaşılabilceğini teorize ettiklerini anlatmaya çalıştım.

"Fizikçi" kelimesine ulaşır ulaşmaz, kaybedecek bir savaş verdiğimi fark ederek pes ettim.

Kısa bir süre sonra, yakıcı turuncu gün batımıyla zenginleşen, ateşli turuncu ağaçlar ve dağınık yapraklardan oluşan nefes kesici bir manzara olan Meşe Diyarı'na geçtik. Burada görünüşe göre sonbahar vardı. Rüzgârda odun dumanı ve elma şarabı kokusu aldığma yemin edebilirim. Başka bir şey de dikkatimi çekti.

"Hey!" Durdum ve ağaçların arasına baktım. Az önce şık turuncu bir formun yanımdan hızla geçtiğini, beyaz uçlu kuyruğunun arkasında parladığını görmüştüm. "Yine o tilkiydi. Yemin ederim oydu."

"Ne tilkisi?" diye sordu Finn. "Ben bir şey

görmüyorum." "Ben de görmedim," diye ekledi Wil.

"Hanımım sonunda çıldırdı," dedi Nandi iç çekerek. "Bundan

çok daha önce," diye mırıldandı Volusian.

"Kendi dünyamda beni izleyen bir tilki vardı... ve şimdi bir tane daha gördüm."

"Öteki Dünya'da da tıpkı sizinki gibi hayvanlar var," dedi Finn. "Muhtemelen tesadüf."

"Ama ya değilse?"

"Ruh tilkisi olabilir. Gerçekten büyük müydü? Bazen onlar-"

Volusian, atlar ağaçlara çarparak gelmeden hemen önce bir uyarı çığlığı attı. Silahımı ve atmacamı bir anda çıkardım, gördüğüm ilk saldırgana tereddüt etmeden ateş ettim. Kadınlı erkekli on iki kişilerdi, bazıları

Bazıları zırlı, bazıları değil. Kıyafetleri, Yüzüklerin Efendisi oyuncularını bir partiye gittiğinde karşılaşılabileceğiniz bir şeye benziyordu. Hepsini ata biniyordu.

Büyüleyici bir şekilde arkaik.

Vurduğum adam çığlık attı. Çelik mermiler ve soylu eti pek iyi karışmıyor. Ne yazık ki son anda pozisyon değiştirmişti, bu yüzden onu sadece kolundan vurdum. Çevremde Volusian'ın mavi ışıkla parladığını gördüm; benim tarafımda savaştığını umuyordum. Atlılardan biri büyüyle yanan bakır bir kılıçla üzerime yürüdü. Demir athame'im onu yakaladı ve bir anlığına kilitlendik. Teknolojinin simgesi olan demir, yerini aldığı metale karşı savaştı ama sonunda onun büyüü daha güçlüydü. Sadece daha fazlası vardı ve kullananın daha fazla kaba kuvveti vardı.

Beni geriye doğru itti ve kölelerimden birinin yerinden çıkarmış olması gereken birine doğru tökezledim.

Akıcı bir hareketle dengemi yeniden sağladım ve athame'imle adama vurdum. Gömleğinden kan fışkırdı ve sonra kafasına bir darbe indirdim. Sendeledi ve sonra bir darbe daha onu yere serdi.

Başka bir atlı bana doğru geldi. Ateş ettim ve kurşun göğsüne isabet edince geriye doğru sarsıldı.

Gömleğinin altında deri bir zırh gördüm ve bunun darbeyi ne kadar yumuşatacağını merak ettim. Başka bir atlıya nişan aldım ve sonra keskin bir kadın sesi bana seslendi.

"Dur, insan. Tabii arkadaşının ölmesini istemiyorsan."

Şöyle bir bakınca, uzun siyah saçları iki örgü halinde olan uzun boylu bir kadın gördüm. Başını, kolunu zarifçe dışa doğru uzatan genç bir adama doğru eğmişti. O elin avucunun üzerinde Wil'in ruhu süzülüyordu. Altın rengi, kıvamlı bir parıltı onu sarmış, kehribarın içine sıkışmış bir böcek görünümü vermişti. Bunun ne tür bir büyü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kapana kısıldığını biliyordum. Ve risk altında.

Lanet olsun. Onu yanımda istemememin nedeni tam da buydu. Gerçekten de ikimizi de öldürtmeyi başarmıştı.

Etrafa bakındım. Atlılardan yedisi yaralı, baygın ya da muhtemelen ölmüştü. Dördümüz için hiç de fena değil, diye düşündüm son beşini haklama şansımızı değerlendirirken. Silahım hâlâ hedefime doğrultulmuştu.

Kadın sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi ince bir gülümseme ile bana baktı. "Onu öldürebilirsin ama arkadaşın bir sonraki göz kırpmışından önce ölmüş olur. Sen de öyle."

"Ne fark eder ki? Nasıl olsa ikimizi de öldüreceksin. En azından bu şekilde öbür dünyaya bir arkadaş götüreceğim."

Yeni bir ses konuştu: "Kimse seni öteki dünyaya göndermiyor. En azından henüz."

Attan inen atlılardan biri ayağa kalktı. Muhtemelen ruhlarımdan biri onunla dövüşmüştü, çünkü onu tanıyamadım. Yine de... onda bana belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Beyaz-sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve buz mavisi gözleri beni dikkatle inceliyordu.

Yavaşça yaklaştı, yaklaştıkça yüzüne sinsî bir gülümseme yayılıyordu. Kim olduğunu bilmiyordum ve silahı ona doğrultmakla ne gibi bir taktik avantaj elde edeceğimi ya da kaybedeceğimi merak ediyordum.

O mu daha büyük bir tehditti? Sadece birkaç metre uzaktayken yüzü aydınlandı ve kendini büyük, gür kahkahalara bıraktı.

"Buna inanmıyorum. Buna inanamıyorum! Fare kediye doğru yürüdü.

İnanılmaz."

Siyah saçlı kadın ona sinirli bir bakış fırlattı. "Şimdi ne saçmalıyorsun, Rurik?"

Kendini zor zapt ediyordu. "Bunun kim olduğunu biliyor musun? Bu Karanlık Kuğu'nun ta kendisi.

Eugenie Markham, tam kapımızın önünde." Adımın kullanılmasıyla irkildim, ama bunun artık beni şaşırtmaması gerektiğini biliyordum. "Tanrılar adına, bunu hiç beklemiyordum. Daha bir hafta önce onunla dövüştüm ve şimdi gelmiş, kendini bana sunuyor."

"Eğer silahımı boğazına dayamamı bir teklif olarak görüyorsan, o zaman evet, sanırım öyleyim." Ona merakla baktım ve sonra anladım. "O sendin. Sen oteldeki buz elementalisin."

Bana bir yay çizdi. "Ve şimdi başladığım işi bitireceğim. Hatta mutlu bir şekilde. Çıplak bedeninin görüntüsü birçok gece rüyalarımın girdi."

"Öyle mi? Seninle ilgili hatırladığım tek şey kışını tekmelemenin ne kadar kolay olduğuydu."

Rurik sırtıttı. "İşim bitmeden çok daha fazlasını hatırlayacaksın." Arkasında, diğer birkaç adam bana yenilenmiş bir ilgiyle bakıyordu. Cesur sözlerime rağmen kaskatı kesildiğimi hissettim.

Siyah saçlı kadın Rurik'e hoşnutsuzca baktı. "Burada... sapkınlıklarına boyun eğmene izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Sen de en az onlar kadar kötüsün."

"Bu kadar ilkel olmayı bırak, Shaya. Onun kim olduğunu biliyorsun."

"Bunun bir önemi yok. Kral isterse onu daha sonra alabilirsin ama biz devriyedeysen hiçbir şey yapmayacaksın. Benim devriyemde."

Bunu tam olarak kadın dayanışması olarak algılamadım ama hiç yoktan iyiydi. Buraya tüyler ürpertici bir ölüm bekleyerek gelmiştim, kentsoylu çete çatışması değil. Wil umutsuz bir vaka olabilirdi ama adamlardan birine ateş edersem, kölelerim muhtemelen diğerlerine ciddi hasar verebilirdi. Gerildim, ateş etmeye hazırdım.

"Dur," dedi Volusian aniden, ilerleyerek. "Ona dokunmayın." "Biz senden emir almayız," diye yanıtladı Shaya.

Volusian şaşırmamıştı. "Hayır, ama kralınızdan emir alıyorsunuz ve hanımımın onunla bir işi var."

Adamların donup kaldığını gördüm. Ben de öyle. Krallarıyla iş mi yapıyorsun? Ah, doğru ya. Dorian'ın hüküm sürdüğü Meşe Diyarı'ndaydık, Volusian'ın aslında görmemi istediği kral. Birdenbire bu dolambaçlı yolun bizi Dorian'a götürmek için yaptığı bir numara olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, planın bir parçası olarak yakalanmayı hayal edip etmediğini merak ettim.

Shaya bana soğukkanlılıkla baktı. "Kral Dorian'ın onunla bir işi yok."

Adamlardan birkaçı bundan şüphe duyuyor gibi görünüyordu ve ben de Volusian'ın Dorian hakkında daha önce söylediklerinin üzerine atladım.

"O kadar emin misin?" Kalbim göğsümde çarparken bile, kölelere karşı kullandığım kendini beğenmiş özgüveni sergileyerek gülümsedim. Üzerimde çok fazla göz vardı. Topluluk önünde konuşmak gibiydi. "Onunla konuşmak için uzun bir yoldan geldim. Mesajımı iletmeden önce beni öldürdüğünü öğrenirse nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

"Bana mesajınızı söyleyin," dedi sabırsızlıkla.

"Sadece onunla konuşuyorum. Tek başıma. Dedikoduları ondan önce senin öğrenmenden hoşlanacağını sanmıyorum. Ya da beni öldürürsen hiç alamamaktan."

"Seni öldürmeyeceğiz," dedi Rurik neşeyle. "Yapabileceğimiz bir sürü başka şey var. Yine de krala ulaşacaksınız... eninde sonunda."

Volusian kırmızı gözlerini Rurik'e dikti. "Peki Dorian'ın ondan önce ona gittiğini öğrendiğinde ne hissedeceğini sanıyorsun? Kralın zevkleri oldukça... özeldir."

Başka bir durumda, Volusian'ı yere sererdim. Hem o kimin tarafındaydı ki? Aptalca bir soruydu, bir an sonra fark ettim. O kendi tarafındaydı. Her zamanki gibi.

Soyluların hepsi sinirli görünüyordu. Gerçekten birini öldürmek istiyor gibi görünüyorlardı. Kadın da bunu doğruladı.

"İnsanlarımızı öldürdüler. Bunun cezasız kalmasına izin veremeyiz."

Diğer kadın sürücülerden biri öne çıktı. "Hayır, aslında. Herkes hâlâ hayatta. Bazıları zar zor... ama buraya yeterince hızlı bir şifacı getirebilirsek yaşayacaklar."

Hepsi hayatta mı? Eugenie Takımı için çok fazla. Soyluların kendi dünyalarında daha güçlü olduklarını biliyordum ama bu... Aeson ve adamlarına yaptığımız cesur saldırı için iyiye işaret değildi. Bir dahaki sefere yüzlerine nişan alırdım. Bundan geri döneceklerinden şüpheliydim.

"Zayıf insanı yine de öldürelim," diye önerdi diğerlerinden biri, "sadece eğlence olsun diye. Onu hâlâ krala götürebiliriz."

"Kral bana misafirperverlik teklif edecek," dedim onlara, hâlâ kıcımdan konuşarak, "tüm grubum için. İçlerinden birini öldürürsen çok kızar. Bu onu kötü gösterir."

Yalan söylüyordum ve Shaya bunu biliyormuş gibi görünüyordu. "Sen kendinden çok emin görünüyorsun Odile, ama ben daha az ikna oldum."

Diğer kadın kollarını kavuşturdu. "Bir şifacı bulmalıyız. Yardım için hemen geri dönmeliyiz."

Shaya bunu düşündü ve sonra keskin bir şekilde başını salladı. Yaralıların yanında kalmaları için birilerini görevlendirdi ve diğerlerini de benim grubuma geri dönerken eşlik etmeleri için görevlendirdi. Bunu yapmadan önce silahsızlandırılmamı emretti. Rurik bu konuda büyük bir gösteri yaptı, athames'i -tabii ki önce sapını- ve asayı alırken bana gerçekten gerekenden çok daha fazla dokundu. Parmaklarını silahın kabzasına doladığında yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve geri çekildi.

"Kahretsın!" diye yemin etti, elini kavrayarak. "Bu... Ne olduğunu bilmiyorum. Ama doğru hissettirmiyor."

Tatlı tatlı gülümsedim. Polimerler için Tanrı'ya şükürler olsun. Neredeyse demir kadar etkili. Komutan kadının gözleri parladı. "Biri bunu ondan alsın." Kimse kımıldamadı.

"Pekala, o zaman, siz ruhlardan biri. Sen al."

Kölelerim hareket etmedi.

"Senden emir almıyorlar," dedim, daha önceki sözlerinin parodisini yaparak.

"Senden biliyorlar. Birine bunu hemen yapmasını emret, yoksa Kral Dorian'ın öfkesine aldırmadan arkadaşının canını alırım."

Blöf yapıp yapmadığına karar vermeye çalışarak onu inceledim. Etrafındaki altın aura sıkılaşıırken Wil aniden acıklı bir ses çıkardı. Tanrım, umarım Volusian bu Dorian saçmalığı konusunda haklıydı.

"Nandi," dedim basitçe.

Öne doğru yürüdü ve silahı benden aldı. Atlılardan biri onu sarabilmesi için bir pelerin uzattı. Boğulmuş bir bebek gibi görüldüğünde, isteksizce aldı.

Bana gelince, Dorian'a geri dönmek için Rurik'in atına bindirildim. Ruhların böyle bir taşımaya ihtiyacı yoktu.

Görünüşte dizginlere ulaşmak için kollarını bana doladı ama bunu yapmak için göğüslerime dokunmasına gerek olmadığından oldukça emindim. Tutuşu sıkılaştı.

"Düşmeni istemem," diye açıkladı.

"İlk fırsatta senin taşaklarını keseceğim," diye onu bilgilendirdim.

"Ah," diye güldü ve atı harekete geçirdi. "Kralla tanışman için sabırsızlanıyorum. Seni çok sevecek."

Sekizinci Bölüm

Kale, Uyuyan Güzel'in kalesi ile gotik bir kilisenin karışımı gibiydi. Kuleler, akşam gökyüzünde siyah lekeler yaratarak imkansız yüksekliklere doğru fırlıyordu. Artık ışığımızı kaybetmiştik ama yine de pencerelerin çoğunun vitray gibi görüldüğünü görebiliyordum. Tam güneş ışığı altında çok güzel olacaklarını hayal ettim. Ve tabii ki her şeyi çerçeveleyen o parlak, sarı-turuncu ağaçlardı. Volusian bana krallıkların mevsimlerinin hükümdarlarının kaprislerine bağlı olduğunu ve çok uzun süreler boyunca devam edebildiğini söylemişti. Bu çok güzeldi ama sürekli sonbahar olan bir yerde yaşamayı hayal bile edemezdin. Bazılarının Arizona'nın sürekli yaz olduğunu iddia ettiğini biliyordum ama bunu söyleyen insanlar aslında orada yaşamıyordu. Mevsimler belli belirsizdi ama oradaydılar.

Rurik ve çetesi bizi meşalelerle aydınlatılmış kıvrımlı koridorlardan geçirirken kendime sürekli bir tür tuhaf filmde olmadığımı hatırlatmak zorunda kaldım. İnsanlar geçip gidiyor, bir ortaçağ kalesinde ne yapıyorsa onu yaparken bize meraklı bakışlar atıyorlardı. Tereyağı çalkalayanlar. Köylüleri kırbaçlıyorlardı. Gerçekten bilmiyordum ve umurumda da değildi. Sadece oradan çıkmak istiyordum.

Büyük bir çift meşe kapıya vardığımızda Rurik bize "Burada bekleyin," dedi. "Siz taht odasına girmeden önce kralla konuşacağım."

Vay canına. Gerçek bir taht odası. Kapıların arkasında kayboldu ve birkaç muhafız bizi izledi ama mesafelerini korudular.

"Volusian," dedim usulca, "bizi buraya bilerek mi getirdin?"

"Benim tek amacım sizi hayatta tutmak hanımefendi. Burada olmak şansınızı artıracaktır."

"Soruya cevap vermedin."

"Kral Dorian'a iyi davranırsanız şansınızı da artırabilirsiniz," diye devam etti.

"Güzel mi? Az önce bana saldırdılar ve tecavüz etmekle tehdit ettiler."

Bana bıkkın bir bakış attı.

"Kral Şimdi sizinle görüŐecek," dedi Rurik dramatik bir Şekilde, odanın içinden dönerek. Kapıyı bizim için açık tuttu. Trompetler beni ŐaŐırtmazdı.

Taht odası beklediğim gibi değildi. Elbette, tıpkı filmlerdeki gibi üzerinde bir sandalye bulunan bir kürsü vardı, ancak odanın geri kalanı dağınık bir haldeydi. Ortada dans etmek ya da geçit töreni yapmak için geniş bir alan vardı belki ama geri kalanı neredeyse bir salon g r n m ndeeydi. Küçük kanepeler, Őezlonglar ve sandalyeler, kadehler ve meyve tabaklarıyla donatılmıŐ alçak masaların etrafına dizilmişti. Yine gotik Rönesans tarzında giyinmiŐ kadın ve erkekler mobilyaların ve birbirlerinin üzerine uzanmış, beni izlerken bir yandan da meyveleri aylak aylak koparıyorlardı. Aklıma Romalıların yemek yeme alışkanlıkları geldi.

Ancak etrafta soylulardan daha fazlası vardı. Ruhlar, periler, trowe'lar ve wraith'lerin yanı sıra çeşitli  teki Dünya yaratıkları da buradaydı. İnsanların hayal ettiği canavarlar, bu dünyaya göç etmiş büyülü mültecilerle yan yanaydı.

O zaman başka bir Şamanın kentsoylu toplumunun bu kadar içine girip girmediğini merak ettim. Roland'ın uyarısını hatırladım, onların dünyasının tam kalbine g t r lebilirdim. Keşke bizim türümüzün bir tür bilimsel dergisi olsaydı: Şamanik Suikast ve  teki Dünya Karşılaşmaları Dergisi. Bu "araŐtırmayı" meslektaŐlarımla paylaşmak üzere ilgi çekici bir makale yazmak için kullanabilirdim.

EŐraf eğilip birbirlerine fısıldarken, gözler bana  evrilmiŐken sohbet düşük bir  Ğultuya dönüştü. Sırıtmalar ve kaş  atmalar yüzlerini aydınlatıyordu ve ben de yeni bir müŐteriyle tanışmaya giderken takındığım boş ifadeyi takındım. Bu arada nabzım aşırı hızlandı ve nefes almakta zorlanmaya başladım.

Volusian bir yanımda, Rurik ise diğer yanımda yürüyordu. Wil ve diğerleri arkamızda ilerledi.

"Neden bütün bu insanlar?" Volusian'a mırıldandım. "Parti mi veriyor?"

"Dorian sosyal bir kraldır. İnsanları etrafında tutmayı seviyor, büyük olasılıkla onlarla alay edebilmek için. Tam teşekküllü bir sarayı var ve soylularını düzenli olarak buraya yemeğe davet ediyor."

Bir yerde durduk. Tahtta Dorian olduğunu tahmin ettiğim bir adam oturuyordu. Sıkılmış görünüyordu. Koltuğunun koluna yaslanmış, bir dirseğini koltuğa dayamış, böylece çenesini eline dayayabiliyordu. Bu onun bizi belli bir açıyla görmesini sağlıyordu.

Dışarıdaki ağaçları andıran uzun kumral saçları, akla gelebilecek her türlü kırmızı ve altın tonuyla vurgulanarak etrafına sarkıyordu. Sonbaharın vücut bulmuş hali olabilirdi. Bu kadar canlı bir kıızılda gördüğüm en mükemmel tene sahipti: pürüzsüz ve fildişi rengindeydi, çil ya da pembe renk yoktu. Orman yeşili kadifeden bir pelerin, dikkat çekmeyen koyu renk bir pantolonu ve bol, beyaz düğmeli bir gömleği örtüyordu. İyi şekillendirilmiş elmacık kemikleri ve narin yüz hatları vardı.

"Kralın önünde diz çök," diye emretti Rurik, "ve diz çökmeye alış."

Ona alaycı bir bakış attım. Gülümsedi. "Seni mutlu edeceğim," diye uyardı.

"Bah, yeter. Onu rahat bırakın," dedi Dorian acımasızca. Duruşunu değiştirmede. Sadece gözleri bu olup bitenlere ilgi duyduğunu gösteriyordu. "Eğer son bir saattir seninle birlikteyse, bir molayı hak ediyordur. Git otur."

Rurik'in kendini beğenmişliği utançla parladı ama tahtın önünde eğildi ve geri çekildi.

Dorian ve ben birbirimize bakakalmıştık. O sırtıttı.

"Pekala, buraya gel. Eğer diz çökmeyeceksen, en azından 'korkunç canavara' iyice bakmak istiyorum.

bana getirdiler. Hepsi sizden oldukça korkmuş görünüyor. İtiraf etmeliyim ki, bana söylediklerinde gerçekten sen olduğuna inanmamıştım. Rurik'in yine mantarlara bulaştığını sanmıştım."

"Kaç insanımızı öldürdüğünü ve zorla sürgün ettiğini biliyor musunuz, efendim?" diye haykırdı Shaya arkamda bir yerden. "Az önce bir dakika içinde üç kişiyi öldürdü."

"Evet, evet. Oldukça korkutucu biri. Bunu görebiliyorum." Dorian beklentiyle bana baktı.

Başımı salladım. "Bize misafirperverlik gösterene kadar hareket

etmiyorum." Bu onu ayağa kaldırdı. Gülümsemeye devam etti. "Gerçi

o da zeki,

Kuşkusuz, mütevazı eşiğimizi geçmeden önce misafirperverlik istemek daha akıllıca olurdu, çünkü tebaamdan herhangi biri şu anda size saldırabilirdi." Omuz silktili. "Ama buraya kadar geldik. Söyle bana Eugenie, neden-er, bekle. Eugenie'yi mi yoksa Bayan Markham'ı mı tercih edersin?"

Düşündüm. "Odile'i tercih ederim."

Gülümsemesi seğirdi. "Ah. Hâlâ buna tutunuyoruz, değil mi? Pekâlâ, o zaman Odile, söyle bana, parlayanların en korkulan düşmanını kapıma getirip misafirperverlik isteyen şey nedir? Tahmin edebileceğin gibi, bunun emsali yok."

Etrafımda beni izleyen, dinleyen insanlara baktım. Onları görmezden gel, diye fısıldadı içimden bir ses, şimdilik Dorian'a odaklan. "Bu konuyu herkesin önünde konuşmak istemiyorum. Seninle özel olarak görüşmeyi tercih ederim."

"Oh." Sesini kalabalığa göre ayarladı. "Vay, vay. Odile benimle özel olarak görüşmek istiyor."

Kızardım, bunu yaptığım için kendimden nefret ettim. Odada gergin kahkahalar yükseliyor, kısa süre sonra kralınki gibi daha güçlü ve kendinden emin bir hal alıyordu. İlginç diye düşündüm. Volusian'ın Dorian hakkındaki yorumlarını ve askerlerinin onun gazabından çekindiklerini hatırladım. Toplanan bu insanlar belli ki Dorian'ın emriyle dans etmeye ya da gülmeye hazır koyunlardı, ama aniden onların da kaprisli çobanlarının kaprislerinden korkan koyunlar olup olmadığını merak ettim. Acaba ben de korkmalı mıydım?

Sessizliğimi korudum, şakasını kabul etmedim. Öne doğru eğildi, iki dirseğini dizlerine dayadı ve çenesini iki elinin arasına aldı. "Eğer sana misafirperverlik sunarsam, sen de aynı şekilde karşılık vermelisin. Evimde kimsenin sana zarar vermemesini saçlarım ama karşılığında sen de benim çatım altında kimseye zarar veremezsin."

Tekrar Volusian'a baktım. "Bundan bahsetmemiştin."

"Tanrı aşkına," diye tısladı, nadir görölen bir sabır kaybı sergileyerek. "Ne bekliyordun ki? Ölümün daha da yakınlaşmadan ve seni kendim öldürme şansımı elimden almadan önce al şunu."

Dorian'a döndüm. Olayların bu şekilde gelişmesi hoşuma gitmemişti. Soyluların yuvasında olmaktan hoşlanmıyordum, birinin merhametine kalmak da istemiyordum. Neden yine buradaydım? Kafamda küçük Jasmine Delaney'i canlandırdım ve onun da Aeson'un sarayında benzer bir şekilde işkence gördüğünü hayal ettim.

Sadece alaydan daha fazlasına maruz kalacaktı. "Kabul ediyorum," dedim.

Dorian bana sessizce baktı ve sonra başını salladı. "Ben de öyle." Kalabalığa baktı. "Odile Dark Swan artık misafirperverliğimin koruması altında. Ona elini sürenin parmakları kesilir ve kendisine geri verilir." Bu tehdidi Volusian'ın yapabileceği kadar neşeyle savurdu.

Kalabalıkta pek de memnun olmayan bir uğultu yayıldı. "Yeminini bozmasını ne engelleyecek?" Birinin mırıldandığını duydum. Bir başkası yüksek sesle, "Hepimizi öldürebilir!" dedi.

Dorian'ın gözleri tekrar bana kaydı. "Buralarda nasıl bir kâbus yaratığı olduğun hakkında bir fikrin var mı? Anneler çocuklarına, eğer kötü davranırlarsa Odile Dark Swan'ın onlar için geleceğini söyler."

"Hey, ben onları aramıyorum. Sadece onlar önce bana gelirse ben de onlara gelirim."

"İlginç," dedi bir kaşını kaldırarak. "Ama eğer böyle seviyorsan, öyle olsun. Yatak odasında ne istediğini bilen kadınlara her zaman hayranlık duymuşumdur."

"Hey, ben-" Argomuzun soyluların dünyasına ne kadar nüfuz ettiğini fark etmemiştim. Onları benimin bir yansımasıydı; bir şeyler sızmıştı.

Bir el hareketiyle sözümü kesti. "Sana misafirperverlik gösterdim, şimdi buraya gel. Karanlığa musallat olan dehşeti görmek istiyorum."

Tereddüt ettim, hem güvensizlikten hem de alayına meydan okumaktan. Volusian'ın sesi kulağıma fısıldadı.

"Söz verdiğiğine göre artık sana zarar vermeyecek."

"Buna gerçekten inanabilir miyim bilmiyorum."

"Biliyorum." Dalkavuğumun sesi sakince ciddiydi. "Sana yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Dorian'a dönerek, sandalyesiyle aynı hizada durana kadar adım attım. Bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım. "Şu gözlere bak," diye mutlulukla iç geçirdi. "Karda açan menekşeler gibi. Sen de onlar gibi kokuyorsun."

Ötemizde, kalabalığın içinde bir mırıltı daha duydum.

"Onları bu kadar heyecanlandıran ne?" Konuşmamızı duyamadılar.

Kendi gözleri dans ediyordu. Altın kahverengisiydiler, ağaçlardan düşen sonbahar yapraklarının rengindeydiler. "Protokolü çiğnedin. Senden bir adım aşağıda durmanı beklediler. Bunun yerine, kendini benimle aynı seviyeye getirdin. Seni azarlamıyor olmam, sana eşitmişsin gibi, kraliyet ailesindenmişsin gibi davrandığım anlamına geliyor. Gurur duymalısın."

Kollarımı kavuşturdum. "Özel bir konuşma yaptığımızda daha çok gurur duyacağım."

Hetsked beni. "Çok sabırsız. Çok insancıl. Misafirperverliğimi istedin. Şimdi vermememi bekleyemezsiniz." Elleriyle bir jest yaptı,

ve ellerinde yemek tabakları taşıyan ruh hizmetkârları belirdi. Nedense birden "Hotel California" şarkısını düşünmeye başladım.

"Siz bu kadar nazik bir şekilde uğradığınızda biz de yemek yemek üzereydik. Bizimle yemek yiyin ve sonra istediğiniz kadar 'özel görüşme' yapalım."

"Ben aptal değilim. Öteki Dünya'da hiçbir şey yemem. Bunu bilmek zorundasın."

Omuz silkti, hâlâ rahat bir kedi gibi tahtına yayılmıştı. "Senin kaybın. O zaman oturup izleyebilirsin." Zarıfçe ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Boş boş baktım. Neşeyle başını sallayarak, dokunmadan benimle birlikte merdivenlerden aşağı yürüdü.

"Grubumun geri kalanı nerede?"

"Hizmetkârlarınız ve insan dostunuz güvende, sizi temin ederim. Masamda onur konuğu olarak yer almadıkları için onlara kendi konaklama yerlerini verdik, hepsi bu."

Odadaki diğerlerinden biraz daha büyük, alçak, cilalı bir masaya doğru işaret etti. Diğerleri gibi onun da etrafı parlak brokarlar ve kadifelerle desenlenmiş, görkemli görünümlü sandalyeler ve kanepelerle çevriliydi. Dorian küçük bir koltuğa yerleşti ve yanındaki yeri okşadı.

"Bana eşlik etmek mi?"

Bunu bir cevapla onurlandırmak yerine koltuğunun yanındaki sandalyeye oturdum. Tek kişilik bir koltuktı. Kimse benimle birlikte oturamazdı. Kısa süre sonra bize Rurik ve Shaya da dahil olmak üzere yaklaşık bir düzine kişi daha katıldı. Dorian'a yaraladığım insanların iyileştiğini ve iyileşmekte olduklarını bildirdi.

Sözüme sadık kalarak önümüze konan yemeklerden hiçbirini yemedim ama itiraf etmeliyim ki oldukça güzel görünüyordu. Cornish av tavuğu dolması. Üzerinden hala buhar yükselen taze ekmek. Uğruna cinayet işleyebileceğim tatlılar.

Ama pes etmedim. Oyunun ilk kurallarından biri asla kendi dünyanızın dışında yemek yememektir.

Bu önlemi göz ardı edecek kadar aptal olanlarla ilgili hikayeler ve efsaneler çoktur.

Diğer lokantacılar ben yokmuşum gibi davranmaya çalıştılar ama Dorian benden çok etkilenmişti. Daha da kötüsü, benimle flört etti. En azından karşılaştığım diğer kentsoylular kadar kaba değildi, ama zaman zaman çekici olsa da hiçbirini kaldıramadım. Her şeyi soğukkanlı bir yüz ifadesiyle karşıladım, bu da onu daha çok memnun ediyor gibiydi. Masadaki diğer kadınlar daha az dirençliydi. Herhangi bir bakış, herhangi bir kelime ve neredeyse şehvetten eriyorlardı.

Aslında, odadaki diğer birçok insan da şehvetten eriyor gibiydi. Hem de çok açık bir şekilde. Yemek sırasında ve sonrasında, insanların -genellikle çiftlerin, ama bazen daha fazlasının- birbirlerine yüz­süzce dokunmalarını izledim. Sanki tekrar ortaokuldaymışım gibiydi. Bazıları sadece öpüşüyordu. Bazıları ağır elleşmelerdi; bir el göğsü okşuyor ya da kalçadan yukarı kayıyordu. Ve bazıları da... daha fazlasıydı.

Odanın öbür ucunda bir kadının bir adamın üzerine tırmandığını ve onu domaltarak aşağı yukarı hareket ettiğini gördüm. Eteğinin hacimli kıvrımlarının altında hiçbir şey olmadığından oldukça emindim. Yakındaki bir masada, bir kadın bir erkeğin önünde diz çökmüştü ve-

Gözlerimi aceleyle kaçırıp kendi masama döndüm. Dorian'ın bakışlarını üzerimde buldum ve her tepkimi dikkatle incelediğini biliyordum. Söylenmemiş bir emirle, sarışın bir kadın onun yanındaki, benim reddettiğim boş koltuğa kaydı. Bir bacağına onun kucağına attı ve kollarını ona dolayarak boynunu öptü. Adam bir elini kadının bacağına gezdirdi, eteğini yukarı iterek pürüzsüz tenini ortaya çıkardı ama bana ve diğer konuklara bakarken kadına aldırıyor gibiydi.

Özgür aşk ve tamamen ortaçağ ortamının yanı sıra, bu yerde neredeyse normal bir şeyler vardı. Karşılaştığım soylular benim dünyamda hep sorun çıkarıyorlardı. İnsanları ayartıyorlardı. Ayrım gözetmeksizin büyü kullanıyorlardı. Ama bu herhangi bir sosyal etkinlik ya da parti gibiydi.

İnsanlar birbirlerini tanır ve arkadaşlarına sıcak davranırlardı. Aşktan, çocuklardan ve siyasetten konuşuyorlardı. Doğru, bana hâlâ yabancı ve ötekiydiler ama onları neredeyse insan olarak da görebiliyordum. Neredeyse.

Orada oturup bakmaktan daha fazlasını yapma ihtiyacı duyarak ceketime uzandım ve yanımda getirdiğim iki Milky Way barından birini çıkardım. Etrafımdaki ziyafeti izlemekten çok acıkmış olduğum için bu aynı zamanda faydacı bir hareketti. Dorian'ın hemen ilgisini çekti.

"Bu da ne?"

Onu kaldırdım. "Bu bir Samanyolu. Bu...şeker." Bu konuda başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. İçinde ne olduğundan bile emin değildim. Nuga mı? Lezzetli olması dışında o köpüklü şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Merakla baktı ve ben de bir parça koparıp ona doğru fırlattım. Uсталıkla yakaladı.

"Majesteleri," diye haykırdı adamlardan biri, "yemeyin onu. Güvenli değil."

Dorian kızgınlıkla, "Burada bana zarar vermez," diye çıkıştı. "Ve sakın zehirden bahsetmeye başlama yoksa aşçı Bertha'nın seninle tekrar uğraşmasına izin veririm."

Adam hemen sustu.

Dorian parçayı ağızına attı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. Yüzünün aldığı ifadeleri izlemek neredeyse komikti. Tüm o yapışkan lezzeti sindirmesi biraz zaman aldı ve ben de onun tuzlu su şekerlemesiyle ilgili zorlayıcı bir imajını besledim.

"Eğlenceli," dedi bitirdiğinde. "İçinde ne var?"

"Bilmiyorum. Biraz çikolata ve karamel. Bir sürü şey başka şeylerin içine karışmış."

Saçları kıvrırcık ve kahverengi olan bir kadın bana hırçın bir bakış attı. "Bu onlar için çok tipik. Sapkın yaratımları uğruna doğayı ve elementleri çarpıtıyorlar, ta ki artık ne yaptıklarını bilmez hale gelene kadar. Kontrol edemedikleri canavarlıkları ve iğrençlikleri ortaya çıkararak ilahi olana karşı bir suç işlemektedirler."

Dudaklarıma sert bir karşılık geldi ama ısırdım. Volusian beni nazik olmam konusunda uyarmıştı. Akşam yemeğindeki nispeten medeni davranışlarının ışığında, daha azını yapamazdım, bu yüzden sesim sakın kaldı.

"Canavarlarımız harika şeyler yapıyor. Sizin tamir edemediğiniz yaraları biz tamir edebiliriz. Su tesisatımız ve elektriğimiz var.

Atlarınızı dinozorlara benzeten bir ulaşım aracımız var." "Ne gibi?" diye sordu adamlardan biri.

"Kötü bir benzetme," diye cevap verdim.

Shaya başını salladı. "Aynı sonuçların çoğunu büyü ile de elde edebiliriz."

"Büyü daha önce silahıma karşı pek bir şey yapamadı."

"Halkımız hayatta kaldı. Sadece bir insan ölümü kullanma becerisiyle övünebilir."

"Ve özellikle senin bunun için iyi bir sebebin var," diye belirtti Rurik. "Hafızalardaki hiçbir insan senin kadar çok türümüzü -ruhları ya da parlak olanları- öldürmedi. Gücün olsaydı geçen hafta beni öldürürdün. Eğer yapabilseydin bugün ormanda insanlarımızı öldürürdün."

"Ben her zaman öldürmem. Hatta mümkünse bundan kaçınırım. Ama bazen yapmak zorundayım ve yaptığımda da... işte o zaman, işler böyle yürüyor."

Masadakilerin hepsi bana ters ters baktı. Sadece Dorian'ın yüzü kibarca meraklı kaldı.

"Söylentilere göre kendi türünüzü de öldürmüşsünüz," dedi. "Ellerinde bu kadar çok kan olması seni geceleri uyutmuyor mu?"

Her zamanki gibi duygularımı yüzümden uzak tutmaya çalışarak sandalyemde arkama yaslandım. Bazen beni rahatsız ediyordu ama bunu bilmelerini istemiyordum. Çok fazla insan öldürmemiştim, sadece bir avuç insan öldürmüştüm ve bunların çoğu da nefsi müdafaaydı. Benim dünyamda zarar vermek için soylularla ya da diğer yaratıklarla birlikte çalışan insanlardı. Bu, öldürdüklerimi bazı açılardan haklı çıkarıyordu ama

Bir can aldığımı asla göz ardı etmedim. Bir insan hayatı. Benimki gibi bir hayat. Birinin gözlerindeki ışığın söndüğünü ilk kez gördüğümde -benim elimle- haftalarca kâbus görmüştüm. Roland'a bunu hiç anlatmamıştım ve bu gruba da kesinlikle anlatmayacaktım.

"Aslında Dorian, çok iyi uyuyorum, teşekkür ederim."

"Bu Kral Dorian," diye tısladı karşımdaki tombul adam. "Saygı gösterin."

Dorian gülümsedi. Diğerleri daha da ters ters baktı.

Kadınlardan biri, "Tanrılar senin gibi bir katili cezalandıracak," diye uyardı.

"Bundan şüpheliyim. Ben kimseyi öldürmem. Savunuyorum. Öldürdüğüm herkes dünyama zarar veriyordu ya da -o insanlar söz konusu olduğunda- sizin türünüzün zarar vermesine yardımcı oluyordu. Sadece izinsiz girenleri öldürmem. Sadece geri gönderiyorum. Burası sizin dünyanız değil, bu yüzden kendi dünyamı koruyorum. Bu bir suç değil."

Dorian elinin hızlı bir hareketiyle sarışını uzaklaştırdı ve bana daha yakın konuşabilmek için kanepeye doğru eğildi. "Ama bir zamanlar bizim de dünyamız olduğunu biliyorsun."

"Evet. Ve atalarınız bıraktı."

Shaya bana baktı, yanakları kızarmıştı. "Sürüldük."

Dorian bu patlamayı görmezden geldi. "Bize başka seçenek bırakmayın. Bir zamanlar hepimiz tek bir halktık. Sonra atalarınız içlerindeki güce sırt çevirip onu dışarıda aradılar. İnşa ettiler. Doğayı bastırdılar. Elleriyle ve elementlerle sadece büyü'nün yapabileceğini düşündüğümüz şeyler yarattılar. Hatta bazıları büyü'nün yapabileceklerini bile aştı."

"Peki bunun nesi yanlış?"

"Sen söyle Odile. Buna değdi mi? Her ikisine de sahip olamazsınız. Zorlama yeteneği

Dünyadan gelen 'sihir' içinizdeki sihri öldürdü. Sonuç olarak hayatlarınız bizimkilere kıyasla kısaldı. Merak duygunuz yok oldu, kısacası

Sayılar ve gerçeklerle kanıtlanabilecek her şey. İnsanlarınızın yakında makinelerinden başka tanrıları kalmayacak."

"Ve tüm bunlara rağmen," diye gözlemledi Shaya acı bir şekilde, "insanlar gelişmeye devam ediyor. Neden onlar lanetlenmedi? Neden bizim sayımız azalırken onlar kedi köpek gibi ürüyor? İğrenç olan onlar, biz değiliz."

"Kısa yaşamları, ölmeden önce yaratmaya duydukları yakıcı ihtiyaç bunu yönlendiriyor. Vücutları yardım edemiyor ama kolayca yaşam üretiyor. Biz bu aciliyeti hissetmiyoruz." Dorian sırttı. "Fiziksel olarak hissediyoruz ama bilinçaltımızda... ruhlarımız zamanımız olduğunu biliyor."

"Modern tıbbın bir başka mucizesi de bu. Kısırlara yardım edebiliyoruz."

Dorian kaşlarını çatı, yine kızmaktan çok meraklanmıştı. "Bizi aydınlatın."

Tereddüt ettim, aniden yorumumdan pişmanlık duydum. Elimden geldiğince kısa bir şekilde suni döllemeyi ve tüp bebek tedavisini anlattım.

Dorian bile bunu hazmetmekte zorlandı.

"Sayılarınız böyle mi artıyor?" diye sordu Shaya'nın yakınındaki bir kadın. Sesi şaşkın bir fısıltı gibiydi.

"Sadece bazıları için," dedim ona. "Çoğunun buna ihtiyacı yok. Hatta bence çok fazla bebeğimiz var."

Şok olmuş yüzlerini görünce, tüm bunlarla onları üzdüğüm için biraz kötü hissettim. Ne de olsa kültürel çeşitliliğe saygı gösterilmesinin büyük bir savunucusuydum. Yine de bu temel inancım bu insanlar karşısında sarsıldı. Belki bu haksızlıktı ama hayatım boyunca onların insan olmadıklarını öğrenmişim.

Şimdi öyle görünüyor olabilirler, ancak bir akşam yemeğinin kökleşmiş görüşlerimi gerçekten değiştirebileceğini düşünmüyordum.

Shaya başını salladı, yüzü solgundu. "O halde bizi anavatanımızdan uzaklaştıran şey bu. Bunlar bizi geldiğimiz yerden ruhların ve kayıp ruhların dünyasına iten şeylerdir. Sapkın yaratıklara yenildik

Kolayca üreyen, metal tanrılarına hürmeten yeryüzüne tecavüz eden ve yağmalayanlar."

"Bakın, hepinizi bu kadar üzdüğüm için üzgünüm ama durum bu. Siz kaybettiniz. Anlaşmak zorundasınız.

Savaşarak iyi iş çıkardın sanırım. Hala birçok masal ve efsanede yer alıyorsun. Ama yine de kaybettin. Tarih böyledir. Savaşlar vardır ve ne yazık ki sonunda kimin kazanıp kimin kaybettiği, kimin haklı ya da haksız olduğundan daha önemlidir."

"Yani sizinkilerin yanıldığını mı söylüyorsun?" diye sordu Dorian sessizce.

"Hayır," dedim kesin bir ifadeyle. "Kesinlikle hayır."

"Kendi türünüze çok sadıksınız."

"Elbette öyleyim. Ben insanım. Başka seçeneğim yok-özellikle de senin insanların karşıya geçtiklerinde benimkilere sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmazken."

"Bu odanın etrafına bakın. Toplananlardan sadece yirmiden azının dünyanızı ziyaret ettiğini söyleyebilirim. Ve bunlardan sadece küçük bir kısmı 'sorun yarattı'. Sizin dünyanızda da soysuzlar var. Yine de onları tüm ırkınızı kötü olarak tanımlamak için kullanmazsınız."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama yine de onları cezalandırırdım. Bakın, belki de sizin türünüze karşı aşırı bıkkınım, ama sonra, şimdiye kadar tanıştıklarım sadece sapkınlar oldu. Yargılamamak çok zor."

Dorian uzun süre bana baktı ve ben onu okuyamadım. Diğer herkes, misafirperverlik yasağı olmasa beni oracıkta öldürecekmiş gibi görünüyordu. Dorian'ı yemin ettiğine pişman edecek kadar kızdırıp kızdırmadığımı merak ettim.

Düşünceli yüzü her zamanki ifadesine, sürekli eğlenen ve tembel yüzüne dönüştü. Koltuğundan kalktı ve pelerinini arkasına süpürdü. Diğer herkes aceleyle onu takip etti. Kalkmak için acele etmedim.

"Bu güzel akşam için hepinize teşekkür ederim ama artık gitmeliyim." Yüksek sesle konuştu, böylece sözleri masamızdan daha fazla kişiye ulaştı. Odadaki konuşma kesildi. "Misafirimin huzursuzlanmaya başladığını ve biraz mahremiyet istediğini tahmin ediyorum ve hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum."

Ayak takımı takdirle güldü ve ben tekrar kızarmamak için kendimi zor tuttum. Yavaşça salondan çıkarken Dorian bana baktı.

"Tekrar elimi uzatırsam, kabul edeceğini sanmıyorum." "Hiç

şansım yok. Onlara herhangi bir fikir vermek istemem."

"Ah. Şey. Korkarım nereye gittiğimizi gördüklerinde bunun için çok geç olacak."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Nereye gidiyoruz?"

"Neden, en özel yerlere. Yatak odama tabii ki."

Dokuzuncu Bölüm

"Yatak odasının ne anlamı var ki? Yani, siz zaten daha çok halka açık yerlerde seks yapıyorsunuz."

Dorian bana köşedeki süitini ya da kanadını işaret etti. "Yaptığımız şey doğal. Bunu saklamıyoruz. Ayrıca, başkalarının izlediğini bilmek aslında oldukça iç gıcıklayıcı. Sen hiç yapmadın mı?"

"Özür dilerim. Ben teşhirci değilim."

Yine de bu sözleri söyler söylemez aklıma Kiyo geldi. Barda birbirimizin üzerindeydik ve sonra balkonda seks yapmıştık. O kadar dikkat çekmemiştik ama çekebilirdik. Bunu düşünmek bile beni ürperti - iyi anlamda.

Dışarıda iki muhafızın durduğu başka bir çift kapıdan geçtik. Silahları vardı ama asıl tehdidi büyülerinin oluşturduğunu biliyordum.

Dorian kapıları arkamızdan kapattıktan sonra döndüm ve odayı inceledim. "Aman Tanrım. Burada yapmak varken neden yemek odasında seks yapıyorsun?"

"Burada yapıyorum. Orada da yapıyorum. Dürüst olmak gerekirse, fark etmez. Çeşitliliği seviyorum."

Oda kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyordu, uzak duvar neredeyse tamamen pencerelerden oluşuyordu. Muhtemelen gündüz vakti yıldız gibi bir manzarası vardı. Boyadan saten kaplı devasa yatağa kadar her şey altın ve şarap tonlarında boyanmıştı. Duvardaki meşaleler büyüleyici, neredeyse sapıkça bir dokunuş katıyordu. Bir tarafta, dev mermer küvetine bakılırsa banyo olarak kullanılmış olması gereken bir oda gördüm. Bunun karşısında, odanın diğer tarafına doğru uzanan bir tür salon vardı. Beni kadife minderleri olan süslü bir sandalyeye çağırdı.

"Şarap?" diye sordu, küçük bir masadan kristal bir sürahi alarak. "Bunun cevabını biliyorsun."

"Küçük bir tadımdan zarar gelmeyeceğine eminim."

"Evet, Persephone de birkaç nar tanesinin zarar vermeyeceğini düşündü. Şimdi Yeraltı Dünyası'nı o yönetiyor."

Kendine bir bardak doldurdu ve benimkine bakan bir sandalyeye belli bir açıyla oturdu. "Burayı yönetmek o kadar kötü mü olur?"

"Bu soruyu görmezden geleceğim. Bakın, sizinle Aeson adında bir adam hakkında konuşmam gerekiyor. Bir insan kızı kaçırdı."

Dorian beni durdurmak için elini salladı. "Henüz bir iş yok." "Ama onu hemen geri getirmeliyim-"

"Ve sana yardım edeceğim, yemin ederim. Şimdi. Bir saatin önemi yok. Benimle otur, sana bir hikaye anlatacağım."

"Bir hikaye mi? Sen ciddi misin?"

"Sevgili Odile, seni temin ederim ki ben her zaman ciddiyim - hayır, aslında bu bir yalan. Çoğu zaman değilimdir. Ama bu sefer öyleyim. O yüzden rahatınıza bakın."

İçimi çektim, sandalyede geriye yaslandım ve diğer Samanyolu'nu çıkardım. Gözlerinin üzerinde olduğunu görünce ikiye böldüm ve ona bir parça uzattım. Başını sallayarak teşekkür etti, şarapla birlikte yedi, bu gülünç görünen ve beni neredeyse gülümseten bir şeydi.

"Şimdi bana bir şey söyle. Fırtına Kral'ın hikayesini hiç duydun mu?" "Hayır.

O gerçek bir adam mıydı?"

"Çok gerçek."

"Ne yani, bir Fırtına Diyarı falan mı var?"

"Tam olarak değil. Çok geniş bir alana hükmediyordu ama fırtınaları ve hava durumunu kontrol etme yeteneği nedeniyle bu unvan daha çok onursaldı."

"Kulağa mantıklı geliyor."

Bana yarım bir gülümseme attı. "Sanırım bunun ne kadar önemli olduğunu farkında değilsin."

"Pek sayılmaz. Yani, hepinizin bir çeşit büyüğü var, değil mi? Neden fırtınalar olmasın?"

"Ah, ama fırtınaları ve hava durumunu kontrol etmek, tam anlamıyla elementleri kontrol etmek demektir. Su. Hava. Yıldırımın ateşini. Onu öfke içinde görmek korkunç ve şaşırtıcı bir şeydi. Düşmanlarını vurmak için gökleri çağırabilirdi. Çok azımız böyle bir güce sahibiz. Onun gibisini hiç görmedim ve neredeyse iki yüzyıl yaşadım. Sizin dünyanıza geçerken bile gücü azalmadı."

"Kendi güçlerin ne işe yarıyor?" Bu muhtemelen onunla yalnız kalmadan önce bilmem gereken bir şeydi.

"Toprağın içinden gelen maddeleri çağırabilir ve kontrol edebilirim. Toprak. Kayalar. Bazen magma."

"Magma kulağa hoş geliyor, ama gerisi... şey, üzgünüm. O kadar etkileyici değil."

Altın rengi gözleri parlıyordu. "Bu kaleyi inşa eden taşları aşağı çağırabilir ve tüm binayı dakikalar içinde bir moloz yığına dönüştürebilirim."

Etrafımıza bir göz attım. "Evet. Tamam. Bu etkileyici."

"Teşekkür ederim. Her neyse. Böyle bir güçle, kaçınılmaz olarak takipçileri oldu. O günlerde daha parçalıydık... daha küçük krallıklara bölünmüştük. Siyasi ve coğrafi bölünmelerimiz sürekli değişiyor. Fırtına Kralı bunu düzeltmeye çalıştı. Bir dizi küçük hükümdarı fethedip birleştirdi ve tüm parlayanları kendi yönetimi altında birleştirmeye çalıştı. Şaşırtıcı bir ilerleme kaydetti."

"İyi bir kral mıydı?" En iyi direnişime rağmen içine çekiliyordum.

"İyi'yi nasıl tanımladığınıza bağlı. Kesinlikle iyi bir savaş lideriydi. Ve acımasızdı - ki bu da savaşın çirkin ama bazen gerekli bir parçasıdır."

hükmediyordu. Ancak böyle bir güce sahipken, başkalarına verdiği rahatsızlık ne olursa olsun, istediğini almaktan çekinmiyordu. Onu kızdıranlar sorgusuz sualsiz ölürdü. Toprak isterse alırdı. Bir kadın isterse, onu alırdı. O kadınlardan bazıları bunun bir onur olduğunu düşündü, bazıları ise zorla alındı." Dorian durakladı, bana hem çalışkan hem de sempatik bir bakış attı. "Bazıları insandı."

Sertleştım. "Aeson gibi." "Ne

yazık ki, evet."

"Maalesef' mi? Sen de onlardan birisin. İnsanlara karşı bir şeyler hissediyor olmalısın."

"Elbette var. Hepimiz kokarız, hem erkekler hem de kadınlar. Hepiniz misk ve seks gibi kokuyorsunuz. Doğurganlık çığlıkları atıyor. Üremek için en temel, ilkel içgüdülerimizi çağırıyor. Çocukları giderek azalan bir halk için bunun bir anlamı var. Yani, evet, Storm King ve Aeson gibi adamları anlıyorum, ama

Omuz silkti: "Beni istemeyen bir kadınla hiç birlikte olmadım, zorla bir kadın almadım.

Bir insan bile değil."

"Azınlıkta gibi görünüyorsunuz."

"Hayır, size daha önce de söylediğim gibi, insanlara tecavüz edenler sadece küçük bir kısmımız. Sizin kendi tecavüzcüleriniz var. Onlar da sadece küçük bir sayı."

Yer değiştirdim ve başımı sandalyenin arkalığına yasladım. "Yeterince adil. Hikayeye devam et."

Bir an durakladı, şaşırımış görünüyordu, sanki ona hak verdiğime inanamıyormuş gibiydi. Ben de inanmakta güçlük çekiyordum.

"Pekâlâ. Fırtına Kralı'nın hırsları bu dünyayı fethetmenin ötesine uzanıyordu. Sizinkini de fethetmek istiyordu."

"Bu imkansız."

"Öyle değil. Anavatanımıza dönme arzusu hepimizin içinde yanıyor; bu arzu pek çok kişiyi aşırı eylemlere itecektir. Çok fazla destek aldı, ordular bu rüya için karşı tarafa geçmeye hazırdı. Bunu gerçekleştirecek güce sahipti. Hem parlayanlardan hem de ruhlardan oluşan büyük bir Samhain istilasını planladı."

"Ne oldu? Belli ki işe yaramamış."

Dorian yine dirseğini dayamış, tahtında olduğu gibi elini çenesine dayamıştı. O muhteşem saçları erimiş bakır gibi bir yandan sarkıyordu. "Birazdan anlatacağım. Önce tüm bunlar hakkında fikrini almak istiyorum. Daha önce fatihler ve fethedilenlerin kaderlerini kabul etmeleri gerektiği hakkındaki asil sözleriniz ışığında onun bu planı hakkında ne düşünüyorsunuz? Eğer kuvvetlerimiz adil bir savaşta sizinkileri ele geçirseydi, bunu bu kadar kolay kabul eder miydiniz?"

"Varsayımsal sorulardan nefret

ederim." Sadece gülümsedi.

"Tamam o zaman. 'Kabullenmek' komik bir şey. Yani, sanırım ordularımız ve altyapımız yok edilirse, bunu belli bir düzeyde kabul etmem gerekir. Hoşuma gider miydi? Öylece bırakır mıydım?"

Muhtemelen hayır. Muhtemelen her zaman savaşmaya devam ederdim. Bir şeyleri değiştirmenin bir yolunu arardım."

"O zaman belki de size ve içinde yaşadığınız dünyaya karşı tutumumuzu anlıyorsunuzdur."

"Evet, ama... neden boş vermiyorsun? Burada çok güzel bir dünyanız var."

"Kendinle çelişiyorsun."

"Anlattığınız senaryoda yeni bir dünyamız yok. Sizin yeni dünyanızda boyunduruk altındayız."

"Bir fark yaratır mı?"

Gözlerimi titreyen meşalelerden birine diktim. "Hayır. Muhtemelen değil. Bilmiyorum." Beni soylularla empati kurmaya zorluyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi. Ona geri döndüm. "Ne oldu o zaman? Bu Fırtına Kralı avlamam gereken biri mi?"

"Hayır, ne yazık ki. O çoktan öldü." Dorian bir an beni izledi, anlayamadığım bir amaçla beni tarttı. "Onu Roland Markham öldürdü."

Doğrudum. "Ne dedin?" "Bunu

bilmiyordun."

"Hayır. Tabii ki hayır. Bu Fırtına Kralı denen adamı bu geceye kadar hiç duymadım bile."

Bu cevap Dorian'ı dalgınlaştırdı ve normal şakacılığını bir anlığına durdurdu. "Bu beni oldukça şaşırtıyor. Storm King, Roland Markham'ın kariyerindeki en büyük fetih olmalı.

Nasıl bilmezsin? O senin baban değil mi?"

"Üvey babam. Ama beni o eğitti." Bu bilgiyi zihnimde evirip çevirdim. "Bana neden hiç anlatmadığını bilmiyorum. Ne zaman oldu bu?"

"Oh, yaklaşık... on üç yıl önce. Belki on dört."

Roland'ın beni eğitmeye başladığı zamanlardı. Tesadüf müydü? Öteki Dünya istilasını tehdidi onu korkutarak annemin isteklerine karşı gelmesini mi sağlamıştı?

Ben bir şey söylemeyince Dorian devam etti: "Roland Markham'ın buralarda kendine has bir ünü olması şaşırtıcı değil. Ama bazıları senin öldürdüklerinle onu geçtiğini söylüyor."

"Keşke beni kana susamış bir intikamcı gibi göstermeseydiniz." "Önyargı iki taraflı çalışır."

"Evet, ama hadi ama. Çoğu zaman onları buraya geri gönderiyorum."

"Ana salondaki insanların çoğunu korkutacak kadar adam öldürdün."

"Ama bana bu hikayeyi anlatmanın nedeni bu değil."

"Yeterince doğru." Bir kadeh şarap daha doldurdu. "Cesursun, Eugenie Markham. Cesur, güçlü ve güzelsin. Ama bakış açınız ve dünyaya bakışınız - dünyalar- kusurlu. Bizi anlamıyorsun. Kötü bir doğamız olduğu için böyle davranmıyoruz. Eylemlerimiz için nedenlerimiz var."

"Tıpkı benimkiler için yaptığım gibi. Öldürmüyorum çünkü bundan zevk alıyorum."

"Ben de bunu merak ediyorum ama evet, ne demek istediğini anlıyorum. Yaptığınız şeyi kendi türünüze olan sadakatinizden dolayı yapıyorsunuz. Onları korumak ve ellerinden gelen en iyi hayatı yaşadıklarını görmek istiyorsunuz."

"Tam olarak aynı şeyi yaptığınızı söylediğiniz yer burası."

Yüksek sesle güldü, sesi zengin ve melodikti. "Neden, Eugenie, az önce bir anlık bir yakınlaşma mı yaşadık?"

"Bana Odile demeyi bıraktın," diyerek soruyu geçiştirdim. "İnsanların içinde değiliz. Bunun bir önemi yok."

"Her neyse. Peki... Fırtına Kralı ordularını ve takipçilerini toplarken... sen de onlardan biri miydin?"

Dorian'ın neşesi kaçtı. "Evet. Öyleydim. Aslında onun en büyük destekçilerinden biriydim." "Tekrar yapar mıydın? Eğer şansın olsaydı?"

"Bir kalp atışında. Onun vizyonunun gerçekleştiğini görmek için her şeyimi verirdim. Ölümünden bu yana, kehanetler ve alametler, gelecekte ortaya çıkabilecek başka fırsatları fısıldıyor. Hepsine kulak veriyorum."

Cevap vermedim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Misafirperverlik yeminimi bozup seni öldürüp öldürmeyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

Neşesi yerine geldi. "Bu gece uğradığın için ne kadar memnun olduğumu biliyor musun? Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. Ama beni öldürmeyeceksin. En azından bu gece ve söz verdiğim için bile."

Tekrar ona baktım, dudaklarımda aniden bir gülümseme belirdi. "Öyle mi? Peki bundan neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü sana tam olarak nasıl hissettiğimi söyledim. Eğer yalan söyleseydim ve insan dünyasıyla ya da Fırtına Kral'ın vizyonunu takip etmekle ilgilenmediğimi söyleseydim, bana inanmazdınız. Sana doğruyu söyleyerek bir gece daha yaşayacağım. Benden hoşlanmıyor olabilirsiniz ama dürüstlüğüme bana saygı duymanızı sağlayabilir."

"Olabilir." Yine sessizliğe gömüldüm. Dorian bununla başa çıkamayacak gibi görünüyordu.

"Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Neredeyse insan gibi

göründüğünü."

Bana doğru eğildi, rahat hissettiğimden biraz daha yakındı. "Gurur mu duymalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım?"

Küçük, alaycı bir kahkaha attım. "Bilmiyorum."

"Çok hoş bir gülümsemeniz var."

"Hey, yine başlama. Ne kadar dürüst olduğun ya da ne kadar misk gibi koktuğum umurumda değil."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Dediğiniz gibi."

Büyük bir istila fikrini hâlâ aklımdan çıkaramadım. "Peki, Fırtına Kralı'na karşı tavrınız oldukça yaygın mı? Başkaları da aynı şekilde mi hissediyor?"

"Bazıları inanıyor, bazıları inanmıyor. Maiwenn, Söğüt Diyarı'nın kraliçesi, onun kötülüğün vücut bulmuş hali olduğuna inanıyor. Ona katılmadı ve planının bizi yıkıma götüreceğini düşündü. Diğerleri Fırtına Kralı'nın

yenilgisinden sonra pes etti. Eğer o

yapamazdı, kimse yapamazdı. Ama diğerleri... pek çok kişi hala bu hayali taşıyor. Kralınız Aeson da dahil."

İçimi çektim. "Nihayet işimize dönüyoruz."

"Eğer mecbur kalırsak. Peki. Anladığım kadarıyla bu kızı ondan uzaklaştırmak istiyorsun." "Evet."

"Peki bunu nasıl yapıyorsunuz? Hizmetkârların ve o insanla mı?" "Evet."

Dorian hiçbir şey söylemedi.

"Hey, bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama başka seçeneğim yok." "İşte bu yüzden bana geliyorsun."

Başımı salladım ve sonunda Volusian'ın planının ne kadar akıllıca olduğunu anladım. Eğer Dorian bu kaleyi gerçekten yok edebiliyorsa, kurtarma görevinde oldukça iyi bir varlık olabilirdi.

"Kendi türümü korumakla ilgili ikna edici hikayeme rağmen, gerçekten Aeson'a karşı çıkacağımı düşünüyorsunuz."

"Volusian - hizmetçim - bana ikinizin iyi geçinemediğinizi söyledi."

"O haklı. Aeson en güçlü liderlerimizden biri, ancak onun yönetim şeklini ve sözde müttefikleriyle olan ilişkilerini beğenmiyorum. Yine de bu sizinle birlikte oraya gidip ona açıkça karşı çıkabileceğim anlamına gelmiyor."

"Ama daha önce söyledin-"

"Yardım edeceğimi. Hâlâ edeceğim. Sadece bunu şahsen yapmayacağım."

Ona karşı beslediğim tüm iyi duygular yok oldu. Sesim buz gibi oldu.

"Tamam, peki ne yapacaksın?"

"Burada eskiden Aeson'un adamlarından biri olan bir hizmetkârım var. Onu size rehber olarak göndereceğim."

"Bunun ne faydası var? Ruhlarım zaten yolu biliyor."

"Arka yolları bilmiyorlar. Uşağım burayı çok iyi bilir. Sizi görünmeden içeri sokma ihtimali çok daha yüksek. İnsan taktikleri hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sizin dünyanızda bile sinsice ve gizlice ilerlemenin açıkça yürümekten daha güvenli olduğunu düşünüyorum. Özellikle de sayıca az olduğunuzda."

Sandalyede geriye yaslandım. "Sanırım."

"Şimdi de surat asıyorsun," diye alay etti.

"Hayır, değilim."

"Benim için fark etmez.

Büyüleyici." "Hayır, değil."

Yüzümü kendisine çevirmek için çeneme dokundu. "Öyle. Ama yine de yersiz. Sana benzer bir şekilde gelseydim bana biraz olsun yardım eder miydin?"

"Hayır." Başka türlü davranmaya çalışmadım bile.

Elini geri çekti, hâlâ gülümsüyordu. "Bu gece hepimiz dürüstüz. Peki o zaman. Sanırım seni Gawyn'le tanıştırmalıyım."

"Bekle," dedim. Kararsızca ayağa kalktım. Tüm bu dürüstlük konuşmaları aklıma Kiyo'yu getirmişti. Seks konuşması da öyle. Tamam, son zamanlarda her şey bana Kiyo'yu düşündürüyordu.

"Başka bir sorunuz mu var?"

Dorian'ı dikkatle inceledim. Soylulardan biriydi, ama bu kısa karşılaşmada bir şey onu... tam olarak güvenilir değilse de, daha az güvenilir yapıyordu.

güvenilmez. Ve gerçekten, gerçek bir soylu kaynağına sahip olabileceğim en yakın şey oydu.

"Evet. Biliyorum."

Ceketimi çıkardım ve arkamı dönerek ona doğru baktım. Bugün sırtı açık atlet giymemiştim ve üzerimdeki uzun kollu gömleği tamamen çıkarmak zorunda kalmıştım. Bir an düşündükten sonra sütyenimi de çıkardım.

"Oh," dedi Dorian. "Sanırım bu soru hoşuma gidecek."

Kollarımı göğüslerime doladım, sırtımı ona dönmeye devam ettim. "Çizikleri görüyor musun?"

"Tabii ki."

"Ne olduklarını biliyor musun? Sanırım onları diğer dünyadan bir şey yaptı."

Ayağa kalktığını ve bana yaklaştığını duydum. Birkaç dakika sonra parmak uçları izleri takip ederek hafifçe sıyırdı. Dokunuşu yavaş ve düşünceliydi, beni gerçekten hissetmeye çalışıyordu. Erotik olmamalıydı -Birçok nedenden dolayı ama yine de öyleydi. Parmakları çiziklerin üzerinde aşağıya doğru ilerledi ve sonra tekrar yukarı çıktı.

"Onları neyin yarattığını söyleyemem," dedi sonunda, "ama sihirle yapıldıklarını söyleyebilirim. Tahmin etmem gerekirse... işaretlendiğini söyleyebilirim."

"Nasıl işaretlenmiş?"

"Bence bunları her kim ya da her ne yaptıysa seni takip etmek için yaptı. Bunlar üzerinizde olduğu sürece, yapan kişi sizi bulabilir."

Titriyordum ve bunun üstsüz olmamla ya da parmaklarının hâlâ üzerimde olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Onlardan kurtulabilir misin?"

"Hayır. Eninde sonunda kendiliğinden kaybolabilirler ama ne zaman kaybolacaklarını söyleyemem. Onları kim yaptı?"

Tereddüt ettim. "Bir adam."

Dorian parmaklarını avuç içleri sırtıma bakacak şekilde açtı. "Burada dururken seni bu şekilde kaşımam çok zor olurdu. Kollarımı sana dolamam gerekir."

Cevap vermedim.

Yumuşak kahkahasını tenimde hissedebiliyordum ve her nasılsa şimdi daha yakınımda duruyordu. "Neden, Eugenie Markham, soyluların katili, ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum."

Ellerini sırtımdan aşağıya, kalçalarım kadar indirdi. "Ve bu seni öldürüyor, değil mi?"

Nefret ettiğin bir şeyin sana böyle dokunmasına izin vermiş olabilirsin. Hoşuna gitti mi?"

"Seni ilgilendirmez. Ayrıca çok yakınımda duruyorsun." Arkamı döndüm, uzaklaşırken kollarımı hâlâ kendime sarıyordum. "Teftiş bitti."

"Nasıl istersen. Gerçekten bitmesini istediğinden emin

değilim." "Ben yapmam..." Durdum.

"Gentry?" Tekrar öne çıktı, ellerini kollarıma dayadı, gerekenden daha sıkı tutuyordu - artık bana dokunmasına bile gerek yoktu. Onu yere sermeliydim ama yapmadım. Benden epeyce yüksekti ama yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatmak için eğilmek zorunda kaldı. Tarçın gibi kokuyordu. "Biliyorsun, ölümcül ününe rağmen, bu kaledeki herhangi bir adam sevgilin olmak için sana dünyayı getirir. Bu gece yatağıma gel, seni Aeson'a ben götüreyim. Senin yanında savaşacağım."

Yarı baştan çıkmış bir halde ona baktım. Yardıma ihtiyacım vardı. Ve gözleri de çok zor değildi. Ama bu gece ne kadar makul görünse de bunu yapamazdım. Farkında olmadan Kiyo'ya gitmiştim. Tam olarak ne olduğunu bildiğim bir soylu ile seks yapamazdım. Bu içgüdü değişmezdi.

"Hayır. Dışarıda bir sürü kadın var," dedim hafifçe. "Bana ihtiyacın yok."

"Hiçbiri senin gibi gebe kalamayacak. Vücudunuz birçok çocuk vaat ediyor."

"Pek mümkün değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Ne?"

Ona açıkladım ve benden uzaklaşmasa da gözleri uzaklaşmak ister gibi baktı.

İç çekti. "İnsanları anlamıyorum. Doğurganlık yeteneğiniz var ama bunu bastırıyorsunuz."

"Dünya aşırı kalabalık. Ve ben bir bebek için hazır değilim."

"İnsanları anlamıyorum," diye tekrarladı.

"Ben de bu kadar ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Sanırım artık beni bırakabilirsin."

"Teklifim hâlâ geçerli."

Kaşlarımla kalktığını hissettim. "Hamilelik şansı olmasa bile mi?"

"Cazibeni göz ardı etme. Seninle başka nedenlerle de yatabilirim."

"Ne gibi? Yani, muhtemelen herhangi bir kadınla yatacağın gerçeğini bir kenara bırakırsak."

Bana baktı ve sonra tekrar yüzüme baktı, bana göğüslerimi çok iyi kapatmadığım hissini verdi. "Bariz şeylerle uğraşmayacağım," dedi. "Dürüst olmak gerekirse asıl sebep... şey, bir gecede, sanırım seni tüm soyluların canavar olmadığına ikna etmiş olabilirim. Hâlâ kat etmen gereken uzun bir yol var. Ama zaten biriyle -ya da bu dünyadan başka bir şeyle- yakınlaştınız ve onu düşünmeden edemiyorsunuz. Ve

Nefret ettiğin için değil. Bunu bu gece gördüklerinizle karıştıracaksınız ve o zaman gerçekten ne düşüneceğinizi bilemeyeceksiniz.

"Bu kararsızlık sana hala eziyet ederken, sen hala benim bir tanrı mı yoksa canavar mı yoksa sadece senin gibi bir insan mı olduğumdan emin değilken seninle sevişmek istiyorum. Arzunun içgüdülerinle savaştığı ve bedenime her dokunuşunun sende hem korkuyu hem de zevki tetiklediği o nihai savunmasızlık anında seninle birlikte olmak istiyorum."

"Korku mu? Son zamanlarda her soylu gibi beni tecavüz etmekle mi tehdit ediyorsun?"

"Hayır. Sana söyledim, ben kadınları zorla almam. Ama bu önemli değil. Bana kendi seçiminizle geleceksiniz."

"Pek olası değil."

"Oh, büyük olasılıkla. Senin kendi doğanda çelişkiler var, Eugenie. Olmaman gerektiğini bildiğin şeylere ilgi duyuyorsun, bunu bilinçli olarak fark etmesen bile. Tehlikeyle oynamayı seviyorsun - bu seni tahrik ediyor. Bu yüzden bu dünyanın yaratıklarıyla bu kadar agresif bir şekilde savaşıyorsun. Bu yüzden bu kız için geldin.

-Ne kadar aptalca olduğunu bilsen de. İşte bu yüzden bana döneceksin.

Kendinize yardım edemezsiniz. O çizgide yürümek, kendinizi riske atmak, ne kadar ileri gidebileceğinizi görmek istersiniz. Kendinizi korktuğunuz şeylerden o kadar şiddetle koruyorsunuz ki, savunmanızı bırakıp boyun eğme düşüncesi sizi heyecanlandırıyor. Şimdi, Rurik gibi nefret ettiğiniz birinin -Sana dokundum, ama bana? Benden nefret etmiyorsun. Pek sayılmaz. Ben mükemmel bir karışımım. İstedığın şeyi vermenin mükemmel yolu, güvenli yolu."

"Sen delisin." Göğsümü görüp görmemesini umursamadan ellerimle iterek ayrıldım.

"Ve sen oldukça çılgınca şeyler yapıyorsun."

"Kendi arzularından daha çılgınca değil."

"Yanıliyorsun. Ayrıca, eğer içinizden biriyle yatacak olsaydım, bu dünyayı ele geçirme planları yapan biri olmazdı."

Omuz silkti ve kıyafetlerimi tekrar giymemi izledi. "Madem öyle diyorsun. Daha önceki yardım teklifimi hâlâ istiyor musun?"

Tereddüt ettim. Küçük cinsel tiradı beni sinirlendirmişti ama nedenini tam olarak ifade edemiyordum. Onun hakkındaki karışık duygularıma rağmen hâlâ yardımına ihtiyacım vardı. Bu giderek daha da netleşiyordu.

"Evet, yine de hizmetçini
alacağım." "O zaman sizi
tanıştıralım."

Onuncu Bölüm

Saydığımı göre, Dorian'ın yerinde iki saatten biraz fazla zaman geçirmiştik ve oraya varmamız da neredeyse bir saat sürmüştü.

Bu beni memnun etmedi. Bu hızla gidersek, bizim dünyamızda şafak sökene kadar eve varamayabilirdik. Tabii eve varabilirsek.

Dorian'ın hizmetkârı Gawyn yüz yaşında gibi görünüyordu. Hayır, bir dakika. Aslında, soylulardan biri için oldukça genç sayılırdı. Tamam. Yaklaşık bin yaşında görünüyordu. Bilemiyorum. Sadece yaşlıydı, sade ve basit. Gri saçları neredeyse ayak bileklerine kadar dökülüyordu ve onun topallayarak ilerlediğini görür görmez, Dorian ve ruhların ne kadar yakın olduğunu iddia etmelerine rağmen, Aeson'a varmamızın üç saat daha süreceğini hayal ettim.

"Çok yaşlı," diye fısıldadım Dorian'a. "Ve biraz... kendinden geçmiş gibi görünüyor."

Gawyn şu anda Wil'e ne kadar güzel bacakları olduğunu söylüyordu, Wil'in ruh formunda hiç bacağı olmamasına rağmen. Gawyn'in Wil'in erkek olduğunu fark edip etmediğinden bile tam olarak emin değildim.

"Aeson'un kalesi söz konusu olduğunda akıllı çok keskin olacaktır. Hıza gelince, sana atları vereceğim. Birçok şeye son derece iyi binebilecek gibi görünüyorsun."

Bu imayı duymazdan geldim, daha çok ata binmeyeli yıllar olduğunu düşündüm - daha önceki yakalanmamı saymazsak. Atlar benim için hiçbir zaman çok şey ifade etmemişti. Küçük kızların neden midilli istediğini anlamıyordum. Eğer bu gece daha fazla ata binersem, muhtemelen yarın çok ağrım olacaktı.

Silahlarım iade edildikten sonra yola koyulduk. Dorian bir sonraki ziyaretimi dört gözle beklediğini söyleyerek bizi uğurladı. Ben profesyonelce davrandım, sadece yardımları için teşekkür ettim. Sanırım bu onu başka herhangi bir tepkiden daha çok memnun etti.

Atlar bize yürümekten daha fazla hız kazandırdı ve mekanik ulaşımın olmadığı bir dünyada umabileceğim en iyi şeydi. Benim atım

Rode gece yarısı siyahıydı ve burnunda küçük beyaz bir yıldız vardı. Gawyn'inki bir palominoya benziyordu. Ruhlar ve Wil sadece peşimizden sürükleniyorlardı.

Karanlıkta Gawyn'in bana doğru baktığını zar zor görebiliyordum. "Demek sen Eugenie Markham'sın. Karanlık Kuğu."

"Öyle diyorlar."

"Bir keresinde babanla tanışmıştım."

"Oh?" Baba-üvey baba açıklamasını yapma zahmetine girmedim.

"Harika adam."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Bazılarının böyle düşünmediğini biliyorum... ama gurur

duymalısınız." "Teşekkür ederim. Gurur duyuyorum."

Gawyn başka bir şey söylemedi ve ben biraz şaşırılmış hissederek onun sözlerini düşündüm. Dorian'ın bana anlattıklarını düşününce Roland'ın Öteki Dünya'da hayranları olmasını beklemiyordum. Yine de Dorian bazılarının -adı neydi? Maiwenn? Fırtına Kralı'na karşı çıkmıştı.

Roland'ı bir kahraman olarak görüyor olabilirler.

Bundan sonra göreceli bir sessizlik içinde seyahat ettik, arada sırada Finn'in Dorian'ın ne kadar harika bir parti verdiğini mutlulukla anlatmasıyla bozuluyordu. Daha önce olduğu gibi, çeşitli krallıklara ve onların iklim değişikliklerine girip çıktık. Hâlâ daireler çiziyormuşuz gibi hissediyordum. Gawyn birden fazla kez bizi durdurdu, kafasını kaşıdı ve kendi kendine mırıldandı. Bunu pek güven verici bulmadım. Bir noktada bizi patikadan çıkarıp bir ormana götürdü ve tamamen kaybolduysak kölelerimden birinin konuşmasını umdum.

Burada her şey tropik derecede sıcak ve gelişkindi, bu yüzden muhtemelen yine Kızılağaç Diyarı'nda yol alıyorduk. Gawyn durdu.

"İşte," dedi.

Etrafıma bakındım. Etrafımızdaki ağaçlarda gece böcekleri ötüyordu ve havaya toprak, taze bitki ve çürüyen bitkilerin kokusu sinmişti. Daha önce karanlıktı ama şimdi yaprakların oluşturduğu örtü yıldız ışığını bile engelliyordu. Gawyn atından indi, neredeyse yere yığılıyordu. Aşağı inip ona yardım etmeye başladım ama kısa sürede kendini toparladı. Birkaç adım ilerledi ve sonra ayağını yere vurdu. Sert bir sesle karşılık verdi.

Ben de attan indim. "Bu da ne?"

Volusian, bacaklı formuna geri dönmüş bir halde yanlarına doğru yürüdü. "Bir çeşit kapı. Yerin içine inşa edilmiş."

"Evet," dedi Gawyn muzaffer bir edayla. "Kuşatmalar için inşa edildi. Ama artık hiç kullanılmıyor."

"Aeson'un kale şeyine mi gidiyor?" Ben sordum.

"Kilere. Kilerdeki merdivenler mutfağa çıkar. Mutfaktan hizmetlilerin merdivenlerine çıkarsınız-"

"Dur, bekle."

Her şeye sahip olduğumdan emin olmak istedim. Volusian ışık saçmak için mavi alev yarattı ve Gawyn'in hatıralarına dayanarak temiz bir toprak parçasına bir harita çizdik. Onun anılarından şüphe edebilirdim ama o kesin konuşuyordu ve bizi bu belirsiz yere götürmeyi başarmıştı. Belki de Dorian "jilet gibi keskin" değerlendirmesinde haklıydı. Gawyn konut kanadına giden yolu ezberlediğimizi hissettiğinde bize katılmayacağını söyledi. Dorian'a bize ne olduğunu söylemek için burada bekleyecekti. Bu benim için sorun değildi. Gawyn'i bir savaş unsuru olarak görmüyordum, Wil'i de öyle. Ancak yaşlı adamın aksine, hayaletimsi komplo teorisyeni geride bırakılmayı pek iyi karşılamadı.

"Ama sana söyledim, onu rahatlatmam gerek-"

"Hayır," dedim sertçe. "Buraya kadar gelmene izin verdim ve o atlılarla neredeyse her şeyi mahvediyordun. Şimdi sen bekle. Eğer Jasmine korkarsa, biraz daha dayanır."

"Onu size getirene kadar birkaç dakika daha bekleyeceğiz."

Onu bağlamak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum -bedenen değil ruhen burada olduğu için bunu gerçekten yapabilirdim-.

ama iş o noktaya gelmedi. Kabul etti, ben de yanımda sadece kölelerimle tuzak kapısından girdim.

"Gerçekten," dedi Nandi karanlık bir tünele girdiğimizde, "hâlâ ölmemiş olmanız şaşırtıcı, hanımefendi."

"Dayan biraz. Gece daha yeni başlıyor."

Volusian yine ışık sağladı ve nemli kokan, taşla kaplı bir tünel boyunca bize rehberlik etmesine izin verdik. Bir noktada fareler koşuyordu. Finn haklıydı. Görünüşe göre Öteki Dünya da hayvanlardan ve haşarattan nasibini almış.

Tünel yukarı doğru eğim kazandığında sona ulaştığımızı anladım. Tavandaki ahşap bir kapı bir sonraki geçidimizi işaret ediyordu. Ruhlardan cisimsiz bir forma girmelerini istedim. Şimdiye kadar insan gibi görünerek yürümüşlerdi. Şimdi onların gizlenmesine ihtiyacım vardı. Buna uyarak üçü de etrafımı saran ince bir sise dönüştü.

Kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım, kendimi küçük bir kapalı alanda buldum. Volusian'ın sisi bir kez daha parladı ve çuvallarla kutuların şekillerini seçebildim. Eğer Gawyn buranın mutfığa bağlı olduğu konusunda haklıysa, o zaman bu kaplar muhtemelen yiyecek veya başka malzemeler içeriyordu. Yirmi adım önümde, diğer taraftan parlayan ışıkla belirginleşen bir kapı vardı. On adım kadar yürüdüm ve kapıyı yavaşça açtım.

Şimdi bir mutfakta duruyordum, benimkine kıyasla çok rustik bir mutfaktı ama Dorian'ın evinde gördüklerimle tamamen aynıydı. Her şey sessizdi.

"Herkes nerede?" Mırıldandım.

"Artık geç oldu," diye fısıldadı Finn. "Kimse aç değil. Aeson da Dorian kadar parti ortamına düşkün değil."

Hizmetkârların merdiven boşluğunu tam olarak Gawyn'in söylediği yerde bulduk. Ne yazık ki kapıyı açtığımda, orada aşağı inmekte olan bir hizmetçi buldum. Birbirimize aptalca baktık ve onunla nasıl başa çıkacağıma karar vermek için sadece bir kalp atışım vardı. Hem silah hem de athame kullandım.

Başka bir ruh halinde olsaydım, muhtemelen onu öldürürdüm. Ama bir şey beni engelledi.

Belki de Dorian'dı. Belki de halkını görmek ve onların yüz­süz bir kalabalıktan daha fazlası olduklarını kabul etmek zorunda kalmaktı. Her neyse, bu sefer öldürmemeyi seçtim. Uzandım, adamı yakaladım ve yumruğumla ve silahımın kabzasıyla kafasına sert bir darbe indirdim. Gözleri geri döndü ve yere yığıldı.

Onu güvenli bir şekilde mahzene bıraktıktan sonra yolumuza devam ettik. Ne merdivenlerde ne de bizi götürdüğü muhteşem koridorda başka kimseye rastlamadık. Devasa taş sütunlar yüksek tavanı destekliyordu ve çeşitli manzaraları gösteren zengin yağlı boya tablolar duvarları canlı renk denizlerine dönüştürüyordu.

Tıpkı Gawyn'in söylediği gibi konut kanadına ulaşmıştık. Eğer diğer istihbaratım doğruysa, Jasmine Delaney'i koridoru kaplayan birçok kapıdan birinin arkasında bulacaktık.

Neyse ki kat hizmetleri boş odaların hepsini açık bırakmaya karar vermişti. Kafamı birkaç tanesinin içine soktuğumda, uzun süredir kimsenin kalmadığını gördüm. Yatakların örtüleri kaldırılmıştı ve her yer toz içindeydi. Sadece iki kapı gerçekten kapalıydı. Bazı açılardan bu işimi kolaylaştırıyordu. Yine de, büyük kazançtan önce birkaç yanlış kapıyı açmanın birikiminden hoşlanabilirdim.

Silahlar hazırды, ilkinı açtım. Neredeyse Dorian'ınkinden daha büyük bir yatak odasına açılıyordu ama içeride kimse yoktu. Her yer karanlık ve hareketsizdi. Yanan bir ateş tek hareket kaynağıydı.

Bir an duraklayarak duvar halılarına ve kanopili yatağa hayranlıkla baktım. Neredeyse dairesel, bitişik odalar ve yüksek tavanlarla tamamlanmış hoş bir düzeni vardı. Evdeki yatak odamı bir dolap gibi gösteriyordu.

"Bir tane kaldı," diye mırıldandım ve geri çekildim.

Koridordan aŖađı d6ndük ve diğer tek kapalı kapıya yaklaştık. Jasmine bir zindana kapatılmadıysa, duyduklarımıza göre onu burada bulmamız gerekiyordu. Kapı koluna uzandım, sonra tereddüt ettim.

"Sen aç, Volusian."

Sisin bir kısmı birleşerek fiziksel forma dönüştü. Katılaşınca Volusian yavaşça kapıyı açtı ve içeri baktı. Karanlık görünüyordu. İlerlemeye başladım, ama o uyarıcı bir el kaldırdı.

"Hayır, bir şey var-"

Işıklar yandı ve aniden saldırıya uğradık. Odadan çıkmaya çalıştım ama biri beni tutup içeri çekti. Ben risk altındayken, diğer köleler odaya doluştu. Başka seçenekleri yoktu, önleyici emirleri her zaman benim güvenliğimi düşünmelerini gerektiriyordu.

Burası da diğer gibi bir yatak odasıydı ama burada silahları ve büyüleri olan yedi adam duruyordu. Beni yakalayana ateş ettim, Dorian'ın adamları üzerinde ne kadar az etkim olduğunu bildiğim için yüzüne ve boynuna nişan aldım. Kanlı ve dağınıktı ama en iyi iyileştirme büyüsünün bile bu adamı iyileştirmekte zorlanacağından emindim.

Ondan kurtulduktan sonra, üzerime gelen bir sonrakine saldırdım. Silah tutan elime saldıracak kadar zekiydi ve bu tehdidi etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Ben de athame'i tutan diğer elimle ona saldırdım. Demiri hissedince irkildi ve ben de bu anlık zayıflığını kullanarak onu yakaladım ve dirseğimle duvara doğru ittim. Yere yığıldı ve karnına attığım keskin bir tekmeyle yerde kalmasını sağladım.

Ruhların yakınlarda savaşa tutuştuklarını, kelimenin tam anlamıyla insanlık dışı bir güçle itişip kakıştıklarını gördüm. Diğer iki adam onlar tarafından bastırılmış ya da öldürülmüştü ve şimdi üçüncü bir adamla dövüşüyorlardı. Geriye iki kişı kalmıştı. Biri bana doğru hamle yaptı, ben de ona ateş ettim, silahın sesi küçük odada gürültüyle yankılandı. Geriye doğru düştü ve ben yine ateş ettim, hala kendi bölgelerinde iyileşen soylulara güvenmiyordum.

Son adamı aramaya başlamıştım ki odanın uzak tarafından küçük bir inilti duydum. Döndüm, durakladım. Bu oydu. Jasmine Delaney.

Düşündüğümde daha küçük ve zayıftı. Vücudunu uzun beyaz bir elbise örtüyordu ve köşeye büzülürken elbisenin hacimli kıvrımlarını kendi etrafına sarmıştı. Uzun, kızıl sarı saçları neredeyse yüzünü örtüyordu ama gözlerini gizleyemiyordu. Kocaman ve griydiler, korku doluydular. Solgun, cılız yüzünde keskin bir şekilde göze çarpıyorlardı. Bakışlarımı üzerinde görünce daha da büzüldü.

Öfke içimde kaynadı. Ve acıma. On beş yaşında olduğunu biliyordum ama o anda on yaşında gibi görünüyordu. O bir çocuktı. Ve burada kapana kısılmış, iradesi dışında alıkonulmuştu. Öfkem daha da arttı. Onu kaçırana bunu ödetmeliydim, öylece yapamayacağını anlamasını sağlamalıydim-

Bir anlık duygusallık bana pahalıya patladı. Ona bakarak geçirdiğim o saniyeler içinde son adamı da kaybetmiştim. Boğazımda bir bıçak hissettim ve arkamdan sinsice yaklaşmasına izin verdiğimi fark ettim.

"Yaşamak istiyorsanız," dedi, "silahlarınızı bırakın ve hizmetçilerinizi geri çağırın."

Bunu yaparsam yaşayacağımı pek sanmıyordum ama yapmazsam da yaşayamayacağımdan emindim. Ben de dediğini yaptım.

Yine de bu adamın tek başına ne yapabileceğini tam olarak kestiremiyordum. Bir dakika sonra, başka bir adam içeri girdiğinde cevabımı aldım. Onun Aeson olduğunu hemen anladım. Bir kere, diğerleri bir tür üniforma giymişti. Ama o öyle değildi. Siyah deriden yapılmış yüksek çizmelerin içine sokulmuş koyu bordo pantolon giymişti. Siyah ipekten bir gömlek vücudunun üst kısmını sarıyor, dalgalanıyor ve parlıyordu. Kırışmış kahverengi saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı ve başında altın bir halka vardı. Yüzü uzun ve dardı, ağzı güzel alaylar için yaratılmıştı.

Kibirli ya da değil, Dorian'ın kendi muhafazasında hiç taç takmadığını fark ettim. Buna gerek yoktu. Onun krallığı herkes için aşıkârdı.

İki muhafız Aeson'u takip etti ve durumu görünce birini destek için gönderdi. Ve biz de burada şansımızı denemekte çok iyiydik.

Aeson, "Adamlarımı dakikalar içinde yok edeceğini bilseydim, bütün garnizonu buraya getirirdim," dedi. Bana doğru eğildi ve yanağıma dokundu. "Gerçekten sensin. Eugenie Markham. Sonunda sana sahip olduğuma inanamıyorum."

Bu dokunuştan kaçmaya çalıştım ama boğazımda bir bıçak varken gidecek hiçbir yerim yoktu. Kölelerim gergin bir şekilde bekliyorlardı ve ne istersem yapmaya hazırdılar. Yine de onları serbest bırakmanın Jasmine'i ve kendi boğazımı tehlikeye atmasından korkuyordum.

"O sende," dedi salondan gelen titrek bir ses. "Dediğimi yaptım. Şimdi bana Jasmine'i ver."

Gözlerimi hareket ettirerek şaşkınlıkla baktım. Wil kapı aralığında süzülüyordu. Her şeye rağmen bizi takip etmiş olmalıydı. Beklentiyle Aeson'a baktı. İçimde huzursuz bir his oluştu ve her şey yerli yerine oturdu.

"Seni hain orospu çocuğu!"

Öfkemi görmezden gelen Wil, yalvaran gözlerini Aeson'a çevirdi. "Lütfen. Sana Eugenie'yi getirdim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Aeson diğer adama bakmadan, "Evet," dedi. "Söz verdin. Ve ben sözümü tutacağım-

hemen."

Bir tür hazine ya da esermişim gibi beni incelemeye devam etti. Sanki dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi. Egomu yükselttiği için minnettarım ama gözlerindeki bakış beni ürkütüyordu.

"Aeson-" diye tekrar denedi Wil.

"Kapa çeneni," diye tersledi kral, hâlâ bana bakıyordu. Yanağımdaki eli aşağı kaydı ve çenemi kavradı. Gülümsedi ama bu soğuk bir gülümsemeydi, gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeydi. Köşede, Jasmine'in perişan bir ses çıkardığını duydum.

Ses. "Bunca zaman sonra, bunca bekleyişten sonra, nihayet bir varis doğurabilirim."

İfade o kadar gülünçtü ki, anlamadan üzerimden sekip gitti. "Ya beni öldürün ya da bırakın gideyim. Bu aptalca monologlardan nefret ediyorum."

Yüzündeki büyülenmiş ifade aniden keskinleşti ve gözlerini kırptırdı. "Sen... hiçbir fikrin yok, değil mi?" Cevap vermeyince öyle bir gülmeye başladı ki gözlerinde yaşlar oluşacak sandım.

"Seni elde etmek için çok uğraştım ve sen hiç farkında bile olmadın. Gerçekten bilmiyorsun."

"Neyi biliyorsun?" Sabırsızlıkla sordum.

"Babanın kim olduğunu."

Yıldız Savaşları'nı andıran rutini pek beğenmedim. "Roland Markham benim babam. Ve onu bir daha gördüğümde, geri gelip kışını birlikte tekmeleyeceğiz. Eğer bunu şimdi yapmazsam."

"Onu bir daha gördüğünde, Fırtına Kralı ve senin hakkındaki gerçeği sormalısın."

"Storm King ile hiçbir ilgim yok."

"O senin baban, kızım. Roland Markham bir katil ve hırsız. Nasıl bilmezsin?"

Yabancı bir dil konuşuyor da olabilirdi. "Belki de deli olduğun içindir. Ve ben insan olduğum için."

"Öyle misin? Çok komik. Bu dünyada parlayanlardan biri kadar kolay iş görüyorsun. Bunu yapabilen bir insanla hiç tanışmamıştım."

"Belki de yetenekliyimdir."

Kaltak-bravado suratımı takınmıştım ama sözleri içime işliyordu. Ruhun, zihin fark etmese bile gerçeği duyduğu zaman fark ettiğini duymuştum. Belki de olan buydu. Mantıksal benliğim hala inatçıydı, ama bir şey... onun sözlerindeki bir şey zihnimin arkasını gıdıklıyordu. Sanki bir görüntü orada, siyah bir örtüyle kaplanmış, onu kaldırmamı bekliyordu.

"Sen yeteneklisin. Bildiğinden daha fazla." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Yakında sana hayatının en büyük hediyesini vereceğim. Bir hain olduğun için seni affedeceğim."

"Kapa çeneni." Keres bana da kan haini demişti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"O zaman neden bu kadar solgun görünüyorsun? İtiraf et. Hep biliyordun. Her zaman yalnızdın."

"Herkes kendini yalnız hisseder."

"Senin gibi değil. Yine de rahat ol. Daha fazla yalnız kalmayacaksın. Çirkin olsaydın bile seni yatağıma alırdım, ama şimdi seni gördüm-"

Manyakça tiradınızın kısa kesilmesinin pek çok yolu vardı ama bir tilki tarafından saldırıya uğramak yeni bir şeydi. Nereden geldiğini bile bilmiyordum. Bir dakika önce Aeson benimle birlikte olmak hakkında gevezelik ediyordu ve bir dakika sonra kızıl bir tilki pençelerini ve dişlerini açmış ona doğru atılıyordu.

Bir tilkinin gerçekten tehlikeli bir hayvan olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu ölümcül görünüyordu. Bir Alman çoban köpeği büyüklüğündeydi ve Aeson'a bir tank gibi çarptı. Pençeleri yüzünde çizikler bıraktı.

Beni tutan muhafız efendisine yardım etmem için beni serbest bıraktı ve ben de silahımı aldım. Tam tilkiyi Aeson'dan almak üzereyken ona ateş ettim. Öldürücü bir atış değildi ama dikkatini dağıttı ve ilerlemesini durdurdu. Yaralı muhafızı yakaladım ve vücut ağırlığımız arasındaki farkın izin verdiği kadar uzağa fırlattım. Bir yığının içine yığıldı ve onu tekrar vurdum. Ona doğru döndüm.

Aeson tilkinin ilerleyişini kontrol etti ama tilki artık kralı tutmuyordu.

Kiyo öyleydi.

Ağzım açık kaldı. Kiyo. Siyah saçları kulaklarının arkasına kıvrılmıştı ve Aeson'la boğuşurken kaslarının gerildiğini görebiliyordum, elleri kralın boğazına sarılmıştı. Aeson'un parmak uçlarından ateş fışkırdı ve Kiyo'nun karşılık olarak homurdandığını duydum. Hiç düşünmeden ona doğru gitmeye başladım ama o bana Jasmine'i getirmem için bağırdı.

Jasmine. Tabii ya. Buraya gelme sebebim.

Gözlerimi son bir haftadır takıntı haline getirdiğim yüzden ayırdım ve köşedeki kıza yaklaştım. Duvardan daha fazla uzaklaşabileceğini sanmıyordum ama attığım her adımda daha da uzaklaşıyor gibiydi.

"Jasmine," dedim, içimde dolaşan paniğe rağmen eğilip nazik görünmeye çalışarak.

"Ben bir dostum. Sana yardım etmek için buradayım-"

O acınası gözleri ve yıpranmış yüz hatlarıyla onu ayağa kaldırmakta biraz zorlanacağımı tahmin etmişim. Beklemediğim şey ise aniden dışarı fırlaması ve iki eliyle bana saldırmasıydı.

"Hayır!" diye bağırdı, tiz sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Temsil ettiği tehdit yüzünden değil ama ona verebileceğim zarar yüzünden geri çekildim. "Aeson!" Mücadele eden adamların yanına koştu ve Kiyo'nun sırtına yumruklar indirmeye başladı. Yumrukların, üzerine konan bir sinekle aynı etkiyi yarattığından şüpheleniyordum. Kiyo bir tilkiye dönüştü ve kadının darbeleri onun yerine Aeson'a indi. O şaşkınlık anında ona uzandım ama o çok küçük ve çok hızlıydı. Benden ve odadaki diğer herkesten kaçtı ve hiçbirimiz onu durduramadan kapıdan dışarı koştu.

"Jasmine!" diye bağırdım, kapıya doğru koşarken çığlıklarım Wil tarafından yankılandı. Kiyo ve Aeson hâlâ dövüşüyorlardı ve uzak bir yanım Aeson ona karşı ateş büyüsü kullanırken Kiyo'nun tilki ve insan formlarına nasıl girip çıktığını fark etti.

"Eugenie," diye soludu Kiyo, "çık buradan. Şimdi."

"Jasmine-" diye başladım.

"Kız gitti hanımım," dedi Volusian. "Kitsune haklı. Buradan gitmemiz gerekiyor. Kayıplarınızı azaltın."

"Hayır." Kafamı kapıdan dışarı uzattım. Jasmine görünürde yoktu. Ancak koridorda koşuşturan bir düzineden fazla gardiyan vardı.

"Eugenie!" Yine Kiyo'ydu. "Koş!"

"Evet, Fırtına Kızı," diye güldü Aeson, burnundan kan geliyordu. "Eve koş. Roland Markham'a babanın kim olduğunu sor."

"Seni piç-" Kiyo'ya yardım etmek için ona doğru hamle yapmak istedim ama Finn beni yakaladı.

"Şimdi atla. Kendi dünyana dön."

Koridordaki bot sesleri neredeyse üzerimize

geliyordu. "Yapamam. Buradan olmaz. Bir çapam

yok." "Evet, var."

Orada yarı saydam ve tamamen işe yaramaz bir halde asılı duran Wil'e baktı. Bana kalsa Wil'i ve ihanet eden kışını burada yok edilmek üzere bırakırdım ama birdenbire bir amacı oldu.

Kararsız bakışlarımı gören Kiyo, "Sen gider gitmez ben de gideceğim. Geldiler!" dedi.

Ve öyleydiler. Erkekler odaya doluştu. Kiyo'ya ne olduğunu umursamamam gerekirdi ama umursadım. Buradan canlı çıkmasını istiyordum. Jasmine'i bulup getirmek istedim. Ama şu anda yapabileceğim en iyi şey kendi canımı kurtarmaktı.

Hekate'yi çağırarak duyularımı bu dünyadan uzaklaştırdım ve kendi duyularıma ulaştım. Bunu yaparken iradem ürkmüş bir Wil'i yakaladı ve ruhunu benimle birlikte sürükledi. Böyle sert bir geçiş, bir kavşak ya da ince bir nokta olmadan, teorik olarak beni insan dünyasının herhangi bir yerine bırakabilirdi.

Ama yanımda Wil'in ruhu vardı. Sonora Çölü'ndeki fiziksel bedenine geri dönmekten başka çaresi yoktu. Yeterince güçlü olsaydım.

"Takip edin!" Kölelere bağırdım. Ya da belki Kiyo'ya. Gerçekten bilmiyordum.

Dünya değişti, duyularım bulanıklaştı. Uygun bir noktada dünyalar arası geçiş yapmak, plastik kaplamadan yapılmış bir duvardan geçmek gibiydi. İnceydi ve biraz mücadele etmek ve tırmalamak gerekiyordu ama sonunda geçebiliyordunuz. Ancak normal bir geçiş noktası olmadan atlamak?

Bu bir tuğla duvarı yıkmak gibiydi.

On Birinci Bölüm

Çölde biri çığlık atıyordu ve Tim koşup omuzlarımdan tutana kadar ben olduğumu fark etmemiştim.

"Tanrım! Eugenie, sorun ne?"

Ondan ayrıldım, dizlerimin üzerine çöktüm ve uygun bir çalıya kustum. Bu kısa sürede yerini bitmek bilmeyen kuru kusmalara bıraktı, bedenimin sıkıntısı durdurulamayacak kadar güçlüydü. Nihayet bitirdiğimde -saatler gibi gelmişti ama muhtemelen sadece birkaç dakikaydı- ellerimi yüzümde gezdirdim. Sanki kafamı bir pencereden içeri sokmuşum ve derimi paramparça etmişim gibi hissediyordum. Yine de ellerimi geri çektiğimde hiç kan yoktu.

Görünüşe göre midemdeki her şeyi dışarı çıkardığıma ikna olmuş olan Tim bana dikkatlice bir şişe su uzattı. Elimin tersiyle ağzımı sildim ve sonra açgözlülükle içtim. Şişeyi geri uzatmaya başladığımda başını salladı. "Sende kalsın. Ne oldu?"

"Geçiş şoku," dedi Volusian'ın düz sesi. "Dünyalardan çok sert ve çok hızlı geçtiniz, hanımefendi."

"Ölmüş olmalıydın," diye ekledi Nandi. "Ya da en azından parçalara ayrılmış." "Parçalanmış mı?" diye sordu Tim.

Başımı salladım ve tekrar içtim. "Eğer bunu başaracak kadar güçlü değilsen, buraya sadece ruhun geri dönecek. Bedenin Öteki Dünya'da kalır."

Gözlerini dikti. "Bu seni

öldürecek mi?" "Daha kötü."

"Ölümden daha kötü ne var?" diye sordu yeni bir ses. Ya da o kadar yeni değil. Wil. Wil'i unutmuştum.

Ayağa fırladım ve silahımı çekerek ona doğru döndüm. Bir yanım mermim kalıp kalmadığını bile merak ediyordu. Öteki Dünya'da bir kez fişek değiştirmiştım ama Aeson'un adamlarına kaç kez ateş ettiğimi hatırlamıyordum.

Tim'in ağzı açık kaldı. "Eugenie, kaldır şunu!"

"Onun ne yaptığını bilmiyorsun. O lanet olası bir kalleş."

Transa geçtiği battaniyenin üzerinde oturan Wil, kıpırdamayacak kadar korkmuş bir halde donakaldı. Ama konuşamayacak kadar değil.

"Yapmak zorundaydım. Jasmine'i elde etmenin

tek yolu buydu." "Evet, oldukça işe yaradı, ha?"

Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. "Onu elde etme şansım olmadan bir yıl geçirdim. Sonra o sprite benimle bir anlaşma yaptı. Eğer seni oraya götürürsem, Jasmine'i bana geri vereceklerini söyledi. Özür dilerim."

Silahı oynatmadım. "Onu geri almak için tek şansınız bendim. Eğer bizi o tuzağa düşürmeseydin, şimdi onunla birlikte burada olurduk."

Yüzünü ellerinin arasına gömerek inledi. "Bilmiyordum. Bilmiyordum. Sadece onu çok istiyordum." Tekrar bana baktı. "Ne oldu? Neden kaçtı? Korkmuş muydu?"

"Olabilir. Ya da şu olabilir... ne deniyordu ona? İnsanların kendilerini kaçıranlara yardım ettiği yer mi?"

Stockholm sendromu mu?"

"Ne, Patty Hearst gibi mi? Hayır. Jasmine bunu yapmaz."

O kadar emin değildim. Genç ve etkilenmeye açık bir kızdı ve Aeson bana çok güçlü bir figür gibi gelmişti.

Finn, Wil'i bir süre inceledikten sonra, "Öldürmek için fazla zavallı," diye gözlemledi.

"Yine de bunu yapmanın bir zararı yok," dedi Volusian. "Onu öldürün ve ruhunu köleleştirin."

Wil'in gözleri daha da büyüdü.

"Eugenie!" Tim bana deliymişim gibi baktı. "Bunu ciddi ciddi düşünmüyorsun değil mi?"

Muhtemelen değil. İç çekerek silahı indirdim. "Defol buradan, Wil. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Ayağa fırladı, yüzü düşüyordu. "Ama Jasmine-"

"Şansını kaybettin. Her şeyi berbat ettin. Ben aptalca bir şey yapmadan arabana bin."

Wil tereddüt etti, yüzü yalvaran ve üzgündü. Sonra sözünü sakınmadan derme çatma bir park alanına giden patikaya doğru yöneldi. Onun gidişini izledim, içimde acı bir öfke kaynıyordu. Uzaklarda gök gürlüyordu.

"Eugenie..." diye başladı Tim tereddütle. Hafif bir rüzgâr saçlarını

karıştırdı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Beni eve götür."

Eşyalarını topladık ve Wil'in gittiği yöne doğru yürüdük. "Benimle evimde buluşun," dedim minyonlara. Ortadan kayboldular.

Tim dönüş yolunda beni yalnız bırakacak kadar akıllıydı. Başımı cama yasladım, soğuk camın yanaklarıma verdiği his hoşuma gitti. Bu gece o kadar çok şey olmuştu ki, ilk olarak neye odaklanacağımı bilemiyordum. Jasmine'e mi? Wil'in ihanetine mi? Aeson'ın aptalca suçlamasına mı? Kiyo mu?

Evet. Kiyo muhtemelen en güvenlisiydi, ki bu da bir şey ifade ediyordu. Onu tekrar gördüğümde kalbim yerinden fırlamıştı. Beni nasıl kullandığını düşününce bu aptalcaydı ama duygularım henüz bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Neden? Onu daha yeni tanımama rağmen neden beni bu kadar etkilemişti? İlk görüşte aşka inanmazdım.

Peki ya tilki olayı? Bunu yapabilecek bir soylu tanımıyordum ama şekil değiştirenlerin Öteki Dünya'yı doldurduğunu biliyordum. Daha önce bazılarıyla savaşmışım ama hiç tilkiyle karşılaşmamıştım. Garip bir seçim gibi görünüyordu. Belki de bu neden soylu hissetmediğini açıklıyordu. O başka bir şeydi, soylu değildi ama yine de Öteki Dünya'ya aitti. Pek bir gelişme sayılmaz.

Eve varır varmaz Tim'den ayrıldım ve odamın yalnızlığını aradım. Beni bekleyen üç ruhla ne kadar yalnız kalabilirsem o kadar yalnızdım. Kendimi yatağa attım, yatağın duvara dayandığı köşeye yaslandım. Yorgunluk içime işledi ve karanlığa bakarak hiçbir şey yapmadım ve söylemedim. Gök gürültüsü tekrar gümbürdedi ama sanki fırtına fikrini değiştirmiş gibi şimdi daha zayıf görünüyordu. Ruhlar sadece bekledi ve beni izledi.

"Bana az önce ne olduğunu anlat."

"Hangi kısmı?" diye sordu Finn bir dakika sonra.

"Herhangi biri. Bana Kiyo'nun ne olduğunu söyle. Tilki."

"Oh." Finn cevaplayabileceği bir soru olduğu için rahatlamış görünüyordu. "O bir kitsune. Japon tilki ruhu."

"Roland bana yüzlerce büyüğü yaratık öğretti. Kitsune diye bir şey duymadım."

"Onları buralarda pek bulamazsınız," diye açıkladı Finn. "Ve gerçekten tehlikeli değiller."

"Bana yeterince tehlikeli göründü."

"Hayvan özelliklerini insan formuna taşıyorlar," dedi Volusian. "Güç. Hız. Belli bir saldırganlık duygusu."

Kiyo ile seks yapmayı düşündüm. Evet. Oldukça agresifti. Gözlerimi kapattım.

"Neden beni işaretleyip sonra da takip etsin ki?"

"Bilmiyorum."

Anladım.

"Onun hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? Onlar hakkında?"

"Genellikle kadındırlar. Erkekler nadirdir. Belki de insan kanı bunu etkilemiştir," dedi Nandi duygusuz sesiyle.

"Yarı insan mı? Oh. Annesi kitsune'ydi," diye düşündüm, ailesinden bahsettiğini hatırlayarak.

"Evet," diye onayladı Finn. "Kadınların oldukça ateşli olması gerekiyor. Sirenler gibi. Gerçekten baştan çıkarıcı.

Erkekler onlardan uzak duramıyor."

"Uyuşturucu gibi," diye ekledi

Volusian.

Gözlerimi açtım. "Bunu da yapabilir mi?"

"Muhtemelen."

Birden takıntım sapkınlıktan ziyade tuhaf görünmeye başladı. Beni kendine çekmek için bir çeşit cinsel güç mü kullanmıştı? Bu yüzden mi onu düşünmeden edemiyordum?

"Sanırım yarı insan o kadar da kötü değil," diye mırıldandım, istemeden de olsa yüksek sesle konuşmuştum. Tam teşekküllü bir Öteki Dünya yaratığıyla yatmamıştım.

"Hiç de fena değil," diye sevinçle kabul etti Finn. "Tıpkı senin gibi."

"Kes şunu," diye tersledim. "Bütün bu olanlar... Aeson'ın söyledikleri... aptalca. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ve pek çok şey gibi, duymak istemediklerinizi de görmezden geliyorsunuz. Fırtına Kralı'nın kızı olmak küçük bir şey değil." Volusian'ın kırmızı gözleri bakışlarımı yakaladı.

"Açık sözlülüğün çok sevimli." Midem bulandı ama ya şimdi ya da asla.

"Pekâlâ. Isıracağım. Aeson neden böyle düşünüyor?"

Hiçbirinin hemen bir cevabı yoktu. Onlardan edindiğim izlenim cehaletten çok şaşkınlıktı.

"Çünkü öylesiniz hanımefendi," dedi Nandi

sonunda. "Hayır, değilim. Ben insanım."

Volusian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Siz yarı insansınız, hanımefendi. Ve dediğim gibi, önyargılarınız sizi gerçeklerden uzaklaştırıyor."

"Bir soylunun suçlaması gerçek değil. Gerçekler nerede?"

"Gerçekler mi? Pekâlâ. İşte gerçekler. Baban kim?" "Roland."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz, hanımefendi. Senin kan baban kim?"

"Bilmiyorum. Bir önemi yok. Annem her zaman onun tanımaya değmeyecek bir piç olduğunu söylerdi."

Volusian beklentiyle bana baktı.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Peki ya güçlerin? Diğer tüm insan şamanları hızla geride bırakıyorsun. Her iki dünyada da eşit güce sahipsin. Hatırlanan tarihin en güçlü şamanının Roland Markham'ın evinde büyümüş olması sence tesadüf mü? Seni Fırtına Kral'dan alarak oraya getirdi."

"Nereden? Öteki Dünya'da doğduğumu mu söylüyorsun?"

Volusian başını eğdi. "Fırtına Kralı anneni kaçırdı ve onu metresi yaptı. Onun çocuğunu doğurdu. Seni."

"Bu konuda son derece emin görünüyorsun."

"Annemi Öteki Dünya'da yaşarken gördüm. Onu bu dünyada da gördüm. O aynı kadın."

"Yalan söylüyorsun."

"Bizi bağlayan güç adına, öyle olmadığımı biliyorsun."

O haklıydı. Bana yalan söyleyemezdi - en azından bu kadar açık bir şekilde. Bunu biliyordum ve bunu kabul etmek beni kendi dünyama yeni bir bakış açısı getirmeye zorladı. Annemin Öteki Dünya'dan neden bu kadar nefret ettiğini açıklayabilirdi. O ve Roland'ın bana bu nefreti aşılamağa neden bu kadar kararlı olduklarını, soylularla ya da o dünyadan herhangi bir şeyle asla empati kuramayacağımdan emin olmalarını açıklayabilirdi.

Yutkundum ve gözyaşlarımın eşiğinde olduğumu fark ettim. Tanrım. Bu muhtemelen bu adamların yanında her zaman göstermeye çalıştığım güç gösterisini mahvedecekti. Bu görüşmeyi atlatmamız gerekiyordu.

"Yani Roland'ın sonunda onu bu yüzden mi öldürdüğünü söylüyorsun? Beni korumak için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Fırtına Kralı'nın istilası çok yakındı. Seni almaya gelmişti. Roland Markham onu öldürerek hem sizi kurtardı hem de Fırtına Kralı'nın planlarını durdurdu."

"Yani Dorian bir dakika. O biliyordu! Piç kurusu. Orada oturdu ve kim olduğumu bile bile bana Fırtına Kralı'yla ilgili o şeyleri anlattı!"

"Herkes sizin kim olduğunuzu biliyor hanımefendi," dedi Nandi.

Yüzümdeki ifadeyi gören Finn, "Gerçi oldukça yeni," diye ekledi. "Sadece birkaç hafta önce ortaya çıktı. Herkes gerçek adını öğrendiği zaman."

"Nasıl?" Volusian'a ters ters baktım. Bunca zamandır kim olduğumu biliyordu. "Onlara söyledin mi?"

"Hayır."

"O zaman neden bana bundan önce söylemediniz? Bu ortaya çıktığında neden hiçbiriniz bana söylemediniz?"

Gözlerini diktiler.

"Çünkü bize sormadınız," diye yanıtladı Nandi.

"Evet," diye kabul etti Volusian. "Bize 'Ben Fırtına Kralı'nın kızı mıyım?' diye sorsaydınız, memnuniyetle-"

"Oh, kapa çeneni." Gözlerimi ovuşturdum. Uyumak istiyordum. Sonsuza kadar uyumak ve tüm bunları unutmak istiyordum.

Ama Robert Frost'un şiirindeki gibi uyumadan önce kat etmem gereken çok yol vardı. "Madem herkes Fırtına Kral'ın o kadar büyük olduğunu düşünüyordu, o zaman neden hepsi benim peşimden geliyor? Bir çeşit kahraman olmam gerekmiyor mu? Onun yerine beni öldürmek istiyorlar."

"Ne yazık ki çoğu sizi öldürmeye çalışmıyor. Sizi yatağa atmaya çalışıyorlar, hanımefendi."

"Neden?"

"Muhtemelen kehanet yüzünden," dedi Nandi.

"Kehanet," dedim kuru bir sesle. "Harika. İşte şimdi bir kehanet var."

"Hanımefendi," dedi aceleyle, "bize bir kehanet olup olmadığını sorsaydınız-"

"Evet, evet. Biliyorum. Bu ne diyor? Benim iyi bir kadın olduğumu mu?"

Finn tereddüt etti. "Şey... Fırtına Kralı'nın vizyonunun kızının ilk oğlu aracılığıyla gerçekleştirileceğini söylüyor. İnsan dünyası yeniden fethedilecekmiş."

"Şaka yapıyorsun." Tanrım, uyumak istiyordum.

"Henüz çocuk sahibi olmadığını öğrendiklerinde, herkes, yani her erkek -Olaya dahil olmak istedim. Fırtına Kralı'nın varisinin babası olmak oldukça büyük bir olay olurdu."

"Aynı şekilde," diye ekledi Volusian, "kehanete göre Fırtına Kralı'nın kızı oğlunun önünü açacak. Senin eşin olmak büyük bir prestij taşıyacaktır."

"Hey, ben herhangi bir istilanın önünü açmıyorum. Kehanetlere inandığımdan değil. Bunların hiçbirine inandığımdan değil! Aslında bu kehanet tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu kanıtlıyor. Ben kendi türüme sırtımı dönmem."

Yemin ederim Volusian gülümsedi. "Evet, ama hangi insanlar gerçekten senin türünden? Sadakatiniz artık bölünmüş durumda."

Öfkem alevlendi. "Hayır. Bu doğru olsa ve ben gelmiş geçmiş en büyük soylu belalının kızı olsam bile, sadakatimin nerede olduğunu biliyorum. Ben insanım. İnsan gibi davranıyorum. Soylu güçlerim yok."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi."

"Çıkın buradan. Hepiniz. Bunların hiçbirisi doğru değil. Ailemle konuşup bunu açıklığa kavuşturacağım."

Volusian eğildi. "Akıllıca bir fikir, hanımefendi."

Onları göndermek için kelimeleri söyledim ve sonra yatağıma uzandım. Dışarıdaki fırtına dinmişti ama benim içimde bir fırtına kopuyordu. Duygularımı bastırmak istedim. Tüm bunları unutmak istedim, çünkü doğru değildi. Doğru olamazdı. Reçeteli uyku haplarından birini almak istedim ama bunun ne kadar aptalca olacağını bilmek için Roland'ın uyarılarına ihtiyacım yoktu. Eğer her soylu beni hamile bırakmak için aniden yanıp tutuşuyorsa, gardımı indiremezdim.

Uyuyamamalıyım. Soylularla savaştıktan ve bir kızın onlara geri koştuğunu gördükten sonra olmaz.

Tek gecelik ilişkimin bir kitsune olduğunu öğrendikten sonra değil. Nefret ettiğim bir şey olabileceğimi keşfettikten sonra değil. İnandığım her şeyi sorgulamama neden olan bir şey.

Hayır, hiç uyuyamamalıyım ama yorgunluk üzerimden akıp giderken bedenim daha iyisini biliyordu. Vücudum bütün gece ayakta olduğumu biliyordu.

savaştım ve yaralandım. Ve en önemlisi, savaşımın bitmediğini biliyordu. Hem de hiç.

On İkinci Bölüm

Sonunda cesaretimi toplayıp birkaç gün sonra annemi ve Roland'ı görmeye gittim. Tim bugün için ayrılmıştı ama görünüşe göre bu sabah yemek yapmıştı. Mutfak masasının üzerinde bir tabak bademli haşhaşlı kek duruyordu ve ben de yol için iki tane aldım.

Biraz dinlenince sağlıklı düşünme yeteneğim artmıştı ama öfkem ve acım azalmamıştı. Hâlâ ihanete uğramış hissediyordum ve bu sadece Wil tarafından değildi. Hatta onu herkesten daha kolay affedebilirdim. Yıllar süren bir sırrı beslememişti. Eylemleri açık ve çaresizdi.

Kiyo'nun, annemin ve Roland'ınki kadar sinsi değillerdi.

Eve vardığımda kapıyı çalma zahmetine girmedim. Ön kapı açıktı ve arkamdan gürültüyle çarparak içeri girdim.

"Genie?" Annemin seslendiğini duydum. "Sen misin?"

Ahşap zeminde yürürken ayakkabılarım antrede yankılanıyordu. Annem ve Roland mutfak masasında oturmuş öğle yemeği yiyorlardı. Ekmek ve söğüş etler, çeşitli çeşnilerle birlikte masaya dizilmişti. Çok normal görünüyordu. Çok huzurlu ve masum. Annem beni görünce yarı ayağa kalktı.

"Tanrı'ya şükür sağ salım döndün. Çok üzgündüm, sorun nedir?"

Bu insanları çok seviyordum ama onları görmek öfkemi artırdı, belki de onları çok sevdiğim için. Bir an için kelimeleri çıkaramadım. Sadece onlara baktım, yüzlerinden yüzlerine baktım.

"Eugenie?" diye sordu kararsızca.

"Babam kim?" Ona sordum. "Öteki Dünya'da mı doğdum?"

Onun solgunlaştığını, kara gözlerinin korkuyla açıldığını gördüm. Bir anda Roland onun yanına geldi.

"Fırtına Kralı," dedi Roland. "Adı buydu. Adı buydu." "Onu ondan senin kurtardığını söylüyorlar."

Başını salladı. "Orada bir kelpie'yi kovalıyordum ki esir alınmış bir insan kadınla ilgili söylentiler duydum. Araştırmaya gittim ve onu ve seni buldum. Sen daha bebektin. İkinizi de oradan çıkardım ve sakladım."

"Ama Dorian... tanıştığım biri... Storm King'in bizi aramaya geldiğini söyledi." "Aradı. Ve sizi buldu."

Kaşlarımı çattım. Dorian'ın söylediklerine bakılırsa, o zamanlar genç bir delikanlı olmalıydım. "Bunu hatırlamıyorum."

Roland tekrar başını salladı. "Yeterince yaklaştığında uzanıp seni çağırabiliyordu. Seni yanına çağırdı. Seni bulduğumda çölde, bir kavşağın çok yakınındaydın.

Ona ulaşmak için kilometrelerce yürüdünüz."

"Bunu hatırlamıyorum," diye tekrarladım. Bazı açılardan Roland'ın bana şimdi anlattıkları Aeson'da öğrendiklerimden daha çılgıncaydı.

"Onun büyüğü seninkiyle konuştu. Seni yanına almak istedi ve sen ona karşı savaştın.

Bu sırada sana yıldırım çarptı." "Bekle, bunu hatırlayacağımı biliyordum."

"Hayır. Seni hipnotize ettim ve bastırdım. Onu öldürdüm ama büyüün hâlâ uyanıktı.

Gördüklerimi gördükten sonra, onu kontrol edemeyeceğinden, onun yerine seni kontrol edeceğinden korktum."

"Benim hiç sihrim yok. En azından soylu büyüğü yok."

"Senin bildiğin kadarıyla değil. Gizli bir yerde. Sana unutturdum. Ondan sonra, seni korumak umuduyla sana zanaat öğretmeye başladım. Başkalarının onu takip edip etmeyeceğini ya da başka birinin seni yeniden uyandırıp uyandıramayacağını bilmiyordum.

sana. Savunma için ihtiyaç duyacağın araçları sana vermem gerekiyordu." Birden yorgun göründü. "Onları bu kadar iyi kullanacağını hiç tahmin etmemiştim."

Onca uykuya rağmen kendimi en az onun kadar yorgun hissediyordum. Sandalyelerden birini çekip oturdum; onlar ayakta durmaya devam ettiler. Fırtına Kralı'yla tanışmıştım. Çağrısına cevap vermiştim. Ve beni yıldırım mı çarpmıştı? Bu ilginçti, çünkü pek çok kültürde şamanlar travmatik bir olayla sanatlarına çağrılırlar. Yıldırım çarpması aslında yaygın bir olaydır. Yerel Kızılderili şamanların çoğu - zaten Yeni Çağ beyaz şamanlarının çokluğuna şüpheyle yaklaşıyorlardı - böyle derin bir inisiyasyon geçirmediğim için beni otantik bulmuyorlardı. Meğer öyleymişim. Benim için bir puan.

"Bana unutturdun. Kafamın içine girdiniz ve bana unutturdunuz. Bunca zamandır... ikiniz de biliyordunuz ve bana hiç söylemediniz."

"Sizi korumak istedik," dedi.

"Sonra ne oldu? Hiç öğrenemeyeceğimi mi sandın?" Sesimde yine sıcaklık yükseldi. "Bunu soylulardan duymak zorundaydım. Senden duymayı tercih ederdim."

Annem gözlerini kapadı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Roland bana sakince baktı.

"Geriye dönüp baktığımızda, evet, bu daha iyi olurdu. Ama bunun gerçekten ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştik."

"Çıktı," dedim acı bir şekilde. "Herkes biliyor. Ve şimdi herkes bu kehanetten ve benden bir parça istiyor."

"Ne kehaneti?"

Onlara anlattım. Bitirdiğimde annem oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömüp usulca ağlamaya başladı.

"Ona da olacak." diye mırıldandığını duyabiliyordum. Ona da olacak."

Roland bir elini onun omzuna koydu. "Soyluların kehanetlerine fazla inanma. Her gün yeni bir tanesiyle ortaya çıkıyorlar."

"Buna inansalar da fark etmez. Yine de peşimden gelecekler." "Bizimle kalmalısın. Seni korumaya yardım edeceğim."

Anneme bakarak ayağa kalktım. Onu daha fazla soyluyla karşı karşıya bırakamazdım. "Hayır. Bu benim sorunum. Ayrıca, bunu çok kötü algılama" - boğulmaya başladığımı hissettim- "ama bir süre sizi gerçekten görmek istemiyorum. Sanırım iyi niyetlisiniz ama... Benim... Bilmiyorum. Düşünmeye ihtiyacım var."

"Eugenie-" Yüzündeki acıyı gördüm. Annemin hıçkırıkları daha da arttı.

Gözlerimi ikisinden de kaçırarak ayağa kalktım. Birdenbire burada daha fazla kalamayacağımı anladım. "Gitmem gerekiyor."

Neredeyse koşarak evden çıktığımda Roland hâlâ arkamdan sesleniyordu. Ama uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa aptalca bir şey söyleyebilirdim. Onları incitmek istemedim, muhtemelen incitmiş olsam bile. Ama onlar da beni incitmişti ve hepimizin bununla başa çıkması gerekiyordu.

Arabamın kapısını açarken kafamı kaldırdım ve geçen seferki gibi aynı yerden beni izleyen bir kıızıl tilki gördüm.

Ona doğru yürüdüm, yaklaştım ama çok yaklaştım. "Git buradan!" diye bağırdım.

Bana baktı, kımıldamadan.

"Ciddiyim. Seninle konuşmuyorum. Sen de diğerleri kadar kötüsün."

Uzandı, çenesini çapraz patilerine dayadı ve bana ciddiyetle bakmaya devam etti.

"Ne kadar tatlı olduğun umurumda değil, tamam mı? Seninle işim bitti."

Yan bahçesinde çalışan bir kadın bana tedirgin bir bakış attı. Tilkiye sırtımı döndüm, arabaya bindim ve eve doğru sürdüm. Yine de, bunu yaparken, Kiyo'nun hayatta kaldığı için rahatlamış hissetmekten kendimi alamadım.

Açıkçası bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordum. Güçlü ve acımasız olabilirdi ama Aeson ona ateş püskürüyordu. Asıl soru şuydu: Kiyo sadece kaçmış mıydı? Yoksa kralı öldürmeyi mi başarmıştı? Jasmine'e ne olmuştu?

Eve geldiğimde Tim hala dönmemişti. O gün evden çıkmak istemediğime ya da üretkenmiş gibi davranmak istemediğime karar verdim. Saunaya girmek, pijamalarımı giymek ve Milky Ways yerken kötü bir televizyon izlemek istiyordum. Oldukça sağlam bir plan gibi görünüyordu ve bunu gerçekleştirmek için yola çıktım.

Yirmi dakika sonra, sıcak buharın içine dalmış, neme bulanmış bir şekilde oturuyordum. Isı kasları gevşetmek için harikaydı, ancak bu sadece onları ne kadar incittiğimi fark etmemi sağladı. En azından hayatta kalmayı başarmıştım. Dün gecenin nasıl bir felakete dönüştüğünü düşünürsek, asıl mucize buydu.

Bu konuda ya da annem ve Roland hakkında fazla düşünmek istemiyordum ama düşünmemek de zordu. Bir parçam hâlâ tüm bunların bir hata olduğuna inanıyor, hâlâ bunu umuyordu. Sonuçta bu sadece herkesin söylediği bir şey değil miydi? Elbette bir şekilde annemle babamın bütün bunları uyduracağından şüpheliydim. Ama gerçekten. DNA testi neredeydi? Fotoğrafik kanıt? Elimde somut bir şey yoktu. Görebileceğim ve inanabileceğim hiçbir şey.

Kendi anılarım dışında. Roland'ın benim için örtbas ettiği anılar. Hipnotizma bizim işimizde alışılmadık bir şey değildi. Bu sadece başka bir bilinçsizlik haliydi. Dini liderler ve şifacılar olarak hizmet veren şamanlar da beden ve zihni iyileştirmek için müritleri ve hastaları üzerinde benzer teknikler kullanırlardı. Roland ve ben "serbest şamanlar" olarak buna pek ihtiyaç duymuyorduk. Ruhlar dünyasıyla temasımız genellikle daha fiziksel ve doğrudan oluyordu. Ama bazı şifalandırmalar ve ruh çağırma işlemleri yapmıştım, bu yüzden temel bilgileri biliyordum.

Başımı duvara yaslayarak gözlerimi kapattım ve sırtımdaki Selene dövmesini düşündüm. O benim dünyevi bağlantımdı, bedenimin, ruhumun ve zihnimin bu dünyada topraklanmasıydı.

Onun görüntüsüne ve temsil ettiği şeye odaklandım ve sonra yavaşça zihin durumumu değiştirdim.

Başka bir düzleme kaymak yerine, içime, kendimin uzak noktalarına ve bilinçaltıma gömülü parçalarımın geri döndüm.

Muhtemelen uzun sürmemiştir ama o haldeyken çok yavaş ilerliyordum. Hem anılarım hem de gizli gerçeklerimden oluşan parçalarımın göz gezdirdim. Beni Eugenie Markham yapan her şeyi. Dikkatimi çekeceğini umarak şimşeğe odaklandım. Elbette bir yıldırım sonsuza dek gömülü kalamazdı.

Orada. Hafif bir çekiş. Peşinden daldım, onu ve bağlantılı olduğu anıyı kavramaya çalıştım. Çok zordu. Görüntü kaygandı, bir balığı tutmaya çalışmak gibiydi. Onu yakaladığımı sandığım her seferinde kıvrılıp uzaklaşıyordu. Roland iyi bir iş çıkarmıştı. Kendimi çelikleştirerek katmanlara karşı savaştım, pençeledim ve

-

Yatakta uyandım.

Ama bu benim evimdeki yatak değildi. Başka bir yataktı, pembe bir yorganla kaplı daha küçük bir yatak. Çocukluğumun yatağı. İçinde uzanmış, tıpkı bir yetişkin olarak sahip olduğum gibi plastik yıldızlarla kaplı bir tavana bakıyordum. Gecenin bir yarısıydı ve uyuyamıyordum. O zaman da uykusuzluk çekiyordum, tıpkı şimdi olduğu gibi. Ancak bu sefer durum farklıydı. Çalkalanan zihnimden başka bir şey beni uyanık tutuyordu. Dışarıda bir yerde, bir sesin beni çağırdığını duyabiliyordum. Hayır, tam olarak bir ses değil, ama bir çekimdi. Engel olamadığım bir çekim.

Yataktan kalkıp ayaklarıma kirli spor ayakkabılarımı geçirdim ve pijamalarımın üzerine hafif bir ceket giydim. Koridorda, annemle Roland'ın odasının kapısı kapalıydı. Mümkün olduğunca sessizce geçip merdivenlerden indim ve kapıdan çıktım.

Dışarıda hava hâlâ sıcaktı. Tam yaz mevsimiydi. Daha önce sıcaklıklar 100'lerdeydi; şimdi bile ancak 80'lere düşmüştü. Mahallemizin sessiz sokağında, tanıdık arabaların ve evlerin yanından geçerek yürüdüm. Her adımda ses daha da yükseliyordu. Takip ettim, ayaklarım kendi kendine hareket ediyordu. Çağrı beni sokağımızdan, mahallemizden ve hatta yaşadığımız küçük banliyöden uzaklaştırdı. Ana yollardan ayrıldım, varlığından hiç haberdar olmadığım patikalara doğru ilerledim.

Sonra, neredeyse iki saat sonra durdum. Nerede bulunduğumu bilmiyordum. Belli ki çöldeydim, çünkü Tucson'u çevreleyen tek şey çöl ve dağlardı. Dağ etekleri evdekinden daha büyüktü, bu yüzden kuzeye gitmiş olmalıydım. Bunun dışında ayırt edici hiçbir özellik yoktu. Dikenli armutlar ve saguarolar sessiz bir uyanıklık içinde etrafıma yayılmıştı.

Birden etrafımdaki havanın dolduğunu hissettim. Yanımda bir varlık vardı. Bir insan. Döndüm ve on iki yaşındaki halimden çok daha uzun boylu bir adamın durup beni izlediğini gördüm. Yüz hatları belirsizdi; ne kadar uğraşsam da seçemiyordum. O sadece karanlık bir şekildi, güçle çatırdıyordu.

"Eugenie..."

Üç adım geri attım ama elini bana doğru uzattı.

"Eugenie..."

Beni buraya getiren esaretten kurtuldum. Çaresizce, olabildiğince çabuk uzaklaşmam gerektiğini fark ettim. Ama artık dönüş yolunu bilmiyordum. Takip ettiğim izler bulanıklaşmıştı. Bu yüzden daha da geri çekildim ama o gelmeye devam etti, beni çağırıyordu. Ayaklarım tökezledi ve düştüm. Yüzüm hâlâ ona dönüktü, ayağa kalkmaya çalıştım ama şimdi tepemde dikiliyordu. Belirsiz yüz hatlarında, başında gümüş ve mor renkte parıldayan bir taç seçebiliyordum.

"Gel," dedi ve kalkmama yardım etmek için kolunu uzattı. "Gitme vakti geldi."

Kapana kısılmıştım. Çaresiz, kapana kısılmış ve seçeneklerim tükenmişti. Genç hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bu beni dehşete düşürdü. O anda karar verdim ve eğer bundan sağ çıkarsam, bir daha asla çaresiz kalmayacağımdan emin olacaktım. Eli omzuma dokundu ve çığlık attım. Bunu yaparken, bir parçam bedenimin ötesine uzandı ve etrafımızda yatan gücü kavradı-

Göz kırptım.

Saunada buhar etrafımda dönüyordu ve başımın döndüğünü hissettim. Orada çok uzun süre kalmıştım; bayılmamış olmam bir mucizeydi. Ayağa kalkarken destek için duvara tutunmak ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Tüm bunların doğru olduğuna beni nihayet ikna eden imgelem yüzünden kalbim hızla çarpıyordu. Karanlık adamın Fırtına Kralı, yani babam olduğunu biliyordum -mutlak bir kesinlikle biliyordum. Bunu içimde hissedebiliyordum. Ruhumda.

Tüm bunları düşünmek ve kendimi toparlamak için birkaç dakikaya daha ihtiyacım olduğundan, tekrar yerime oturdum.

Yine de orada oturduğum süre uzadıkça umutsuzluğa kapılmaya başladım. Fırtına Kral gerçekten de babamdı. Ve hayatımın geri kalanına gelince... işler kötüydü. Ve daha da kötüye gidecekti. Her azgın soylu beni hamile bırakmak istiyordu; geri kalanlar da muhtemelen beni öldürmek istiyordu. Bir daha asla huzur bulamayacaktım.

Dakikalar geçtikçe tüm bunları düşündüm, depresyonun ve yorgunluğun daha da derinlerine indim. Kendimi yorgun hissediyordum, artık hiçbir şeyi umursamayacak kadar ilgisizdim. Ne anlamı vardı ki? Bugün ailemi küçümsemiştim. Jasmine Delaney'i hayal kırıklığına uğrattım. Kavga ve kaşıla dolu bir hayattan başka hiçbir beklentim kalmamıştı. Ve gerçekten, neden artık savaşmaya zahmet edeyim ki? Hiçbir şeyin önemi yoktu. Umutsuz bir durumdu. Öteki Dünya'ya geçip teslim olmalıyım. En azından bu acı-

Gözlerimi açtım ve dimdik oturdum. Neyim vardı benim? Her şey kötüydü, ama bu... bu doğal değildi.

Gözlerimi hızla kırptırdım, derin nefesler alırken odaklanmaya çalıştım. İşte oradaydı. Onu hissedebiliyordum. Kalın, görünmeyen bir karanlık etrafımı sarıyordu. Bana dokunuyor, tenimde geziniyordu. Beni aşağı çekmeye, tüm enerjimi emmeye çalışıyordu. Tüm umudumu.

Ayağa kalktım, artık başım dönmüyordu, bornozumu kancasından çıkardım ve giydim. Yavaşça saunanın kapısını açtım ve başımı dışarı uzattım. Çok rahatsız edici bir şey görmedim ama o kasvetli his etrafımda dönmeye devam etti. Işık neredeyse daha sönük, öğleden sonra için olması gerekenden daha karanlık görünüyordu. Gözlerimi kısıtım, bu yanılsamayı kırmaya çalıştım, çünkü olan buydu.

Saunanın tamamen dışına çıkarak kaynağı değerlendirmeye çalıştım. Sauna evimin tam ortasıdaydı. Mutfığa ve oturma odasına gitmek için sola, banyoya ve yatak odalarına gitmek için sağa dönün. Silahlarım evimdeydi.

Yatak odası; olmak istediğim yer orasıydı. Ama eğer o şey evin önündeysen, ona sırtımı dönmek istemiyordum. Sonunda, sırtımı koridorun duvarına dayayıp aşağıya, yatak odama doğru kayarak uzlaştım. Mesafe uzak değildi, ama oraya ulaşmak için adım atmanız gerektiğinde kilometrelerce yol kat etmiş gibi hissediyordunuz. Sürünerek Tim'in kapalı yatak odasının kapısını geçtim, burada olmadığı için minnettardım. Şamanik maceralarımı biliyordu ama bu onun bunlara maruz kalmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Sonra banyo geldi. Evet, tek banyo. Küçük şirin evlerin özelliği

"küçük" kısmı. Burayla ilgili diğer her şeyi seviyordum ama bir dahaki sefere evimde en az ev sakinleri kadar banyo olmasına dikkat ederdim. Tim ve ben bazı kötü tartışmalara girmiştik-

Karanlık banyonun içinden bir el bana doğru uzandı, ama onu periferimden çıkarken gördüm. Eğildim ve o dışarı çıkarken koridorda kaydım. Gri bir adam. Evimin olumsuzluk bölgesi haline gelmesinin en büyük üç suçlusundan biri buydu. Gri Adamlar etraflarına bir umutsuzluk havası yayar, fiziksel enerjiden ve olumlu duygulardan beslenirlerdi.

Bu tabii ki griydi. Bunun dışında, koyu renk gözleri ve dağınık beyaz saçlarıyla aşağı yukarı insan şeklinde görünüyordu. Giyinikti bile, diğer canavarlar ve bazen elemental soylular güçlerine bağlı olarak genellikle peştamallarla ya da hiçbir şey giymeden geldikleri için bunu bir artı olarak kabul ettim. Herkesin bana ne yapmak istediğini düşününce, cinsel organımı kapalı tuttuğum için oldukça mutluydum.

Yatak odama doğru koşmaya çalıştım ama uzun kolu uzandı ve beni saçlarımdan yakaladı.

Beni kendisine doğru sürükleyip vücuduna bastırırken bağırdım. En azından imalı bir şey söylemedi; Gri Adamlar görünüşe göre güçlü, sessiz tiplerdi. Ama bornozumla boğuşma şekli, ne yapmak istediği hakkında hayal gücüne çok az şey bıraktı. Güçlü kavrayışında debelenerek kurtulmaya çalıştım ama çoğunlukla cübbemi daha fazla gevşetmeyi başardım. Küfrederek, eğer kaçamayacaksam, en azından onun aşk dolu hareketlerini geciktirmeye karar verdim. Dizimi sert bir hareketle yukarı kaldırdım ve kasığına vurdum.

Beni tutuşu gevşedi ve bir eli içgüdüsel olarak bacaklarının arasına uzanırken inledi. Ondan ayrıldım, hâlâ yatak odama gitmeye çalışıyordum. Acıyı görmezden gelebileceğine karar vererek bana doğru hamle yaptı ve yatak odamın kapısına ulaşmamı engelledi. Beni iki omzumdan tutarak duvara doğru itti, böylece yüzüm duvara dönüktü. Bu sert yüzeyi bir kısıtlama olarak kullanarak, bir koluyla beni duvara yasladı, diğer koluyla da bornozumu çıkarmayı bitirdi.

Dilinin boynumu yaladığını hissettim, ama bunun gerçekten iğrenç doğası bana gerçekten nüfuz edemedi.

Artık hayatta kalma modundaydım. Kendi pantolonunu çıkarmasını zorlaştırmak umuduyla ona karşı mücadele ettim. Bu şekilde kısıtlanmış olmak bana kaçmak için daha az seçenek sunuyordu. Ellerimi duvara dayayarak, silah olarak kullanabileceğim bir şey -herhangi bir şey- aradım.

Sonra parmaklarım büyükanneme ait olan küçük dekoratif bir aynanın üzerinde gezindi. Çok büyük değildi ama çerçevesi güneş şeklindeydi; keskin, sivri metal ışınları vardı. Sadece bu da değil, gümüş ışınları. Duvardan kaptığım gibi sol elime aldım, baskın elime değil ama ametist yüzüğümü taktığım elime. Ametist büyüyü ve sihri kesebiliyor ve aynı zamanda kendi niyetlerime odaklanabiliyordu. Bir asa kadar iyi değildi ama işe yaramak zorundaydı.

Taşa konsantre olarak, irademin ona akmasına izin verdim. Taş enerjimi yükseltti ve sonra onu gümüş çerçeveye gönderdi. Kapalı durumumda yapabildiğim kadar akıcı bir hareketle aynayı geriye doğru savurdum ve bulabildiğim her ete sapladım.

Gri Adam çılgılık attı ve bir şeylerin yandığının kokusunu aldım. Beni serbest bıraktı ve hiç vakit kaybetmeden arkamı döndüm, ancak o gümüşe olması gerekenden daha fazla enerji harcadığımı tedirginlikle fark ettim. Ayna böğrüne saplanmıştı ve tütüyordu. Bu onu öldürmezdi ama oraya saplanmış olması oldukça ciddiye. Tereddütlü parmaklarıyla ona doğru uzandı, çıkarmak için ona dokunması gerektiğini biliyordu. Yatak odama koştum.

Sadece birkaç saniye arkamdaydı ama yatak odamda silahlanmak için tek ihtiyacım olan buydu. Peşimden koşarak geldi ama bu sefer ben saldırıyordum. Gümüş athame'i göğsüne ölüm sembolünü çizmek için kullandım ve ondan acı dolu bir çığlık çıkardım. Demir soyluların baş belasıydı ama başka nedenlerden ötürü gümüş, diğer dünyadan olan her şeye zarar veriyordu. Nedenini bilmiyordum ama sorgulamadım da. Özellikle de bu kadar kullanışlı olduğu kanıtlanmışken.

Acısın ya da acımasın, beni geriye doğru itti. Yatağımın üzerine düştüm, başım çatırdayarak duvara çarptı. Bu beni yavaşlattı ama çoktan bu dünyanın ötesiyle bağlantı kurmaya başlamıştım. Uzandım, ölüm dünyasına dokundum ve bu bağlantıyı asa aracılığıyla gönderdim. Gri Adam'a doğru sıçradı ve onu içine çekti. Onunla savaştı, sanki fiziksel bir hareket bu çekime karşı koyabilirmiş gibi çırpındı. Ama yapamadı. Bir an sonra yok oldu.

Neredeyse anında evimdeki umutsuzluk büyüğü kayboldu. Suyun altından çıkmak gibiydi. Yeniden nefes alabiliyordum. Bedenimin çökmesine ve rahatlmasına izin verdim. Başımı duvara yaslamak istedim ama az önce yediğim sert darbeden sonra bunun çok iyi hissettirmeyeceğini biliyordum.

Evimin önünden, kapı tekmelenerek açılmış gibi yüksek bir ses geldi. Sarsılarak ayağa kalktım, koridordan gelen ayak seslerini duyunca adrenalinim ikinci kez yükseldi. Tanıdık bir ses "Eugenie?" diye bağırdığında silaha uzanıyordum.

Biraz rahatlayarak Kiyo'nun odama girmesini izledim.

On Üçüncü Bölüm

"Geç kaldın," dedim ona, bornozum koridorun zemininde durmuyormuş gibi davranmaya çalışarak.

Etrafına bakındı ve küçük bir zevk nefesine engel olamadım. Her zerresi dolu ve hazırды, kaslı vücudu bir dövüşçünün duruşundaydı. Tehditleri değerlendirirken kara gözlerinde sert ve vahşi bir ifade vardı. Muhteşemdi. Sanki o anda tek başına bir orduyu paramparça edebilirmiş gibi görünüyordu. Ne soğukluktan ne de alçakgönüllülükten kollarımı kendime doladım.

"Garaj yolunuzda yürüyordum ve bir şey hissettim... karanlık bir şey."
Vücudu gevşedi, gözlerindeki hayvani vahşet yerini dumanlı bir duygusallığa bıraktı ve ilk kez çıplak olduğumu fark eder gibi oldu.

"Gri bir adam. Persephone ile bir randevusu varmış." Kiyo'nun

dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Duşta mıydın?" "Sauna. Onu bir aynayla kazığa oturttum."

"Güzel."

Birbirimize baktık, aramızdaki havada kalın bir gerilim oluşuyordu. "Peki," dedim sonunda. "Kontrol ettiğin için teşekkürler. Artık gidebilirsiniz."

"Eugenie-"

Şaşkınlığım ve şehvetim haklı olarak öfkemin yerini aldı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sana hiçbir şey söylemek istemiyorum. Çık dışarı."

"Ben her şeyi açıklayana kadar olmaz."

"Ne gibi? Herkes gibi beni de hamile bırakmak istediğin gibi mi?"

Gözlerini kırıştırdı, açıkça şaşırmişti. "Ben-ne? Hayır. Tabii ki hayır. Tanrı aşkına, prezervatif kullandım."

"Evet, biliyorum. Ben de oradaydım." Sesimdeki mantıksız somurtkanlığı duyabiliyordum. "O zaman başka neden yapasın ki?"

Gözleri yüzümden tüm vücuduma, oradan da tekrar yüzüme kaydı. "Sence neden?"

Bakışlarının bana dokunduğu yerde kalan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak yutkundum. "Tamam. Mekanığı anladım. Ama orada oturup bana o barda olmanın bir tesadüf olduğunu söyleyemezsin."

"Hayır, değildi," dedi basitçe.

Daha fazlasını bekledim. "Bu

kadar mı?"

İç çekti ve duvara yaslandı. "Bir arkadaşım seni bulmamı ve seni takip edebilmemiz için işaretlememi istedi. Nedenini bilmiyordum; o sırada kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ne? Biri sana benimle yatmanı mı söyledi?"

"Hayır. Bu benim kendi doğaçlamamdı. Sizi başka şekillerde de işaretleyebilirdim." Anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Ama sen çok çekici ve güzeldin."

"Hey! Şu tilki seks büyüsünü üzerimde kullanma. Zaten yeterince sorun yarattı. Bunu yapmanı kim söyledi? Beni işaretlemeni?"

Çapkın gülümseme kayboldu. Sessizlik.

"Bak, senin büyük dürüstlük savunucusu olman gerekiyor. Eğer artık bu şekilde oynamayacaksan, o zaman kışına tekmeyi basacağım."

Gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. "Sanırım bu hoşuma giderdi." Durakladı. Sonunda: "Tanıdığınız biri değil. Adı Maiwenn."

"Söğüt Kraliçesi." Şaşkınlığını görmekten memnuniyet duydum. "Soylular hakkında sandığınızdan daha çok şey biliyorum."

"Görünüşe göre. Senin kim olduğunu öğrendiğinde, seni izlemek ve Fırtına Kralı kehaneti konusunda nerede durduğunu öğrenmek istedi."

Sorgulayan bakışını kuşkuyla karşıladım. "Cidden bana mı soruyorsun? Soyluların dünyayı ele geçirmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama Maiwenn konumunuzdan emin olmak istedi. Daha önce Fırtına Kralı'na karşı çıkmıştı ve bir istila görmek istemiyor. Kaynaklarını Öteki Dünya'ya, orada kalmaya ve orayı evi haline getirmeye harcamayı tercih ediyor."

"Akıllı kadın," dedim acı acı. "Keşke hepsi orada kalsa."

"Öteki Dünya'yı eleştirme. Kendine göre bir çekiciliği var."

"Öyle mi? Ne yani, kendini onlardan biri olarak mı görüyorsun?"

"Kendimi her iki dünyanın da bir parçası olarak görüyorum. Ben buyum. Siz de öylesiniz."

"Hayır. Ben o dünyanın bir parçası değilim." Gerçekten görmeden ona baktım, aniden yorgun hissettim.

"Bazen kendimi bu dünyanın bir parçası olarak bile hissetmiyorum."

Aramızdaki mesafeyi geçti ve yatağa oturdu. Koyu renk gözleri endişeyle dolup taşıyordu. "Öyle söyleme."

Gözlerimin ıslandığını görmemesi için başka tarafa baktım. "Artık neler olduğunu bilmiyorum."

Her şey... her şey değişti. Biri bana tecavüz etmeye çalışmadan arkamı dönemiyorum. Sevdiğim insanlara güvenemiyorum." Ona geri döndüm. "Ben sana güvenemem."

Eli uzandı ve yanağıma dokundu. "Evet, yapabilirsin. Eugenie, seninle hamile kalman için yatmadım. Seninle sadece hamile kalman için bile yatmadım."

Seksi olduğun için. Gerçi bu da bir avantajdı. Senden hoşlanmıştım. Hâlâ da hoşlanıyorum. Aramızda bir şeyler olsun istiyorum."

Elini boynumdan omzuma, oradan da kolumun üst kısmına götürdü. Parmakları tembelce Hekate'nin yılanının dış hatlarını çizdi. Tüylerim diken diken oldu.

"Bana öyle bakma. Hamile kalmak istemiyorum." "Doğum

kontrol teknolojisi harika bir şey."

"Seninle birlikte olamam."

"Neden?"

Kelimeler ağzımdan çıkarken acı veriyordu. "Çünkü... ne olduğun yüzünden..." Elini indirdi. "Ben aynıyım-"

"Biliyorum, biliyorum. Aynı benim gibi. Kiyo, anlamalısın.... şu anda uğraşmam gereken çok şey var. Ben sadece yapamam. Henüz değil. Belki..." Ona, nazik ve zeki yüzüne, bana çok yakın olan için için yanan bedenine baktım. "Belki bir gün, biz..."

Yüzümdeki bir şey duygularımı ele veriyor olmalıydı, ona yaklaşmaktan ne kadar korkuyor olsam da hala ondan hoşlanıyor ve onu istiyordum. Yüzünde o eski muzip gülümsemesi belirdi ve eliyle çenemi kavradı. Dudaklarını yanağıma bastırdı. "O zaman arkadaşın olmama izin ver," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım ve sıcaklığının beni sarmasına izin verdim. "Arkadaşlar kulağıma böyle nefes almazlar."

"Özel arkadaş olacağız." "Kiyo-

"

Hâlâ gülümseyerek biraz geri çekildi. "Ciddiyim, Eugenie. Eğer sevgili olamayacaksak, yine de hayatında olmak istiyorum. Bunu atlatmana yardım etmek istiyorum. İstiyorum ki

seni korumak için."

Kaskatı kesildim ve eski hırçınlığım duygusal karmaşanın içinden başını kaldırdı. "Korunmaya ihtiyacım yok."

"İşlerin senin için ne kadar kötüye gideceği hakkında bir fikrin var mı?" "Şimdiye kadar üstesinden geldim. Yine üstesinden gelirim."

"Tanrım, inanılmazsın." Hayranlıkla konuştu. "Ama aynı zamanda sinir bozucu derecede zor birisin. Bırak da biri sana yardım etsin. Ben sana yardım edeyim."

Taş kesilmiş bir şekilde önüme baktım. Yüz ifadesi karardı.

"Senin peşinden gelecekler! İnsanlar sana zarar vermeye ve tecavüz etmeye çalışırken öylece oturabileceğimi mi sanıyorsun?"

Sesindeki sıcaklık beni yaktı. Bana kızgın değildi; benim için kızgındı. Bana daha önce hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde baktı, onun için çok önemli olduğumu, beni korumak için cehennemi bile göze alabileceğini söyleyen bir ifadeyle. Bu yoğunluk beni sardı. Beni heyecanlandırdı. Beni korkuttu. Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Yine yüzümü okudu. Bu sefer beni kendine çekti, bedenimi kendi bedenine bastırdı. Karşı koymadım. "Bırak sana yardım edeyim," diye tekrarladı.

"Nasıl? Bir buçuk saat uzakta yaşıyorsun."

Yüzünü saçlarıma bastırdı. "Gidip geleceğim." "Oh

Tanrı aşkına-"

"Ciddiyim. Her zaman yanında olamayacağımı biliyorum ama elimden geleni yapacağım." "Beni bir koruma gibi takip mi edeceksin?"

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bunu bir tilki olarak yapacağım."

Kendime rağmen güldüm ve ona daha sıkı sarıldım. Bu tür bir kucaklaşmaya kilitlenmememiz gerektiğini biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse... olan her şeyden sonra, bu rahatlatıcıydı. Ve tahrik ediciydi de. Ama daha çok rahatlatıcıydı.

"Bu nasıl bir şey ki?" "Ne

neye benziyor?" "Tilki

olmak. Garip mi?"

"Bilmiyorum. Ben hep böyleydim. Bildiğim tek şey bu." "Evet, ama... neden her zaman insan olarak kalmıyorsun?"

"Bir tilki kadar güçlüyüm. Dövüşte işe yarıyor." "Bir insan olarak hiç de fena değilsin."

"Kadınlar tilkilerin sevimli olduğunu düşünür."

"O kadar da sevimli değil," diye homurdandım.

Gülümsediğini hissedebiliyordum. "İçgüdülerinin seni ele geçirmesine izin vermek için iyi bir yol." "Hangi içgüdüler?"

Tek bir hareketle beni sırt üstü çevirdi. Elleri benimkileri tutarken, vücudu geri kalanıma baskı yapıyordu. Dudakları birkaç nefes ötemde geziniyordu.

"Hepsi," diye homurdandı.

Nefesim hızlı patlamalar halinde çıkıyordu ve kafamın arkasından bir ses "Hey!" diye bağılıyordu.

Diğer dünyadan insanlarla ilişkiye girmek istemediğini hatırlıyor musun? O sesin haklı olduğunu biliyordum, ama dikkatimi vermek biraz zordu.

Vücudu onunkinin karşısında eriyordu ve ellerinden biri bir göğsünün yanına kaymıştı.

"Arkadaşların böyle yatmaması gerektiğini düşünüyorum." "Biliyorum," dedi.

"Ya da korumalar."

"Biliyorum."

"Ya da veterinerler."

"Buna katılmıyorum."

Ağzını benimkine yapıştırdı ve bu güçlü, açgözlü, öfkeli ve harikaydı. O anda tutarlı bir şey düşünemiyor ya da yapamıyordum, sadece beni öpmeye ve öpmeye devam etmesine izin veriyordum.

Sonunda ayrıldı. Doğrulup oturdu ve vücudunun titrediğini görebiliyordum. Gözlerindeki bakış hâlâ aç ve özlem doluydu ve içinde gözle görülür bir mücadele, iki yarının savaşı vardı. Biri kazanmış olmalı, çünkü derin bir nefes aldı ve o hayvani ihtiyaç ondan hafifçe kayboldu.

"Gitmem gerek," dedi sonunda. "İki saat içinde işe gitmem gerekiyor."

"Tamam."

Uzun süre birbirimize baktık. Çarşafı yukarı çekerek bir parçamı örtmesine izin verdim. Yüzünde bir sırtma belirdi.

"Teşekkürler. Bu yardımcı olur." Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Maiwenn'le tanışmak ister misin? Seninle yüz yüze konuşmak ve nasıl biri olduğunu görmek istiyor."

"Onunla oldukça samimi görünüyorsun," dedim. Sözcükler niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı ama o etkilenmemiş görünüyordu.

"O iyi bir arkadaş. Ve onun felsefesine inanıyorum. O ikimizin de dünyasının bozulmadan kalmasını istiyor. Ben de öyle. Senin için de iyi bir arkadaş olabilir."

"Buraya gelebilecek kadar güçlü mü?" Başını salladı. "Eğer bunu yaparsa, onunla buluşurum. Yakın zamanda oraya gitmeye pek hevesli değilim."

"Ona söyleyeceğim."

Kapıdan dışarı birkaç adım attı ve bu sefer ben ona seslendim. "Hey... Kiyo."

"Öyle mi?"

"Tüm bu insanlar ve... şeyler peşimden geliyor çünkü Damien'ın annesi falan olacağını düşünüyorlar... ama cidden, bunların herhangi birinin doğru olduğunu düşünüyor musun? Bu kehanetin gerçekleşebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Üvey babam Roland, Öteki Dünya'da kehanetlerin on parmağında on marifet olduğunu söylüyor."

"Öyleler," dedi Kiyo yavaşça, düşünürken gözlerinin arası hafifçe kırıştı. "Ve çoğu gerçekleşmiyor. Ama birçoğu gerçekleşiyor, burada büyürken düşündüğünüzden çok daha fazlası. Kehanetlerle ilgili olan şey... insanlar bazen onlara yanlış anlamlar yüklüyor. Ya da onları engellemeye çalışırken, sadece kehanetin gerçekleşmesine neden olurlar."

Titredim, keşke sadece kehanetlerin saçmalık olduğunu söyleseydi diye içimden geçirdim. "Oedipus gibi mi demek istiyorsun? Babasının o kehaneti yenmek için ondan nasıl kurtulduğu gibi mi?"

"Aynen öyle. Bunu yapmak sadece bunun gerçekleşmesine neden oldu." Karanlık bakışımı görünce gülümsedi. "Hey, bunun için endişelenme. Sana çoğu şeyin gerçekleşmeyeceğini söylemiştim. Ayrıca çocuk sahibi olmaya çalışmıyorsun, yani endişelenecek bir şey yok. Şu ana odaklan."

Haklı olduğunu umarak ona tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Teşekkürler."

Odadan çıkmadan önce birkaç saniye gözlerimi tuttu, ancak bir dakika sonra yanmış aynamla geri döndü. Şifonyerin üzerine koydu,

hoşnutsuzlukla bakıyordu. "Daha erken gelemediğim için üzgünüm."

"Hey," dedim biraz kabadayılık taslayarak, "sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim."

O karanlık gözler parladı. "Biliyorum. Sen tehlikeli bir kadınsın."

Dövüş yeteneklerimden mi yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğinden tam olarak emin değildim.

O gittiğinde, bir hafta boyunca hareket edemeyeceğimi düşünerek iç çekerek yatağıma uzandım. Burada işler gittikçe daha da garipleşiyordu.

Birden odada hafif bir basınç oluştuğunu hissettim. Dik oturdum. Kırmızı gözler loş bir köşeden bana bakıyordu.

"Volusian? Seni ben çağırmadım."

"Bilgi edinmemiz halinde gelmemize izin vermiştiniz."

"Evet. Sanırım öyle yaptım. Hiçbirinizin beni gerçekten dinleyeceğini düşünmemiştim. Ne var ne yok?"

"Diğer Dünyaların size olan ilgisinin arttığını söylemeye geldim."

Bir an aptalca ona baktım, sonra Gri Adam üzerinde kullandığım kanlı athame'i işaret ettim.

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bu dağınık saldırılardan daha fazlası. Önceden, diğerleri sadece soyunuzdan dolayı sizinle ilgileniyordu. Şimdi, seni gördükten sonra... bazıları daha da heyecanlandı. Seni... çekici buluyorlar." Bu kavramın onu şaşırttığını söyleyebilirdim.

"Harika. Artık doğurgan ve ateşliyim. Peki bu ne anlama geliyor? Her gün atak beklemeli miyim?"

"Daha çok... organize saldırılar gibi."

"Gruplar mı?"

"Daha kötüsü."

"Benimle seks yapmaya çalışan bir grup erkekten daha mı kötü? Nasıl?"

"Şimdilik sadece fiziksel ya da elemental formda karşıya geçebilen yaratıklar ve soylular bunu deneyecek.

Ama Beltane'ye haftalar kaldı, hanımefendi. Kapılar açıldığında..."

"Tanrım," diye nefes aldım. "Aleti olan her şey beni aramaya gelecek."

Cevap verme zahmetine girmedi. Ama ben başka bir şey söylemeyince, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun? Benim yaptığımın aynısını. Onlarla savaşacağım."

Sessiz kaldı ama onaylamadığını hissedebiliyordum.

"Başka ne yapmamı bekliyorsun? Boyun eğmemi mi?"

"Oturup kaçınılmaz olanı beklememenizi bekliyorum. Yakalanarak gelin edilen toplumlardan birinden de olabilirsiniz. Her zaman savunmada olmak sizi hiçbir yere götürmez; eninde sonunda biri sizi alt edecektir."

Gerçekten komik bir şey bulamadan güldüm. "Ne yani, saldırıya mı geçeyim? Oraya gidip rastgele soyluları ve ruhları ele geçirmeye mi başlayayım?"

"Hayır. Mirasınıza sahip çıkmaya başlıyorsunuz. Sana saldırıyorlar çünkü onlara izin veriyorsun, çünkü birine tekme atıp diğerini bekliyorsun. Kendini kurban yerine koyuyorsun ama sen Fırtına Kralı'nın kızıydın. Onun zamanında, hükümdarlığı şimdiki hükümdarların hepsinden daha genişti. Krallığı artık yok olmuş olabilir ama onun mirası seni kraliyet ailesi yapıyor. Eğer öyle davransaydın, sana bu kadar küstahça saldırmazlardı."

"Kendime kraliçe ya da prenses demeye başladım diye Fırtına Kralı'nın varisine babalık etmekten vazgeçeceklerini sanmıyorum."

"Yine de sizi isterler ama bunu farklı şekilde yaparlar. Size saygıyla yaklaşırlardı. Sana kur yapmaya çalışırlardı. Şimdi ise sana sadece küçümseyerek davranıyorlar. Sana kurbanmışsın, bir et parçasıymışsın gibi davranıyorlar."

Bir grup soylunun bana çiçek ve çikolata getirmesi fikri pek hoşuma gitmemişti ama tecavüzden daha çok hoşuma gitmişti.

"Evet, ama şaka bir yana, oraya gidip 'Hey, ben Storm King'in kızıyım, bana saygılı davranın' diyemem."

"Şey," dedi kuru bir sesle, "bu bir başlangıç olur. Ancak, bunlara güvenmeyi bıraktığınızda onunla olan bağınızı daha da güçlendireceksiniz." Silahlarımı işaret etti. "Onlar seni insan yapıyor."

"Ben insanım."

"Sen yarı insansın. Sana soylulardan biri olarak saygı duymalarını istiyorsan, onlara kim olduğunu hatırlatmalısın. İçindeki gücü, babanın mirasını kullanmalısın."

Roland'ın söylediklerini, gücümü bilerek nasıl gömdüğünü düşündüm. İngelemin zayıf titreşimleri aklıma geldi, sona ermeden hemen önce güce nasıl ulaştığımı. "Hayır. Soylu büyü kullanmayacağım."

Volusian iç çekti. Yanmış aynayı işaret etti. "Hanımefendi, onu neden silah olarak kullandınız?"

"Çünkü bir Gri Adam beni silahsız yakaladı."

"Büyünüzü tam olarak kontrol edebilseydiniz, silaha ihtiyacınız olmazdı. Eşiğinizi geçer geçmez onu yok edebilirdiniz."

Çarşafı yukarı çektim ve kollarımı kendime doladım. Böyle bir güç düşüncesi beni dehşete düşürüyordu... ama yine de içten içe bunun cazibesini görüyordum. Yirmi altı yaşında savunmasız olmaktan, on iki yaşında olduğumdan daha fazla hoşlanmıyordum. Volusian bunu hissetmişti.

"Gerçek doğanız haklı olduğumu biliyor. Gerçekleşmeyi arzuluyor." "Eğer bu doğaya teslim olursam, soylu olacağım."

"Asla tam bir soylu ya da insan olamayacaksın. Bunu kabullenmelisin. Her ikisinden de en iyisini almalısın."

"Bunu yapmak istesem bile" -yutkundum, hâlâ bahsettiği türden bir güç isteyip istemediğimden emin değildim- "onu kullanmakla ilgili ilk şeyi bilemezdim. Roland bana kentsoylu büyüsünü öğretemez."

"O zaman soylu bir öğretmen bulmanız gerekecek."

"Önce bana tecavüz etmeye çalışmayacak birini nereden bulacağım? Orada gerçekten hiç arkadaşım yok."

"Öyle değil mi?" Beklentiyle bana baktı.

"Dorian'ı kastediyorsun."

"Şu anda Öteki Dünya'daki tüm hükümdarlar arasında sadece o, halkına sizi yalnız bırakmalarını emretti."

"Ciddi misin? Ama neden? Fırtına Kralı'nın istilasının gerçekleştiğini görmek istediğini bana kendisi söyledi."

"Çoğu kişi bu emri sadece seni kendisi için istediği için verdiği inandırıyor. Ancak ben, muhtemelen saçma bir fedakârlık duygusuyla ve kendi gururuyla hareket ettiğinden şüpheleniyorum. Elbette halkından bazıları bu uyarıya kulak asmayacaktır ama size diğerlerinden daha az saldırdıklarını göreceksiniz.

Örneğin Aeson ve takipçileri gibi." Anlaşılan Aeson her şeye rağmen hayattaydı. Diğer tüm olayların ardından Kiyoy'a bunu sormayı unutmuştum.

"Yine de... Dorian girişimde bulundu, ha?" Onunla karşılaşmamı düşündüm. Tüm soylular arasında neredeyse kendimi rahat hissettiğim tek kişi oydu, ne kadar tuhaf biri olduğu düşünülduğünde bu şaşırtıcıydı. Ve bana yardım etmişti.

Ben. "Ama onun da benimle seks yapmak istediğini biliyorum. Bunu bir sır olarak saklamadı."

"Elbette biliyor. Bu yüzden sana yardım edecek. Sana yardım edecek çünkü bunun seni yatağına getireceğini düşünüyor. Ve çünkü sana yakın olmak hem rakiplerini hem de müttefiklerini etkileyecek. Sevgili olmasanız bile sevgili olduğunuzu düşünecekler. Bu onun hoşuna gidecek."

Bana döneceksin. Kendine yardım edemeyeceksin.

Titredim ve Volusian devam etti: "Sen de faydalanacaksın. Ona eşit biri olarak git, o da sana öyle davranacaktır. Onun tutumu diğerlerini etkilemek için uzun bir yol kat edecektir."

"Bunu yaparsam, soylular tarafından korkulan biri olmaktan, siyasi nedenlerle biriyle yakınlaşmaya kadar uzun bir yol kat etmiş olacağım. Bu büyük bir sıçrama."

"Pek sayılmaz. Aeson'a yaptığınız yolculuktan bu yana ne kadar yol kat ettiğinizi düşünürseniz, hayır."

"Bu yetersiz bir ifade." Gözlerimi ovuşturdum. "Bilmiyorum Volusian. Dorian'a yaklaşmaya hazır olup olmadığımı hâlâ bilmiyorum. Bunu düşünmem gerek."

"Hanımım nasıl isterse. Ama hızlı düşünmeni tavsiye ederim. Beltane'den önce karar verin. Dorian'ın yanında yer almak hem büyülü hem de siyasi faydalar sağlayacaktır."

"Not edildi. Güncelleme için teşekkürler. Ve tavsiye için."

Eğildi ve ben de onu geri göndermek için ayağa kalktım. Bunu yapmadan önce, onunla uğraşmaktan kendimi alamadım. Ne de olsa hâlâ çıplaktım.

"Hey, Volusian, beni kontrol etmiyordun, değil mi?"

Bana o alametifarıkası olan donuk bakışını attı. "Sizi temin ederim hanımefendi, çıplak etinizin benim için tek cazibesi, kesip açmanın ne kadar kolay olacağını hatırlatmasıdır."

Güldüm. Ciddi olduğu gerçeği olmasaydı, çok eğlenceli olurdu.

Bölüm On Dört

Sonraki hafta Kiyo'yu birkaç kez gördüm. O zamanlardan birinde bir iş için dışarıdaydım, bir şeytan çıkarma ayini yapıyordum ve bunun bir tuzak olduğu ortaya çıktı. Gittiğim evde ruh değil, bir asag vardı: kelimenin tam anlamıyla kaya gibi bir vücuda sahip şeytani bir yaratık. Kiyo dövüşün ortasında ortaya çıkmıştı ve ben her şeyi kontrol altına aldığımı düşünürken, onun yardımı işleri kesinlikle hızlandırdı. O benim gibi silah kullanmıyordu; tamamen bedeni ve fiziksel gücüyle hareket ediyordu. Onu hareket ederken izlemek neredeyse hipnotize ediciydi, bir dansçıya hayran olmak gibi.

Diğer görünüşleri de benzerdi, gerektiğinde ortaya çıkıyor ve istediğimde geri çekiliyordu.

Bir keresinde, bir kavgadan sonra isteksizce öğle yemeğini kabul ettim. Bütün o aç gözlerle beni izledi, ama aramızdaki diğer her şey dostça ve kolaydı. Tıpkı barda tanıştığımız zamanki gibiydi, şakalaşmalarımız ve aramızdaki bağ, kaynayan cinsel gerilimin altında yatıyordu.

Onu gördüğüm diğer tüm zamanlarda bir tilki gibi peşimden geliyordu. Ve kabul etmekten ne kadar nefret etsem de... haklıydı. Oldukça sevimliydi.

Hayat artık çok yoğundu. Daha önce haftada bir ya da iki işim varken, şimdi her gün en az bir işim oluyordu. Görünüşe göre soylular ve benden bir parça almayı uman diğer yaratıklar artık beni aramak zorunda olmadıklarını fark ettiler; doğru insanı rahatsız ederlerse onlara gelirdim. En hafif tabiriyle can sıkıcı ve yorucuydu. Elbette, bu kavgalar müşteriler ve sözleşmeli işler aracılığıyla gerçekleştiği için, bunlar için para alıyordum. Çok zengin birkaç hafta oldu, yine de biraz kötü hissettim çünkü müşterilerim ben olmasaydım asla ödeme yapmak zorunda kalmayacaklardı.

Beltane'den birkaç hafta önce ağırlı ve bitkin bir şekilde uyandım. İki işim vardı ve

Dün gece "planlanmamış" bir kavga. Tavanıma, panjurlarımdan süzülen sabah güneşinin komik şekillerine bakarken, uykulu bir şekilde bunu sürdürüp sürdüremeyeceğimi merak ettim.

Öteki Dünya'ya herhangi bir karşılaşmayla değil, sadece kendi yorgunluğumla kaybederdim.

Mutfığa doğru yürüdüm ve Tim'in sabah ikramını bulamadım. Gece hayranlarından biriyle kalmış olmalıydı. Kendi kahvaltımı yapmak zorunda kaldım, iki çikolatalı Pop-Tart'ı ekmek kızartma makinesine koydum ve onlar pişerken kahve hazırladım. Masaya baktığımda cep telefonumda dört cevapsız arama olduğunu gördüm. Telefonu kapatmayı tercih etmişim, çünkü aramalar hep Lara'dan geliyordu ve artık onları duymak istemiyordum. Ya bana yeni bir iş teklif edecekti ya da Wil Delaney'nin bir mesaj daha bıraktığını söyleyecekti.

Annem geldiğinde ikinci Pop-Tart'ımı yarılamıştım. Yüzleşmeden beri onu görmemiştim. Bir an için onu içeri almamayı düşündüm ama hemen bu düşünceden vazgeçtim.

Ne de olsa o benim annemdi. Beni seviyordu. Ne olursa olsun, bu içsel gerçeğin peşini bırakamazdım. Küçükken çiziklerime antiseptik süren oydu-

ve o kadar da küçük değil- ve gençken alışveriş ve makyaj konusunda ilgimi çekmeye başarısız bir şekilde çalıştı.

Beni herkesin büyürken keşfetmek zorunda kaldığı çirkin gerçeklerden korumaya çalışmıştı. Beni Roland'ın beni soktuğu yoldan korumaya çalışmıştı. Ve şimdi de beni kendi geçmişimden korumaya çalışmış gibi görünüyordu.

Geriye dönüp baktığımda, biyolojik babamı kabul etmesini sağlayabildiğim nadir durumlarda söylediği şeyleri bir araya getirmeye çalıştım. "Onsuz daha iyisin. Kimsenin güvenebileceği türden bir adam değildi. Birlikteyken sağlıklı bir ilişkimiz yoktu. Çok fazla duygu vardı, çok fazla yoğunluk... ama bitmesi en iyisiydi. O gitti, artık hayatınızın bir parçası olmayacağını kabullenin.

Tam olarak yalan söylemediğini fark ettim, ama ben hikayeyi tamamen farklı bir şekilde yorumlamıştım.

Bunu, duygularının onu kör ettiği fırtınalı bir ilişki olarak okumuştum. Onun karakteri hakkında ima ettiği onca kötü şeyle birlikte, bana bakmanın getirdiği sorumlulukları kaldıramayarak bir gün çekip gittiğini düşünmüştüm. Beni umutsuzca geri istediğini bilmiyordum.

Ona masaya oturmasını teklif ettim ve aynı anda bir fincan kahve uzattım. İki eliyle tuttu, parmaklarını gergin bir hareketle birleştirdi. Saçları bugün sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve kırmızı bir bluz giymişti.

"Yorgun görünüyorsun," dedi uzun bir sessizlikten sonra.

Gülümsedim. Tam annelere göre bir sözdü. "Evet. Yoğun bir hafta oldu."

"Yeterince uyuyor musun?"

"Uyuyorum. Sayılır. Uyanıkken çok meşgulüm, sorun da bu."

Başını kaldırdı, bulabileceği şeyden korkuyormuş gibi endişeyle gözlerime baktı.

"Meşgul... çünkü...?"

"Evet," dedim, ne demek istediğini biliyordum.

Tekrar aşağıya baktı. "Özür dilerim. Tüm bunlar için özür dilerim."

Bir parça Pop-Tart'ı kahveme batırdım. "Bu senin hatan değil. Öteki Dünya'ya gitmeye sen karar vermedin."

"Hayır... ama geçen gün haklıydın. Bunu senden saklamakla hata ettim." "O zaman çok sert davrandım."

"Hayır." Gözleri benimkilerle buluştu, geniş ve üzgün. "Sanırım düşündüm ki... eğer senden saklarsam, belki bunu unutturabilirim. Sanki yeterince rol yaparsam hiç olmamış gibi davranabilirdim. Ben de unutabilirdim."

Annemi üzgün görmekten hoşlanmazdım. Travmatik bir çocukluk hatasının intikamını almaya çalışmadıkça kimsenin üzüleceğini sanmıyorum. Belki ben de bir dereceye kadar haksızlığa uğramıştım ama düşününce, muhtemelen onun başına gelenlerle kıyaslanamazdı. Kaçırıldığında daha yaşlı olduğunu biliyordum ama zihnimde annemi Jasmine gibi genç ve korkmuş görüyordum. Fırtına Kralı'nın babalık haberinden önce duyduğum hikâyelere dayanarak, hamile kalışımı hep pislik babamın daha sonra terk ettiği ateşli bir ilişkinin sonucu olarak hayal etmiştim.

Ama hiç de öyle değildi. Gerçek daha kötüydü. Ben bir tecavüz çocuğuydum, şiddet ve tahakkümden doğmuştum.

"Beni her gördüğünde... sana onu hatırlatıyor muyum? Olanları?"

Yüzünden şefkat akıyordu. "Oh, bebeğim, hayır. Sen hayatımdaki en iyi şeysin. Böyle düşünme."

"Ona hiç benziyor muyum? Herkes sana benzediğimi söylüyor."

Cevabı arar gibi beni inceledi ama zaten bilmek zorunda olduğunu biliyordum. "Saçların, biraz. Ama çoğunlukla... gözlerinde. Bunları ondan almışsın. Gözleri şey gibiydi..." Devam edebilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Her zaman değişirlerdi. Ruh haline bağlı olarak hayal edebileceğiniz her mavi ve gri tonu vardı. Mutluyken gök mavisi. Sıkıntılı olduğunda gece mavisi.

Kızginken ve kavga etmek üzereyken koyu gri." "Peki

ya menekşe?" diye sordum.

"Violet kendini... aşk dolu hissettiğinde."

Annemin bu kelimeyi kullandığını daha önce hiç duymamıştım. Komik olabilirdi ama daha çok kahveme bir shot viski eklemeyi düşünmeme neden oldu.

Tanrım. Babamın havasında olduğu zamanki göz rengini almıştım. Pek çok insan gözlerime iltifat ediyordu ama ona göre bu gözler, aşktan başka her şeyi çağırıyordu.

"Özür dilerim anne." Uzanıp elini tuttum, evinden hışımla çıktığımdan beri ilk temasımızdı. "Çok korkunç olmalı... ama hiç mutlu olduğun anlar oldu mu, hatta birkaç tane? Ya da en azından çok mutsuz olmadığın?"

Elbette... elbette annemle babam arasında her şeyin nefret ve keder olmadığı bir an olmuştu. Elbette ben bu kadar karanlığa gebe kalmış ve doğmuş olamazdım. Bir şeyler olmalıydı.

Belki de onu bir kez olsun gülümsetmişti. Ya da belki ona bir hediye getirmişti... bir yağma ve talandan sonra bulunan bir kolye gibi. Bilmiyordum. Sadece bir şey.

Herhangi bir şey.

"Hayır." Sesi boğuk çıkıyordu. "Hepsinden nefret ettim. Her saniyesinden."

Boğazımda düğümlenen bir kalınlığı yuttum ve birden tek düşünebildiğim Yasemin oldu.

Jasmine. Annemden beş yaş daha gençti. Jasmine de aynı şeylere maruz kalmıştı. O da bu acı dolu anları yaşamış olmalıydı. Belki de Aeson'a duyduğu yersiz sevgi başa çıkmanın tek yoluydu. Belki de her zaman acı çekmekten daha iyiydi. Bilmiyordum. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Tek görebildiğim annemin Jasmine, Jasmine'in de benim annem olduğuydu.

Gözlerimi açtım. "Jasmine'i alamadık." Onunla konuşmaya geldiğimde bunu ona hiç söylemediğimi fark ettim. Kısaca, temel detayları anlattım. Ben konuşurken yüzü beyazlaştı ve acısı içimde bir şeyleri tırmaladı. Annem olarak Jasmine. Jasmine olarak annem.

"Tanrım," diye fısıldadı sözümü bitirdiğimde.

"Evet, ben-"

Soğuk üzerime aktı. Hafif bir elektrik ürpertisi bedenimi sarstı. "Sorun ne?"

diye sordu annem, kaskatı kesildiğimi görünce.

"Bunu hissetmiyor musun? Soğuğu?"

Şaşkın görünüyordu. "Hayır. Sen iyi misin?"

Ayağa kalktım. Bunu hissedemiyordu çünkü aslında fiziksel bir şey değildi. Normal insan duyularının ötesinde bir şeydi. Tezgâhın üzerinde athames, silahım ve asam duruyordu. Artık onlar olmadan evde hiçbir yere gitmiyordum, tuvalete bile. Ayrıca artık çok narin bir şeyle de uyumuyordum. Giydiğim atlet hâlâ dantelli ve dayanıksızdı, ama pijama pantolonum pamuklu ve sağlam bir elastik bel bandına sahipti. Bornozumu bir sandalyenin üzerine örttüm ve silahlanmamı düşündüm.

Soylu biri olmadığını söyleyebilirim. Bir ruh ya da şeytandı. Gümüş o zaman, demir değil. Glock'un içinde zaten gümüş bir fişek vardı ama ruhun özü azsa etkisi şüpheli olurdu. Onu dikkatlice bel kemerimin altına yerleştirdim ve sonra gümüş athame ve asayı aldım.

"Burada kal, anne."

"Eugenie, ne-"

"Sadece kal," diye emrettim. "Masanın altına gir."

Yüzüme baktı ve bana uydu. Sanırım bu tür şeyleri ne zaman ciddiye alacağınızı bilmeden bir Öteki Dünya kaçıranı ve bir şamanla evli olamazdınız.

Yavaşça ve gizlice oturma odasına doğru ilerledim çünkü hislerim orada yoğunlaşmıştı. Hiçbir ses duymadım ama sessizlik her türlü sestten daha yüksek sesle bağırıyordu. Sırtımı duvara dayadım, köşeden bakmak için duvar boyunca kaydım. Hiçbir şey yoktu.

O her neyse, bana zarar veremez ve görünmez kalamazdı. Gerçek bir zarar verebilmesi için önemli bir şeye dönüşmesi gerekirdi. İşin tuhafı, bir ruh da beni hamile bırakamazdı, soyluların ya da bazı canavarların yapabildiği gibi. Ruhlar ölüydü, o kadar. Birinin beni araması garip görünüyordu.

Oturma odasının etrafına bakarken sırtımı kapının kenarına dayayarak bekledim. Her ne olacaksa burada olacaktı. Bir girdap gibiydi. Güç hem buradan içeri hem de dışarı akıyordu.

Soğuk bir şey koluma sürtündü ve sonra bir el cisimleşerek beni yakaladı. Reflekslerim canlandı ve diğer elimdeki athame ile ruhun bileğini kestim. Ruh metalin etkilerini hissedecek kadar öze sahipti. Ayrıca athame'in gücü dokunsal rahatsızlığın ötesine geçiyordu.

Gri, cadiya benzer bir şey olan ruh geri çekildi, ama sonra arkamda daha soğuk eller hissettim ve hızlıca arkama baktım. Beş ruh daha vardı - şimdiye kadar aynı anda karşılaştığımdan çok daha fazlası. Etrafımda döndüm ama ilk saldırganımın pozisyonu daha iyiydi ve beni sağlam bir şekilde tutuyordu. Tutuşundan tamamen kurtulamadım ama deli gibi debelendim ve kazara üzerinde seramik bir sürahi olan küçük bir masaya çarptım. Sürahi yere çarptı ve keskin, su renkli parçalara ayrıldı.

Ruh beni duvara doğru itti, iskelet elleri boğazımı sıkarken boş siyah gözlerle bana baktı. Beni sabit tutarken, athame'in ulaşamayacağı bir yerde duracak şekilde süzülüyordu. Ancak asanın ulaşamayacağı bir yerde değildi.

Oksijenim kurumaya başladığında hayalet yoldaşları sürüklenerek bizi çınlattı. Görüşümde siyah yıldızlar parıldıyordu ve yapmam gereken şeye odaklanmak için çok uğraştım.

Gözlemcilerden biri "Dikkatli olun," diye uyardı, "yoksa onu öldüreceksiniz."

Hekate, içimden dua ettim, kapıları aç diye. Bayılmak üzereyken kolumdaki yılanın karıncalanmasını hissettim. Bu gücü kullandım, zihnimin en uzak sınırlarının Öteki Dünya'yı fırçalamasına izin verdim. Kapı oldum, ruhumdan yılana ve asaya uzanan bir geçiş kanalı. Boğazımdaki eller konuşmama izin vermiyordu, ama sürgün edici kelimeler zihnimde yanıyordu. Yeterince iyiydi.

Asanın gücü beni tutan ruha doğru alevlendi. Ne olduğunu çok geç fark etti ve acıklı bir çığlıkla ortadan kayboldu. Bir tanesi

Karşı taraf bana doğru ilerlemeye başladı ve diğeriyle birlikte çekildi. Diğer dördü mesafelerini korudu. Bu arada ben de mümkün olduğunca geri çekilmiştim. Kapıları tekrar açmam gerekiyordu ama bedenim ikinci bir raunt yapmadan önce bir an için kendime gelmem gerektiğini söylüyordu. Boğazım, ruhun beni boğduğu yerden dolayı içten ve dıştan acıyordu ve ben sendelerken oda dönüyordu. Kaybettiklerimi geri kazanmak için derin, titrek nefesler aldım.

İki ruh daha bana doğru yaklaştı ama bu sefer biraz tereddüt ettiler, yine de aramızda biraz boşluk bıraktılar. Dansçılar ya da boksörler gibi etrafımda döndüler, her birimiz diğerinin ne yapacağını belirliyorduk. Tam o sırada annem elinde demir athame'imle mutfaktan çıktı. Çılgılık atarak, onu diğer ruhlardan birinin sırtına sapladı ve parçaladı. Demir soylulara zarar verir, ruhlara değil. Yaptığı tek şey onu kızdırmaktı. Hafifçe döndü ve çok rahat bir hareketle, onu uzaktaki duvara fırlatacak kadar güçlü bir el hareketi yaptı. Duvara çarptı ve hareketsiz bir yığının içine doğru kaydı.

Öfkemi bağırarak etrafımdaki ruhlara yükledim. Güçlü duygular fiziksel saldırılar için daha iyidir ama zihinsel olanlar için değil ve Öteki Dünya üzerinde bir an için sahip olduğum hakimiyeti kaybettim. Athame ruhlardan birine biraz hasar verdi ama diğeri kaçtı. Bana sertçe vurdu ve beni eğlence merkezime doğru itti. Keskin köşeler sırtıma saplandı ama içime pompalanan adrenalin bunu hissetmeme izin vermedi. Henüz değil.

Hekate'ye bir büyü daha mırıldandım ve gücün tekrar yükseldiğini hissettim. Beni fırlatan ruh ileri doğru sürüklendi. Kapılar açıldı ve onu uzaklaştırdım. Birkaç dakika sonra yaralı muadili de onu takip etti. Geriye iki kişi kalmıştı.

İçlerinden biri üzerime çullandı ve bana doğru uzandı. Eğilerek yanından geçip yere düştüm ve yarı sürünerek yarı yuvarlanarak elinden kurtuldum. Öteki Dünya'yla bağlantım yine kopmuştu; onu geri kazanmam gerekiyordu. Kendime odaklanmamı emretmeye devam ettim ama sonra annemin köşede yattığını gördüm. Bunu atlatamadım. Tekrar ruhun peşinden gittim ve athame vücudunun üst kısmına saplandığında öfkeyle tısladı. Ancak dikkatsiz davrandım ve ellerinden birine asamı tutması ve beni duvara doğru itmesi için fırsat verdim. Asa yere düştü. Bir an sonra, ruhun diğer eli asamı bükte.

athame'i de düşürene kadar diğer bileğime vurdum. Son ruh yukarı süzüldü ve etrafımdaki duvara eklendi. Duvarlar son zamanlarda beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı.

Şimdi ellerindeydim, kapana kısılmış, savunmasız ve yaralıyım. Ancak tam olarak ne yapabileceklerini bilmiyordum. Daha önce beni öldürmekten endişe etmişlerdi ama yine de bana karşı romantik bir ilgi duymuyorlardı. Ne yapabilirlerdi-

Veranda kapım açıldı ve bir elemental içeri girdi. Her şeyden önce çamurdan yapılmış bir elemental. Bedeni çok katı, çok insani ve çok erkekti. Üzerinden sızan kahverengi-gri çamur halımın üzerine damladı.

Ruhlardan kurtulmak için nafile çabalarımı yeniledim. Volusian'ın sözleri tekrar aklıma geldi. Daha organize saldırılar. Ruhlar benimle seks yapamazdı ama elemental soylular yapabiliyordu. Önce beni bastırmak için kölelerini göndermişti. Zekice.

"Diğerleri nerede?" diye sordu elemental, odaya göz gezdirirken yüzünde neredeyse komik bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Onları sürgün etti, efendim," diye fısıldadı ruhlardan biri.

"Gerçekten ölümcülsün, değil mi?" Elemental yaklaştı. "Hikâyelere inanmamıştım. Bu altısını göndermenin aşırıya kaçmak olduğunu düşünmüştüm. Yine de. Sanırım senin bile sınırların var."

Ona dudak büktüm. "Bana sınırlardan bahsetme. Bu dünyaya tam formda bile geçemezsin."

Damlayan, çamurlu yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. Güç, soylular arasında bir gurur meselesiydi. Karşı tarafa tam olarak geçememesi muhtemelen hassas bir noktaydı. Bana tecavüz etmek kuşkusuz her türlü eksikliğini telafi etmenin bir yoluydu.

"Fark etmeyecek," dedi. "Fırtına Kralı'nın varisi olduğumda, tüm soylular bu dünyaya geçecek ve insan ırkını yok edecek."

"Tamam, Bay Eski Ahit. Az önce 'doğurmak' ve 'vurmak' kelimelerini aynı cümlede kullandığınıza gerçekten inanamıyorum."

"Çok cesur ve küstah. Yine de olmaz!"

Vücudumun üst kısmını serbest bırakamadım ama elemental o kadar yakındı ki alt bedenimi yukarı doğru çevirip ona tekme attım. Tıpkı Gri Adam'da olduğu gibi kasiğine nişan almıştım ama onun yerine kalçasını yakaladım. Koruyucu ruh bacaklarımı dizginledi.

Elemental gözlerini kısıtı. "İşleri zorlaştırıyorsun. Boyun eğersen bu senin için çok daha kolay olur."

"Nefesini tutma."

"Boyun eğecek efendim," diye seslendi bir ruh. "Annesi orada yerde yatıyor."

Ruhun pençesinde kaskatı kesildim. "Ona dokunma."

Elemental döndü ve annemin düştüğü yere doğru yürüdü. Neredeyse nazikçe eğildi ve onu kollarının arasına aldı. "Hâlâ hayatta."

"Onu rahat bırak, seni piç!" diye bağırdım. O kadar zorlandım ki, kollarım omuzlarımdan ayrılacakmış gibi hissettim.

"Bırak onu," diye emretti elemental.

"Usta-"

"Bırak onu gitsin. Hiçbir şey yapmayacak, çünkü bu yöne doğru bir adım bile atarsa" -çamurlu eli annemin boğazına doğru kayıyor, hareket ettiği her yerde kirli bir iz bırakıyordu- "boynunu kıracağımı biliyor."

Ruhlar beni serbest bıraktı. Hareket etmedim.

"Seni öldüreceğim," dedim. Boğulmaktan ve çılgılık atmaktan sesim kısılmıştı. "Seni cehenneme göndermeden önce paramparça edeceğim."

"Pek olası değil. Eğer bunun yaşamasını istiyorsan değil. Gel," dedi hizmetkârlarından birine. "Götürün onu."

Bir değiş tokuş vardı ve şimdi annemi bir ruh tutuyordu. "Eğer Odile Dark Swan tehditkâr görünürse, bu kadını öldürün."

"Odile Dark Swan her zaman tehditkâr görünür." Ruh, alaycı olmayan bir ses tonuyla konuştu.

Görünüşe göre bu elementalin kölelerinin de benimki kadar iyi bir mizah anlayışı varmış.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tersledi elemental. Bana yaklaştı, böylece aramızda sadece birkaç santim kaldı. "Şimdi. Yaşamana izin vereceğim. Annenin yaşamasına izin vereceğim. Tek yapman gereken, ben buraya yapmaya geldiğim şeyi yaparken benimle savaşmamak. İşim bittiğinde, huzur içinde ayrılacağız. Anladınız mı?"

İçimde öfke ve hiddet alevleniyordu ve gözyaşlarımın görüşümün kenarlarında yandığını hissedebiliyordum. Uzanıp gözlerini oymak istedim. Kimse artık onun erkek olduğunu söyleyemeyene kadar bacaklarının arasını tekmelemek istedim. Onu bir yığın ceset parçasının içinde Persephone'ye teslim etmek istedim.

Ama korkuyordum. O kadar korkuyordum ki, gözümü bile yanlış kırparsam annemi kıracaklardı. Zaten ruhun kollarında bir bez bebek gibi işe yaramaz bir şekilde asılı duruyordu. Tek bildiğim ölmüş olabileceğiydi ama içimden bir ses ölmediğini söylüyordu. Yaşıyor olabileceği üzerine kumar oynayamazdım.

Bu yüzden elementali onaylarcasına başımı salladım ve bunu yaparken gözümünden bir damla yaşın süzüldüğünü hissettim.

"Güzel." Nefes verdi ve benim ondan korktuğum kadar onun da benden korktuğunu fark ettim. "Şimdi. Soyun."

Boğazımda safra yükseldi. Yine yeterince oksijen alamıyordum; sanki hava etrafımda kalın ve ağırdı. Gözümünden bir damla yaş daha süzüldü ve pijama pantolonumu yavaşça aşağı çekerek kullanamadığım silahı çıkardım. Kısa bir süre için aklıma şu anda elementali vurmayı başarabileceğim geldi ama annemi kurtaracak kadar hızlı olamayacaktım.

Ne önemi vardı ki? Eğer doğruyu söylüyorsa, sadece buna dayanabilseydim yine de yaşardım. Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Muhtemelen hamile kalmayacaktım. Sadece bu büyük antropomorfik pislik yığını benimle uğraşırken pasif bir şekilde orada yatmak zorunda kalacaktım. Her şey daha kötü olabilirdi. Muhtemelen.

O elleri üzerimde hayal ederek ona baktım. Hava bana doğru kalınlaştı ve nefes almamı daha da zorlaştırdı. Işık, ruh beni boğduğunda olduğu gibi daha karanlık görünüyordu ve bayılıp bayılmayacağımı merak ettim. Belki böylesi daha kolay olurdu. Hatırlayacak daha az şey olurdu.

"Gerisi," dedi sabırsızlıkla. O da ağır ağır nefes alıyordu.

Parmaklarımı iç çamaşırlarımın kenarlarında gezdirdim. Rahat etmek için düz, gri pamuklu bikini kesimleri giymiştim. Güzellerdi ama seksi değillerdi. Pembe üstüme uymuyorlardı. Tabii ki ne giydiğimin elemental için bir önemi yoktu. Çıplak arzu yüzünde parlıyordu. Pütürlü, şekilsiz vücuda baktım ve sızlanmamak için kendimi zor tuttum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama yapmak istemiyordum.

Oh, Tanrım. Oh, Selene. Bana dokunmasını istemedim. Bana doğru bastırmasını istemedim.

Midem bulanıyordu ve umutsuzca Kiyo'nun nerede olduğunu merak ediyordum. Beni 7/24 takip edemeyeceğini biliyordum ve aniden onun koruması hakkındaki küçümseyici yorumlarımdan pişmanlık duydum. Keşke şimdi burada olsaydı. Ona ihtiyacım vardı. Hayatımda hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim, o uzun süredir kayıp olan anımda bile. Bu hoşuma giden bir ruh hali değildi.

Tam külotu indirecekken, cama çarpan bir tahta sesi hepimizi sıçrattı. Elemental başını çevirdi ve ben de bakışlarını takip ettim. Avlu kapısı açıldı ve rüzgâr içeriye doğru eserek sehpanın üzerindeki bir resim çerçevesini devirmişti. Kuvvetli bir rüzgârdı, sürekli esiyor, kâğıtları ve diğer nesneleri etrafa saçıyordu. Oysa dışarıda, baharın son günlerinin güneş ışığı ve masmavi gökyüzü böyle bir rahatsızlığı yansıtmıyordu.

"Ne...?" diye başladı elemental.

O keskin ses beni öfkemden ve korkumdan bir nevi koparmıştı ve aniden ayrıntıları daha keskin bir şekilde fark edebilmeye başlamıştım. Her şeyi yeni bir netlikle görebiliyordum. Hava gerçekten kalındı, ışık gerçekten daha karanlıktı. Bunları hayal etmemiştim. Kızgın rüzgâr nefes alışım ile birlikte yükselip alçalıyordu. Parlak ışık loşluğu kesiyordu ve nesneden nesneye dans ederken hepimiz haykırdık. Aynı anda sağır edici bir gök gürültüsü odayı doldurdu, küçük alan için çok büyük ve çok gürültülüydü. Kulaklarımı kapattım ve yere düştüm.

Elemental bana döndü. "Durdur şunu." "Ne...?"

"O senin! Dur, yoksa hepimizi öldüreceksin."

Etrafıma bakındım ve haklı olduğunu anladım. Bunu açıklayamıyordum ama içeride olup biten her şeyle bağlantım vardı. Binanın nemi ve rutubeti. Rüzgâr etrafı savuruyor, eşyaları dağıtıyordu. Havayı dolduran elektrik.

Onu hissedebiliyordum ama onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Sen benimsin, demeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Bu, gücü bir asa ya da athame ile kontrol etmeye benzemiyordu. Bu hem içimde hem de dışımdaydı. Kendimi neşe, keder ya da nefret hissetmekten alıkoyamadığım gibi bunu da durduramazdım.

Rüzgâr şiddetlendi, öfkesi arttı. Sivri bir cam parçası yanağıma doğru uçtu. "Kontrol edemiyorum," diye fısıldadım. "Kontrol edemiyorum."

Elemental paniklemiş görünüyordu. Ruhlar da öyle. Bir an önce kendimi zayıf ve savunmasız hissederken, onların korkusu benimkini yok etti. Onların korkusu benim öfkemi besledi ve ben de oluşan fırtınayı besledim. Aslında fırtınayı kontrol edemiyordum ama benden dışarı doğru genişliyordu. Omzuma başka bir şey çarptı ve birkaç dakika sonra kafama doğru uçan bir kitaptan zar zor kurtuldum.

Bunu kontrol edemedim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yaşamak istediğim ve annemin de yaşamasını istediğim dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Büyük bulutlar odayı doldururken karanlık hepimizin etrafında dönüyordu. Daha fazla şimşek, nereye gittiğinden habersiz, etrafta dans ediyordu. Elemental haklıydı. Birini öldürebilirdim-

Annemi tutan ruhun üzerine şimşekler çaktı ve onu yere düşmeye zorladı. Çığlık attı ve çığlık attı. Hayatımda duyduğum en korkunç sestti. Bir ölüm çanından, acı dolu bir çığlıktan çok daha fazlasıydı. Kulaklarımı tekrar kapattım, göz kamaştırıcı bir şekilde parladığını, sonra karardığını ve sonra hiçbir şey olmadığını izledim.

Elemental benden uzaklaştı, korkusu yüzünden okunuyordu. Tenimdeki bir ürperti bana ne yapacağını söyledi. O kadar korkmuştu ki, Öteki Dünya'ya geri dönmeye çalışacaktı. Tam burada, şu anda, hiçbir kavşak olmadan. Bunu yapmak beni neredeyse parçalıyordu.

Doğal haliyle bile bu dünyaya geçiş yapamamışken, bunu yapabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ancak umurunda değil gibiydi ve birden paniğe kapıldım. Ya yapabilseydi? Ya bir mucize eseri kaçtıysa? Kaçmasına izin veremezdim, burada yaptıklarından, yapmaya çalıştıklarından sonra olmazdı. İhtiyacım, endişem... ikisi de arttı ama onları odaklayacak bir yolum yoktu. Bu çılgınlık içinde silahlarım ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir ışık huzmesi yanımdaki hoparlörü patlattı ve çıkan ses kulağımı sağır etti.

Daha fazla şimşek çaktı, o kadar güçlü ve hızlıydı ki neyin gerçek neyin görüntü olduğunu anlayamadım. Bir yerlerde, gök gürültüsünün üzerinde, artık onu göremesem de elementalın çığlıklarını duydum. Ruhun çığlıkları kadar korkunç değildi ama yine de tüylerimi diken diken ediyordu.

Yıldırım yanımdaki başka bir şeye çarptı ve o şey her neyse keskin parçaları koluma girdi.

Öleceğimi fark ettim. Ruhla birlikte. Elemental ile. Annemle birlikte. Az önce Öteki Dünya'ya sürgün ettiğim ruhların şanslı olanlar olacağını kim düşünebilirdi ki?

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve yarattığım şeyi engellemeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Sanki şimşek ve bulutlar odanın içinde olduğu kadar zihnimde de vardı. Gözlerimi daha da sıktım, o kadar sıktım ki acıdılar. Ama hiçbir şey değişmedi. Rüzgâr bana karşı kükredi, gök gürültüsü evimi salladı. Gök gürültüsü ve şimşek gelip geçtikçe karanlık ve aydınlık her şeye hükmediyordu.

Karanlık,

aydınlık.

Karanlık, ışık.

Karanlık.

On Beşinci Bölüm

Kaç yaşına geldiğin ya da ne kadar güçlü olduğun umurumda değil. Hiçbir şey, ama hiçbir şey, hastalandığınızda sizinle ilgilenen annenizin yerini tutamaz.

Serin, ıslak bir bez başıma dokundu ve tanıdık bir uğultu sesi yorgun beynime zar zor nüfuz etti. Gözlerimi açtım ve panjurlarımdan yatak odamın tavanına yansıyan aynı komik şekilli güneş ışığı parçalarını gördüm. Ancak bu kez konumları değişmiş, renkleri daha soluk ve daha koyu turuncu olmuştu.

Uğultu aniden kesildi. "Eugenie?"

"Anne," diye mırıldandım. Boğazım yırtılmış ve çiğ gibiydi.

Görüş alanıma girdi, yüzü endişeyle çizilmişti. Buna inanamadım. Neredeyse tamamen normal görünüyordu. Saçları biraz rüzgârda savrulmuş gibiydi ve birkaç çürük görebiliyordum.

Bunun dışında iyi görünüyordu, paranormal bir saldırıya ve ardından gelen sihirli girdaba maruz kalmış gibi değildi. Bir an için kendi anılarımı sorguladım. Olanları hayal mi etmiştim? Bir numara ya da hayal miydi? Hayır. Kendimi bok gibi hissediyordum. Hiçbir sanrı bu acıya neden olamazdı.

"Sen iyi misin?" Şüpheyle sordum.

Başını salladı. "İyiyim. Peki ya sen?"

Vücudumdaki kaslarla geçici olarak temas kurmaya çalıştım. Bana onları rahat bırakmamı söylediler.

"Canım yanıyor."

Başımdaki örtüyü düzeltti ve biraz daha mükemmel hale getirdi. Eğildiğinde saçının bir tutamı öne doğru kaydı ve boynundaki çamurlu parmak izlerini seçebildim. Hayır. Kesinlikle benim hayal gücüm değildi.

"Roland'ı aradım. Bill'le birlikte Flagstaff'taymış. Şu anda dönüş yolunda, birkaç saat içinde burada olur."

"Anne... nasıl iyileştin?" "Ne

demek istiyorsun?"

"O ruhlar yüzünden gerçekten berbat durumdaydın. Hatırlamıyor musun?"

"Biraz sarsıldım ama daha kötüsü olmadı. Senin gibi değil." Kaşlarını çattı ve küçük bir iç çekti.

"Tanrım, onun yerine avukat olmanı ne kadar isterdim. Ya da belki bir eczacı." "Ne olduğunu hatırlıyorsun?"

"Çok değil," diye itiraf etti. "O yaratıklardan birinin peşinden gittiğimi hatırlıyorum. Ondan sonrası bulanık. Paniklemiş olmalıyım. Oturma odanızın biraz yardıma ihtiyacı olacak."

Yorgun hissederek gözlerimi kapattım. Oturma odamın muhtemelen buldozerle yıkılması ve sıfırdan yeniden inşa edilmesi gerekecekti. Evin geri kalanının ne durumda olduğunu kimse bilemezdi. Muhtemelen her an çökebilirdi. Odam aslında normal görünüyordu. Birkaç eşya devrilmişti, muhtemelen başıboş rüzgârın kurbanlarıydı.

"Burada seni görmek isteyen insanlar var."

Gözlerimi açtım. "Kim?"

"Tanıdığım kimse yok. Bir adam ve bir

kadın." "Adam bir tilki mi?"

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Bir tilki mi? Çok yakışıklı, evet, ama tatlım... belki de onları göndermeliyim. Sesin henüz iyileşmiş gibi gelmiyor."

"Hayır, hayır, bırak onlarla ben konuşayım." Fırtına sırasında ve sonrasında olanlarla ilgili eksik parçaların Kiyo'da olduğunu hissediyordum. "Ve onlarla konuşmam gerek... yalnız."

Annem incinmiş görünüyordu.

"Bu kişisel değil. Bu bir iş."

Tartışmaya başladı, sonra başını salladı ve ayağa kalktı. "Gidip onları getireyim."

O gittiğinde, görünüşüm hakkında aceleyle bir değerlendirme yapmaya cesaret ettim. Üzerimde hâlâ iç çamaşırım ve kaşkorseme vardı. Özellikle üstüm yırtık ve kirliydi. Yorganı neredeyse boynuma kadar çektim ve bir elimi saçımda ve yüzümde gezdirdim. Tenimde daha fazla kir hissedebiliyordum, ayrıca yanağımda bir kabuk vardı ve bana uçan ve beni kesen bir şey parçasını uzaktan hatırlatıyordu. Saçlarım her yere yapışmıştı. Düzeltmeye çalıştım ama o sırada annem Kiyo ve yabancı bir kadınla döndü.

"Bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım," dedi annem korumacı bir tavırla. Kapıyı arkasından çekerek kapattı, sadece bir çatlak dışında.

Kiyo'nun yüzü görünüşüm hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. "Diğer adamı görmelisin," dedim.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ben yaptım. Diğer odada parçalar halinde duruyor." "Oh."

Kadına işaret etti. "Eugenie, bu Maiwenn, Söğüt Diyarı'nın kraliçesi."

Şaşkınlıkla başladım. Söğüt Kraliçesi gibi görünmüyordu. Elbette, tam olarak ne beklediğimden emin değilim - belki de İyi Cadı Glinda'ya benzer bir şey. Ama bu kadın Sörfçü Kız Barbie'ye benziyordu. Cildi

Derin bronz bir tenle parlıyordu. Platin sarısı saçları süper model dalgalar halinde beline kadar dökülüyordu. Gözleri güneşte deniz rengindeydi, uzun kirpikleriyle mavi-yeşildi.

Sade mavi bir elbise giymişti, biraz eski modaydı ama "Ben bir peri kraliçesiyim" diye bağırarak bir şey değildi.

Diğer kentsoylu kadınların tercih ettiği vücuda oturan elbiselerden daha boldu ama yine de oldukça güzeldi. Görünüşümle ilgili yetersizlik duygularım on kat arttı.

"Memnun oldum," dedim. Sesimdeki çekingenliği duyabiliyordum. Kiyo karakteri üzerine yemin edebilirdi ama hükümdar olsun ya da olmasın, soyluların yanında hâlâ büyük bir çekingenlik taşıyordum.

"Ve sen," dedi. Sesi zengin ve tatlıydı, yüzü dingindi. "Seni de iyileştiremediğim için üzgünüm."

"'Too' mu? Oh... sen miydin? Annemi sen mi iyileştirdin? O hiçbir şey hatırlamıyor...."

Başını salladı. "İkinizi de iyileştirecek gücüm yoktu. O daha ağır yaralıydı ve sizin yaşınız ve dayanıklılığınızla -ve kanınızla- iyileşmenizin daha kolay olacağını düşündüm."

Vücuduma yayılan ağrı ve sızıları düşündüm. Daha kolay mı? Bu öznel bir terim olabilir.

"Doğru seçimi yaptınız. Teşekkürler. İyi olacağım."

Kiyo ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslandı. "Eugenie zayıflığını kabul etmekten hoşlanmaz. Bu onun en çekici özelliklerinden biridir."

Ona ters bir bakış attım ve Maiwenn küçük, kibar bir gülümseme sundu. "Bunda yanlış bir şey yok." Bana yaklaştı ve bir elini yüzüme doğru uzattı. "Sanırım küçük bir şifa için yeterli gücüm var. İzin verir misiniz?"

Başımı salladım, neyi kabul ettiğimden tam olarak emin değildim.

Parmak uçları yanağımı sıyırdı, buz gibi soğuk ama nazikti. İçimi bir ürperti kapladı ve aniden solgun ve yorgun görünerek geri çekildi. Tökezlediğinde Kiyo ona yardım etmeye başladı ama eliyle onu başından savdı. "İşte. Bu şekilde yara izi kalmayacak." Parmaklarım onun dokunduğu yeri inceledi. Artık kabuk yok.

"Teşekkür ederim." Sessizlik çöktü ve bir o yana bir bu yana baktım. Ben yataktayken ve onlar etrafta bu kadar rahat dolaşırken, gerçek bir kraliçeyle toplantı yapıyormuşum gibi hissetmiyordum. Her şey çok gayri resmiydi. "Ne oldu?"

Belirsiz bakışlar atıldılar. "Tam olarak emin değiliz," dedi. "Sen de annen de baygındınız. Elemental ölmüştü ve oturma odanız... biraz kötü görünüyor."

"Ama... hepsi bu muydu?"

Kaşları kalktı. "Daha ne olabilir ki?" "Siz geldiğinizde

fırtına yok muydu?"

Yine komplocu bakışlar atıldılar ve dayanışmalarındaki bir şey beni kızdırdı.

Maiwenn, "Bize ne hatırladığınızı anlat," dedi.

Ruh saldırısı ile başlayıp şiddetli fırtına ile bitirdim. Bitirdiğimde ikisi de konuşmadı. Kiyo iç çekti.

"Ne?" Ben talep ettim. "Ne oldu? Belli ki biliyorsun." "Karışık bir durum."

"Son zamanlarda her şey karmaşık. Dur tahmin edeyim. Büyü yüzünden, değil mi? Fırtına Kralı'nın kalıtsal gücü?"

O cevap vermedi. O verdi.

"Evet. Görünüşe göre bu bir miras."

"Onu durdurabilir miyim? Tekrar ortaya çıkmaması için onu kilit altında tutabilir miyim?"

"Pek olası değil. Bilinçli olarak kullanmamak için onu gömebilirsiniz ama... eğer oradaysa, duygularınız serbest kaldığında tekrar patlaması muhtemeldir. Eğer onu yönetmeyi öğrenmezseniz aynı türden feci sonuçlar alırsınız."

"İstemiyorum." O korkunç karanlığı ve ölümcül şimşegi hatırlayarak ürperdim. Huzursuzca, Volusian'ın bana söylediklerini hatırladım, büyümü kucaklamanın beni ve sevdiklerimi koruyabileceğini. Maiwenn'e endişeyle baktım, sormak üzere olduğum şeyden nefret ediyordum. "Ama ben de kimseye zarar vermek istemiyorum. Bana kullanmayı öğretebilir misin? Ya da en azından kontrol etmeyi?"

Kiyo'nun gözleri büyüdü. "Eugenie, hayır-"

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordum. Yüzündeki ifade içimde hissettiklerimi yansıtıyordu. "Bunu yapmak istediğimden değil. Ama ne olduğunu gördün. Evimi mahvettim ve daha da kötüsü, neredeyse annemi öldürüyordum. Ve kendimi."

İç çekti ama itiraz etmedi. Maiwenn ona sakince baktı. "O

haklı."

"Biliyorum. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim."

"Sana öğretip öğretemeyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı ve bana döndü. "Senin sihrin-

Fırtına büyüü çok fiziksel, dışa dönük bir güçtür. İyileştirme daha içseldir. Daha az agresiftir. Bazı temel bilgiler aynı olacak ama muhtemelen sana benzer güçlere sahip bir öğretmen bulmamız gerekecek."

Yeryüzünün parçalarını çağırabilen ve kaleleri parçalayabilen biri gibi, diye düşündüm. Buna sesimi çıkarmadım. Kiyo ve ben "arkadaş" olabilirdik ama Dorian'la yakınlaşmamdan hoşlanmayacağını hemen anlamıştım.

"Kiyo işgal olayına karşı olduğunuzu, Fırtına Kralı'nın destekçisi olmadığınızı söylüyor."

"Evet. Sizinle tanışmak istememin bir nedeni de buydu. Bugün hayatta kaldığın için mutluyum, Eugenie Markham, ama... kehanetin gerçekleşme ihtimali beni endişelendiriyor. Yıllarımı Storm King'in çocuğu olmadığına inanarak geçirdim. Sizin varlığınız her türlü komplikasyona neden oluyor."

O anda aklıma Maiwenn'in bugün öldürülmüş olsaydım daha rahat uyuyabileceği geldi.

"Yani doğru mu?" diye sordu. "Kehaneti yerine getirmek gibi bir niyetin yok mu?"

"Tabii ki hayır."

"İnsanın böyle bir güce sırtını dönmesi kolay olamaz. Şu anda bile onun sihrini düşünüyorsun."

"Bu bir gereklilik. Ben bunu istemiyorum. Ayrıca, bunların hiçbiri güçle ilgili değil. Dünyamı güvende tutmakla ilgili. Birkaç hafta öncesine kadar bunların hiçbiri hakkında hiçbir fikrim olmadığını unutuyorsunuz. Çoğu yönden - benim fırtına koparmam bir yana- kendimi hala insan olarak görüyorum. Bir ordunun ırkımı boyunduruk altına almasına ya da yok etmesine izin vermeyeceğim."

"Gördün mü?" Kiyo ona şöyle dedi. "Sana söylemiştim." Yüzündeki şüpheyi hâlâ görebiliyordum.

"Ben ciddiylim. Soyluların egemen olduğu korkunç bir çağ başlatmak istemiyorum. Her soylu erkeğin oyuncağı olmak istemediğimden eminim. Ve en kötüsü olsa bile" - elementalin yakınlığını hatırlayarak ürperdim- "hamile kalmadığımdan ya da kalmayacağımdan emin olmanın yolları var." Onunla lojistik konusuna girmek istemedim. "Umarım kaçınmaya devam edebilirim. Yakında kimsenin yatağına atlamayacağım."

Maiwenn'in şüphesinin yerini sempati aldı. "Evet. Yaşadıklarınız için gerçekten çok üzgünüm. Bu beni hasta ediyor. Gerçekten hayal bile edemiyorum. Korkusuz şöhretini aşmışsın. Ben bu kadar cesurca başa çıkamazdım."

Elemental beni tuzağa düşürdüğünde içimi dolduran dehşeti tekrar düşündüm. Gözyaşlarını.

Çaresizlik. Gerçekten ne kadar cesur olduğumu bilmiyordum.

O sırada Kiyo'nun gözleri benimkilerle buluştu ve Maiwenn düşüncelere dalmış gibi görünse de, sanırım benim duygularımın bir kısmını fark etmiş olabilir. Bana olan sevgisi yüzünde parlıyordu ve ben de ona kapıldım. Odamın dışında yüksek bir ses duyulduğunda o an paramparça oldu.

"Burada ne oldu böyle? Bunu temizlememin imkanı yok!"

Kiyo telaşla doğruldu, ama ben onun endişesini elimle savuşturdum. "Merak etmeyin. Sadece ev arkadaşım."

Tim her yerinden öfke fışkırarak içeri daldı. Geyik derisinden bir pantolon ve çıplak göğsünün üzerinde ona uygun bir yelek giymişti. Tüyler siyah saçlarını süslüyordu. Boynunda boncuklar vardı. Beni görür görmez yüzü düştü.

"Tanrım, Eug. İyi misin?"

Ona "diğer adam" repliğini söylemeye başladım ama sonra basitliğı tercih ettim. "Peki." Başparmağını arkasına doğru salladı. "O oda paramparça."

"Biliyorum. Merak etme. Ben temizlerim." "Ne oldu?"

"Bilmeseniz daha iyi. Tim, bunlar Kiyo ve Maiwenn."

Tim kendini hatırlayarak sağ elini "Nasılsın beyaz adam" der gibi kaldırdı. "Ben Timothy Kızıl At. Yüce Ruh size gülümsesin." Bu son kısım özellikle Maiwenn içinmiş gibi görünüyordu. Resmi bir şekilde gülümsedi. Kiyo gülmekle iğrenmek arasında gidip geliyor gibiydi.

Selamlaşmamız bittikten sonra Tim bana doğru yürüdü ve başını hüzünle salladı. "Çılgınca şeyler yapıyorsun."

"Kalacak başka bir yer bulmak isteyebilirsin," dedim ciddiyetle. "Buraların güvenli olacağını sanmıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Asla bu kadar iyi bir anlaşma bulamayacağım. Biraz ölüm ve yıkım nedir ki?"

"Tim-"

Yüzü asıldı. "Merak etme, Eug. Ne yaptığını biliyorum. İşler kızışırsa dışarı çıkarım."

"Oturma odasını gördün mü? Bu oldukça ateşli." "Evet, ama ev ayakta olduğu sürece..."

"Sen benden daha zorsun." Evimin etrafındaki koşulları güçlendirmek için bir cadı bulmam gerektiğini hatırladım. Unutmuşum. Onun yerine kendimce bazı korumalar yaratmışım ama son istilanın da gösterdiği gibi çok güçlü değillerdi. Bir cadı her şeyi dışarıda tutamazdı ama benden daha iyi iş çıkarırdı.

Tim sırttı. "Kendimizi fazla kaptırmayalım. Her neyse. Bir şeyin ortasındaymışsın gibi görünüyorsun. Bir şey ister misin? Tavuk çorbası? Ayak masajı?"

"Bana bir Samanyolu alabilirsin. Bakalım Def Leppard CD'm savaş bölgesinden sağ çıkmış mı?"

"Sonuncusu için fazla umutlanma." Diğerlerine veda etti ve ayrıldı.

"Tuhaf bir adam," diye düşündü

Maiwenn. "Tahmin bile edemezsin."

Yine de, Tim ve ben şakalaşırken, Maiwenn ve Kiyo'nun köşede sessizce konuştuklarını fark etmişim. Konuşurlarken bir elini onun koluna koymuştu ve birlikte duruşlarında neredeyse... samimi bir şey vardı. Sanki birbirlerinin özel alanlarında olmaktan

Uzay. Çok rahat. Kiyo'nun onu kararlılıkla desteklediğini, davasına inandığını için onunla birlikte çalıştığını iddia ettiğini hatırladım. Ama gerçekten bu kadar mıydı? Yoksa daha fazlası mı vardı? O "iyi bir arkadaşı." Şimdi ayrı duruyorlardı, ama göğsümde kıskanç, çirkin bir his alevlendi.

Sonunda ondan uzaklaştı ve bana küçük, sıkı bir gülümseme verdi. "Kabalık etmek istemem ama... kendimi iyi hissetmiyorum ve eve dönmem gerekiyor."

"Hiç sorun değil. Geldiğiniz için teşekkürler ve... annemi iyileştirdiğiniz için teşekkür ederim."

Maiwenn başını salladı ve gerçekten hasta olduğunu anlayabiliyordum. Yorgunluk o güzel gözlerini çınlatıyordu. "Sevindim. Konuşabildiğimize de sevindim. Nerede durduğunu görmek beni ne kadar rahatlattı bilemezsin. Başkalarının seninle uğraşmasını engellemek için elimden geleni yapacağım."

Kiyo'nun parmak uçları onu durdurmak için koluna dokundu ve ben bu teması eleştirel bir gözle izledim.

"Beni dışarıda bekle."

Başını salladı ve tüm altın güzelliğiyle odadan çıkıp gitti. Kiyo yatağıma doğru yürüdü ve oturup elini yanağımda gezdirdi.

"İyi olmana sevindim. İçeri girdiğimde... öldüğünü sandım." "Beni

öldürmek zordur," dedim hafifçe.

Gülümsedi ve bıkkınlıkla başını salladı. "Buna inanabilirim."

Uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürdü, gözleri benimkilerdeydi. Bir an oyalandı ve beni öptüğü yer tenimi yaktı. Sonra dikkatlice, nazıkçe elimi tekrar yere bıraktı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Karşıya sorunsuz geçtiğinden emin olacağım ve sonra seninle kalmak için geri döneceğim."

"Bana bakacak mısın? Ayaklarıma masaj yapıp tavuk çorbası mı içireceksin?"

"Ne istersen," diye söz verdi. "Arkadaşlar böyle yapar." Elimi tekrar öptü ve sonra ayağa kalktı. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

Beni öptüğü yeri hâlâ hissedebiliyordum ama ona olan aşkım bir süreliğine askıya alınmıştı. Az önce yaptığım konuşmayı düşünüyordum. Hâlâ beni rahatsız ediyordu ama söylediklerimde ciddiymdim.

Soylu büyüü öğrenmek şu anda hayal edebileceğim -bir çamur elementalinin tecavüzü dışında- en korkutucu şeydi. Yine de artık oturma odamda fırtınalar olmasın, kontrol edemediğim hiçbir yerde fırtınalar olmasın istiyordum.

Ve ne olursa olsun, bu gücümü kontrol altına almak anlamına geliyordu. Bu kontrol için kime gitmem gerektiğini biliyordum ve bu da kendi içinde bir dizi dehşet barındırıyordu.

Gerçi gerekli kötülükler. Başka seçeneğim yoktu.

Kiyo'nun dönüşünü beklerken, zihnimde bir yapılacaklar listesi oluşturmaya başladım. Volusian'ı çağır. Plan stratejisi.

Yüksek topuklu ayakkabı al...

On Altıncı Bölüm

Günün geri kalanında ve bir sonraki günün çoğunda da uyudum. Beni yataktan sadece temel ihtiyaçlar kaldırdı -yemek, banyo, bir telefon görüşmesi ve Kiyo'nun Phoenix'e gitmek zorunda kalmasından sonra Volusian ile bir toplantı.

İkinci gün akşam yemeği saatinde uyukluyordum ki Tim'in oturma odasından gelen öfkeli sesi beni uyandırdı.

"Hayır! Umurumda değil. Uyuması gerekiyor, tamam mı? Ona mesajı iletceğim, ama aramayı kes."

Tim'in bu ses tonunu sadece birkaç kişiye karşı kullandığını duymuştum, bu yüzden kiminle konuştuğu konusunda iyi bir fikrim vardı. Nedeni ne olursa olsun, hiç tanışmamış olmalarına rağmen Lara'yla birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bornozumu giyerek oturma odasına gittim ve onu cep telefonuyla konuşurken gördüm. Temizlikte şu ana kadar kaydettiğimiz tek ilerleme, enkazın arasından bir yürüyüş yolu açmak olmuştu. Ahizeyi yüzünden çekti.

"Şu senin sürtük sekreterin. Arayıp durmasaydı cevap vermezdim. Ona alamayacağını söyledim-"

Telefona uzandım. "Sorun değil. Onunla konuşmam gerek."

Ters ters bakarak telefonu uzattı.

Lara, "Senin şerefsiz oda arkadaşın az önce bana orospu mu dedi?" diye sordu. "Buna hakkı yok-"

"Bırak gitsin," diye emrettim. "Bana ne olduğunu söyle."

"Mesajınızı aldım. Ayakkabılar geldi mi?" "Evet,

harikalar. Peki ya cadı?"

"Ben ayarladım. Bu gece eve gelecek. Onu içeri alman gerekecek."

"Sorun değil. Ben burada olmayacağım ama

Tim olacak." "Tamam, diğer Şey hakkında..."

"Öyle mi?"

Uzun bir duraklama. "Mesajın o kısmını doğru duyduğumu sanmıyorum. Sanki sen de bir elbiseye ihtiyacın olduğunu söylemişsin gibi geldi."

"Bir elbiseye ihtiyacım

var." Sessizlik.

"Sorun nedir? Sana bedenimi bırakmadım mı?"

"Evet, söyledin, sadece... bir elbise mi? Benden daha önce de çılgınca Şeyler istemiŐtin - nitrogliserin konusunda hâlâ biraz tedirginim - ama bu senin için bile çok uçuk bir Şey."

"Oh, kes Şunu. Sadece bununla ilgilen."

Ben de elbiseyi pek beęenmemiŐtim ama Volusian daha önceki başucu strateji seansımızda ısrar etmişti. Dorian'la işler yolunda giderse, burada bir saldırı beklemektense Beltane'de bir Öteki Dünya partisine katılacaktım. Volusian hazırlıklara başlamam konusunda ısrar etmişti.

Ruh kölelerinin moda konusunda tavsiyelerde bulunduğu bir çağda

yaşıyoruz. "Özel bir isteğiniz var mı?"

Düşündüm. "Nedime ya da balo gibi bir Şey değil. Kokteyl partisini düşün. Sade. Ama zarif."

"Seksi mi?" "Orta

derecede." "Renk?"

"İyi görüldüğü sürece."

"Pekâlâ. Tamamdır. Gelecek haftaya kadar elimde olur. Oh, evet, Wil Delaney yine aradı."

"Artık bana haber vermek zorunda değilsin. Artık bunu verili olarak kabul ediyorum."

"Yani iade etmek istemiyor musun?"

"Hayır."

Bağlantıyı kestik ve ben duşa girdim. Beltane arifesi, yani büyük gece hızla yaklaşıyordu. Bu gece ısınma turuydu. Şeytanla anlaşma yaptığım geceydi.

Tozlu fön makinemi çıkardıktan sonra saçlarımı kuruttum ve parlayana kadar taradım. Genelde makyaj yapmazdım - sabrım yoktu - ama dünkü fönden dolayı yüzümde oluşan küçük morlukları gizlemek için biraz fondöten çok işe yaradı. Zaten koyu renk kirpiklerim varken maskaranın gereksiz olduğunu düşünüyordum ama biraz dumanlı farla birleşince gözlerimi daha büyük gösterdi. Biraz daha ruj sürdüm ve kendimi zar zor tanıdım. Sürtük gibi falan görünmüyordum ama bu kadar gösterişli görünmeyeli uzun zaman olmuştu.

Etek giymeyi düşündüm ama o kadar ileri gidemedim. Bunun yerine dar bir kot pantolon ve yeni yarım topuklu sandaletleri tercih ettim. Seçtiğim atlet zeytin yeşiliydi, moleskin paltomla aynı renkteydi ve ince askıları omuzdan hafifçe sarkacak şekilde tasarlanmıştı. Her bir askının kenarı boyunca minik bir firfir vardı, tıpkı dekolteyi ortaya çıkaran düşük yaka gibi.

Yansımamı incelerken, hüzünlü bir iç çekişe engel olamadım. Bu gece Kiyo'yla tanıştığım zamankinden daha iyi görünüyordum. Keşke o da beni şimdi görebilseydi.

Biraz Violetta di Parma sıktım, ceketimi ve silahlarımı aldım ve kapıya yöneldim.

Tim beni gördüğünde neredeyse sandalyesinden düşecekti.

"Ne yapıyorsun? Dışarı mı çıkıyorsun? Bunu yapamazsın! Dün olanlardan sonra olmaz."

"Daha iyi hissediyorum," diye yalan söyledim. Aslında bu sadece kısmen bir yalandı. İyi hissediyor muydum? Hayır. Dünden daha mı iyi hissediyordum? Evet.

"Sen delisin."

"Kusura bakmayın. Bekleyemeyecek bir işim var." "Böyle mi giyindin?" diye sordu kuşkuyla.

Onu görmezden gelerek çöldeki geçide doğru yola çıktım. Öteki Dünya'ya geçiş, zayıflamış fiziksel durumumun ışığında biraz zor oldu ama başardım. Vardığımda Volusian ve Nandi beni kavşakta bekliyorlardı. Finn kendini göstermek istememişti. Bana bağlı olmamasının dezavantajlarından biri de buydu. Yol boyunca ilerledik.

Yürüyüşe kısa bir süre kala topuklu ayakkabı giymenin gelmiş geçmiş en kötü fikir olduğunu fark ettim. Onları çıkardım ve yolun geri kalanında yanımda taşıdım. Dorian'ı görmeye devam edersen, geçişleri kolaylaştırmak için onun evinde bir çapa bırakmam gerekecekti.

Volusian, "Önce misafirperverliği sormadan eşikten geçme," diye uyardı. "İçeri girmeden önce seni silahsızlandırır. Bunu koruma olmadan yapmak istemezsin."

İlk etapta silahsızlanma fikrinden hoşlanmasam da kabul ettim.

Bu sefer kimse bizi pusuya düşürmedi ve neredeyse hiç olay çıkmadan kapılara kadar yürüdüm. Muhafızlar beni tanıdı ve silahlarını çekerek savunma pozisyonuna geçtiler.

"Hanımımız huzur içinde geliyor," dedi Nandi kederle. "Meşe Kralı ile konuşacak ve ondan konukseverliğini isteyecekti."

"Bizi aptal mı sanıyorsun?" diye sordu muhafızlardan biri, beni dikkatle süzerek.

"Tam olarak değil," dedim. "Ama sanırım geçen sefer buradaydın ve sorun ıkarmadığımı gördün. Belki kralının yatak odasında çok zaman geçirdiğimi de fark etmişsinizdir. Güven bana, beni görmek isteyecektir."

Kısa bir süre görüştüler ve sonunda içlerinden birini gönderdiler. Dakikalar sonra geri döndü, beni kabul etti ve misafirperverlik gösterdi - tabii beni gerçekten silahsızlandırmışlarsa. Beni daha önce olduğu gibi aynı koridordan geçirdiler ama taht odasının kapısına kadar gtrmediler. Bunun yerine, bir çeşit bahçeye ya da avluya açılan bir dizi cam kapının önünde durana kadar kalenin derinliklerine doğru ilerledik.

Kapıları açmak üzere olan muhafızlardan biri, "Lordumuz dışarıda," diye açıkladı.

Volusian onun yolunu kesti. "Onu duyurması için bir haberci getirin. O artık bir tutsak değil. Ve unvanlarını kullan."

Adam tereddüt etti, bana baktı ve sonra bir haberci çağırdı. Birkaç dakika sonra, tepeden tırnağa deniz mavisi kadife giymiş şışman bir adam aceleyle içeri girdi. Bana baktı ve kapıları açmadan önce endişeyle yutkundtu. Bir avuç şık giyimli soylu bahçede durmuş, bizim girişimize bakıyordu.

"Majesteleri, Fırtına Kralı Tirigan'ın kızı Odile Dark Swan olarak anılan Eugenie Markham'ı takdim ediyorum."

İrkildim. Eyvah. İsmime bu kadar çok eklendiğini bilmiyordum.

Yumuşak sohbet kesildi. Görünüşe göre teki Dünya'daki sosyal etkinliklere katılırken bu etkiyi yaşamaya alışmalıyım.

İçeriden bakınca küçük bir avlu tipi bahçe bekliyordum ama burası sanki sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. imler hâlâ yeşildi ama ağaçların çoğunda turuncu, sarı ve kırmızı yapraklar vardı. Hiçbiri geç sonbaharın solan kahverengisi değildi. Bunlar sonbaharın en güzel zamanlarında grlen mükemmel, güzel tonları gösteriyordu. Meyve yüklü iri elma ağaçları köşelerde kümelenmişti ve havada belli belirsiz bir şenlik ateşi ve baharat kokusu alabiliyordum. Tucson'dan ayrıldığım zamankinden daha erken bir saatti. Öğleden sonra sonu

yerini alacakaranlığa bırakırken, gökyüzü yaprakların ihtişamına rakip olacak şekilde altın ve pembe tonlarına boyanmıştı. Uzun direklerdeki meşaleler ışık vermek için dikilmişti.

Grup ayrıldı ve Dorian öne doğru yürüdü. Kızıl saçları arkasına dökülüyordu ve sade bir gömlek ve pantolonun üzerine şarap rengi saten ve altın sırmadan yapılmış cübbe tipi bir giysi giymişti. Ona yaklaştım ve ortada buluştuk. Ruhlarım kapının yanında bekliyordu.

"Vay, vay. Ne güzel bir sürpriz. Seni bu kadar çabuk göreceğimi düşünmemiştim."

Dorian elime uzandı ve bu sefer ben de tutmasına izin verdim. Bu küçük taviz karşısında gözlerinde muzip bir eğlence parıldadı ve merakını uyandırdığımı biliyordum.

"Umarım böyle uğramama kızmazsınız."

Tıpkı dün Kiyo'nun yaptığı gibi elimi öptü. Sadece Dorian'ın öpücüğü umarım daha iyi olursun öpücüğünden çok dudaklarımı başka yerlerde hayal et öpücüğü gibiydi.

"Hiç de değil." Dudaklarını geri çekti ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Gel. Bize katıl."

Orada duran soylulardan birkaçını akşam yemeğinden tanıdım. Etrafta dolaşan diğer iki kişi hizmetçilere benziyordu, ellerinde uzun tokmak benzeri şeylerle endişeyle bekliyorlardı. Önce onlara, sonra da çimenlerin üzerine yayılmış olan fitillere baktım.

"Kroket mi? Kroket mi oynuyorsun?"

Dorian'ın yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Evet. Çalıyor musun?"

"Yıllardır değil." Soylular kroket mi oynardı? Kim bilebilirdi ki? Teknolojik olarak basit bir oyun olduğunu sanıyordum. Bunu oynamaları video oyunlarından daha mantıklıydı.

"Şimdi ister misin?"

Başımı salladım. "Sen zaten bir şeylerin ortasındasın. Ben sadece izleyeceğim."

"Nasıl isterseniz."

Hizmetçilerden birinin uzattığı sopayı aldı. Atışını sıraya koyuşunu izlerken, topuna vurup rakibinin kale yakınındaki topunu devirmeyi amaçladığını görebiliyordum. Hafif bir esinti saçlarını ve cübbesinin kıvrımlarını karıştırdı ve kumaşı yolundan çekmek için bir an durmak zorunda kaldı. Sonunda topuna vurduğunda, top rakibinin topundan oldukça uzağa, geniş bir alana gitti.

"Ah, pekala. Çok yakındı. Neredeyse başarıyordum, sence de öyle değil mi Muran?"

Lavanta rengi kıyafetler giymiş, sırık gibi bir adam olan Muran, kendisine hitap edilmesiyle yerinden sıçradı. "Evet, majesteleri. Çok yaklaşmıştım. Neredeyse oradaydınız."

Dorian gözlerini devirdi. "Hayır, yapmadım. İğrenç bir atıştı, seni sefil adam. Bırak da Leydi Markham senin sıranı alsın. Tokmağını ona ver."

Şimdi atladım. Leydi Markham?

Ama yukarıda bahsi geçen Muran, o şeyi neredeyse bana doğru itti. Tereddütle topuna yaklaştım. En son oynadığımda on yaşında olduğuma emindim, annemin Virginia'daki teyzelerinden birini ziyarete gitmiştim.

Dorian'ın bornozuna olan takıntısını hatırlayarak ceketimi çıkarmak için durakladım. Bir hizmetçi hemen koşarak ceketimi aldı ve kollarının üzerinde düzgünce katladı. Tekrar topa ve tokmağa döndüm, atışı ölçüp biçiyordum. Saçlarımı bir omzumun üzerinden geriye attım ve vurdum. Top yarı sekerek, yarı yuvarlanarak çimlerin arasından geçti ve kalelerden birini delip geçti.

"Enfes," dediğini duydum Dorian'ın.

Ona dönüp baktım ama topa hiç bakmadığını gördüm. Gözleri benim üzerimdeydi. Tokmağı zavallı Muran'a geri vermeye çalıştım ama Dorian bunu duymak bile istemedi. Oyunu Muran'ın yerine benim bitirmemi istedi. Oynarken, hemen tuhaf bir şey fark ettim.

Dorian berbat bir oyuncuydu, gerçek olamayacak kadar berbat. Belli ki numara yapıyordu ama tebaası krallarından daha iyisini yapmaya cesaret edemiyordu. Bu yüzden onlar da kendi berbat oyunlarını taklit ediyorlardı. Bunu izlemek komikti. Kendimi Alice Harikalar Diyarında filminden bir sahnede gibi hissettim. Kazanmakla ilgili böyle bir endişem olmadığı için normal oynadım ve ağrıyan kaslarıma ve hiç pratik yapmamış olmama rağmen oldukça kolay kazandım.

Dorian daha mutlu olamazdı. Ellerini birbirine kenetledi ve güldü. "Oh, olağanüstü.

Bu yıllardır oynadığım en iyi oyun. Bu koyunlar şimdi ne yapacaklarını bilemeyecekler." Oyuncu arkadaşlarına baktı ve onları binaya doğru çağırđı. "Gidin, gidin, çobanınız hepinizden bıktı."

Gitmelerini izledim. "Onlara pek de saygılı davranmıyorsun."

"Çünkü hiçbirini hak etmiyorlar. O maçta sergiledikleri akıl almaz davranışları gördünüz mü? Şimdi bunun hayatınızın her saniyesinde, her gününde olduğunu hayal edin. Kraliyet mensubu olmak, sarayda saray mensupları arasında yaşamak böyle bir şey. Henüz gerçek bir tahtın olmadığı için mutlu ol. Hepsi yapmacık ve grup düşüncesi."

Hafif sesinde neredeyse acı bir dokunuş duyuyordum. Neredeyse.

Bir hizmetçi ceketimi geri verdi ve Dorian ona ve birkaç muhafıza hitap etti. "Leydi Markham ve ben şimdi doğu bahçesinde bir yürüyüşe çıkacağız. İş için giyindiğine göre, sanırım yalnız konuşmak istiyor. Takip edin ama mesafenizi koruyun."

Dönerek bana tekrar kolunu uzattı ve beni bahçenin dolambaçlı yollarından birine, sık bir elma bahçesine götürdü. Gördüğüm diğer ağaçlar gibi bunlar da meyve doluydu. Yerde yuvarlak, kırmızı ve yenmeyi bekleyen daha çok elma vardı.

Yeterince yalnız kaldığımızda, "İş için giyinmedim, bu ayakkabılarla değil. Buraya son geldiğimde iş için giyinmiştim."

Bana yan gözle baktı. "Geçen sefer varlığıma zar zor katlandıktan sonra senin kadar güzel görünen kadınlar

zevk için. İş için geliyorlar." "Sen bir alaycısın."

"Bir pragmatist. Ama iş ya da zevk, sana yakışan bu." Mutlu bir şekilde iç çekti. "Keşke daha çok kadınıımız böyle pantolonlar giyse. Savaşçılar da sık sık giyiyor ama bu kadar dar değil."

"Teşekkürler... Sanırım."

Gökyüzü turuncu ve kıızıla dönerken yavaş bir tempoda yürümeye devam ettik.

"Sanırım son karşılaşmamızdan bu yana başka şekillerde de değıştiniz. Buraya bu kadar cana yakın bir şekilde gelmiş olmanız da bunu gösteriyor."

"Evet." Gözlerimi kıstım. "Biliyor musun, neler olup bittiğini bilmediğimi bildiğin halde bana Fırtına Kralı masalını anlatmandan hiç hoşlanmadım."

"Kaba, belki. Ama aynı zamanda eğlenceli - benim yerimde olsaydın. Ayrıca, size bir çeşit hizmette bulundum. Gerekli arka plan bilgilerini sağladım, Leydi Markham."

"'Leydi Markham' deme. Kulağa garip geliyor."

"Size bir şey söylemem gerekiyor. Normal görgü kurallarımız sizin durumunuz için tam olarak bir şey ifade etmiyor. Sen krallığı olmayan bir kralın kızıydın. Asilsiniz ama tam olarak asil değilsiniz. Bu yüzden size bir soylu gibi hitap ediyorum."

"O zaman sadece toplum içinde kullan. Ya da 'Odile'e

sadık kal." "Peki ya 'Eugenie'?"

"Tamam."

Aramıza sessizlik çöktü. Meyve bahçesi sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

"Bana neden burada olduğunu söylemek ister misin? Yoksa konuşmak için başka şeyler mi düşünmeliyim?"

Bir kahkahayı bastırdım. Dorian gösterişli ve dağınık oynardı ama aptal değildi.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ah, demek ki sonuçta bu bir iş."

Yürümeyi bıraktım ve o da benimle birlikte durdu. Bana bakarak sabırla bekledi, yüzü hoş bir şekilde nötrdü. Bir esinti daha gelince titredim ve paltomu benden alarak giymeme yardım etti.

Kollarımı kendime doladım, paltonun sıcaklığı için minnettarım. Seksilik soğuktu.

"Dün bir fırtına yarattım."

"Şimdi mi?" Sesi daha az ciddiyet ve daha çok hesaplama içeriyordu. "Ne oldu?"

Tıpkı Maiwenn ve Kiyo'ya anlattığım gibi ona da hikayeyi

anlattım. "Olay olduğu anda ne düşünüyordun?"

İlk başta beni azarladığını düşündüm. Aptalca bir şey yaptığınızda annenizin "Deli misin?" diye sorması gibi. Aklından ne geçiyordu?

"Nasıl hissettiğim gibi mi? Aklımdan neler geçiyordu?"

Başını salladı.

"Bilmiyorum. Sanırım pek çok ruh halinden geçtim. Her şey başladığu anda... Yani, herhangi bir saldırı için hissettiklerimin aynısını hissettim. Ne yapacağımı planladım, sürgün için odaklandım. Ama annem işin içine girince... Kendimi kaybetmeye başladım."

"Peki Corwyn seni tuzağa

düşürdüğünde?" "Kimi?"

"Elemental. Aeson'un adamlarından biriydi. Sürgün ettiğiniz ruhlar hikayeler anlatarak geri döndüler, ancak itiraf etmeliyim ki, hiç tanık bırakmadığınız için bu kısmı kimse duymadı."

"Kendimi... korkmuş hissettim. Zayıf. Savunmasız."

"Bana çok korkan biri gibi gelmediniz."

"Hayır, aslında. Her zaman korkuyorum. Korkmamak aptallık. Ne derler? Sadece ölümler mi korkusuzdur? Yoksa umut mu? Bilmiyorum. O noktada benim de hiç umudum yoktu. Seçeneklerim tükenmiş gibi hissediyordum."

"Ve sen de sana kalan tek seçeneği seçtin." "Tam

olarak seçmedim. Bilinçli olarak değil."

"Hayır. Ama bazen ruhlarımız ve zihnimizin gizli kısımları neye ihtiyacımız olduğunu bilir."

Büyük, korunaklı bir akçaağaca doğru yürüdü. Muhtemelen o da o harika renklere sahipti ama karanlığa yakın olduğu için böyle şeyleri görmek imkânsızdı. Cübbesini çıkarıp yere serdi ve yanında bir boşluk bırakarak oturdu. Bir an sonra ben de oturdum.

"Peki bana ne sormaya geldin, Eugenie Markham?" "Zaten

biliyorsun. Bunu sesinden anlayabiliyorum."

"Hmm. Kurnazca kurnazlık için çok fazla."

"Bana büyüü nasıl kullanacağımı öğretmeni istiyorum. Böylece tekrar kontrolü ele almaz. Bir dahaki sefere çıldırdığımda birini öldürmek istemiyorum."

"Ya da," diye ekledi, "bununla birini öldürmek isteyebilirsiniz. Bilerek yani."

"Belki." Titredim. "Bilmiyorum."

Hemen konuşmadı. Etrafımızdaki karanlık daha da derinleşti.

"Corwyn'e yaptığınız şey çok daha ince, çok daha basit yöntemler yeterli olacakken bir sineği kovmak için tuğla kullanmaya benziyordu. Yaratabildiğin fırtınalar büyük ve güçlü şeyler, kesinlikle.

Tanrılar babanın onları etkili bir şekilde kullandığını biliyor. Ama bence asıl gücünü fırtınanın ince unsurlarını kontrol etmekte bulacaksın. Bir çocuk tuvale boya atabilir; bir usta ise ince fırça darbeleriyle çalışır. Küçük şeyleri öğrendikten sonra fırtınalar ikinci doğanız olacak."

Derin bir nefes aldım. "Peki bana öğretebilir misin? Öğretecek misin?"

Karanlıkta bile yüzünde o özlü gülümsemenin olduğunu biliyordum. "Son görüşmemizde biri bana bu konuşmayı yapacağımızı söyleseydi, onu küstahlığından dolayı kırbaçlardım."

"Gidecek başka kimsem yok. Maiwenn teklif etti ama _."

"Maiwenn?" diye araya girdi. Ses tonu beni ürküttü. "Onunla ne zaman konuştun?"

"Saldırıdan sonra." Buluşmamızın koşullarını açıkladım. Cevap vermeyince savunmaya geçtim. "Bunda yanlış bir şey yok. Aksine, hamile kalmamı ve dünyayı ele geçirmemi istemeyen birinin yanımda olması güzel bir şey."

"İşte tam da bu nedenle ona güvenmemelisin. Fırtına Kralı'nın varisinin doğduğunu görmek istiyorum.

Bu nedenle, hayatta kalmanızı sağlamak için iyi bir nedenim var. Onun yok."

Saldırıda ölmüş olsaydım Maiwenn'in nasıl daha az endişeleneceğini düşündüğümü hatırladım.

"O kadar da uğursuz görünmüyordu," diye duraksayarak cevap verdim, birden aklıma bir düşünce geldi. Maiwenn'in asil felsefesi beni öldürmeyi içeriyorsa, Kiyo da onu takip eder miydi?

"Kötü niyetli olanlar asla yapmaz."

"Beni kendi tarafına çekmeye çalışıyorsun."

"Tabii ki. Onun katılımı ne olursa olsun bunu yapmaya çalışacaktım."

İçimi çektim. Ne de olsa hepsi entrika ve gösteriştten ibaretti. Her şeyden öte, Dorian hâlâ soylulardan biriydi.

"Belki de buraya gelmek bir hataydı."

"Buraya gelmek şu ana kadar yaptığın en akıllıca şeydi. Söyle bakalım, sana gücünü kontrol etmeyi öğrettiğim için bana ne vereceksin?"

"Hiçbir şey için bir şey alamazsın, ha?"

"Oh, lütfen. Bu kadar üstünlük taslama. Geçen sefer karşılığında hiçbir şey istemedenden sana yardım ettim ve şimdi burada yine benden daha fazlasını istiyorsun. Çok açgözlü olduğunu düşündüğün soylulardan çok şey istiyorsun."

"Yeterince makul." Ağaca biraz yaslandım. "Eğer bana yardım edersen... İzin veririm... İzin veririm ki insanlar bizim, bilirsin..."

Bir duraklama oldu ve ardından sıcak kahkahası meyve bahçesini doldurdu. "Birlikte uyumak mı? Oh, gecemi gerçekten güzelleştirdin. Bu hiç adil değil. Hem de hiç adil değil."

Karanlıkta öfkeyle kızardım. "Aeson'a üstünlük taslayacaksın. Zorla almaya çalıştığı şeyi sana isteyerek verdiğimi düşünecek."

"Ve tüm bu süre boyunca, bu gibi kıyafetler içinde seni kışkırtıcı bir şekilde görmekten başka bir şey elde edemeyeceğim."

"Bir fark yaratacaksa daha fazla örtüneceğim."

"Benimle gerçekten yatıyor olsaydın bir fark yaratırdı." "Bu da adil değil.

Birkaç sihir dersi için değil."

"'Birkaç' mı?" Tekrar güldü, sesi onu üzmekten ziyade eğlendiren bir tür kuşkuculuk taşıyordu. Tanrım. Bu adamı hiçbir şey rahatsız etmiyor muydu? "Canım, bu iş için daha fazlası gerekecek.

İçinizdeki fırtınayı dindirmek için 'birkaç' ders, kelime oyunu yapmak istemedim. Özellikle de öfkenizi. Odaklanmayı zorlaştıracak."

Kendimi kızgın hissettim. "Hey, ben çocukluğumdan beri odaklanıyorum. Ruhları kovmak için bir dövüşün ortasında zihnimi temizleyebilirim. Saniyeler içinde transa geçerim."

"Belki," diye isteksizce kabul etti. "Ama yine de bunun adil olduğundan emin değilim. Derslerden daha fazlasını alacaksın. Benim 'sevgilim' olduğunu varsayarsak, insanlar sana saldırmakta tereddüt edecek. Statünüzün yükseldiğini göreceksiniz."

"Tanrım. Senden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi? Görünüşe göre Volusian ve benim de kurnazlık konusunda öğrenecek daha çok şeyimiz var."

"Kim?"

"Hizmetkarım."

"Ah. Kırmızı gözlü asık suratlı olan

mı?" "Evet."

Diliyle onaylamayan bir tıkırtı çıkardı. "O hem tehlikeli hem de güçlü. Onu elinde tutacak kadar cesursun."

"Biliyorum. Onu Yeraltı Dünyası'na gönderemezdim, bu yüzden kendime bağladım." "Eğer sana yardım edersem, muhtemelen onu gönderebiliriz."

Bu düşünce beni şaşırttı. Volusian ölüm dünyasındayken muhtemelen çok daha güvende olurdum.

Dorian aklımdan geçenleri okumuş gibi ekledi: "Eğer sana bir şey yaparsa işler çirkinleşir."

"Biliyorum. Bana düzenli olarak ayrıntılı bir şekilde anlatıyor. Yine de faydalı oldu. Sanırım onu bir süre daha yanımda tutacağım."

Yine karanlığın içinde sessizce oturduk. Şatonun yemek saatinin geçmiş olması gerektiğini fark ettim.

Bu saatte ortaya çıkmamın bir nedeni de akşam yemeğine davet edilmektir. Konukseverlikten gurur duyan Volusian, kaynaklarını göstermenin Dorian'ı memnun edeceğini düşünmüştü, özellikle de yarı soylu olmak artık bu dünyada güvenle yemek yiyebileceğim anlamına geldiğinden. Nihayet, tüm bu çılgınlığın meşru bir getirisi. Gümüş çatal bıçaklarını masaya vuran bir salon dolusu aç soyluyu hayal ederek yarı gülümsedim. Ancak herkesin Dorian'ın ruh hali etrafında dans etme şekliyle, gerekirse saatlerce bekleyeceklerinden hiç şüphem yoktu.

"Eğer benim sevgilimmiş gibi davranacaksan, bu sadece sözle olmaz. Toplum içinde ne kadar özgür olduğumuzu gördün. Benden bir metre uzak durursan kimse buna inanmaz."

Birden diğer akşam yemeğini hatırlayarak donakaldım. Ne anlama geldiğini tam olarak düşünmemiştim.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, yanımda alçak ve tehlikeli bir ses. "Oh, evet, bunu düşünmedin, değil mi?"

O haklıydı. Dorian ve benim ders için onun yatak odasında kaybolmamızın yeterince ikna edici olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi onun kucağına oturduğumu, bana dokunmasına ve beni öpmesine izin verdiğimi hayal etmek zorundaydım.

Bu görüntüyle başım dertteydi. O soylulardan biriydi, şimdiye kadar dikkatle izlediğim ve hayatım boyunca takip ettiğim varlıklardan. Kiyo'nun gerçek doğasını keşfetmek sistemim için bir şok olmuştu, yavaş yavaş uzlaşmaya başlıyordum. Tamamen Öteki Dünya'dan olan biriyle nasıl başa çıkabilirdim?

Yine de... Dorian'ın etrafında ne kadar çok takılırsam, onu sadece bir insan olarak düşünmek o kadar kolaylaştı. Tuhaf ya da değil, onunla birlikte olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Yani, evet. Bununla başa çıkabilirdim.

Belki de. Sadece küçük bir öpüşmeydi, değil mi? Seks değildi. Ve istemeden de olsa başka birini parçalamadığımdan emin olmak için küçük bir şey değil miydi?

Rahatsızlığımı örtmek için küstahça bir tavır takınarak, "Sana oral seks falan yapmayacağım," diye uyardım.

Tekrar güldü. "Bu ne kadar üzücü olsa da, aslında çok fazla olabilir. Biraz alçakgönüllülük bekleyecekleri kadar insansınız."

Küçük kutsamalar. "Pekala. Sen kendi yarını tutarsan ben de kendi yarımı tutarım."

"Dağıtım konusunda, sanırım buradaki işin dörtte üçünü ben yapıyorum. Ama evet, ben de aynısını yapacağım. El sıkışalım mı? Siz insanlar anlaşmayı böyle yapmaz mısınız?"

Karanlıkta elimi uzattım ve o da tuttu. Birden beni kendine çekti ve öptü. Hemen geri çekildim, dehşete düşmüştüm.

"Hey!"

"Ne? İlk öpüşmemizi herkesin içinde yapmayı beklemiyorsun, değil mi? İkna edici olmak istiyoruz, unuttun mu?"

"Sen adi bir piçsin, bunu biliyor muydun?"

"Eğer buna gerçekten inanıyorsanız, belki başka bir öğretmen bulmanız daha iyi olur."

Bunu düşündüm. Sonra öne doğru eğildim ve karanlığın içinde dudaklarını bulmaya çalıştım. Elleri kollarımı kavrayana kadar titrediğimi fark etmemiştim.

"Rahatla, Eugenie. Bu acıtmayacak."

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirdim. Dudaklarımız birbirini buldu. Onunki bana çiçek yapraklarını hatırlattı, yumuşak ve kadifemsi. Kiyo ise tamamen

Hayvani tutku ve saldırganlık, Dorian daha çok hassasiyetle ilgili görünüyordu. Birden onun tuvale boya sürmekle ince fırça darbeleri arasındaki farka dair benzetmesini hatırladım.

Beni yanlış anlamayın, Dorian tam olarak tatlı ve iffetli değildi. O yumuşak dudaklarda sıcaklık vardı.

Neredeyse alaycı bir şekilde bu deneyimi uzatmak istiyor gibiydi, öyle ki dili nihayet dudaklarımın arasına girdiğinde kendimi sabırsız ve istekli buldum. Onu ağzımın içine doğru daha da itti, öpüşmenin geri kalanı yoğunlaştı. Tarçın ve elma şarabı gibi kokuyordu, bir sonbahar gecesindeki tüm güzel şeyler gibi. Sonunda geri çekildi.

"Hâlâ benden korkuyorsun," dedi, diğer her şey gibi bu gerçek de onu eğlendirmişti. "Vücudun hâlâ rahatlamıyor."

"Evet." Yutkundum. İyi hissettirmişti, vücudunuzu ısıtan ve ayak parmaklarınızı -ve diğer yerlerinizi- kıvrandıran türden bir iyi. Ama korkum her şeyin altını çizmişti, hâlâ tam olarak kurtulamadığım o soyluluk ve ötekilik korkusu. Korkuyla karışan fiziksel zevk garip bir kombinasyondur. Yarı-kitsune mirasından duyduğum tedirginliğe rağmen, Kiyo- ile olan ilişkimden çok farklı, daha büyük, her şeyi kapsayan bir kimya ve karşılıklı şefkat duygusuyla karışık fiziksel bir zevk. "Elimde değil. Tüm bunlar benim için hâlâ garip. Bir yanımda bunun yanlış olduğunu söylüyor. Her zaman inandığım bir şeyi bir gecede değiştirmek zor, biliyorsun."

"Anlaşmadan dönmek istiyor musun?"

Başımı salladım. "Anlaşmalarımdan geri dönmem."

Karanlıkta gülümsediğini hissedebiliyordum. Eğildi ve beni tekrar öptü.

On Yedinci Bölüm

Hakkımı yemeyelim, o gece bana çok kötü davranmadı. Yemekte bir elini omzuma ya da bir kolunu omzuma attı ama bundan daha fazlasını yapmadı. Sakin bir anımda bana da belirttiği gibi, herkes küstah bir şekilde tenselliğini sergileyebilirdi. Samimiyeti asıl gösteren şey iki insanın birbiriyle nasıl etkileşime girdiği, vücut dillerinin ne söylediğiydi. Bu yüzden onun huzurunda rahat ve mutlu görünmeye çalıştım ve insanların yüzlerindeki şaşkın ifadelere bakılırsa oldukça ikna edici bir iş çıkarmış olmalıyız.

Daha sonra beni yatak odasına götürdü, izleyenlere kendini beğenmiş ve küstah görünüyordu. Ama oraya gittiğimizde bana ilk dersimi verdi. Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığı yarattı. Havai fişeklere hazırdım. Aldığım şey sessiz meditasyon ve odaklanma üzerine bir sürü pratikti. Kendi zihnimi kontrol edemezsem, gücü de kontrol edemeyeceğimi iddia etti.

Sonraki birkaç saatimi onunla birlikte bu konu üzerinde çalışarak geçirdim ve en zorlandığım konunun transa geçmemek ya da astral seyahat yapmamak olduğunu fark ettim.

Bu davranışlar bana durgun anlarda o kadar otomatik olarak geliyordu ki, sürekli dalıyordum. Benden yapmamı istediği meditasyon türü, duyularımı içe değil dışa çevirmemi içeriyordu ki bu bana garip geliyordu çünkü büyüünün içinden geldiğini düşünüyordum.

Sonunda bana özünün bir kısmını içine koyduğu ağır bir altın yüzük vererek dersi bitirdik. Bu bir çapaydı. Artık Öteki Dünya'yı ince bir noktadan terk ederse, benimkine karşılık gelen ince bir noktada görünmeden geçiş yapabilirdi. Sadece yüzüğün olduğu yere seyahat edecekti. Bu ikimize de gereksiz seyahat zamanından tasarruf sağlayacaktı.

Bu aynı zamanda bazı dersler için benim dünyama gelmeyi planladığı anlamına geliyordu. Bu konuda karışık duygular içindeydim. Elbette benim için daha uygun olurdu. Ama böyle bir çapayla atlayabilmesi bile onun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Bunun farkına varmak, tıpkı onun insan dünyasında olduğu düşüncesi gibi, birazcık da olsa tedirgin ediciydi. Ve yine de

güçleri azalacaktı. O daha güvende olacaktı, daha doğrusu insanlık daha güvende olacaktı.

Eve döndükten sonraki birkaç gün de aynı şekilde geçti: kavgalar, kavgalar ve daha fazla kavga.

Yine de, Dorian'ın tahmin ettiği gibi, trafiğin bir kısmı kurudu. Bunun sebebinin ünümün taliplerimi korkutup kaçırması olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Daha büyük olasılıkla, Meşe Kralı'yla olan yeni bağlantım, saldırganlarımın siyasi bir sonuç doğurma konusunda iki kez düşünmelerine neden oldu.

Anlaşıldığı üzere, bu ittifak yüzünden Kiyo'dan kendi payıma düşen serpintiyle uğraşmak zorunda kaldım.

"Dorian'la yatıyor musun?"

Kapımın önünde duruyordu, koyu renk saçları öğleden sonra güneşiyle aydınlanmıştı. Cebinde KIYOTAKA MARQUEZ, DVM yazan beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. İşten doğruca buraya gelmiş olmalıydı.

"İyi haber çabuk yayılır," dedim. "İçeri gel."

Ona bir içki ve mutfak masamda oturmayı teklif ettim ama o huzursuzca etrafta dolaşmaya devam etti. Bana bir kurdu ya da bekçi köpeğini hatırlattı. Tilki davranışları hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Ee?" diye sordu.

Kendime bir fincan kahve doldurdum ve ona sert bir bakış attım. "Benimle bu tonda konuşma. Yaptıklarım üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin."

Volta atmayı bıraktı ve ifadesi yumuşadı. "Haklısın. Bilmiyorum."

Tam olarak bir özür sayılmazdı ama yakındı. Bacaklarımı altına katlayarak bir sandalyeye oturdum. "Tamam o zaman. Hayır. Onunla yatmayacağım."

Yüzü aynı kaldı ama gözlerinde gözle görülür bir rahatlama gördüm. Önemsiz bir şeydi, farkındaydım ama kışkandığını bilmek içimde sıcak bir şeylerin çırpınmasına neden oldu.

Bir sandalye kaparak onu çevirdi ve çenesini arkasına yaslayacak şekilde oturdu. "O zaman bu hikayeler de neyin nesi?"

Ona söyledim. Bitirdiğimde gözlerini kapadı ve nefes verdi. Bir dakika sonra gözlerini açtı.

"Hangisi beni daha çok rahatsız ediyor bilmiyorum. Senin büyüye dönmen mi yoksa Dorian'a dönmen mi?"

Arkamdan işaret ettim. "Oturma odamı gördünüz mü? Eugenie Kasırgası'nı Tucson'a yaşatmaktan ben sorumlu olmayacağım."

Bu onu gülümsetti. "Tucson zaten düzenli olarak Eugenie Kasırgası ile uğraşıyor. Ama evet, demek istediğini anlıyorum. Beni endişelendiren şey... Bilmiyorum. Gerçekten büyü kullanmıyorum ama hayatımın yarısını büyü yapan insanların etrafında geçirdim. Onları nasıl etkilediğini gördüm. Onları nasıl kontrol

edebildiğini." "Benim öz kontrolümü mü sorguluyorsun? Ya da gücümü?"

"Hayır," diye yanıtladı tüm ciddiyetiyle. "Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Ama Fırtına Kralı... Onu küçükken bir kez görmüştüm. O... şey, şöyle söyleyelim. Dorian, Aeson ve Maiwenn güçlüler. Diğer soylularla kıyaslandıklarında, mumun yanındaki meşale gibiler. Ama baban... o daha çok bir şenlik ateşi gibiydi. Böyle bir gücü kullanıp zarar görmeden kurtulamazsın."

"Uyarın için minnettarım Gandalf, ama başka seçeneğim var mı bilmiyorum."

"Sanırım hayır. Sadece senin değiştiğini görmek istemiyorum, hepsi bu. Seni olduğun gibi seviyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sonra soldu. "Dorian'la çalışmaya gelince... bu durumu daha da kötüleştiriyor."

"Kıskanmış gibisin."

"Elbette." Hiç tereddüt etmeden cevap verdi, duygularını itiraf etmekten gerçekten utanmıyordu. "Ama o da güce aç ve Fırtına Kralı'nın fethinin gerçekleştiğini görmek istiyor. Nedense senin uzun süre onun sahte sevgilisi olmana razı olacağından şüpheliyim."

"Benim de bir seçeneğim olduğunu unutma. Ayrıca doğum kontrol teknolojisi harika bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama Maiwenn diyor ki-"

"Biliyorum, biliyorum. Her türlü bilge ve zorlayıcı şey." Kiyo

bana ihtiyatla baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey. Sadece benimle Dorian hakkında konuşmanın komik olduğunu düşünüyorum-"

"Ne zaman?"

Kahve fincanımı bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Yine mi dürüstlük?"

Bakışlarıma gözünü kırpmadan karşılık verdi. "Her zaman."

"Siz ikiniz çok samimi görünüyordunuz. Aranızda bir şeyler var mı? Romantik olarak yani?"

"Hayır." Cevap hızlı ve kesin geldi.

Tekrar düşündüm. "Bir şey mi oldu?"

Bu bir tereddüt yarattı. Bir süre sonra "Artık değil," dedi.

"Anlıyorum." Gözlerimi kaçırdım ve zalim zihnim onu ve o güzel kadını birlikte hayal ederken içimde bir kıskançlık dalgası oluştuğunu hissettim.

"Her şey bitti, Eugenie. Bir süredir öyle. Artık sadece arkadaşız, hepsi bu."

Yukarı baktım. "Sen ve benim arkadaş olduğumuz gibi mi?"

Dudakları hınzırca yukarı kalktı ve gözlerindeki sıcaklığın birkaç derece arttığını gördüm. "Buna ne dersen de ama sanırım ikimiz de 'sadece arkadaş' olmadığımızı biliyoruz."

Hayır, sanmıyorum. Ve birdenbire, onunla geçirdiğim onca zamandan ve tam teşekküllü bir soylu ile öpüştüğüm gerçeğinden sonra, Kiyo'nun bir kitsune olması artık gerçekten bir sorun değildi. Hayatımı düzenleyen çizgilerin hepsi bulanıklaşmıştı. Bu beni korkutuyordu çünkü Kiyo'yu istiyordum ve birdenbire önümde hiçbir bahane kalmamıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, bahanelerimin olmasının çok daha kolay olduğunu fark ettim. Bahaneler, çalışmak ya da kendinizi bir başkasına açmak ve savunmasız olmak zorunda olmadığınız anlamına geliyordu. Artık gerçekten Kiyo'ya yakın ve onunla birlikte olmak istiyorsam, seksin ötesine bakmam gerekecekti. Seks kolaydı-

Özellikle de onunla. Zor olacak olan, biriyle nasıl yaklaşacağını ve ona nasıl güveneceğini hatırlamaktı.

Yüzümdeki korkuyu görmesini istemediğim için gözlerimi kaçırdım ama o çoktan görmüştü. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama bazen beni benden daha iyi tanıyor gibiydi.

Ayağa kalktı ve arkama geçti, elleriyle boynumdaki ve omuzlarımdaki kıvrımları yoğurdu.

"Eugenie," dedi sadece, sesi sıcaktı.

Ona doğru gevşedim ve gözlerimi kapattım. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Ondan ve benden bahsediyordum ama hayatımın geri kalanını düşündüğümde bu ifade pek çok şey için geçerli olabilirdi.

"Öncelikle kavgayı bırakalım. Diğer şeyleri bırakalım ve dışarı çıkalım."

"Şimdi mi? Randevu gibi mi?"

"Elbette."

"Öylece mi? Bu kadar kolay mı?"

"Şimdilik. Ve gerçekten, bu sadece bizim seçtiğimiz kadar kolay ya da zor."

Kiyo'nun arabasını, 1969 model oldukça tatlı bir Spider'ı, en sevdiğim restoranlardan birine götürdük: Hindistan'ın Hint Mutfağı. İsim kulağa gereksiz geliyordu, ancak ikinci kısmı gerekli bir eklemeydi.

Güneybatı ve Amerikan Kızılderili mutfağı sunan tüm yerel restoranlar düşünüldüğünde, pek çok turist köri ve naan değil Navajo kızartma ekmeği bulmayı umarak gelmişti.

Aramızdaki gerilim eridi -en azından düşmanca bir gerilim- ama yine de dalgın bir anında, "Pekâlâ, bilmem gerek. Onu öptüğün doğru mu?"

Gizemli bir şekilde gülümsedim. "Bu bizim seçtiğimiz kadar kolay ya da zor." İç çekti.

Yemekten sonra bizi şehir dışına çıkardı ama nereye gittiğimizi söylemedi. Neredeyse kırk dakika sonra, büyük bir tepenin etrafından dolaşıyorduk. Kiyo başka arabaların da olduğu bir alan buldu ama hiç yer kalmadığını görünce geri dönüp epeyce uzağa park etmek zorunda kaldı. Alacakaranlık yerini geceye bırakıyordu ve tepeye çıkan patikayı ışık olmadan bulmak zordu. Elini benimkinin içine sokarak bana rehberlik etti. Parmakları sıcaktı, tutuşu sıkı ve güvenliydi.

Patika sonunda küçük bir açıklığa ulaşana kadar yürümemiz neredeyse yarım saat sürdü. Şaşkınlığımı gizledim. Burası insanlarla doluydu; çoğu teleskoplarını kurmuş, yıldızlarla kalınlaşmış berrak gökyüzüne bakıyordu.

"Gazetede bunun ilanını gördüm," diye açıkladı Kiyo. "Amatör astronomi grubu. Halkın gelip onlarla takılmasına izin veriyorlar."

Elbette, oradaki herkes gelip teleskoplarından bakmamıza izin vermekten çok mutlu oldu. Özellikle ilgi çekici yerleri gösterdiler ve takımyıldızlar hakkında hikayeler anlattılar. Bunların çoğunu daha önce duymuştum ama tekrar dinlemekten keyif aldım.

Hava bu tür şeyler için mükemmeldi. Cekete ihtiyaç duymayacak kadar sıcak (yine de silahları saklamak için bir tane giydim) ve kirliliğin varlığını unutturacak kadar berraktı. Üniversitedeki Flandrau Gözlemevi'nde harika gösteriler vardı ama ben bunun rahat doğasını sevdim.

Yaşlı bir adamın Andromeda galaksisi hakkındaki konuşmasını dinlerken, varlığımızın gerçekte ne kadar geniş olduğunu düşündüm. Bilmediğimiz o kadar çok şey vardı ki. Dış dünya, evren, sonsuza kadar uzanıyordu. Bildiğim kadarıyla, ruhların iç dünyası da bir o kadar uzağa devam ediyordu. Sadece üç dünya hakkında bilgim vardı: bizim yaşadığımız dünya, ölülerin yaşadığı dünya ve aradaki her şeyi içine alan Öteki Dünya. Pek çok şaman ilahi dünyanın tüm bunların ötesinde, hayal bile edemeyeceğimiz bir Tanrı ya da tanrılar dünyası olduğuna inanıyordu. Yıldızlardan oluşan kar fırtınasına bakarken, kehanet olsun ya da olmasın, kendimi birdenbire çok küçük hissettim.

Kiyo yanıma kaydı ve kolunun benimkine değdiğini hissettim. Bedenim bir tür askeri takip sistemi gibi nereye dokunduğumuzun tam kaydını tutuyordu. Göz göze geldik ve birbirimize gülümsedik. Kendimi huzurlu, neredeyse delicesine mutlu hissediyordum. O an için aramızdaki her şey yolundaydı. Belki de iki insanı neyin bir araya getirdiğini asla tam olarak anlayamayacaktım. Belki de bu evreni anlamaya çalışmak gibiydi. Hiçbir şeyi ölçemezsiniz. Sadece vardı ve elinizden geldiğince yolunuzu bulmaya çalışırdınız.

"Teşekkür ederim," dedim ona daha sonra, tepeden aşağı arabaya doğru yürürken. "Bu gerçekten harikaydı."

"Evinizdeki teleskopu gördüm, en azından ondan geriye kalanları."

"Ah. Evet." Burada olmak beni gerçeklikten uzaklaştırmıştı. Evimin bir felaket durumunda olduğunu unutmuştum. "Benimki bunların hiçbirisiyle kıyaslanamaz. Belki de artık yükseltmem gerekecek."

Diğer arabaları geçtik ve sonunda arabasına doğru uzun yürüyüşümüzü tamamladık. Hava biraz soğumuştur ama yine de güzeldi. Biz yürürken Kiyo burnunu kırıttırdı.

"Burası ölü balık gibi kokuyor."

Derin bir nefes aldım. "Hiçbir koku almıyorum."

"Kendini şanslı say. Muhtemelen orada düş almamış kaç kişi olduğunu da koklayamıyordun."

Güldüm. "O gece barda parfümümü nasıl kokladığını hatırlıyorum. Çılgınca olduğunu düşünmüştüm. Yani süper koku başka bir kitsune avantajı mı?"

Başını iki yana salladı. "Ne kokladığınıza bağlı."

Arabaya bindik. Anahtarları kontağa takmaya başladı, sonra ceketini istediğine karar verdi.

"Ulaşabilir misin? Koltuğumun arkasında."

Kemerimi çözdüm ve ceketine ulaşmak için neredeyse koltukların arasından sarkacak şekilde yer değiştirdim. Buruşmuştu ve yerde yatıyordu.

"Tanrım," dediğini duydum.

"Kıçıma mı bakıyorsun?"

"Neredeyse yüzümde."

Sorun çıkaran paltoyu kaptım ve arkama yaslandım ama kolu beni yakaladı ve kucağına çekti. Beni garip bir pozisyonda döndürdü ve bacaklarımı düzeltmek için kıvrandım. Sonunda onu kucağıma aldım.

"Daha önce bana kontrolü kaybetmenin tehlikeleri hakkında ders verdiğine inanamıyorum," diye azarladım. Elleri o çok beğendiği kıçına doğru kaymıştı.

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Hey, şikayet etmiyorum. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Sanırım içimdeki tilki yüzünden."

"Bu bahaneyi daha önce hiç duymamıştım."

"Hayır, bu doğru. İçgüdülerin ne kadar basit ve ne kadar güçlü olduğuna şaşırsın. Bazen gördüğüm her kadının üzerine atlamamak için mücadele etmem gerekiyor. Ve sonra hep yemek yemek istiyorum. Sanki şimdi stok yapmazsam kış geldiğinde açlıktan öleceğim gibi paranoyakça bir korkum var. Bu gerçekten çok tuhaf."

Bu da zorlayıcıydı ama ona sarılmışken, bu konuşmanın mükemmel bir sevişme zamanını boşa harcadığını fark ettim. Emniyet kemerini çözdüm ve ellerimi göğsüne koydum. Öne doğru eğilerek onu öptüm ve kendimi daha sert bir şekilde kucağına ittim. Beni daha sıkı kavradı.

"Bir kitsune ile ilişkiye girmek istemediğini sanıyordum."

"Şey... Ben tilkilerin sevimli olduğunu düşünüyorum."

Paltomdan sıyrılıp altımdaki atleti çıkardım, direksiyon arkamdayken ikisini de yapmak kolay değildi. Dizlerimin üzerinde biraz yükseldim ve göğüslerimi yüzüne yaklaştırdım. Elleri sutyeni çözmeye çalışırken ağzı göğüs dekolteme öpücükler yağdırdı.

Bu sırada benim ellerim de pantolonunun düğmelerini açıyordu. Aşağı uzandım ve elimi boxer'ının içine kaydırdım.

"Eugenie..." diye nefes aldı. Uyarıcı bir tonla tamamen tahrik edici bir tonu birleştirmeyi başarmıştı. "Prezervatifimiz yok."

Elimi daha uzağa götürdüm, aramızda hiçbir şey olmadığı düşüncesiyle aniden kendime döndüm. "Hap, hatırladın mı? Ayrıca, doğum kontrol teknolojisi bir-"

Araba aniden tehlikeli bir şekilde oturmadığımız tarafa doğru savruldu. Sırtım direksiyona sıkıştı ve diğer tarafa yarı yuvarlandık. Kiyo'nun kolları bana dolandı, vücuduyla beni korumak ve düşmemi engellemek için beni kendine doğru çekti. Sanırım emniyet kemerini daha önce çözmemeliydim. Neyse ki araba tamamen takla atmadı ve bir an sonra çenemizi sarsan bir gürültüyle oturduğumuz tarafa geri çarptı.

"Ne-" diye başladım.

Karanlıkta, Kiyo'nun ön camdan bana bakan iri gözlerini zar zor seçebiliyordum. "Bence arabadan inmeliyiz," dedi sessizce, tam o sırada arkamdaki kaputun üzerine ağır ve sert bir şey çarptı. Farların parçalandığını duydum. Tüm araba sarsıldı.

İki kere söylememe gerek yoktu. Sürücü tarafındaki kapıyı tekmeleyerek açtık ve dışarı fırladım. Çürümüş balık gibi bir koku içime çöktü. Kiyo beni takip etmeye başladı ve sonra araba ön tarafından havaya kalktı ve tekrar yere çarptı. Hareket Kiyo'yu arabanın içine geri fırlatırken cam ve metal çatırdadı. Ön cam bir örümcek ağı gibi çatladı.

Onun için duyduğum korku içime işledi, ama sonra nihayet suçluyu gördüm ve benim için duyduğum korku içime işledi.

Fuatlardan birine benziyordu, diye düşündüm. Muhtemelen bir fachan. Eğer öyleyse, İrlanda ve İskoçya'ya özgü oldukları için evinden çok uzaktaydı. Yine de, Öteki Dünya insan dünyası kadar küresel hale gelmişti ve neyin nerede ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz.

Kocaayak'ın bir tepegözle seks yapması ve ardından yavrularının Güney'in derinliklerine taşınıp bir yüzyıl kadar daha çiftleşmesi durumunda ortaya çıkabilecek bir şeye benziyordu. Neredeyse iki metre boyundaydı ve aşırı kaslı vücudunun her yeri, iyice yıkanması gereken, keçeleşmiş ve kötü kokan kıllarla kaplıydı. Yıldız ışığında rengi belli olmayan dev bir göz bana bakıyordu. Fazladan bir el göğsünün sağ tarafından garip bir şekilde uzanıyordu ve fazladan bir bacak kalçasından sarkıyordu. Bacak yürümesine yardım ediyor gibi görünmüyordu; fazladan kolun bir işe yarayıp yaramadığını ya da sadece etki yaratmak için mi kullanıldığını merak ettim.

Beni görünce arabayı yalnız bıraktı ve hantalca ilerlemeye başladı. Umarım Kiyo artık dışarı çıkabilirdi. Silahıma uzandım ve gitmiş olduğunu fark ettim. Orosu çocuğu. Ya Kiyo'yla boğuşurken ya da araba devrildiğinde kılıfından çıkmıştı.

"Silahımı çıkar!" Arabaya doğru bağırdım.

Bu arada, fachanla nasıl başa çıkacağımı değerlendirmek için birkaç temkinli adım attım. Fachanlar yeryüzünde yaşamalarına rağmen Öteki Dünya'dan gelmişlerdi. Bu nedenle oraya geri sürülebilirlerdi. Ayrıca bu dünyaya fiziksel bir formda geçiyorlardı, bu da öldürülebilecekleri anlamına geliyordu. Kemerimde iki athame de vardı. Gümüş daha etkili olurdu ama demir de muhtemelen biraz zarar verirdi. Tamam. Sadece bir tanesini idare etmeliydim, aynı zamanda benimle çok taze olmasını engellemeliydim. Sorun değil.

Uzun, neredeyse garip görünen kollarından birini bana doğru savurdu ve ben de gümüş athame'i eline saplayarak onu engelledim. Olabildiğince sert ittim, tendonları ve kemikleri ittim. Yaratık çılgık attı ve elini geri çekti. Elim kabzadaydı ama çok hızlı, çok güçlü hareket etti. Athame'i de yanında götürdü. Kahretsin.

"Kiyo!" Bağırdım.

Demir athame'i çıkardım ve onun sağ tarafına, arabanın karşısına doğru atıldım. Fachan daha büyüktü ama ben daha küçüktüm ve bu yüzden daha hızlıydım... değil mi? Bıçağım dışarı çıktı ve karnının yumuşak etine saplandı. Bu sefer o hareket edip bunu da almadan önce athame'i yanımda getirdiğime emin oldum. Loş ışıktaki siyah görünen kan, kestiğim yerde parıldıyordu. Aramıza biraz mesafe koydum. Sadece onu yavaşlatmam gerekiyordu, böylece sürgün için birkaç dakika kazanabilirdim.

Ama yavaşlamıyordu. Yaralanmalarından memnun görünmüyordu ama yine de üzerime gelmeye devam etti. Aramızdaki mesafeyi koruyor, menziline girmeden onu yaralamak istiyordum. Kollarının vücudum kadar uzun olduğunu hissettiğimde bu biraz zordu.

Yaralanmamış yumruğunu savurdu ve ben de tekrar kan akıtma fırsatını kullanarak yumruğu savuşturdum. Bunu yaparken aklıma bir şey geldi. Yumruğu yere düşseydi, ciddi bir hasar verebilirdi.

Çok ciddiydi. Mümkün olduğunca fazla acı çektirmek dışında bir amacı yoktu. Seksten önce beni bayılmanın taktiksel avantajını anlayabiliyordum ama komada olmak

ya da ölü olması kehaneti biraz karmaşıktırabilir.

Bıçağım onu tekrar ısırdı ve ben de son anda kaçarak yanına keskin bir tekme attım. Kısa sürede küçük bir dans geliştirdik. İri, kaslı kolları bana doğru savruluyor, ben de yanından sıyrılıp bıçağımı ya da tekmemi atıyordum. Çamur elementaliyle dövüşümün iki gün önce olduğunu ve henüz tam olarak en iyi durumda olmadığımı düşünürsek, buradaki performansımın çok da kötü olmadığını hissediyordum.

En azından ben çok yavaş hareket edene ve o da beni elinin kenarıyla, fazladan eliyle yakalayana kadar.

Görünüşe göre o kadar da işe yaramaz değilmış.

Çok hafif bir darbeydi ama geriye, arabanın içine, tavana ve ön cama doğru uçtum. Zaten çatlamış ve kırılmış olan cam çarpmanın etkisiyle paramparça oldu ve çarptığım anda karnımın yan tarafında keskin, dayanılmaz bir acı oluştu. Arabada soyunduğum yerdeki derim hâlâ çıplak ve açıktaydı. Başım sanki bir çizgi film karakteri üzerine örs düşürmüştü gibi hissetti ve birkaç saniye boyunca vücudumun yapmasını istediğim şeyleri yapmasını sağlayamadım.

Fachan bana doğru hamle yaptı, uzuvları ve şişkin kasları sallanıyordu ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Beni omuzlarımdan yakaladı ve yukarı kaldırdı. O ağır çekim saniyelerde beni yere çarpacağını ve öleceğimi biliyordum. Öyle olduğu halde, sadece sarsıntı ve kaldırma hareketi bile bağımlı beynime çılgılık attırdı.

Aniden fachan'ın başı geriye düştü ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Beni tutuşu serbest kaldı ve ben de tekrar kaputun üzerine düştüm. Yapmak üzere olduğu şeyden çok daha az acı vericiydi ama yine de canım yanıyordu. Çılgınca doğrulup ne olduğuna bakmaya çalıştım ama her şey dönüyordu.

Bir kurt fachan'a saldırıyordu. Hayır, kurt değil. Renkler ve şekil tam olarak doğru değildi. Kulakları daha belirgin, kuyruğu mağrur ve beyaz uçluydu. Bu bir tilkiydi. Kiyo'ydu. Ama daha önce hiç görmediğim kadar iriydi, bu yüzden onu kurt sanmıştım. İri, kaslı ve güçlüydü ve dişleri fachanın sırtını parçalıyordu.

Fachan döndü ve ona bir tokat attı. Kiyo bunu zarafetle karşıladı: vurdu, yuvarlandı ve sonra tekrar ayağa kalktı. Keşke ben de böyle yapabilseydim.

Hâlâ kendimi berbat hissediyordum ama görüşüm düzelmişti. Arabanın içine baktığımda, silahımın yolcu koltuğunun üzerinden yuvarlanıp kapıyla arasına sıkıştığı yeri görebiliyordum. Ötemde, Kiyo ve fachan kavgalarına devam ederken darbeler ve yips sesleri duydum.

Zekice, dört ayak üzerinde arabaya doğru sürünmeye başladım, ön camın açık kalıntılarını çevreleyen cam parçalarından kaçınmaya dikkat ettim. Çok iyi bir iş çıkaramadım ve birkaç yerde keskin noktalara değdim. Derimi yaktilar. Daha da kötüsü, ön paneli kaplayan kırık parçaların üzerinde sürünmek zorunda kaldığımda ellerimi korumak için çok az şey yapabildim.

Sonunda içeri girdim ve silahı aldım. Silahı kaptığım gibi sürücü koltuğuna geri döndüm ve Kiyo'yla boğuşmaya devam eden fachan'a nişan aldım. Ancak, elim silahı zorlukla tutabiliyordu. Bu hiç iyi değildi. Yer değıştirdim ve Glock'u iki elimle tuttum. Kollarım hâlâ titriyordu ama artık daha dengeliydim.

Hızlı adımlarla birbirlerine saldırmalarını izledim. Çok hızlıydılar, endişelendim. Muhtemelen bu sırada Kiyo'yu vuracaktım. Ama denemek zorundaydım. Bu şeye hiçbir şey zarar veremezdi. Durdurulamazdı. Onu tam güçle kovmaya çalışmak istemiyordum, özellikle de ona ölüm sembolünü koyacak ve geçişini hızlandıracak kadar yaklaşamayacağım için. Bu yüzden onu yaralı ve kolay bir şekilde göndermem gerekiyordu.

Nişan alarak, fachan üzerinde geniş bir hedef için bir fırsat penceresi bekledim. İşte orada. Kurşun sırtına saplandı ve şaşkınlıkla sarsıldı. Bu onu yeterince yavaşlattı. Tekrar ateş ettim. Tüm şarjörü boşaltana kadar ateş etmeye devam ettim. Korkunç sesler çıkardı ve hafifçe sendeledi.

Gelmeye devam etmesini bekliyordum ama sonra Dev Tilki Kiyo göğsüne atladı ve onu yere devirdi, dişleri fachanın boğazına benzeyen şeyi parçaladı. Ew.

Asam arabadaydı. Onu silahla değıştirdim ve koluma dolanan yılana odaklanarak Hekate'yi çağırdım. Zihnim bu dünyadan kayarak kapıları açtı ve Fachan'ın ruhunu hedef aldım. Asadan akan iradem onu ele geçirdi ve Öteki Dünya ile benim dünyam arasında bir delik açtı. Her zamankinden daha zor oldu. "Akıl maddeden üstündür" diye bir atasözü olabilir ama beden bu kadar zayıflamışken ve kafası bir ön cama çarpmışken akıl itaat etmekte isteksizdi.

Öteki Dünya'ya giden yolum açıktı. Ama sonra, Kiyo'nun hırpalamasına rağmen ayağa kalkmaya başladığını görünce, onun potansiyel olarak gelmesini istemediğime karar verdim.

geri döndüm. Bu yüzden zihnimi Öteki Dünya'nın ötesine ittim, onun yerine ölüm dünyasının kapılarını yokladım. Persephone'nin keleşinin kolumda parladığını hissettim, onun alanıyla bağlantı kurduğumda. Fachan çekimi fark ettiğinde kükredi. Bana direndi, bedeni ve ruhu benimkine karşı zorlu bir eşleşme sunuyordu.

Daha fazla odaklandım, her zerremi onu kara kapılardan geçirmeye zorladım. Onu alması için Persephone'a seslendim, hayır, yalvardım.

Sonunda, Yeraltı Dünyası ruhunu emerken fiziksel bedeni parçalanarak içinden geçti.

Sadece ondan daha fazlasını çekiyordu.

O kadar zorlamıştım ki ruhum normalde izin verdiğimden daha fazla ölüm dünyasına dokunmuştu. Zayıflamış halimle, kendimi dışarıda tutmak konusunda odağım o kadar keskin değildi. Zihnim bir kasırğa tarafından emiliyormuş gibi hissediyordum ve hayaletimsi, iskelet ellerin beni çektiği izlenimine kapılmıştım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Kelimeler kafamın içinde miydi yoksa dudaklarımda mıydı, bilmiyordum.

Ellere karşı mücadele ettim, insan dünyasına tutunmaya çalıştım. Öteki Dünya'ya bile razı olabilirdim. Orada hayatta kalabilirdim ama ölüm dünyasından dönüş yoktu. Bir yanım Hekate'ye beni kapılardan geri çekmesi için dua ederken, diğer yanım Persephone'ye beni dışarıda tutması için dua ediyordu.

Sonunda bir çırpıda geriye düştüm, ruhum fiziksel bedenime sıkıca geri döndü. Fiziksel ve zihinsel duyularım yandı. Neredeyse anında, kendimi destekleyemeyerek öne doğru yığıldım. Arabadan düşmemi sadece direksiyonun kenarındaki elim engelledi.

Midem bulanıyor ve başım dönüyordu, sayamayacağım kadar çok yerim ağrıyordu. Kiyo, o dev tilki gibi hareketsiz, yanımda durmuş, parıldayan gözleriyle tüm ciddiyetiyle beni izliyordu.

"Hey," dedim, çekingen bir şekilde elimi uzattım. Kürkü ipek kadar yumuşaktı. Dikkatlice okşadım, motor kontrolüm hala olabildiğince iyi değildi. O ince tüyler tenime en hafif öpücükler gibi dokundu.

"Bu bir numaraydı. Nasıl yaptın bunu?"

Ne cevap verdi ne de şeklini değiştirdi, sadece burnuyla elime sokuldu. Gülümsedim ama sonra kolumu yukarıda tutamayacak kadar yorgun hissettim. Elimi yanıma bıraktım, ıslak ve yapışkan bir şey hissettim. Kolumu yukarı çektiğimde parmaklarımı kaplayan kanı gördüm, koyu renkli ve parlıyordu.

"Oh, adamım," diye mırıldandım. Dünya yeniden dönmeye başlamıştı; siyah noktalar önümde dans ediyordu.

"Bir yere gitmeliyiz. Bir şeyler yapmalıyız. Üstünü değiştir; araba kullanamam." Beni izlemeye devam etti, gözleri ciddi ve niyetliydi.

"Ciddiyim. Neden değişmiyorsun? Yaralandın mı?"

Çenesini dizlerime dayadı ve o pırıl pırıl kürküne kan bulaşmış olmasına rağmen onu tekrar okşadım. Neden değişmediğini anlamıyordum. Bu halimle beni duyamıyor muydu? Hayır, daha önce hep anlardı.

O yardım etmeyecekse, edebilecek birine ihtiyacım vardı. Arabada bir yerlerde cep telefonum vardı. Roland ya da Tim'i arayabilirdim. Ama telefon neredeydi? Arka koltuğa tırmanamazdım, bu haldeyken olmazdı. Tilkiler getirebilir miydi?

Belki yardım için bir ruh çağırabilirim. Volusian değil, bu şekilde değil. Ama belki Finn? Kelimeler neydi? Onu nasıl çağırmıştım? Düşünmek birden çok zorlaştı.

"Bana yardım et..." Kiyo'ya fısıldadım. "Neden bana yardım etmiyorsun?"

Beyaz lekeler şimdi siyahlarla dans ediyordu. Gözlerimi kapattım ve daha iyi hissettim.

"Ben uzanacağım," dedim ona, arkama yaslanarak. "Sadece bir dakikalığına, tamam mı?" Başımı yolcu koltuğuna yasladım, koltuklara dik bir şekilde uzandım.

Yumuşak, neredeyse köpeksi bir sızlanma duydum. Arka ayakları üzerinde durmuş olmalı, çünkü daha sonra patilerini ve dizimin yanında duran bir baş hissettim.

"Neden bana yardım etmiyorsun?" Gözlerimden yaşlar boşaldığını hissederek tekrar sordum. "Sana ihtiyacım var."

Sızlanmayı tekrar duydum, kederli ve pişman. Elim uzandı, yumuşak kürkü kavradı. Sanki tek başlarına beni hayatta tutabileceklermiş gibi tutundum. Sonra parmaklarım tutuşunu kaybetti ve elim düşerken kayıp gitti.

On Sekizinci Bölüm

Deja vu gibiydi. İki kavga, iki baygınlık ve kendi yatağımda iki "ertesi sabah".

Sıkıcılıktan bahset.

Ama bu sefer yatakta yalnız değildim. Gözlerimi açmadan önce bile Kiyo'nun yanımda olduğunu biliyordum. Kokusunu, kollarının beni sarma şeklini tanıyordum. Beni her zamanki sertlikle değil, şimdi incelikle sarıyorlardı.

"Pes etmiyorsun," diye mırıldandım, gözlerimdeki uykuyu kırıştırarak.
"Yaralı halinle bile beni yatağa geri götürmeye çalışıyorsun."

"Seni çoktan buraya getirdim." Yan yattı, gözleri benimkilere bakıyordu. Gülümseyerek bir elini saçlarımın üzerinde gezdirdi ve onları düzeltti.
"Senin için çok endişelendim."

Ona sarıldım ve yavaşça dün geceki anılarımı canlandırdım. "Ben de senin için endişelendim. Ne oldu? Neden eski haline dönmedin?"

"Yaptım... sonunda."

Bu çok açıktı. Beklenti içinde bekledim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Kitsune olmak sadece bir tilkiye dönüşmenin getirdiği yenilik değildir. Bundan daha fazlası. Sanki... Ben de -ne bileyim- bir tilki tanrıya dönüşebiliyorum. Hayır.
Bu doğru değil. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum."

"Bir süper tilki mi?"

Yumuşak kahkahası alnımda titreşti ve oradaki teni öptü. "Bu da pek doğru değil. Öteki Dünya'nın tilkileri bu dünyadaki ölümlü tilkilerin ataları gibidir.

Onlar daha güçlü, daha kuvvetli, daha vahşi. Onlardan birine dönüşebilirim, ama bunu yapmak için... neredeyse insanlığımın vazgeçmem gerekiyor. Onlar çok hayvani, çok... Bilmiyorum, ilkel. Normal bir kızıl tilki olduğumda, o formda çok uzun süre kalmadığım sürece hala hemen hemen şu an olduğum gibiyim.

Sonra insan kısmı gitmeye başlar. Ama sizin 'süper tilkiniz' için, ben zaten bir dönüşümde yok oldum. Sadece birkaç insani içgüdüye tutunabiliyorum; o şeyle savaşmam ve seni korumam gerektiği gibi."

Bütün bunları kaşlarımı çatarak dinledim. "Ama bu neden geri dönmediğini açıklamıyor."

"Bu forma girip çıkmak zaman alıyor. Değişim fiziksel olmaktan çok daha fazlası. İçeri girmek için insan doğamdan, dışarı çıkmak için tilki doğamdan vazgeçmem gerekiyor. İkisi de zor. Bu yüzden ilk etapta yardım etmem bile biraz zaman aldı. Seni savunmasız bıraksa da hızlı bir karar vermek zorundaydım. Diğer formda daha fazla zarar verebileceğimi düşündüm."

"Evet, oldukça iyi bir iş çıkardın. Ama orada beni çok korkuttun." Her tarafım kan içindeyken o korkunç belirsizlik anlarını hatırlayarak sustum. "Sonunda ne zaman eski haline döndün?"

"Sanırım sen bayıldıktan kısa bir süre

sonra." "Bu neden hala hayatta olduğumu

açıklıyor."

Başını salladı. "Çok kan kaybetmişsin. On dikişe ihtiyacın

vardı." Gözlerimi kırpıttım. "Beni doktora götürdün mü?"

Sırıttı. "Emin olabilirsin."

Fark etmem bir anımı aldı. Yorganı geri çektim ve nadiren kullandığım geceliklerimden birinin eteğini kaldırdım -onu nasıl giymiştim ki? - ve karnımın yan tarafında, tenime karşı belirgin bir şekilde duran siyah dikişleri gördüm.

"Bunu sen mi yaptın?" Ben haykırdım. "Bana dikiş mi attın? Doktor

olmadan mı?" "Ben doktorem. Bunu her zaman yaparım."

"Evet... kedilere ve köpeklere. İnsanlara

değil." "Tamamen aynı şey. Biz de

hayvanız."

Dikişlere tedirginlikle baktım. Etraflarındaki deri kızarmıştı. "Her şey sterilize edildi mi?"

Boğazından aşağılayıcı bir ses çıkardı. "Elbette öyleydi. Standartlar aynı. Hadi, endişelenmeyi bırak. Ya bunu yapacaktım ya da arabada kan kaybından ölmene izin verecektim. Arkada bir kit vardı ve onu kullandım."

"Dışarısı nasıl bu kadar aydınlık olabildi?"

"Tepe lambası hâlâ çalışıyor."

Parçalanmış bir arabada veteriner çantasıyla bana dikiş attığına inanamıyordum. Doğaçlamanın en iyisi.

"Araba gerçekten çalıştı mı?"

"Sayılır... Telefon kapanmadan önce bizi otoyola geri götürdüm. Cep telefonunu buldum ve Tim'i aradım."

"Zavallı Tim. Ona şaman olduğumu ilk söylediğimde, sanırım bunun kendi Kızılderili maskaralığı kadar sahte olduğunu düşündü."

"Bekle, o aslında Kızılderili değil mi? Uzun zamandır hangi kabileden olduğunu bulmaya çalışıyordum."

"Tim Warkoski'nin kabilesinden. Bu çok saçma ama-"

Odadaki hava dalgalanıyor, basınç artıyordu. Etrafımızdaki parıltının kafamın içinde olmadığından emin olmak için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

Kiyo kendini yukarı kaldırdı, tetikte ve temkinliydi.

Basınç aniden azaldı. Öteki Dünya'dan bir yarık önümüzde açıldı ve Dorian aniden köşedeki küçük bir masanın üzerinde durdu. Beklenmedik bir şekilde, ağırlığının altında hemen kırıldı ve korkunç bir

parçaları ve içindekiler yere düşerken çarpma sesi çıkardı. Şerefine, felaketten oldukça zarif bir şekilde sıyrıldı ve iki ayağını da yere kolayca bastı. Enkazın arasında yatan çapa yüzüğünü görünce irkildim. Onu masanın üzerine koymuştum, Dorian'ın tam olarak bulunduğu yere gelmesinin sonuçlarını düşünmemiştim.

"Bu da ne-" Kiyo yataktan çıkmaya başladı ama ben ona engel oldum. Elimi göğsüne koydum.

"Hayır, sorun yok. Bir sonraki dersimiz için burada. Tanrım... Şimdiden o zamanın geldiğine inanamıyorum." Arabadan beri çok zaman kaybetmiştim.

Dorian her zamanki sade ama güzel kıyafetlerini giymiş, üzerine de özenle hazırlanmış başka bir cübbe örtmüştü. Bu siyah satendi, kenarları gümüş ve küçük incilerle süslenmişti. İçinde bulunduğu durum onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi. Yüzünü tipik bir şekilde etkilenmemiş ve alaycı tuttu. Bize bakarken gülümsemesi arpıktı.

"Eğer daha uygunsa daha sonra da gelebilirim. Bölmekten nefret ediyorum."

"Hayır, hayır," dedim aceleyle, doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Bu hareket dikişlerimin etrafındaki deriyi rahatsız edici bir şekilde çekiştirdi. "Biz sadece... dinleniyorduk."

Dorian bir kaşını kaldırdı. "Bunun içinde mi dinleniyorsun?"

Kızaranak yere baktım. Dean'le bir hafta sonu Meksika'ya gittiğimizde bunu tam olarak bir kez giymiştim. Gecelik soluk yeşil renkteydi, üst ve alt kenarları özenle işlenmiş yeşil yapraklar ve minik pembe çiçeklerle süslenmişti. Orta boy eteği şeffaf şifondan yapılmıştı. Kendime not: Bir daha asla Kiyo'nun beni giydirmesine izin verme, bilinçsizliğe rağmen.

Tim gürültüden etkilenerek içeri girmek için o anı seçti. "Eug, ne..."

Ağzı açık kaldı ve bu sadece benim yüzümden değildi. Hepimize baktım: Geceliğimle ben, çıplak göğüslü Kiyo, abartılı elbiseleriyle Dorian ve yerli kıyafetleriyle Tim.

"Tanrım," diye mırıldandım, ayağa kalkarak, "Village People'a benziyoruz."

Havlu kumaştan bornozu üzerime çektim ve son zamanlarda nasıl hep yarı çıplak göründüğümü merak ettim.

Tim, anne babasını seks yaparken gören birinin şaşkın bakışlarıyla bakmaya devam etti.

"Her şey yolunda," dedim ona. Hâlâ hareket etmiyordu ve elimi yüzünün önünde salladım.

"Hey, uyan. Kahvaltı hazırlayabilir misin?" Gözlerini

kırıştırdı. "Saat öğleden sonra üç."

Ona acınası bir bakış attım. Bunun tanıdıklığı onu normale döndürmüş gibiydi. Buna asla karşı koyamazdı. Ya da bedava kira için bana yemek borcu olduğunu düşünüyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Yumurta ve tost."

"Sağlıklı mı yoksa sağlıksız

tost mu?" Düşündüm.

"Sağlıklı."

"Arkadaşlarınız da yemek yiyor

mu?" Diğer iki adama baktım.

Dorian samimi bir yarım eğilmeyle, "Çok isterim," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim." "Açlıktan ölüyorum," dedi Kiyo, gözleri hâlâ Dorian'ın üzerindeydi.

"Teşekkürler Tim, sen en iyisisin." Onu neredeyse kapıdan dışarı itiyordum.

Dorian kibarca, "Büyüleyici bir adam," dedi. Etrafına bir göz attı. "Ve büyüleyici bir oda." Kırık masa bir yana, odanın diğer eşyaları şunlardı: bir yığın çamaşır, hasır sandalye, bir çanta dolusu cephaneye, bir şifonyer ve içinde dizüstü bilgisayarımın ve yarım kalmış bir yapbozun bulunduğu küçük bir masa

Eiffel Kulesi. Odada fazla yer yoktu, bu yüzden her şey tıkkış tıkkış yerleştirilmişti. Yatak odasının zenginliğiyle kıyaslandığında her şey çok basit görünüyordu.

Kiyo da üzerinde sadece bir kot pantolonla yataktan kalktı. "Bana neler olduğunu tekrar anlatmak ister misin?"

"Çoktan giydim." Dolabımı açtım ve bir kot pantolon ile üzerinde "VERECEĞİM" yazan bir gömlek çıkardım.

ÜZERİNDE AĞLAYACAK BİR ŞEY VAR. "Bir sonraki dersimi yapıyoruz."

"Bugün yapamaz," dedi Kiyo Dorian'a. "Dün gece bir kavgaya karıştı."

"Yanılmıyorsam, her gece bir kavgaya karışıyor."

"Bu seferki kötüydü. Yaralanmıştı. Dikişleri görmedin mi?"

"Mütevazı gözlerimin onun dikişlerinden daha iyi meşgul olacakları şeyler vardı."

"Hey, çocuklar?" Tersledim. "Ben hâlâ buradayım, biliyorsunuz. Benim hakkımda üçüncü şahıs gibi konuşmayı bırakın."

Kiyo yanıma geldi ve koluma dokundu. "Eugenie, bu çılgınlık. Yatağına geri dönmelisin."

"Bugünkü ders fiziksel efor gerektirmeyecek," dedi Dorian ilkel bir tavırla.

"İşte, gördün mü?" "Gördün mü?" dedim. "Anlaşmamıza devam etmek zorundayım."

Kiyo karanlık bir ifadeyle benden Dorian'a baktı. "Senin 'anlaşman' pek işe yarıyor gibi görünmüyor. Bunun müstakbel tecavüzcülerini uzak tutacağını sanıyordum."

Onlara sırtımı döndüm, bornozu açtım ve kot pantolonumu giymeye başladım. Düşünürken donup kaldım.

"Fachan bana tecavüz etmeye çalışmıyordu," dedim yavaşça. "Beni öldürmek istiyordu."

"Emin misin?"

"Beni bir ön cama fırlatmaya çalıştı. Bu pek romantik değil." "Bir fachan mı?" diye sordu Dorian.

Bornozu ve geceliği çıkardım ve gömleğimi başımın üzerine geçirdikten sonra arkamı dönüp onlara baktım. Dorian'a olanları kısaca anlattım.

Masama yaslandığı yerden kalktı ve ellerini arkasında kavuşturarak pencereye doğru yürüdü.

"Bir fachan," diye düşündü. "İşte. Meraklı."

"Pek sayılmaz. Başıma gelen başka hiçbir şeyle kıyaslanamaz," diye hatırlattım ona.

Pencereden dışarıyı işaret etti. "Bir çölde yaşıyorsunuz. Fachanlar su kütlelerini sever. Çok fazla düşmanın var canım, ama herhangi bir Fachan'ın kendi isteğiyle buraya gelecek kadar senden nefret edeceğinden şüpheliyim."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Kiyo.

"Birisi onu buraya çağırmak için büyük bir zahmete girmiş. Ya çok fazla ham güce sahip ya da sadece su yaratıklarına yakınlık duyan biri."

"Bunu kim yapabilir?" Ben sordum.

"Herhangi bir sayıda insan. Maiwenn yapabilir."

Kiyo ona doğru birkaç tehlikeli adım attı. "Bunu Maiwenn yapmadı."

Dorian gülümsedi, Kiyo'nun korkutucu varlığından etkilenmemişti. Aynı boydaydılar ama Dorian'ın vücudu zayıf ve inceydi, Kiyo'nunkiye daha geniş ve kaslıydı.

"Muhtemelen haklısın," dedi Dorian birkaç dakikalık gergin bir sessizlikten sonra. "Özellikle de son zamanlarda çok keyifsiz olduğu için." Kiyo'nun yüzü daha da karardı.

Tedirgin bir şekilde bir ileri bir geri baktım, neyin ortasında olduğumdan emin değildim. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Dorian soğukkanlı ve sakin bir tavırla Kiyo'ya elini uzattı. "Seni tanıyorum ama doğru düzgün tanıştırıldığınızı sanmıyorum. Ben Dorian, Meşe Diyarı'nın kralıyım."

Kiyo isteksizce onun elini tuttu. "Kim olduğunu

biliyorum." "Bu Kiyo," dedim.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Sen bir... kitsunesin."

Dorian bu kelimeyi tuhaf bir tonda söylemişti. Tam olarak saygısızca sayılmazdı ama eşit olmadıklarını açıkça ima ediyordu.

İkisinin de kolundan tuttum ve dışarı çıkmalarını sağladım. "Sidik yarıştırmak yok. Hadi gelin. Tim'in yemeği hazırlaması sadece beş dakika sürer."

Kiyo ve Dorian arasında her ne düşmanlık varsa, soylu kral evimin geri kalanıyla eğlenirken ara verdi. Ellerini her şeyden uzak tutamayan bir çocuk gibiydi. Plastikten ya da demirden yapılmamış her şeye. Oturma odam gerçek bir harikalar diyarıydı, her şey onun keşfetmesi için uygun bir şekilde hurda yığınları halinde yığılmıştı.

"Bunun amacı ne?"

Elinde floresan pembe bir Slinky vardı ve plastiğe fazla dokunmamak için bir o yana bir bu yana savuruyordu. Benim edindiğim izlenime göre kentsoylular tabu maddelere küçük dozlarda hafif bir rahatsızlıkla dokunabilirdi; uzun süreli maruz kalma ise çok daha rahatsız edici bir hal alırdı. Güçle şarj ederseniz onları öldürebilirdi.

"Gerçekten bir amacı yok," diye karar verdim. "Sadece sıkıldığın zaman onunla oynuyorsun."

Onu ileri geri savurdu ve kemer şeklinde yükselmesini izledi.

"Bir bakayım," dedim.

Gözlerimi kapatarak onu tuttum. Dayanılmaz acının yok olmasıyla odağım geri gelmişti. Slinky'ye konsantre oldum ve içine özümden küçük bir parça koydum. Onu geri verdim.

"Onu sar ve yanına al. O benim çapam olacak."

Sırıttı. Dikkatini dağıtacak o kadar çok şey vardı ki, sonunda yemek hazır olduğunda onu mutfak masasına sürüklemek zorunda kaldık.

"Daha önce hiç insan dünyasında bulunmadınız mı?" Hepimiz oturduktan sonra sordum.

"İşte yine başladınız, hepimizin buraya sebepsiz yere geldiğimizi varsayıyorsunuz."

"Yani yapmadın."

"Aslında burada birkaç kez tatil yaptım. Elbette bu ıssız yerde değil ama başka birkaç güzel noktada."

Gözlerimi devirdim ve tostuma tereyağı sürdüm. İyi, doyurucu ekmekten yapılmıştı, tam buğday ve yaklaşık bir milyar başka tahılla doluydu. Bu şeyi zımpara kağıdı olarak kullanabilirsin.

Kahvemi şeker ve krema ile ıslattım, biraz ibuprofen almak için yudumladım. Artık ölmüyor olabilirdim ama vücudumu sayısız ağrı ve sertlik dolduruyordu. Düzenli olarak her gece büyük kavgalara girmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Tüm bu kehanet olayı ortaya çıktığında, hayatıma yönelik girişimleri cinsel girişimlere tercih ettiğim konusunda şaka yapmışım. Artık buna pek inanmıyordum. En azından kötü adamlar kıyafetlerimi çıkarmak istediğinde, bu bana biraz zaman kazandırıyordu.

Ancak o fachan'ın beni ezmekten başka bir niyeti yoktu. Ve bunu yapmak için de oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir şeyle dövüşmemiştim. Tüm bunlar başlamadan önceki dövüşlerimin çoğu ruhlar ve elementallerle olmuştu. Onları neredeyse hiç çaba harcamadan alt edebiliyordum. Fachan farklı bir ligdeydi. Geçen günkü ruh ordusu da yeniydi.

Dorian'ın sözleri kulaklarımda çınladı. Fachan kasıtlı olarak gönderilmişti. Ama kim tarafından? Odile'e karşı kin besleyenlerden biri mi? Maiwenn gibi kehanetin başarısız olmasını isteyen biri mi? Maiwenn'in kendisi mi? Bu son düşünce beni rahatsız etti. Mülayim kişiliğine rağmen az çok güvenilir görünüyordu. Eğer bir düşmana dönüşürse, bu Kiyo ve benim aramda ciddi bir sürtüşme yaratacaktı.

Kahvaltımızı bitirdik ve Dorian dersimiz için dışarı çıkmamız gerektiğini söyledi. Ona ve yakıcı güneş ışığına bir kez baktım ve o mükemmel, kaymaktaşı ten için yakın bir felaket gördüm.

Benim titiz, vanilyalı güneş kremimi istemeyeceğini düşünerek, ona Tim'in sadece biraz gülünç görünen geniş kenarlı pamuklu bir şapkasını çıkardım.

"Bunu yapabilecek misin?" Dorian'ı arka verandama götürürken sordum. Tim davul çalma antrenmanı için ayrılmıştı ama Kiyo hâlâ tetikte bizi takip ediyordu. "Büyün bu tarafta daha zayıf."

Dorian zarif cüppesini bir çim sandalyenin üzerine örttü. "Sihir yapması gereken ben değilim. Ve gerçekten, senin de yapacağından şüpheliyim. Düşündüğün şekilde değil. Hmm...evet, bu alan umduğumdan daha iyi çalışabilir."

Veranda alanını ve sıva bir duvarla çevrili küçük çimenlik bahçeyi inceledi. Başka bir sandalyeyi sürükleyerek verandanın ortasına, eve bakacak şekilde yerleştirdi ve beni yanına çağırdı. Oturdum.

"Şimdi ne olacak? Daha fazla meditasyon mu?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi bir tas suya ihtiyacımız var."

"Kiyo? Bize bir tane getirebilir misin? Dolaplarımdan birinin arkasında büyük bir seramik kase var."

Kiyo sessizce itaat etti, sanki bizi bir dakika bile yalnız bıraksa Dorian bir şey deneyecekmiş gibi bakıyordu. Biraz abartılı olsa da bu korumacılığı sevimli buldum.

Ve sonra Dorian bir şey denedi.

"Bunlar da ne?" diye haykırdım.

"Onları... öğrenme yardımcıları

olarak düşün."

Cübbesinin derin ceplerinden hepsi farklı renklerde olan bir avuç ipek kordon çıkarmıştı.

"Nesin sen, hayır. Ciddi olamazsın."

Sandalyemin arkasına geçti ve ellerimi kavradı. Sarsılarak uzaklaştım. "Beni bağlamaya mı çalışıyorsun?"

"Kötü amaçlar için değil, sizi temin ederim, ancak daha sonra onlarla deney yapmak isterseniz, size çeşitli ve muhtelif kullanımlarını göstermekten mutluluk duyarım. Şimdilik, yararlı olacakları konusunda bana güvenmeniz yeterli."

Kordonlara ihtiyatla bakmaya devam ettim. Gülümseyerek başını salladı. Arkama geçerek ellerini nazikçe kollarımda gezdirdi. "Bana hâlâ güvenmiyorsun. Ama yine de güveniyorsun. İlginç bir karışım. Benden korkuyorsun ama benimle bağ kurmak istiyorsun. Tanıştığımız gece ne dediğimi hatırlıyor musun?" Diz çöktü ve kulağıma yumuşak bir sesle konuştu. "Yatağıma geldiğinde de aynen böyle olacak.

Kendinizi teslim edeceksiniz ve bu sizi korkutacak olsa da, bundan zevk de alacaksınız."

"Sanırım maskaralığımızda olduğundan daha fazlasını hayal ediyorsun. Ve bağlandığım için kendimi pek mutlu hissetmiyorum."

"Hiç denedin mi?" Parmakları yavaşça gömleğimin kollarına doğru kayd, sanki tenimde kelekler uçuşuyordu. Güzeldi. Omuz silktim.

"Hayır. İhtiyacım da yok. Ayrıca, sapıkça niyetlerin ne olursa olsun, önemli değil. Kiyo ile aramda bir şeyler var."

"Ah. Elbette biliyorsun. Duyduğuma göre, her zaman 'bir şeyler çeviriyormuş'."

Sertleştim. "Sorun çıkarmaya çalışma."

"Böyle bir şey yapmaya çalışmıyorum. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum. İnsan kanı taşıyan bir erkek, kadınlarımız için en az sizin erkeklerimiz için çekici olduğunuz kadar çekicidir."

"Maiwenn'i zaten biliyorum."

"Anlıyorum. Sen ne biliyorsun?"

"Gerçek bu. Eskiden işin içindeydiler. Şimdi değiller."

"Ah. Ve bu seni rahatsız etmiyor mu? Özellikle de bir gün seni öldürmeye çalışacağını düşünürsek?"

Olabildiğince arkamı döndüm ve ona ters ters baktım. "Ciddiydim: Kavga çıkarmaya çalışma. Kiyo'ya güveniyorum ve Maiwenn'den hoşlanıyorum. Bu kadar. Şimdi beni bağlayacaksan, şu işi bitir."

Çömeldiği yerden kalktı, beni bağlama işine başlarken sesindeki duygusallık kaybolmuştu. "Kavga çıkarmayı asla düşünmem. Eğer sana ters bakarsam içerideki evcil tilkin boynumu kırar."

"Ondan gerçekten korkuyormuş gibi davranma. Sözüm ona binaları yıkabilirsin." Sandalyeye geri yaslandım ve ellerimi arkamda birbirine bağlamasına izin verdim. Sanki dokuma ya da örgü örüyormuş gibi uzun sürdü.

"Neden, Eugenie, bir dövüşte benim üzerime bahse gireceğini mi söylüyorsun? Duygulandım. Çok etkilendim."

Gerçi tilkilerin pençelerinin çok keskin olduğunu duymuştum. Bu arada sırtındaki çizikler nasıl?"

Tam o sırada Kiyo elinde bir tas suyla dışarı çıktı. Dorian'ın göğüslerimin üstünden ve kollarımın üstünden bir ip bağladığını görünce dondu kaldı.

"Bu da ne?"

"Bir uyanış," dedi Dorian.

"Sorun değil," dedim. "Suyu şuraya koy."

Kiyo öyle yaptı ve sonra yanımda durdu, kollarını kavuşturdu ve gözlerini soylu krala dikti.

Dorian üst bedenimi bağlarken yine acele etmedi. Birden fazla kordon kullandı ve bu sefer daha iyi görebildiğim için onları gerçekten de karmaşık bir desen halinde ördüğünü fark ettim. Estetik ve işlevsel.

"İşte oldu." Son bir sıkı düğümle doğruldu ve yaptığı işi gözden geçirdi. "Fena değil. Görünüşe göre iyi bir düğüm atmayı unutmamışım. Bir şey daha, sonra hazırız."

"Bir şey daha" derken göz bağı olduğu ortaya

çıktı. "Hayatta olmaz" dedim.

"Eugenie, tatlım, öfkeli protestoların çok sevimli, ama sadece bizi yavaşlatmaya devam ediyorlar. Eğer sana yardım etmemi istiyorsan, bırak edeyim. Eğer istemiyorsan, o zaman beni insan kadınların açık kıyafetler giydiği ve alkol yüzünden erdemlerini çabucak kaybettikleri yerlerden birine götür."

Huzursuz hissederek gözlerimi bağlamasına izin verdim. Kiyo'ya güveniyordum ve Dorian'a da bir şekilde güveniyordum ama diğer bağlar beni çoktan tedirgin etmişti. Kapana kısılmaktan ya da bir başkasının kontrolünde olmaktan hoşlanmıyordum. Kumaş gözlerimi kapattığında aydınlık dünya karardı.

"Tüm bunlar içimde kötü bir his uyandırıyor," dedi Kiyo yakınlarda.

"Tam tersine," dedi Dorian, "bana çok sıcak, çok hoş bir his veriyor. Ama sanırım elimizdeki derse geri dönmeliyiz, hmm?"

"Bu, esaret kıyafetini açıkladığın kısım mı?" diye sordum. "Ya da bunu sadece eğlence için yaptığını öğrendiğim yer."

"Hayır, hayır. Ne kadar komik olursa olsun, kendimce sebeplerim var. Şimdi. Kato'nun nazıkçe getirdiği şu su kabını alacağım-"

"Ben Kiyo," diye sinirli bir yanıt geldi.

"Çok özür dilerim. Her neyse, onu bu minyatür çorak arazide bir yere koyacağım ve sen de bana nerede olduğunu söyleyeceksin."

"Oh. Anladım. Görsel olmayan duyularım üzerinde mi çalışmam gerekiyor? Nereye koyduğunuzu mu dinleyeyim?"

"Fiziksel duyularınızın hiçbirini kullanmayacaksınız."

Muhtemelen suyla birlikte uzaklaştığını duydum ama nereye koyduğunu anlayamadım. Daireler çizerek, taşları tekmeleyerek ve ayakkabılarını sürüyerek yürüdü, böylece bana döndüğünde hiçbir fikrim yoktu. Sonra konuştuğunda, sözleri yine kulağımın dibindeydi.

"Şimdi, özgürlük verildiğinde, sadece gözleriniz bağlı olsa bile, hareket etmeye meyilli olursunuz ve suyu bulmak için bir şey -herhangi bir şey- kullanmak istersiniz. Arkanızı döner, havayı koklarsınız, her neyse. Şimdi bunların hepsinin yok olduğunu kabul etmek zorundasınız. Her zaman yapabildiğiniz şeylere güvenemezsiniz. Kapana kısılmış ve güçsüzsünüz - az ya da çok. Buna teslim olun. Kendinizi gelen her şeye açın. Suyu bulun."

"Nasıl?"

"Ona ulaşarak. Normal beş duyudan başka bir duyuya dokunun. Geçen sefer yaptığımız, kendinizin ötesine ulaşmakla ilgili egzersizleri hatırlayın - bu dünyaya, ruhani dünyaya değil."

"Büyünün doğuştan geldiğini sanıyordum. İnsanları ve soyluları ayıran şey bu değil mi?"

"Bu doğuştan gelir. İçinizdeki büyü fırtınaları çağırır ve kontrol eder. Bunu yapmak için uygun elementleri ağırmalı ve kontrol etmelisiniz. Bunu yapabilmek için de onları bulabilmelisiniz. Dolayısıyla, dışa doğru odaklanırsınız."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Sadece konsantre ol. Ama rahatla da. Suyu düşün. Nasıl hissettirdiğini, neye benzediğini. Bilincini etrafına yay, ama transa geçme ve ruhunun dışarı çıkmasına izin verme. Bu hile yapmak olur."

"Ne kadar sürer?"

"İhtiyacınız olduğu kadar."

O geri çekildi ve ben de orada oturup bir açıklama bekledim. Tamam. Etrafımda bir yerde bir kase su vardı. Ve içimdeki bir şeyin bunu hissedebilmesi gerekiyordu. Veranda kapısının diğer tarafındaki oturma odası doğaüstü glerimin kanıtı olarak durmasaydı bunların hiçbirine inanmazdım. Ama fırtınaya neden olmak için düşünmem gerekmemişti. Bu farklıydı.

İlk başta çoğunlukla hissettiğim tek şey kendi bedenimdi. Dorian'ın bağları canımı acıtmıyordu ama çok sıkıydı.

Dikişli kesik biraz acıdı. Başımın arkası ağrıyordu. Bacak kaslarım gerilmiş ve iltihaplanmış hissediyordu. Yavaşça her bir paramın envanterini çıkardım, her birinin nasıl hissettiğini değerlendirdim. Kalbimin atışını, nefes alış verişimin sabitliğini hissedebiliyordum.

Ondan sonra etrafımdaki şeylere konsantre olmaya başladım. Birinin, belki Dorian'ın, bir sandalye çekip oturduğunu duydum. Tepemden bir uçak geçti. Komşularımdan birinin kuş yemliği vardı ve serçeler düzenli olarak yemliğin etrafında cıvıldaşıp didişiyorlardı. Uzaktan daha az melodik kuşların daha sert çığlıkları geliyordu. Sokağımda az sayıda ev vardı ve gerçek trafikten uzaktı, ancak bir blok kadar ötede bir araba çalıştı ve sonra uzaklaştı.

Suyu düşündüm, güneş vurdukça cazibesi artıyordu. Kendi güneş kremimi sürmüştüm ve bunun için minnettardım. Yine de terin aktığını hissedebiliyordum.

benden. Su serin ve ferahlatıcı olurdu. Annemin evinde bir havuz vardı ve birdenbire o kristal mavisi yüzeye dalmaktan başka bir şey istemedim.

Su kabını düşündüm, serinliğini, tenimdeki ıslaklığı düşündüm. Onu hissetmeye, ona seslenmeye çalıştım.

"İşte," dedim sonunda. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Bir süre.

"Nerede?" diye sordu Dorian.

"Saat dörtte." "Ne?"

"Orayı kastediyor," dediğini duydum Kiyo'nun. Muhtemelen işaret etti.

"Hayır," dedi Dorian.

"Ne?"

"Özür dilerim."

"Yakın

mıydım?"

"Hayır."

"Azıcık bile mi?"

"Hayır."

"Lanet olsun! Çıkarın beni buradan." Kısıtlamalarımın karşı

kıptırdandım. "Pek sayılmaz." Dorian'ın sesinde hafif bir şaşkınlık

vardı. "Tekrar denemeliyiz."

"Aman Tanrım. Bu meditasyondan bile daha sıkıcı olabilir," diye homurdandım. "En azından içecek bir şeyler alabilir miyim?"

Tereddüt etti. "Aslında, eğer susarsan şansının artacağını düşünüyorum."

"Oh, hadi ama-"

"İşte başlıyoruz," dedi Dorian. Ayağa kalkıp tekrar etrafta dolaştığını duydum ve bir kez daha kâsenin nereye gittiğini anlayamadım.

Sandalyesine döndüğünde tekrar denedim. Küçük kalbimi konsantre ederken daha fazla zaman geçti. Bir ara birinin kalkıp kapıya doğru ilerlediğini duydum.

"Kim o?"

"Ben," dedi Dorian. "Sıkıldım." "Ne?"

Sen benim öğretmenimsin."

"Bana ihtiyacınız olursa kitsune arayacak."

"Buna inanamıyorum," dedim o gittiğinde. "Hey,

bu senin fikrindi," dedi Kiyo.

Sandalyede kaydığını, rahatladığını duydum.

Dorian tekrar dışarı çıktığında bir sonraki tahminimin eşiğindeydim. "İşte.

Saat dokuz."

Kiyo yine işaret etmiş olmalı.

"Hayır," dedi Dorian.

Bana tekrar yaptırdı ve o zamana kadar çok sinirlenmiştim. Zaten yeterince zorlanmış olan zavallı kaslarım hareketsizlikten kilitleniyordu. Sıcak dayanılmazdı. Daha da kötüsü, Kiyo Dorian'ın içecek bir şey isteyip istemediğini sordu ve sonra içeri girdi. Döndüğünde iki litrelik gazozun açılma sesini ve ardından iki bardağın dolduğunu duydum.

Bundan sonra, gündelik sohbetlerine devam etmeye başladılar.

"Eugenie benim Beltane balomda olacak," diye açıkladı Dorian, "özel konuğum olarak."

"Kulağa harika geliyor."

"Heyecanınız hissediliyor."

"Sadece bana göre değil, hepsi
bu."

"Ah, yazık. Çünkü gelmek isteseydiniz, davetinizi memnuniyetle kabul ederdim."

"Başını belaya sokmanı istemem."

"Hiç sorun değil. Eugenie ile birlikte gelebilirsiniz. İleri gelenlerin maiyetleri ve hizmetkârları için her zaman özel düzenlemeler yaparım."

"Siz ikiniz çenenizi kapatacak mısınız?" diye sordum.

"Ben burada çalışıyorum." Sustular.

Su, su. Dorian'ın beni çözmesi ve klimaya dönebilmem için o lanet olası suya ihtiyacım vardı. Hazır başlamışken bir galon su da içerdim. Belki iki ya da üç. Aslında, o aptal kaseyi bulduğumda, kafamdan aşağı dökecektim.

Gömleğimin eteklerinde, kordonların ve göz bağının tenime baskı yaptığı yerlerde ter birikmişti. Muhtemelen güneş kremi terle atmıştım ve yanacaktım. Sanki vücudum yeterince acı çekmemiş gibi. Su hangi cehennemdeydi? Neden bulamıyordum?

Annemin havuzunu tekrar düşündüm ve yarın onu ziyaret edeceğime söz verdim. Tanrım, hava çok sıcaktı. Sadece daha serin olmak istedim. Su, su, su. Kendimi Helen Keller gibi hissettim. Ya da belki de Lakota güneş danslarında aşırı sıcağa maruz kalmanın halüsinasyonlara neden olduğu insanlardan biri. Belki suyu hayal edebilirdim.

İçimi çektim ve sonra bir şekilde serinliğin bana dokunduğunu hissettim. Sıcaktan kurtulmuştum. Elimden geldiğince doğruldum. Yapmış mıydım? Bu muydu

Suya dokunmanın nasıl bir his olduğunu?

Üçüncü sefer cazibeliydi. Evet. İşte yine oradaydı. Doğudan esen serin ve nemli hava gibi. Saunadaki nem gibi etrafımda asılı duran rutubetin tadını alabiliyordum.

Başımı serin havayı hissettiğim yöne doğru eğdim. "Buldum. Saat üç yönünde."

"Hayır."

"Cehennem değil!"

Dorian'ın ayağa kalktığını duydum. İç çekti. "Sanırım bugünlük bıraksak iyi olacak." "Ama yemin ederim vardı! Hissedebiliyordum! Su hakkında o kadar çok düşünüyordum ki." "Öyle olduğunu biliyorum."

Göz bağını çözdü ve ben de yukarı baktım. Kurşun gibi renkli, kabaran bulutlar gökyüzünü mürekkeple boyamıştı.

Rüzgâr doğudan esiyordu -her şeye rağmen hayal değildi- şiddetini artırıyordu. Büyük, ağır damlalar etrafımıza düşüyor, gürültülü sıçramalarla yere iniyordu.

Sonunda su.

On Dokuzuncu Bölüm

Dorian fırtınadan olması gerektiği kadar etkilenmemişti.

"Kontrol edemedin," dedi bana. "Sana hiçbir faydası olmadı. Küçük şeylerde ustalaşana kadar, büyükleri asla kontrol edemezsin. Onlar seni kontrol edecek."

Üzgün görünmüyordu; sadece her zaman sahip olduğu o sonsuz sabrı ve iyi huylu tavrı gösterdi. Hâlâ insanlarla ilgili şeylerden büyülenmiş gibi, onu şehre götürmemizi ve eğlenceli şeyler göstermemizi istedi - özellikle de yukarıda bahsedilen çekingen kadınları. Araba yolculuğunun onu tam anlamıyla öldüreceğini düşünerek, bunun yerine pizza sipariş ettik.

Bunun onun için bir tür hayal kırıklığı olduğunu söyleyebilirdiniz, ama yine de hoşuna gitti. Her şeyden zevk aldığını fark ettim. Kendisini rahatsız eden aşırı can sıkıntısı anları hariç, ancak onlarda bile bir tür şaka bulmayı başarıyordu. Böyle pek fazla insan tanımıyordum.

O hafta onu bir kez daha gördüm, bu sefer onun evinde. Bana sıkıcı su deneyini beş kez tekrarlattı, ama sadece aynı sonuçları verdi. En azından bu sefer fırtına yaratmamıştım. Bir dahaki sefere başka bir şey yapıp yapamayacağımızı sorduğumda güldü ve beni eve gönderdi.

Dorian'ın balosundan bir gün önce, uzun zamandır düşündüğüm bir şeyi yapmak için cesaretimi topladım: Wil Delaney'i ziyaret etmek.

Lara'ya neredeyse her gün mesaj bırakmaya devam ediyordu ama sonunda onu tekrar görmemi sağlayan şey bu değildi. Annemin ziyaretinden beri, onun Fırtına Kralı'nın şatosunda sefil ve yalnız bir şekilde kilitli kaldığı fikrinden kurtulamamıştım. Bu görüntünün acısı Jasmine'le ilgili izlenimlerime de yansımıştı ve kız ayrılmak konusunda ne kadar isteksiz olursa olsun, onun hâlâ bir kurban olduğunu biliyordum. Ona yardım etmek için bir şeyler - herhangi bir şey- yapmak istiyordum ama geçen seferki felaketi düşününce nereden başlayacağımı, hatta nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. Wil ile tekrar konuşmak makul bir başlangıç gibi görünüyordu.

Kiyo benimle geldi, zavallı Spider'ı çalışmadığı için bizi kiralık arabasıyla götürdü.

Bu araba yepyeni bir Toyota Camry idi ve bana oldukça güzel göründü, ancak belli ki ona büyük bir sıkıntı verdi.

Kapıyı çaldığımızda Wil hemen cevap vermedi. "Burada olduğuna emin misin?" Kiyo sordu.

"Evet. Hiç gittiğini sanmıyorum. Muhtemelen termal taramadan falan geçiriliyoruzdur."

Kiyo bana şaşkın bir bakış attı.

"Sadece bekle," diye uyardım.

Bir dakika sonra bir sürü kilit ve sürgünün açıldığını duydum ve Wil'in yüzü belirdi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı, yüzü aydınlandı. "Geri döndün. Bir dakika. Kim o?"

"Bir arkadaş. Şimdi bizi içeri alın."

Wil Kiyo'ya tereddütlü bir bakış attı ve sonunda kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde, Kiyo'nun ifadesinden Wil'in ininin tuhafılığına benim verdiğim tepkinin aynısını verdiğini anlayabiliyordum. Özellikle sehpanın üzerinde açık duran bir derginin önünde durakladı. Bir makalenin büyük başlığında şöyle yazıyordu: SİZİ İZLEMEK İÇİN DNA'NIZI KULLANIYORLAR! EVDEN ÇIKARKEN SAÇ FILESİ TAKIN!

"Kendine geleceğini biliyordum," diye mırıldandı Wil ve bizi mutfığa götürdü. "Ne zaman dönüyoruz?"

"Öyle olduğumuzu sanmıyorum,

Wil." "O zaman neden-"

Onu susturmak için bir elimi kaldırdım. "Şu anda sadece konuşmak istiyorum, hepsi bu."

Yüzü düştü ama başını salladı ve buzdolabına doğru yürüdü. "İçecek bir şey ister misin?"

"Elbette. Neyiniz var?"

Buzdolabını açtı. İçinde, etiketlerinde ultra-ultra-ultra saflaştırma ve yabancı maddelere karşı arıtma garantisi olan on kadar sürahi su vardı.

"Su," dedi. "Alkolsüz içeceklerin çoğu-" "Su iyidir."

Üç bardak doldurdu ve yanımıza oturdu, beklentiyle beni izliyordu.

"Jasmine hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum," diye açıkladım. "Eğer geri dönebilirsek..." Yine o solgun yüz zihnimde belirdi. Yutkundum. "Eğer gitmek istemiyorsa bu bizim için iyi olmayabilir. Onunla ilgili bir şey var mı... bize söyleyebileceğin, bunu açıklayabilecek bir şey?"

Gözlerindeki o fanatik ışıltı gitti, yerine ağırbaşlı ve hüzünlü bir şey geldi. "Bilmiyorum. Sanırım yarısı on dört yaşında olmak, anlıyor musun? O kadar da etkilenebilir görünmüyordu. Sanırım beyni yıkanmış olabilir. Bu konuda pek çok belge var; hükümet bunu her zaman yapıyor. Sanırım perilerin bile şartlandırma teknikleri var..."

Bunun üzerine konuşmaya başladı ve Kiyo'nun elinin masanın altında uyluğuma dayandığını ve hafifçe sıktığını hissettim. Bu cinsel bir şey olmaktan çok "Bizi neyin içine soktun?" gibiydi.

İfademi boş tutarak sonunda Wil'in konuşmasını kestim. "Bize onun hakkında herhangi bir bilgi verebilir misiniz? Mesela... Nelerden hoşlanırdı?

Hoşlandığı şeyler?

Hoşlanmadığı şeyler mi? Bu konuda biraz fikir edinebilirsek, onu daha iyi anlamamıza yardımcı olabilir."

"Şey," dedi kuşkuyla, "size onun odasını gösterebilirim."

Bizi mutfak kadar karanlık olan evin daha da içlerine, toz ve kullanılmamışlık kokan küçük bir odaya götürdü. Muhtemelen kendi değerlerinden büyük bir fedakârlık yaparak ışıkları yaktı. Yarım saniyeliğine, Jasmine'in odasının Wil'in çılgin varlığının geri kalanını yansıtmadığı için rahatladım. Normal bir genç kızın odası gibi görünüyordu.

İlk başta.

Sonra peri posterlerini gördüm.

Aralarına tek boynuzlu atlar ve rüya manzaraları gibi diğer fantastik resimler serpiştirilmişti ama periler kesinlikle odanın gül pembesi duvarlarına sıçrayan baskın temayı oluşturunuyordu.

Bu resimler insan benzeri soyluların doğru temsilleri değildi, daha çok popüler kültürün perileri nasıl algıladığını tasvir ediyordu: küçük ve kanatlı, çiçeklerle ve ateş böcekleriyle oynayan. Teknik olarak peri olsalar da, Öteki Dünya'da bu tür varlıklar mevcuttu.

"Bunun konuyla ilgili olduğunu düşünmedin mi?" Nefes aldım, etrafıma bakındım.

Wil küçümseyici bir tavırla, "Bu saçmalık," dedi. "Kızların hoşlandığı şeyler. Küçüklüğünden beri bu tür şeyleri sever."

Odaya doğru ilerledim ve küçük bir kitaplığın önünde diz çöktüm. J. R. R. Tolkien. C. S.

Lewis. J. K. Rowling. Giderek daha fazla fantastik kitap. Kaçış için bir tapınak.

Etrafına bakınan Kiyo da benimle aynı şeyleri düşünüyor gibiydi. "Hiç fotoğraf var mı?

Arkadaşı var mı?"

Wil başını salladı. "Çok fazla arkadaşı yoktu." Fırfırlı pembe yatağa oturdu ve yerde küçük bir albüm buldu. "Burada birkaç resim var."

Kiyo ve ben onun yanına oturduk. Albüm Jasmine'in çocukluğunun bir kaydı gibiydi. Bazı bebeklik fotoğrafları ve küçük bir kızken çekilmiş bazı fotoğrafları vardı. Wil resimlerin çoğunda yer alıyordu ama ebeveynlerini çok az görüyorduk. Onların kronik yokluğu hakkındaki acı yorumlarını hatırladım. Başka çocuklarla çekilmiş birkaç fotoğrafını bulduk ama büyüdükçe bunlar da seyrekleşmeye başladı.

Bunlar çoğunlukla birilerinin - büyük olasılıkla Wil'in - o bir şeylerle meşgulken çektiği samimi kareler gibi görünüyordu. Birinde bir kitapla kıvrılmış, diğerinde ise parlak güneş ışığı çilek sarısı saçlarını aydınlatırken arka bahçedeki bir hamakta uzanırken görülüyordu. Sonuncusunda fotoğrafçıyı fark etmiş ve hüzünlü, tatlı bir gülümsemeyle kameraya bakmıştı.

"Eğlenmek için ne yapardı?" Wil albümü kapattığında sordum. "Hobileri? Spor mu?"

Rafları işaret etti. "Belli ki okumayı seviyordu. Ve dışarıda olmayı severdi. Yürüyüşlere çıkar, bazen çiçek ekerdi. Spor ya da benzeri şeylerle pek ilgilenmezdi."

"Bazı insanlarla takılmış olmalı," diye belirttim. "Kaçırıldığında bir partide olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet... aslında biraz şaşırtıcı. Ama arada bir böyle şeylere giderdi. Sık sık değil."

Ama bazen. Yani, bazen benimle de bir şeyler yapardı. Bir keresinde Disneyland'e gitmiştik.

Film izledi. Ama çoğunlukla yalnızdı."

"Nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır. Sanırım... Sanırım kendi yaşındaki çocuklarla ilişki kurmakta zorlanıyordu. Zekiydi, her zaman zamanının ötesindeydi."

Sesi hüzünlüydü ve bazı açılardan ne kadar dengesiz olursa olsun, kız kardeşini gerçekten sevdiğini ve özlediğini fark ettim.

"Annenle baban ölmeden önce de böyle münzevi miydi?" diye sordu

Kiyo nazıkçe. "Evet. Her zaman böyleydi."

Odada biraz daha araştırma yaptıktan sonra nihayet ayrıldık. Wil, Jasmine konusunda ne yapacağım konusunda beni çok zorladı ama ona verecek bir cevabım yoktu.

"Yolda geçirdikleri birkaç sessiz dakikanın ardından Kiyo, "Bu çok iç karartıcıydı," dedi.

Önümüzdeki yola bakarken hemen cevap vermedim. "Eugenie? Sen iyi misin?"

"Hayır. Pek sayılmaz." İçimi çektim. "Zavallı kız."

"Şimdi daha mantıklı gelmeye başladı, değil mi?"

"Evet. Gerçek dünyadan soyutlanınca hayal dünyasında yaşamaya başlıyor. Sonra aniden Aeson ona gerçekten o dünyada yaşama şansı veriyor."

O da başıyla onayladı. "Elbette, kaçırılma ve tecavüz muhtemelen masal diyarına kaçmayı hayal ettiği yollar değildi."

Bir süre daha uzaklara baktım. "Bana kendimi hatırlatıyor."

Bana alaycı bir bakış attı. "Gerçek olmasını umduğun hayali bir dünyaya mı daldın?"

"Hayır ama ben de biraz yalnız biriydim. Sanırım ondan daha fazla arkadaşım vardı, kabul ediyorum ama başkalarıyla ilişki kurmakta hep zorlandım. Roland beni çırağı yaptıktan sonra daha da kötüleşti. Hayaletleri kovmayı öğrenirken erkek grupları hakkında heyecanlanmak zor."

"Bir şey kaçırdığınızı sanmıyorum."

Düşünmeye devam ederken onu bir gülümsemeyle ödüllendirdim. "Çok fazla arkadaşım olmasa da hep onları istedim, fark edilmek istedim. Eğer

Jasmine de aynı, o zaman muhtemelen Aeson'un metresi olmaktan hoşlanıyordur, ne kadar mide bulandırıcı olsa da. Muhtemelen ona ilgi yağıdırıyordur."

"Haklısın... yine de daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum." "Nasıl yani?"

"Bence pek çok genç bazen kendilerini kopuk hissediyor, sanki kimse onları anlamıyormuş gibi. Yani ben de birçok kez böyle hissettim. Onun başına gelenleri bir tür kurtuluş olarak karşılayacağımdan emin değilim."

"Ben de öyle. Ama sanırım herkes farklı şekillerde başa çıkıyor. Tek başıma bir şeyler yaptım. Koşmayı.

Yüzme." "Bulmaca mı?"

"Hey," dedim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü dolabında onlardan yüz tane var."

Güldüm, sonra az önce söylediğı bir şeyi tekrar düşündüm. "Büyüme senin için nasıl bir şeydi?"

En başından beri ne olduğunuzu biliyordunuz, değil mi?"

"Evet. Ailem bunu asla bir sır olarak saklamadı. Farklı dünyalardan olduklarını kabul ettiler - kelimenin tam anlamıyla - ve bununla mücadele etmediler. Bu ikilikle büyüme bir nevi ikinci doğam haline geldi. Daha önce de söylediğim gibi, her iki dünyayı da seviyorum, bu yüzden bu dünyanın fethedilmesini kesinlikle istemiyorum. Elbette hayatımda, özellikle de genç ve huysuz olduğum zamanlarda, ebeveynlerimden birine kızdığım çok zaman oldu. O zaman beni kimin kızdığını bağlı olarak ya tamamen kitsune ya da tamamen insan olacağıma yemin ederdim."

"Ergenlik kaygılarının korkunç bir şey olmalı," diye takıldım.

"Hiçbir fikrin yok."

"Annenle baban hala birlikte mi?"

"Hayır. Hâlâ dostane. Annem ben büyüdükten sonra temelli olarak Öteki Dünya'da kaldı. Onu zaman zaman görüyorum. Bu babamın kalbini kırdı - onun için deli oluyordu - ama yeniden evlendi ve daha iyi durumda görünüyor."

Koltuğa yaslandım. "Artık ne olduğumu bildiğime göre... keşke daha önce bilseydim diyorum. Sihrime bir an önce başlayıp Aeson'un kalesini yerle bir etmek ve Jasmine'i geri almak isterdim."

"Bunu gerçekten yapabileceğini bilmiyorsun," diye uyardı. "Sen yarı insansın. Onun tüm gücüne sahip olmayabilirsin."

"Annenin sahip olduğu her şeyi aldın mı?"

Tereddüt etti. "Evet."

"Jasmine'i orada bırakamam. Bildiklerimi bilmeden. Ama onu nasıl geri getireceğimi bilmiyorum."

Kiyo uzandı ve elimi sıktı. "Bir şeyler düşüneceğiz. Merak etme."

Biraz rahatlatıcıydı, ama sanırım ikimiz de bunun birini daha iyi hissettirmek için söylenen boş ve nazik bir söz olduğunu biliyorduk. Jasmine'i nasıl geri getirebileceğim konusunda onun benden daha iyi fikirleri olduğundan şüpheliydim.

Kiyo'nun ertesi sabaha kadar çalışması gerekmiyordu, bu yüzden Sabino Kanyonu'nda yürüyüşe çıkmaya karar verdik.

Fiziksel efor, kaçırılan kızları unutmak için iyi bir yol gibi görünüyordu ve öyleydi de. Sıcaklık üç haneli rakamları zorluyordu ve ikimiz de açgözlülükle su şişelerinden su içerek nihayet dönüş yolculuğuna çıktığımızda bitkin ve terliydik.

Bir noktada mola vermek için durduğumuzda beni izlediğini gördüm. Yüzünde memnun ve hayran bir ifade vardı, değişiklik olsun diye tamamen cinsel değildi.

"Ne?" Ben sordum.

"Saçların. Bu kadar kıvılcık olduğunu hiç fark etmemiştim. Güneş onu bir alev gibi aydınlatıyor." "Bu iyi bir şey mi?"

"Çok iyi."

Yüzündeki rahat ifade değişti ve tanıdık bir ihtiyaç parıltısının yüzeye çıktığını gördüm. Ondan sonra pek konuşmadık. Yürüyüşümüzün ve eve dönüş yolculuğumuzun geri kalanı sessizlik içinde geçti ama aramızdaki hava dışarıda hissettiğimiz her şeyden daha sıcaktı.

Eve vardığımızda Tim'i hiçbir yerde bulamadık. İyi de olmuştu. Teri ve kiri temizlemek için duşu açtım ve Kiyo da benimle birlikte duşa girdi.

"Buraya temizlenmek için geldik," diye uyardım.

"Elbette," dedi ve beni duvara doğru itti.

Öpüşürken, dokunurken ve bir nevi yıkanmaya çalışırken üzerimize su döküldü. Ne kadar iyi bir iş çıkardığımızı bilmiyorum. Sanırım bazı bölgelerimiz diğerlerinden daha fazla sabunlandı.

Dušta seks yapmaktan çekinmezdim ama orada prezervatifimiz yoktu. Bazen çifte doğum kontrolünün abartılı olduğunu düşünüyordum; sekiz yıl boyunca haplarla hiç sorun yaşamamıştım. Ama ikimiz de risklerin ne kadar yüksek olduğunu biliyorduk. Prezervatif istemek küçük bir şeydi.

Yatağıma düştük, hâlâ kaygan ve sabunluyduk. Prezervatifi iki saniye içinde taktı ve ben de onun üzerine çıktım. Görünüşe göre ön sevişme ilişkimizde büyük bir rol oynamayacaktı. Elleri kalçalarımı kavradı ve beni bir an için durdurdu.

"Bugün hapını aldın mı?" "Evet,

evet," diye onu temin ettim.

Rahatladı ve beni bıraktı, aşağı inmeme ve onu içime almama izin verdi. Dudaklarından yarı homurtu yarı iç çekiş gibi yumuşak bir ses çıktı. Gözlerini açtı ve bana gülümsedi.

"Sen... benim dünyamdaki en doğru şeysin."

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için ben de gülümsedim. Birlikte kendimizi iyi ve doğru hissediyorduk, sanki geçen ayki gerginlik hiç yaşanmamıştı. Olmamız gereken yerdeydik, birlikte geçirdiğimiz ilk geceden hemen sonra toparlanmıştık.

Elleri yanlarımı sıktı, vücudum aşağı yukarı hareket ederken tırnakları sırtıma değdi. Parmakları sırtıma her yaklaştığında içimi bir endişe kaplıyordu ama o kendini tutmaya devam etti. Çizikler yavaş da olsa nihayet iyileşiyordu.

Beni yüzüstü çevirmeden önce sadece bir dakika kadar üstte kalmama izin verdi ve beni o pozisyondan aldı, tüm saldırganlığı ve öfkeli tutkusuyla. Bir keresinde sinsice yerimizi değiştirmeye çalıştım ve o da şakacı bir şekilde bana karşılık verdi. Belki tilki şeyiydi, belki de sadece kendi insan doğasıydı, ama içindeki bir şey baskın olan olmaktan hoşlanıyordu. Onunla savaşmamaya karar verdim, içimde hareket etmesinin mutluluğu ve ateşi içinde yüzmekle çok meşguldüm.

İşini bitirdiğinde yuvarlandı ve beni kendine çekti. Mutlu bir şekilde yüzümü vücuduna gömdüm, kokusunu içime çektim ve kendimi sarhoş gibi hissettim.

Birbirimize sarılarak, düzensiz nefes alış verişlerimizin sakinleşmesini dinledik. Bir süredir ilk kez kendimi güvende ve huzurlu hissediyordum. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi.

O gece benimle kaldı ve karanlıkta bedenlerimiz birbirine sarıldı. Bedenim eski kötü alışkanlıklarına geri döndü ve kendimi o uyuduktan çok sonra uyanık yatarken buldum. Dönüp durdum, tavanımdaki yıldızları saydım ve zihnimi sakinliğe zorlamaya çalıştım.

Görünüşe göre çok fazla denedim, çünkü zihnim transa geçti, uyanık bilinçten uzaktı ama tam olarak uykuda da değildi. Bunun farkına vararak, zihnimde tanımadığım çorak bir alan ve üzerimde duran karanlık, taçlı bir figürden oluşan tanıdık bir görüntü belirene kadar bu durumdan çıkmaya başladım.

Saunada yarım bıraktığım anı geri döndü ve zihnimin gözlerini doldurdu. Birden kendimi Fırtına Kralı'na bakarken buldum. Korku oradaydı, ondan kaçamayacağım ve beni alıp götüreceği korkusu.

Sonra, tıpkı daha önce olduğu gibi, hem içimde hem de dışımda bir şeye uzandım. Güç içimde dalgalandı ve hava kalınlaştı. Yoktan var olan kara bulutlar gökyüzünü kapladı. Yumuşak gök gürültüsü etrafımızda yankılandı. Bu anıda hâlâ yüzünü göremiyordum ama eğlendiğini hissedebiliyordum.

"Benimle savaşmaya mı çalışacaksın ufaklık?" Kendi büyüsünü toplarken etrafımızda farklı bir güç oluştu. "Tavrını sevdim - her ne kadar kaybedeceğin bir savaş veriyor olsan da. En azından şimdilik. Benimle gel, sana yeteneklerini gerçekten nasıl kullanacağını göstereyim."

Gücünü bana doğru hafifçe iterek benimkini bastırmaya çalıştı. Büyümü daha fazla içime çektim ve içimden geçmesine izin verdim. Yanıyordu ama harikaydı. İnanılmazdı. Daha önce hissettiğim ya da düşünebildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. O anda bir insandan daha fazlasıydım, Eugenie Markham'dan daha fazlası, bir tanrıdan daha fazlası. İçimi doldurdu ama o zaman bile kontrol edemedim. Henüz kontrol edemiyordum.

Üzerimizde şimşekler çaktı ve hemen ardından gök gürledi.

Storm King hâlâ beni zorluyordu. Onunla boy ölçüşebileceğimi sanmıyorum ama bu kadar büyük bir dövüş beklemiyordu. Gücüme odaklanmaya, onu ele geçirmeye ve ona karşı kullanmaya çalıştım. Yine de kaygandı; onu tutamadım. Şimşek tekrar parladı ve onu yakalamak için zihnimle uzandım, onu vurmasını istedim.

Sadece nişan almam yanılttı. Onun yerine bana çarptı.

Çılgılık attım, yıldırımın kanalı, kendini topraklama aracı haline geldiğimde acı içimi parçaladı. Yine de beni öldüremezdi; hatta canımı bile o kadar yakamazdı. Fırtınayla bir olmuştum ve çağırdığım büyü bana aitti. Vücuduma çarptı, korkunç ve muhteşemdi, zevkle harmanlanmış yakıcı bir acı, asla bırakmak istemediğim bir coşku....

Nefes nefese kalarak yatakta doğruldum. Kiyo hemen yanımdaydı ve sorunun ne olduğunu sordu. Hemen cevap veremedim. O ateşli, coşkulu güç hafızama kazınmıştı.

Yine de, orada otururken bile, hatıranın solduğunu ve hatırlanan hissin de onunla birlikte gittiğini hissedebiliyordum.

Bir parçam onun için ağlıyor, kalmasını istiyordu. Ama o gidiyordu.

"Eugenie?" Sanırım adımı yüzüncü kez söylüyordu. "Neyin var?"

"Bir rüya," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak. O sihir yok olsa bile - yıllardır yok, gerçekten-

vücudum zevkle titredi. Kendimi canlı hissediyordum, bedenim hem kendisinin hem de etrafımdaki dünyanın farkındalığıyla karıncalanıyordu. Gözlerimi açtım ve Kiyo'ya döndüm, ellerimi kollarına koydum, parmaklarımı tenine doğru kıvırdım.

"Ne-mmm."

Sözleri öpücüğüm tarafından yutuldu. Ağzım onunkiyle o kadar vahşi bir şekilde beslendi ki dudağını ısırduğım yerden kan tadı aldım. Bir anda, elleri kalçalarımı kavrayıp beni aşağı çekmeye çalışırken onun hayvani şehvetinin benimkine cevap verdiğini hissettim. Ama ben çoktan onu aşağı itmiş, kendimi onun üzerine taşımıştım.

"Benimle bu konuda kavga etme," diye hırladım, tırnaklarımı ona geçirerek.

Gülümsedi. Sanırım şaka yaptığımı düşündü, içimde aniden çalkalanan güç ve saldırganlığın farkında değildi. Elleri bileklerime doğru kaydı. Onları sıkıca kavrayarak beni ters çevirdi ve tüm ağırlığıyla vücuduma bastırdı. "Biraz dövüşmek fena olmaz," diye alay etti.

"Hayır." Sözlerim sertti. Meydan okunamazdı. Hâlâ rüyanın geçici gücüne kapılmışken, ikimizi de şaşırttım ve onu ters çevirdim. Bu bir

Tıpkı bugün erken saatlerde yaptığımız seks gibi, ama şimdi roller tersine dönmüştü. Kendi gücüm beni şaşırtmıştı.

"Benimle dövüşme," diye tekrarladım, sesim alçak ve tehlikeliydi.

Neredeyse karanlıkta gözleri büyüdü. Sadece bir kalp atışı duraksaması oldu. "Ne istersen." Görünüşte sesi heyecanlı ve eğleniyor gibiydi ama alttan alta bir gerginlik de vardı.

Yanarak ve coşkuyla ağzımı ve kalçalarımı aşağı doğru hareket ettirdim. Onu içime alırken ikimizin de nefesi kesildi. Prezervatif yoktu, aramızda hiçbir şey yoktu. Temasla ürperdim, beni ve tüm ıslaklığımı doğrudan hissetmesi düşüncesiyle tahrik oldum. Ten tene. Belki de yavaş hareket etmeliydim, yeni hislerin tadını çıkarmasına izin vermeliydim, ama vücudum çok sabırsızdı. Ona daha önce bana yaptığı gibi şiddetle asıldım, içimde bir şey hakimiyetimi ortaya koymaya ve onu benim olarak talep etmeye ihtiyaç duyuyordu. Tırnaklarım kan çekti ve kalçalarımız birbirine her çarptığında haykırdı.

Kendimi güçlü ve kontrollü hissediyordum. Sanki her şeyi yapabilir ve herkesi fethedebilirmişim gibi. Orgazmın sıcaklığı ve mutluluğu içimde birikmeye başladı ve çok küçük bir parçam onu içime sokmaktan mı yoksa sadece hükmetmenin heyecanından mı zevk aldığımı merak etti. Ve eğer ikincisiyse, kontrolümü kimin üzerinde uyguluyordum? Kiyo mu? Fırtına Kralı mı?

Alt bedenimdeki coşku daha yoğun, daha acil hale geldi. Dırdırcı spekülasyonları bir kenara ittim ve kendimi kendi bencil isteklerime bıraktım. Gözlerimi Kiyo'ya diktim; o da sanki beni tanımıyormuş gibi bana baktı.

"Benimsin," diye soludum, serbest kalmamı engelleyerek. "Şu anda, tam şu anda, sen benimsin."

Kiyo boğuk bir zevk sesi çıkardı, başı geriye eğildi.

Sınırdaydım; bedenimi daha fazla tutamazdım. Daha fazla kendimi tutmak istemiyordum. Burada güçlü olan bendim. İstedığımı alıyordum. Ama önce, onun bunu bildiğinden emin olmalıydım.

Ağır nefesler arasında ona "Söyle," dedim. "Bana benim olduğunu söyle. Söyle, ben de gelmene izin vereyim.

İçime boşalmana izin vereceğim. İçimde patlamana izin vereceğim." "Eugenie..." diye inledi hızımı yavaşlatmaya başladığımda.

"Sen benimsin," dedim ona tekrar. Kalçalarımın arasındaki o güzel acı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Kendimi kaybedecektim.

Ama Kiyo önce kontrolünü kaybetti. "Evet...evet. Oh, Tanrım, Eugenie. Ben seninim."

Bu itirafın gücü beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak harekete geçirdi. Haykırarak, boşalırken kendi başımı geriye attım. Onun da geldiğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Hissedebiliyordum, vücudunun benimkinin içinde nasıl kasıldığını hissedebiliyordum. Onu daha sıkı sıkarak, ondan bir zevk iniltisi ve benim için bir orgazm daha kazandım. Muhteşemdi. İkimiz de kendi tepkilerimizin gücüyle sarsıldık.

Sonunda ter içinde ve nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de tek kelime edemedik. Sonunda Kiyo rahatlamak ya da korunmak istercesine başını göğsüme yasladı.

"Senin," diye mırıldandı sonunda, uykuya dalmadan hemen önce.

Yirminci Bölüm

Ertesi sabah sadece bir ölümlü oldum, büyüye dair kalan son anılarımı sadece teorik olarak hatırladım, hissederek değil. Kiyo'ya rüyamdaki anıyı, Roland onu öldürmeden önce Fırtına Kralı'yla aramızda geçenleri nasıl hatırladığımı anlatmaya çalışmak istedim. Ama bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Büyüden neredeyse hiç anlamıyordum ve o korkunç ama görkemli duyguyu yeniden yakalamayı neredeyse imkânsız buluyordum.

Ayrıca bugün endişelenmem gereken başka şeyler vardı. Beltane arifesiydi.

Kendimi neredeyse sabahın köründen itibaren meşgul buldum. Beltane-veya 1 Mayıs

-Yaşamın yıla dönüşünü kutlar; birçok Batı Avrupa kültürü bu günü doğurganlık ve gebe kalmanın en yoğun olduğu gün olarak kabul eder. Görünüşe göre birçok diğer dünya yaratığı da öyle düşünüyor. Cadılar Bayramı -ya da Samhain- gibi, dünyalar arasındaki kapılar açılır, insanlar ve diğer dünyadakiler arasında geçişi kolaylaştırır.

1 Mayıs gece yarısı nihai açılış oldu, ancak geçişler 30 Nisan'da gün boyunca sürekli arttı.

Bu gece Dorian'ın partisindeki varlığım herkesçe bilindiğine göre, ben insan dünyasından ayrılmadan önce pek çok kişi şansını denemeye karar vermiş olmalı.

Neyse ki, aynı soyluların ve çeşitli yaratıkların çoğu normal şartlar altında geçemeyecek kişilerdi.

Bu, çok daha zayıf oldukları ve dolayısıyla kovulmalarının veya yok edilmelerinin daha kolay olduğu anlamına geliyordu. Ne yazık ki, düzenli bir akış halinde geldiklerinde, aynı zamanda büyük ve yorucu bir sıkıntıya dönüşüyorlardı.

Akşam yemeği saatinde eve geldim, Öteki Dünya'ya gitmemden çok önce değildi.

Aceleyle terli kıyafetlerimi çıkardım ve dünyanın en hızlı düşünüyordum. Daha sonra, bir öncekine rakip olacak bir makyaj yaptım ama bu bana zaman kaybettirdi. Dakikalar ilerledikçe, Lara'nın tedarik ettiği elbiseyi giydim.

ve nemli saçlarımı hızlıca taradım. Yapılacak başka bir şey yoktu. Kabarmayı önlemek için biraz köpük attım ve sonra çöle doğru yola çıktım.

Dorian akıllıca davranarak Slinky çapamı dayanıksız bir masadan daha güvenli bir yere koymuştu. Bir hizmetkârın beni beklediği küçük bir odaya girdim. Beni kibarca selamladıktan sonra doğruca Dorian'ın odasına götürdü. İçeride bir kargaşa buldum.

Erkek ve kadın hizmetkârlar içeri girip çıkıyor, Tanrı bilir neler yapıyorlardı. Dorian dev bir aynanın önünde durmuş, masmavi bir cübbenin içinde kendini kontrol ediyordu. İri yarı bir adam, kolunda bir düzine başka cübbeyle yakınlarda geziniyordu. Kroket oynarken yerini aldığım adamla aynı adam olduğunu fark ettim.

"Eugenie Markham," diye anons etti refakatçim.

Dorian bana yarım bir bakış attı. "Leydi Markham, çok hoş, tatlı tanrılar. Bej rengi giymiş."

Aşağıya baktım. Lara bana "şampanya" olarak adlandırdığı bir tonda, altın rengine çalan sıcak bir fildişi rengine, vücudu saran ipek bir elbise bulmuştu. Bu rengin bana yakışacağını düşünmezdim ama belli ki beni benden daha iyi tanıyordu. Straplez korsaj büzgülü ve ortadaki düğmeleri taklit etmek için bir parça yanardöner boncukla süslenmişti. Belden aşağıya doğru etek pürüzsüz, parlak kıvrımlar halinde dökülüyordu. Siluetime tam oturuyor, sadece ayak bileklerime geldiğinde hafifçe genişliyordu.

"Şampanya" diye düzelttim. "Peki bunun nesi yanlış?"

"Yok bir şey. Çok güzel." Çılgınca uşağına döndü. "Bunların hiçbirisiyle uyuşmayacak Muran. Başka neyimiz var?"

Muran dudağını ısırdı. "İşte yeşil kadife, majesteleri. Süslemesinde o ton var. Fildişi bir gömlekle eşleştirildiğinde oldukça çarpıcı görünecektir."

Dorian yüzünü buruşturdu. "İpek ya da saten daha iyi olurdu. Yine de alın ve kaçırdığımız başka bir şey olup olmadığına bakın. Oh, ve Leydi'yi yapması için birini gönder

Markham'ın saçı."

"Saçımın nesi var?"

"Hiçbir şey, tutkulu bir gecenin ardından yatağında yayılmış mıydın?" Genç bir kadın aceleyle öne atıldı ve adam başını bana doğru salladı. "Ona bak, Nia."

Zeytin tenli, ufak tefek bir şey olan Nia bana reverans yaptı ve beni Dorian'la ilk sohbet ettiğimiz salona götürdü. Ne yaptığını göremiyordum ama parmakları saçlarımda Dorian'ın etrafımdaki ipleri bağlarken yaptığı gibi ustaca ve karmaşık bir şekilde çalışıyordu. Saçımı sadece bir kez bir stiliste yaptırmıştım ve o da zalim bir arkadaşımın turuncu tafta giymemi istediği bir düğün içindi. Bu olay beni hâlâ kâbuslarla uyandırır.

Nia çalışırken hafif bir karıncalanma ara sıra tenimi okşuyordu ve şekillendirmede sihir kullandığını fark ettim. Saç maşasından daha kullanışlı olduğunu düşünmüştüm ama Tanrım. Diğer soylular iyileşme ve binaları parçalama yeteneğine sahipken senin kozmetolojinin büyülü eşdeğerine sahip olduğunu keşfetmek ne büyük bir hayal kırıklığı.

"İşte buradasınız leydim."

Beni bir aynaya götürdü, gergin bir şekilde tepkimi değerlendirdi. Saçlarımdan geri kalanının yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplandığı başımın arkasına doğru dağınık örgüler uzanıyordu. Sarkan saçların çoğunu düzleştirmiş ve kıvrırmıştı, ama birkaç küçük örgü orada burada sarkıyordu. Uzun, pürüzsüz bukleler yüzümü çevreliyor, uçlarından hafifçe kıvrılıyordu. Örgülerin bazılarını menekşeler ve koyu fildişi tatlı güller süslüyordu.

"Vay canına," dedim.

Nia ellerini ovuşturdu. "Leydim seviyor

mu?" "Hem de çok."

Işıl ışıl parlıyordu. Ufak tefek yapısı ve pürüzsüz yüzüyle on altı yaşlarında görünüyordu ama aslında bir asırlık bir geçmişe sahipti. "Nasıl olduğunu bilmiyordum

insanlar giydi."

Gülümsedim ve kolunu hafifçe okşadım. "Bu harika."

Sevinçten bayılmaya hazır görünüyordu ve Dorian'ın çalışanlarının her zaman onun emirlerine itaat etmek için nasıl hevesle atladıklarını hatırladım. Bu tür bir sadakate ilham veriyor muydum? Yoksa korku mu?

O sırada Dorian ipekten yapılmış orman yeşili bir cübbeyle ihtişamlı bir şekilde odaya girdi. Kenarları fildişi, kırmızı ve altından oluşan karmaşık bir desene sahipti ve altındaki siyah pantolon ve fildişi gömlekle tamamlanıyordu.

"Çok daha iyi," dedi elimi tutarak. "Gel, geç kaldık."

Taht odasına doğru ilerlerken Muran ve birkaç kişi daha onu takip etti. Dorian aslında koşmuyordu ama hareketlerinin altında bir aciliyet yatıyordu.

"Bu acele niye?" diye sordum. "Onlar senin her zevkini beklemiyor mu?"

"Elbette. Ancak diğer hükümdarlar gelmeden önce orada olmalıyım, yoksa görgü kurallarında bir karmaşa yaratırız. Biz girdiğimizde herkes eğilecek ama diğer hükümdarlar eğilmek zorunda değil. Eğer benden önce gelirlerse, bu garip olur."

"Yay' derken ne demek istiyorsun? Bu şu anlama mı geliyor-"

Bir müjdecî çift kapıyı açarak gür bir sesle anons etti: "Majesteleri, Arkady Hanedanı'ndan Kral Dorian, Dünya'nın çağırıcısı, Meşe Diyarı'nın koruyucusu, tanrılar tarafından kutsanmış."

"Vay canına," diye nefes aldım. Dorian elimi sıktı.

"-Odile Dark Swan denilen Eugenie Markham ile, Fırtına Kralı Tirigan'ın kızı."

Ünvanlı olmaya alışabileceğimi hiç sanmıyordum ama bu durum karşısında duyduğum şaşkınlık daha sonra olanların yanında sönük kaldı. Odadaki herkes bize doğru döndü ve dizlerinin üzerine çöktü, başları öne eğildi. Bunu ölüm sessizliği izledi.

Yavaşça, neredeyse süzülen bir adımla orta koridorda yürüdük ve ben hürmet denizine değil, dosdoğru önüme bakmaya çalıştım.

Tahta ulaşmamız için geçen süre içinde medeniyetler yükseldi ve çöktü. Tahta vardığımızda Dorian yüzümüzü topluluğa dönmemizi sağladı ve küçük, sıradan bir hareket yaptı. Diğerlerinin başları o kadar eğikken bunu nasıl gördüklerini bilmiyorum ama hepsi ayağa kalktı ve hayatın ve müziğin gürültüsü hemen geri döndü.

İnsanlar tekrar hareketlendi, birbirlerine karıştı ve gülüştüler. Hizmetkârlar içkiler ve tepsilerle sağa sola koşuşturuyordu. Arada sırada şarap yudumlayan trol ve wraithler dışında herhangi bir insan partisi olabilirdi. Erkekler Dorian'ın tercih ettiği Rönesans tarzında giyinmişti ama kadınların elbiseleri çan kollu ve kadifeden Grek sargılarına ve tüllere kadar çeşitlilik gösteriyordu.

"Ve şimdi, canım, yollarımızı ayırmalıyız."

Bakışlarımı toplanan kalabalıktan başka yöne çevirdim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Elini salladı. "Bunlar krallığımdaki en büyük soylular, diğer krallıklardan bahsetmiyorum bile. Aralarına karışmalı, mırıldanmalarını dinlemeli, umurumdaymış gibi davranmalıyım. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Tüm o soylu yüzlere dönüp baktığımda panik beni ele geçirdi. "Neden ben de sizinle gelemiyorum? Demek istediğim, biz koordine ediyoruz ve her şey."

"Çünkü seni bütün gece kolumda tutarsam, sahiplenici ve güvensiz görünürüm. Seni tek başına bırakırsam, diğer tekliflere aldırmadan bu gece benimle birlikte gideceğinden emin olduğumu gösteririm."

"Aman Tanrım... Bütün gece dayak yiyeceğim."

Güldü. "Merak etmeyin, siz aksini istemediğiniz sürece yapacakları tek şey bu. İsteğiniz dışında size dokunan biri tüm muhafızlarımın gazabına uğrar, konukların çoğundan bahsetmiyorum bile. Bu şok edici bir hakaret olur."

"Yine de istesem herhangi biriyle birlikte olabilirim."

"Elbette. İstediginizi seçmekte özgürsünüz."

"Bu senin erkekliğine hakaret falan olmaz mı?"

"Biraz. Ama sonra yatağıma beş ya da daha fazla kadın alır ve kendimi çabucak affettirirdim."

"Vay be. Seni geride tutacakmışım gibi hissediyorum."

"Merak etme. Yarın sen gidince kendime geleceğim."

Yutkundum ve etrafıma bakındım, şakalar endişemi yatıştıramadı. "Kimseyi tanımıyorum bile."

Beni kendisine çevirdi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Vücudumu rahat tutmak için bilinçli olarak çalışmam gerekiyordu. Bunu her yaptığımda hâlâ şok oluyordum.

"O zaman onlarla tanışmanız gerekecek," dedi.

Gördüğü ilk insan grubuna doğru yürüdü ve yaklaştığında coşkulu bir selamlama telaşı duydum. Kendimi aptal ve garip hissederek nereye gitmem ve kiminle konuşmam gerektiğini merak ettim. Büyük partilere pek katılmazdım. Zamanımın çoğunu böyle bir grupla nasıl etkileşim kuracağımı bilemeyecek kadar yalnız geçiriyordum. Bunların hepsinin Öteki Dünya sakinleri olduğunu hesaba katmıyorum bile. En derin fobilerimden ikisi uzun bir gecede birleşmişti.

"Şarap?" diye sordu aniden yanımda beliren bir hizmetçi. "Evet,

lütfen."

Bana uzattığı tepsideki kadehlerden birini kaptım ve tatlı, meyveli bir kırmızıdan aceleyle bir yudum aldım.

Rastgele bir yön seçerek beş adım attım ve hemen kırmızı kadife giymiş uzun boylu bir beyefendi tarafından yolum kesildi. Siyah saçları ve düzgün kesilmiş sakalı vardı.

"Leydi Markham," diye sızlanarak boştaki elimi tuttu ve öptü. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Ben Marcus, Rowan Ülkesi'ndeki Danzia'nın lordu."

"Merhaba," dedim, gittiğinde adını bir daha asla hatırlamayacağımı biliyordum.

Elimi tutmaya devam etti ve gözlerinin tepeden tırnağa üzerimde gezinmesine izin verdi. Birden elbisenin bu kadar dar ya da yakasının bu kadar düşük olmamasını diledim.

"İtiraf etmeliyim ki," diye mırıldandı, "güzelliğinizle ilgili söylentiler duymuştum, ama bunlar gerçeğin yanında önemsiz şeyler."

"Teşekkürler."

Elimi geri çekmeye çalıştım ama o elimi tuttu.

"Ailemin soyluluğu bu dünyaya göç edene kadar uzanır. Şiddetli savaşçılarımızla ünlüyüz. Büyü kanımızda güçlü bir şekilde akar ve genellikle elementlerden birini çağırır.

Benim eğilimlerim havanın kontrolüne yöneliktir."

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, aniden kollarıma doğru hafif bir esinti hissettim.

"Varislerime büyük bir mülk miras kalacak. Evim her zaman kraliyet ailesine danışmanlık hizmeti vermiştir. Şu anda bile Rowan Kraliçesi Katrice'in yakın bir dostuyum. Kendisi güçlü bir müttefiktir."

O zaman, bir yetiştiricinin ödüllü bir köpeğin belgelerini göstermesi gibi, hızlı ve etkili bir şekilde benim için soyağacını ortaya koyduğunu fark ettim. Ona ilgilenmediğimi söylemek için ağzımı açtım ama o devam etti.

"Bazı erkekler savaşçı bir eşe sahip olmaktan korkar. Seni kontrol etmeye ve kendi çıkarları için gücünü ele geçirmeye çalışırlar." Başını imalı bir şekilde Dorian'ın uzun boylu, esmer tenli bir kadınla sohbet ettiği yere doğru eğdi.

"Ben öyle değilim. Seni kendi amaçlarım için kullanmayacağım. Benim yanımda bir eşit olarak hüküm sürecek, çocuklarımızın rehberliğini paylaşacaksın."

Vay be. Bu ilk randevumuz bile değildi. Elimi onunkinden kurtarmayı başardım. "Teşekkür ederim ama bu biraz ani oldu. Yine de seninle konuşmak gerçekten harikaydı."

Yüzünü endişe kaplamıştı. "Ama sana bir aşık olarak ünümden bahsetmedim bile-"

"Şu anda bir yerde olmam gerekiyor. Üzgünüm."

İki adım geri attım, döndüm ve neredeyse başka bir adama çarpacaktım. Onun ötesinde birkaç kişi daha göze çarpmadan oyalanmaya çalışıyordu. Aslında bu adamın Marcus'u reddetmemi beklediğini fark ettim. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi.

"Leydi Markham, sonunda sizinle tanışmak bir zevk...."

Ondan sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. O noktadan daha ileriye gidemedim ve şarabım unutulmuş ve içilmemiş olarak kaldı. Her adamın satış konuşmasını kibarca dinlerken, Dorian'la başım derde girmeden önce misafirperverlik kuralının sınırlarını ne kadar zorlayabileceğimi düşünerek kendimi eğlendirdim. Yine de, her adam ne kadar sinir bozucu olursa olsun, isyankâr içgüdülerimi bastırdım ve iyi davranmaya devam ettim.

Birkaç saat sonra, o ilk gece beni yakalayan siyah saçlı kadın Shaya'yı gördüm. Odanın içinde tek başına yürüyordu. Şimdiki talibimden sıyrılıp bir sonraki yarışmacıdan kurtuldum ve ona doğru koştum.

"Hey, Shaya, nasıl gidiyor?"

Bana şaşkınlıkla baktı, yakalandığımdan beri onunla konuşmadığımı düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi. Gece mavisi kadife elbisesinin etekleri tam, kolları dar ve yakası yüksekti. Geçmişini tam olarak anlayamamıştım ama görünüşe göre bir soylunun küçük kızıydı ve Dorian'ın muhafızlarının bir parçası olarak askeri bir kariyer yapmıştı.

"Leydi Markham," diye karşılık verdi. Yüzünde hafif bir merak okunuyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Yok bir şey. Sadece düşündüm ki... bilirsin, konuşuruz."

Narin bir kaşı kalktı. Hevesli erkek kalabalığına baktı ve yarım bir gülümsemeyle bana döndü. "Görünüşe göre konuşacak bir sürü misafiriniz var."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Arkadaş olmadığımızı biliyorum ama benimle arkadaşmışız gibi konuş. Sadece bir dakikalığına. Buna dayanamıyorum. Bir molaya ihtiyacım var. Her erkeğin mal varlığının ne kadar büyük olduğunu duymaktan çok yoruldum... diğer şeylerden bahsetmiyorum bile."

Güldü, sesi zengin ve tatlıydı. Kolunu benimkine dolayarak, sanki gerçekten arkadaşmışız gibi beni etrafta dolaştırdı.

"Yüzleştiğin şeylerle ilgili hikayeler duydum. Ama yine de sonunda sizi yıkan bir grup çaresiz soylu oldu."

Birkaç dakika yalnız kalmama izin verdi ve önemsiz şeyler hakkında konuştuk. Konuştukça bir şey fark ettim: Gerçekten komikti. Ve zekiydi. Ve... hoş. İlk karşılaşmamızda onu kibirli bir kentsoylu kaltak olarak reddetmiştim, bu tavrım kısmen yakalanmamdan, kısmen de akşam yemeğindeki husumetten kaynaklanıyordu. Ama işte buradaydı, herhangi bir insan gibi benimle takılıyordu, yorumları hem esprili hem de zekiceydi.

"Gitmek zorundayım. Rurik beni arıyor," dedi sonunda ve beni bıraktı. Tekrar gülümsedi, eğlenmiş ve şefkatliydi. "Onlara biraz daha katlan. Baş belasından başka bir şey değiller."

Başımı salladım. "Çok açık sözlü ve açık sözlüler. Bu çok garip." Kiyo ve ben bir zamanlar randevulardaki yapmacıklıklarla dalga geçmiştik ama şu anda biraz daha az dürüstlüğüün cazibesi vardı.

"O zaman siz de açık sözlü olun. Çok nazik olursanız, bir şansları olduğunu düşünecekler ve başka bir zaman deneyeceklerdir. Artık çoğu kişi sizi yüksek rütbeli bir soylu olarak görüyor; kibirli olmanız beklenir. Kaba olduğunuzu düşünmezler."

Ona teşekkür ettim ve gidişini izledim, tam o sırada bir el omzuma dokundu. İçimi çektim. Kurtlarla tekrar yüzleşme zamanı.

Ya da tilki, ortaya çıktığı gibi.

"Hey," dedim. "Güzel

iplikler."

Kiyo güzelce dikilmiş bir smokinle karşımda duruyordu, temiz siyah ve beyaz çizgileri diğer adamların akan renklerinin yanında keskin bir kontrast oluşturunuyordu.

"Senin için giydim. Kadife ve ipekten bir değişiklik hoşuna gider diye düşündüm. Ve sana gelince..." Dumanlı gözleri benim hakkımda hızlı bir değerlendirme yaptı. "Bu gece birçok erkeğin elbisene ağzının suyunun aktığını duydum."

"Bir süredir burada mıydın? Ve benimle konuşmaya gelmedin

mi?" Sırıttı. "Oldukça meşgul görünüyordun."

"Peki, şimdi benimle kal. Biriyle meşgul olduğumu düşünürlerse belki beni yalnız bırakırlar."

Duvara yaslanmış, brokar kaplı minderlerle döşenmiş iki kişilik bir bank bulduk. İçimi çektim ve başımı omzuna yasladım. O da bir kolunu bana doladı.

"Keşke bu gece her zaman yaptığım gibi devriye geziyor olsaydım. Ruhlarla ve diğer şeylerle savaşmak bunun yarısı kadar bile yorucu değil."

"Ve böylece Tucson savunmasız kalıyor, ha?"

"Roland ilgileniyor, annem çok üzülüyor. Umarım aksiyonun çoğunu arka taraf yerine buraya çekmişimdir."

Bir süre sessizce oturup partiyi izledik. Bana barı hatırlattı. Yalnız ama yalnız değil.

Diğer partilerde olduğu gibi, gece ilerledikçe insanlar daha da sarhoş oluyordu. Bu arsız cinsel temas giderek daha sık ortaya çıkıyor ve birkaç kişi yer buldukları her yerde dans ediyordu. Bildiğim balo salonu stillerini andıran zarif adımlarla hareket ediyorlardı.

"Dün gece hakkında düşünüyordum."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evet. Ben de bunu birkaç kez düşündüm."

"Sen... Bilmiyorum. Seni hiç böyle görmemiştim. O kadar çok yaptığımızdan değil ama... vay canına. Beni oldukça iyi işaretledin."

"Bu kötü bir şey mi?"

Gülümsedi. "Hayır. Hiç sanmıyorum." Parmakları çeneme dokundu ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Ama neler oluyordu? Bir kâbus buna nasıl yol açtı?"

Yüzümü başka tarafa çevirdim. "Tam olarak bir kabus

değildi." "Ne o zaman?"

"Sadece bir rüya... ya da bir anı. Babamla ilgiliydi. Ve sihirle." "Ne oldu?"

"Ben... şey, açıklaması zor."

"Eugenie-"

Tavrımı hafif ve şakacı tuttum. "Unut gitsin. En azından bu gece için, tamam mı? Şu an doğru zaman değil. Daha sonra konuşabiliriz."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. Yüzümü yaklaştırdım ve dudaklarını alnıma, yanağıma değdirdi. Gözlerimi kapadım ve iç çektim, dudakları boynumun kenarından aşağıya doğru nazikçe inerken zevkten dört köşe oldum. Birbirimize doğru döndük, dudaklarımız görünmeyen bir güç tarafından çekiliyordu. Ve öpüşürken, bu geceki çılgın teklifleri tamamen unuttum. Sadece bu vardı. Ben ve Kiyo.

"Ellemek yok," diye uyardım, elinin sinsice yasak bölgelere doğru hareket ettiğini görünce. "Bunu kaç kişinin yaptığı umurumda değil. Ya da ne kadar dikkat çekmediğimiz."

"O zaman özel bir yere gidelim," diye mırıldandı, öpücüklerini omzumda gezdirirken.

"Yapamam. Dorian'la birlikte gitmem gerektiğini biliyorsun. Hiçbir şey olmayacak," diye ekledim, ağzını açtığını görünce. "Bu sadece görünüş için. Yarın bir araya gelebiliriz."

Düşündü ve başını salladı. "Pekâlâ. Ama bu gece seni güzel bir şekilde uğurlayacağım."

Geri çekildi ve bir ses, "Tanrılar biliyor, hayatımda bazı garip şeyler gördüm, ama kendini hepimizin hükümdarı yapmaya çalışan bir kitsune bulmayı hiç beklemiyordum," diyene kadar öpüşmeye devam ettik.

Şaşkınlıkla başımızı kaldırdık. Kiyo ile meşgulken başka bir talip beklemiyordum.

Aeson orada durdu.

Bölüm Yirmi Bir

Kendini beğenmiş suratına bakarken öfkem vücudumu sararak ayağa fırladım. Kahverengi saçlarının üzerinde ağır, mücevherli bir taç vardı ve dar kesim siyah saten bir yemek ceketini giymişti.

"Bana öyle bakmayın Leydi Markham," dedi bana hem hoş hem de düşmanca bir sesle.

"Bir sevgili olarak ne kadar avantajlı olursan ol, onun evinde sorun çıkarırsan Dorian seni korumaz."

"Peki. Seni başka bir yerde öldürmem gerekecek."

"Geçen sefer planın pek işe yaramadı." "Seninki de öyle."

Alay etti. "Bu elbise çok zarif, biliyorsun. Vücudunuzun her yerini güzelce ortaya çıkarıyor."

İçgüdüsel olarak kollarımı kavuşturdum. "İltifatlarla vaktimi harcama."

"Sadece buradaki herkes gibi senin vücudun için kendi teklifimi sunuyorum."

"Öyle mi? Hiç dikkat etmedin mi? İltifatlarının hiçbirisi de işe yaramadı."

"Bah. Onlar küçük lordlar ve güç için çabalayan sülükler," dedi alaycı bir tavırla. "Genel kanı senin herkesi reddettiğin yönünde çünkü henüz sana layık biri yaklaşmadı." Konuşurken Kiyo'ya bir bakış attı.

"Belki de Dorian'la birlikte olduğum içindir. Gerçi fark etmez. Senin yanına gelmeden önce şuradaki trowe'u becerirdim."

"Sanırım bunu görmek isterim, özellikle de dizlerinizin dibine geldiğini düşünersek."

"Eğer bana ne kadar iyi donanımlı olduğunu söyleyeceğin kısım buysa, kendine sakla. Beni yatağına yaklaştıracak hiçbir şey söyleyemezsin, o yüzden vazgeç ve git."

Yüz hatları sertleşti, dudaklarında soğuk ve alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım buna itiraz edemem. Önemli olduğundan değil. Bu gece yalnız olmayacağım."

Zar zor kenara çekildi ve başını eğdi. Odanın diğer ucuna doğru hareketini takip ettim.

Jasmine Delaney bir grup soylunun arasında duruyordu. Yüzünde okunamayan bir ifadeyle bizi izliyordu. Brokar ve mücevherlerle süslü uzun bir elbise ince bedenini sarıyordu ve gri gözleri geçen seferkinden daha da iri görünüyordu.

Yumruklarımı sıktım, annemin tutsaklığını anlatırken yüzündeki ifadeyi hatırladım.

Wil'in hayal dünyasında kaybolmuş yalnız bir kız resmi zihnimde dönüp duruyordu. "Seni öldüreceğim, seni piç kurusu. Ama önce bunun için bana yalvarmanı sağlayacağım." Sesim Volusian gibi çıkıyordu.

"Eugenie," diye mırıldandı Kiyo, bir elini bileğime koyarak. Sesi sert ve uyarıcıydı. Belli ki aptalca bir şey yapacağımdan korkuyordu. Bu iyi bir korkuydu.

Aeson umursamaz görünüyordu. "Bunlar biraz aşırı önlemler, sence de öyle değil mi? Özellikle de çok daha basitleri varken."

"Ne gibi?"

Omuz silkti. "Onu bu gece sana teslim edeceğim." "Dur tahmin edeyim. Onun yerine seninle yaşarsam?"

"Öyle bir taahhüt yok. Sadece Beltane için benimle gel. Bir gece ve hem sen hem de o özgürce yürüyün. Fena bir teklif değil, özellikle de dışarıda seni uzun bir süreliğine kaçırmayı planlayan bir sürü erkek varken."

Size yaklaşan diğer saçmalıkları göz önüne alırsak, çok daha kötüsünü yapabilirdiniz. Ben güçlüyüm. Zenginim. Etkiliyim. Değerli bir eş."

Aeson'ı tepeden tırnağa süzdüm, hâlâ beni izleyen Jasmine'e baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Sanırım seni öldürmeyi tercih ederim."

Bana alaycı bir selam verdi, yüzü hâlâ sertti. "Denemeyi dört gözle bekliyorum." Uzaklaşmaya başladı, sonra Kiyo'ya düşünceli bir bakış attı. "Sanırım çocuğunuza babalık etmesi için daha kötü adamlar seçebilirdiniz. Bu adam bunu yapabileceğini çoktan kanıtladı."

Aeson bizden uzaklaştı ve grubuna geri döndü. Sahiplenici bir kolla Jasmine'e sarıldı, eğilip onu sertçe öptü ve vücudunu kendi vücuduna bastırdı. Aralarındaki boy farkından dolayı küçük bir çocuğu taciz ediyormuş gibi görünüyordu - ki sanırım gerçekten de öyleydi. Ergenliğin canı cehenneme.

Kiyo'yla yüzleşmek için arkamı döndüğümde bu görüntünün bende uyandırdığı öfke buza dönüştü. Yüzündeki ifade içimdeki bir şeyin top gibi kıvrılmasına neden oldu.

"Neden bahsediyor bu?"

Ağzını açmaya başladı ve sonra durakladı, görünüşe göre ne söylemek istediğini yeniden düşündü.

İnanmazlığım patladı.

"Kiyo! Burası bana onun saçmaladığını ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin olmadığını söyleyeceğin yer."

"Eugenie..." diye yavaşça başladı.

"Aman Tanrım." Arkamı döndüm. İçimdeki buzlar eridi ve midemi bulandırdı. "Bana hiç bahsetmediğin bir çocuğun var. Bir yerlerde bir çocuğun var."

"Hayır. Henüz değil."

Etrafımda döndüm. "Bu da ne demek oluyor-" Durdum. "Maiwenn. Maiwenn hamile."

Zavallı Maiwenn. Zavallı hasta ve zayıf Maiwenn. Durumu hakkında bir dizi yorum duymuştum ama hiç sorgulamamıştım. Geçen ayki dikkat dağınıklığının bir işaretiydi bu. Soylular gerçekten hastalanmazdı. Savaşta öldürülebilir, enfeksiyonlu bir yaradan ölebilir ya da yaşlılıktan ölebilirlerdi.

Hepsi bu kadar.

Şimdi bile odanın öbür ucuna baktığımda onu oturmuş birkaç kişiyle konuşurken görüyordum. Gülümsüyordu ama bronz teninin altında solgun görünüyordu. Giydiği elbise bol ve hacimliydi. Benim evimde giydiği de benzer bir elbiseydi ama ipekten yapılmamıştı. Şu anda vücudunu göstermiyordu.

"Bana söylemeliydin," diye fısıldadım.

"Evet," dedi basitçe. "Söylemeliydim."

"Bana söylemeliydin!" Sesim yüksek ve gergin bir şekilde tekrarladım. Odanın gürültüsünün çoğu çılgılığımı bastırdı ama yakınlardaki birkaç kişi bize meraklı bakışlar attı.

"Şşş." Kiyo koluma girdi ve bizi duvara doğru yönlendirdi. "Bekliyordum. Aramızdaki şeyler çok belirsizdi. Sana söylemeden önce sağlam bir temele sahip olmak istedim."

"Bana şimdi söylemenin bu 'sağlam temele' yardımcı olabileceğini hiç düşündün mü? Tüm o dürüstlük söylemlerine ne oldu?"

"Peki sen bunu nasıl karşıladın?" diye sordu sessizce. "Onunla birlikte olduğumuzu bilmek sana yeterince zor geldi zaten."

"Hayır, görmedim."

"Eugenie, ne zaman onun adı geçse bunu yüzünde görüyorum."

"Önemli değil. Bu büyük bir şey."

Başını iki yana salladı. "Geçmişte oldu. O ve ben birlikte değiliz. Artık arkadaşız. Sen ve ben birlikteyiz."

"Ne yani? Artık birlikte olmadığınız için bu bebekle hiçbir şey yapmayacak mısınız?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Bebek için orada olacağım ve Maiwenn'e ne kadar gerekiyorsa o kadar destek olacağım."

"O zaman bu geçmiş değil," diye tersledim. "Bu senin geleceğin. Eğer benimle birlikte olmayı planlıyorsan benim de geleceğim."

Yüzü olduğundan daha da ağırbaşlı bir hal aldı. "Haklısın," dedi birkaç uzun dakikadan sonra. "Benim hatamdı. Özür dilerim. Seni koruduğumu sanıyordum."

Hıçkırığa dönüşme tehlikesi taşıyan sert bir kahkaha attım. "Evet. Son zamanlarda herkes beni korumak istiyor. Ailem de öyle. Kötü şeyler duymazsam, artık var olmayacaklarını düşünüyorsunuz. Ama ne var biliyor musunuz? Hâlâ varlar ve sonunda onları duyuyorum. Ve keşke bunları ilk önce sevdiğim insanlardan duyabilseydim."

Döndüm ve uzaklaşmaya başladım. Kiyo omzumu tuttu. Elinden kurtulmaya çalıştım.

"Bana dokunma," diye uyardım. "Burada işimiz

bitti." "Ne diyorsun sen?"

"Ne düşünüyorsun? Gülümseyeceğimi ve tüm bunları affedeceğimi mi sanıyorsun? Ailemi zar zor affedebiliyorum ve onları tüm hayatım boyunca tanıdım. Seni daha bir aydır tanıyorum. Bu pek bir şey ifade etmiyor."

İrkildi. Omzumdaki el düştü.

"Anlıyorum," dedi sertçe, yüzü kararmıştı. "O zaman sanırım burada işimiz

bitti." "Evet."

Birbirimize bakakalmıştık ve bir zamanlar aramızda yanan ateşin yerinde artık sadece yalnız bir uçurum vardı. Topuklarımın üzerinde döndüm ve nereye gittiğimi bile bilmeden odanın öbür ucuna fırladım. Hevesli adamlar bana yaklaştı ama Shaya'nın benden beklediğini söylediği küstahlığı göstererek hepsinin yanından geçip gittim. Şu anda onlarla yüzleşemezdim.

Çok fazlaydı. Hepsi. Çılgın teklifler. Sözde mirasım. Aeson ve Jasmine.

Maiwenn ve Kiyo.

Tanrım, Kiyo. Bunu bana neden yapmıştı? Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra onu unutmaya çalışmıştım ama o benim onu tekrar önemsememi sağlamıştı. Şimdi sadece iki kat daha fazla acı veriyordu. Dün geceki sözler aklıma geldi.

Sen benimsin.

Görünüşe göre
öyle değil.

Kalabalık balo salonunun ortasında nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan durdum. Bir şekilde yönümü şaşırmış ve çıkışın nerede olduğunu unutmuştum. Taht oradaydı, bu da demek oluyor ki-

"Hey, Odile. Ne parti ama, ha?"

Yön bulma çabalarım Finn'in yaklaşmasıyla kesintiye uğradı. Onu daha çok insana benzeyen Öteki Dünya formunda görmeye hâlâ alışamamıştım.

"Finn! Beni buradan çıkarman gerek."

Kaşlarını çattı. "Henüz gidemezsin. Görgü kuralları der ki-"

"Sikmişim görgü kurallarını," diye hırladım. "Çıkarın beni dışarı.

Yalnız kalmak istiyorum." Standart neşeli ifadesi soldu. "Elbette.

Hadi gel."

Beni ana kapılara değil, bir köşeye sıkışmış küçük bir kapıya götürdü.

İçeriden nefis kokular yayılıyordu. Burası mutfağa giden bir çeşit arka yoldu. Kıvrımlı koridorlardan ve fırın sıralarından geçerken koşuşturan birkaç hizmetçi bize ürkek bakışlar attı ama Finn adımlarını hiç bozmadan, kararlılıkla ilerledi. İnsanlar nereye gittiğinizi bildiğinizi düşündüklerinde sorgulamama eğilimindedirler.

Bir işaretle beni aşçıların gürültüsünden uzak küçük bir oyuğa götürdü. Duvarları pelerin ve paltoların asılı olduğu kancalar kaplıyordu ve buranın personelin kişisel eşyalarını sakladıkları yer olduğunu anladım. Kancaların altında küçük bir bank vardı.

"Yeterince iyi mi?" Finn sordu.

"Evet. Teşekkür ederim. Şimdi git buradan." Oturdum ve kollarımı kendime doladım.

"Ama ben-"

"Sadece git, Finn." Sesimdeki gözyaşlarını duyabiliyordum. "Lütfen."

Bana kederli, neredeyse incinmiş bir bakış attı ve sonra uzaklaştı.

Gözyaşlarımdan akması uzun zaman aldı ve o zaman bile isteksizce aktılar. Sadece birkaç tanesi yanaklarımdan aşağı süzüldü. Çamur elementaline karşı kendimi çaresiz hissetmişim ama bu farklı bir çaresizlikti, fiziksel değil zihinsel sonuçları olan bir çaresizlik.

Kalbim Kiyo için acıyordu ve midem Aeson'a karşı öfkeyle yanıyordu. Her iki rahatsızlığın da yakın zamanda bir çaresi olacak gibi görünmüyordu.

Dorian gelmeden önce orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Sadece şeklini seçebiliyordum ama tarçın kokusu onu ele veriyordu. Uzun bir süre yanımda oturdu ve hiçbir şey söylemedi. Sonunda parmak ucunun yanağımda hafifçe gezindiğini ve gözyaşlarımdan birini sildiğini hissettim.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Tabii misafirperverliğimi bozmama ve gidip biraz zarar vermeme izin vermezseniz."

"Ah, tatlım, eğer bu mümkün olsaydı, onların aptalca zırvalarını daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için soylularımdan birkaçını çoktan boğmuş olurum."

"Kral olmanın ne anlamı var o zaman?" "Öyle

bir şey olduğundan emin değilim. Yemek

belki." "Her şeyi şakaya vuruyorsun."

"Hayat bunu yapamayacak kadar

acı verici." "Evet. Sanırım."

Dorian birinin adını söyleyene kadar sessizliğe gömüldük. Bir dakika sonra küçük, telaşlı bir hizmetçi belirdi. "Bize Bertha'nın yaptığı çikolatalı pastadan getir. İki dilim." Adam aceleyle gitti.

"Aç değilim," diye mırıldandım.

"Aç olacaksın."

Pasta geldi. Unsuz olanlardan biriydi, bu yüzden çikolatalı kekten çok çikolatalı kek gibiydi. Etrafında ahududu sosu birikmişti. Kendimi her lokmayı yerken buldum.

"Daha iyi mi?" Dorian

sordu. "Evet."

"Gördün mü? Sana yemek yüzünden olduğunu söylemiştim."

Tabağı yere bıraktım ve kafamın arkasında yavaş yavaş süzülmekte olan bir fikre ses vermeye çalıştım. Bu gece Aeson ve Kiyo'ya karşı bu kadar öfkeli olmasaydım muhtemelen yüzeye çıkmaya asla cesaret edemeyecek bir fikir. Aslında bana bunu hatırlatan Aeson'un akıl almaz teklifiydi. "Dorian?"

"Evet?"

"İlk tanıştığımızda... seninle yatarsam benimle Jasmine'i almaya geleceğini söylemiştin. Bu teklif hala geçerli mi?"

Yüzünde o güne kadar gördüğüm ilk şaşkın ifade belirdi. Sonunda onu hazırlıksız yakaladığımı fark ettiğim için bir miktar gurur duydum.

"Vay, vay," dedi usulca. "Bu beklenmedik bir şey. Demek öyle. Çaresizlik ve öfke tüm cazibemin başaramadığını başarıyor, ha?"

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. "Şey, hayır... öyle değil-"

"Hayır," dedi aniden. "Teklif hâlâ geçerli değil." "Ama ben-"

"Seni Aeson ve kitsune ile kavga ederken gördüm. Onlardan intikam almak gibi yanlış bir düşünceyle yatağıma gelmene izin vermeyeceğim."

Bir bakıma haklıydı, fark ettim. Bu benim ikisinden de öç alma yöntemimdi. Aeson'dan Jasmine'i teşhir ettiği için. Kiyo kalbimi kırdığı için.

"Lütfen," dedim. "Ben yaparım. Benim için sakıncası yok. Ve her neyse... Jasmine'i geri almalıyım. Onunla birlikte olmasını daha fazla kaldıramam."

Dorian uzun süre sessiz kaldı. Sonunda, "Pekâlâ," dedi. Başımı

ona doğru çevirdim. "Ciddi misin?"

"Elbette. Odama dönelim ve nasıl olduğuna bakalım."

"Nasıl olduğunu gör-? Bu da ne demek oluyor?" Anlaşma yatakta ne kadar iyi olduğuma mı bağlıydı?

Gülümsedi. "Nia'ya seni geri götürmesini söyleyeceğim. Biraz daha kaynaşmam gerekiyor, yakında size katılacağım."

Nia sihirli bir değnek değmiş gibi geldi ve tam olarak söylediği şeyi yaptı. Büyük odasında yalnız kaldığımda huzursuzca volta attım, kendimi tam bir soylu ile seks yapmaya razı ettim. Kolay olacaktı. Yapacak bir şey yoktu. Sadece orada yatmam gerekiyordu. Soylular insanlar gibi hastalık taşı mıyordu. Hamile kalamazdım. Bir gece ve sonunda o piç Aeson'dan ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadedden intikam alabilirdim. Ve evet, Dorian haklıydı: Kiyo'dan da intikam alacaktım. Kim bilebilirdi ki? Belki Dorian'la yatmak, Kiyo'nun ihanetinin içimde bıraktığı korkunç, sızılı boşluğu doldururdu.

"Manzarayı mı seyrediyorsun?" diye sordu Dorian nihayet içeri girdiğinde. Büyük resim penceresinin yanında durmuş, karanlık camdaki kendi yansımama bakıyordum.

"Buraya hiç gün ışığında gelmedim. Neye benzediğini hiç görmedim." "Çok güzel. Sabah görürsün."

Sanırım yapardım. Ağır bornozunu çıkardı, bir kadeh şarap doldurdu ve yatağındaki yastık yığınının üzerine sırtüstü uzandı. Bu hareket sekse bir başlangıçtan çok yorgunluk ifadesi gibi görünüyordu. Çok sıradan görünüyordu. Çok insani.

"Yorgun görünüyorsun." Karyola direğine yaslanmış, onu izliyordum.

Derin bir nefes verdi. "İnsanın hayranlarını eğlendirmesi zor bir iş, şüphesiz siz de buna tanıklık edebilirsiniz."

İlk kraliyet partini nasıl buldun? Bana kiminle konuştuğunu söyle. Senin gecen benimkinden daha sıkıcı geçmiş olmalı."

Yavaşça yatağın kenarına oturdum ve ona geceyi anlattım. Fikirlerimi söyledim ve birçok talebim hakkında olabildiğince çok ayrıntı sundum. İsimler aklıma gelmedi ama Dorian diğer tanımlayıcı bilgilere dayanarak suçluları kolayca teşhis edebilirdi. Anlattıklarımı ve görüşlerime o kadar güldü ki ağlamaya başlayacağını sandım.

Zarif bir hareketle ayağa kalktı ve saten örtünün üzerinde kayarak yanıma oturdu. "Seni zavallı, zavallı şey. Bizi avlamayı sevmene şaşmamalı."

Yine de, bu gece yaşadığım aynı derecede anlamsız deneyimlerden sonra size verebileceğim birkaç isim olduğunu itiraf etmeliyim."

"Böyle şeyler söylememelisin."

Başını salladı ve güldü. "Burada yeterince uzun kalırsan, sen de bunları söyleyeceksin."

O altın ve yeşil gözler beni izliyor, hem şefkat hem de arzuyla parlıyordu. Bir an için Dorian'ın beni insan doğurganlığım ya da kehanetle olan bağlantım için değil de kendim için istediğine neredeyse inanacaktım.

Elini enseme koyarak beni öptü ve artık soru soracak zamanım kalmamıştı.

Şimdiye kadar çok öpüşmüştük ve dudaklarında hâlâ aynı ipeksi yumuşaklık, o dikkatli hassasiyet ve kontrol vardı. Buna alışmıştım ve her yerimi ısıtıyordu ama bu gecenin kaçınılmaz sonucu önümde belirliyordu. Dudaklarım neredeyse titriyordu ama yine de onu öpmeyi başardım. Bunu yapabilirdim. Kolaydı... değil mi?

Beni yavaşça yatağa yatırdı, vücudunun bir kısmını benimkinin üzerine koyarken beni öpmeye devam etti.

Beynimin bir kısmı aniden Kiyo'ya özlem duymaya ve soylular hakkında bana öğretilen her kötü şeyi hatırlamaya başlasa bile, onun sıcaklığı ve ağırlığı içimde zevkli bir şeyi tetikledi. Nefesim hızlandı ama tutkudan değil... Hayır, hayır, diye kendimi azarladım, bedenimi kaskatı kesilmemesi için zorlayarak... Bu Dorian. Korkacak bir şey yok. Ama korkuyordum. Bu doğru gelmiyordu. Bunu yapmamam için bir neden olmadığını bilsem de kendime izin veremezdim. Artık soylularla takılıyordum. Unvanlarım vardı. Onların büyüsünü öğrenmek istiyordum. Aeson'u öldürmek istedim. Ve yine de, bir şekilde, bir parçam bu sona teslim olmayı reddetti-

Dorian benden ayrıldı ve doğrulup oturdu. "Düşündüğüm gibi. Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun.

Benden korkuyorsun."

Dirseğıme dayanarak yarı oturur vaziyette kalktım. Yutkunarak daha düzenli nefes almaya çalıştım. "Bir keresinde korkmamı istediğini söylememiş miydin?"

"Bu kadar korkmuyorum. Ayrıca, bu gece kalbiniz biraz karışık."

Yataktan kalktı ve gelişigüzel bir kadeh şarap daha doldurdu. Şarabını yudumladıktan sonra pencereye doğru yürüdü ve tıpkı benim daha önce yaptığım gibi hiçliğe baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim. Beni istemeyen kadınları kabul etmem." Sırtını bana dönmüştü ama sesi her zamanki kaygısız tonunu koruyordu. Sanki her şey hâlâ büyük bir şakaymış gibiydi. Üzgün olup olmadığını merak ettim. Onu hiç okuyamadım.

"Ee, bekle..." Yataktan fırladım ve kolunu tuttum, neredeyse şarabı döküyordum. "Ne diyorsun sen? Bunu yapmak zorundayız. Yemin ederim, fark etmez. Bunu yapmak istiyorum. Gerçekten istiyorum."

"Belki de. Bana kitsune'ye baktığın gibi bakmıyorsun ama daha önce arzunu hissetmiştim. Yine de geçici bir şey ve parlayanlardan birine boyun eğmemeni söyleyen o parçana karşı tam olarak galip gelemiyor."

"Belki o kısmı görmezden gelebiliriz."

Güldü ve yanağıma dokundu. "Sana tapıyorum, bunu biliyor musun? Seninle tanıştığım için çok mutluyum."

Yutkundum, endişeli ve çaresizdim. "Lütfen Dorian. Jasmine'i almak istiyorum. Bunu yapmak zorundayız."

"Böyle bir şey yapmayacağız. Korkarım bu gece değil." Uzaklaştı ve tıpkı daha önce yaptığı gibi yatağın başlığına yakın bir yere oturdu. "Yine de seninle bir anlaşma yapacağım. Sen hazır olana kadar anlaşmamızı erteleyeceğiz. Bu ek süreye karşılık, sen büyüde uygun bir ilerleme kaydencede kadar Aeson'a gitmeyeceğimizi de ekliyorum."

Son birkaç kasvetli dersimizi düşündüm. "Bu biraz zaman alabilir...."

"O zaman biraz zaman alır. Gerçekten, onu yenmek için elde edebileceğin her avantajı istiyorsan, küçük de olsa gücün hakkında bir şeyler bilmen daha iyi olacaktır. Silahlarınız güçlü, ama eğer yok olurlarsa... o zaman yok olurlar."

Bu konuda onunla kavga etmek, o kadar bekleyemeyeceğimi söylemek istedim. Sikeyim büyü. İffetli direncimin canı cehenneme. Seksi bitirip Jasmine'i almalıyız.

Ama haklı olduğumu biliyordum. Her açıdan. Zihnim olmadan bedenimi hak etmiyordu ve elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım vardı.

"Peki, o zaman... bu gece pratik yapabilir miyiz? Başka bir şey olmadığına göre?" Dikkatimi dağıtırsam belki Kiyo için üzölmeyi bırakabilirim.

"Nezaketle uğraşmanın anlamı yok, ha? Pekala o zaman, bakalım neler başarabileceğiz."

Ben odanın ortasına bir sandalye çekerken, Dorian da hiç bitmeyen deposundan birkaç kablo daha çıkardı.

"Bej ve menekşe rengi," dedi, onları havaya kaldırarak. "Elbisene uysun diye." "Bu 'şampanya'."

Bu sefer ellerimi bağlamadı ama gövdeyi tamamen bağladı. Yine çalışırken karmaşık desenler kullandı, benzersiz örgüler ve dokumalar bütünleştirdi. Mor ipek göğüslerimin etrafından dolanıyordu ve eli hassas bir yerime her dokunduğunda vücudumda gizli bir heyecan oluşuyordu. Benim sorunum neydi? Eğer bu fiziksel tepkileri verebiliyorsam, neden onunla seks yapamıyordum?

Ciltleme her zamanki gibi sonsuza kadar sürdü. Beni çok sabırsızlandırıyordu ama Dorian'ın bundan zevk aldığı belliydi. Sonsuz bir sabırla, her örgüye ve düğüme dikkat ederek çalıştı. Sonunda bitirdiğinde, son iki seferde olduğu gibi arkasına yaslandı ve beni inceledi.

"Çok güzel," diye gözlemledi, gözleri beni içine çekerek.

Orada otururken aklıma garip bir düşünce geldi. Bana bunu yapmasına isteyerek izin vermiştim ama aslında bu bir inanç sıçramasıydı. Kollarım serbest olabilirdi ama o üzerimde dururken ne kadar çaresiz olduğumu fark ettim. Eğer bunu kötüye kullanmak isterse, ne kadar tamamen onun gücüne sahip olduğumu.

Ama yapmadı. Hiç yapmadı. Gözlerimi bağladıktan sonra, diğer odadan su sürahisini getirdiğini duydum. Görünüşe göre saklandıktan sonra yatağa döndü. Ağırlığının altında yatağın kaydığını, daha fazla şarabın döküldüğünü duydum.

"Al bakalım," dedi.

Tıpkı son iki dersimizde yaptığım gibi odaklandım. Zihnim genişledi, odanın içine uzandı, sözde yakınlık duyduğum suyu bulmaya çalıştı. Nemi ve ıslaklığı gözümde canlandırarak aynı egzersizleri tekrarladım. Hissetme ve tatma şeklini.

Yine de su testisinin olduğunu düşündüğüm yeri gösterdiğimde bana yanıldığımı söyledi.

Ben de tekrar denedim. Tam olarak üç kez daha. Her seferinde başarısız oldu.

Esneme sesini duydum. "Bu geceyi bitirmek ister misin? Bu yatakta rahatça uyuyabileceğimizi söyleyebilirim. Ya da dilersen diğer odadaki kanepede uyumaktan hiç çekinmem."

"Hayır," dedim inatla. "Tekrar denemek

istiyorum." "Nasıl istersen."

Yine, onlardan nefret ederek ama ihtiyaçla yanıp tutuşarak hareket ettim. Bunu yapmak istiyordum. Gücü kontrol etmek istedim. Bu gece sekste başarısız olabilirdim ama başarısız olmayacaktım.

"Orada," dedim aniden.

"Nerede?"

İşaret ettim ve uzattığım elimde neredeyse ıslak bir şey hissedebiliyordum. Çok kolaydı. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

"Tam yanında. Çok yakın. Eğer hala yatakta yatıyorsan, dirsek hizasında diyebilirim. Belki masanın üzerindedir."

Sessiz kaldı.

"Eee? Haklıyım, değil mi?"

"Odanın geri kalanını kontrol

et."

Umutlarım yıkıldı. "Yine yanılmışım."

"Sadece kontrol et. Bakalım su başka bir yerde mi?"

Oyununu anlamadım. Bu belirsizlik niye? Bulmuş muydum, bulmamış mıydım?

Ama tekrar denedim, odanın içine doğru uzandım. Onun yakınındaki o nokta duyularımı titretti. Su oradaydı, biliyordum. Peki tüm bunlar neyle ilgiliydi?

Başka bir nokta aniden beni çağırdı. Bu kez ellerimi kullanmadan oraya uzandım ve aynı güçlü titreşim geri geldi. Ve bu hisle birlikte hafif bir karıncalanma geldi, sadece bir kıvılcımdı, ama rüya-anıda hissettiğim gücü fısıldıyordu.

"Tamam. Kapının hemen yanında. Sanırım yerde."

"Evet." Yanıt şaşırtıcı derecede basit ve netti. Şaka ya da oyun yoktu.

"Doğru mu? Haklı mıyım? Gerçekten mi? Yatağa gidebilmek için benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

Kapıya doğru yürürken yumuşak kahkahalarını duydum ve sonra bana yaklaştı. Elimi tutarak seramik bir sürahinin içine daldırdı ve soğuk suyun elimin üzerinde kaydığını hissettim. Güldüm, kendimden geçmiş ve güçlenmişim. Suyu ikimizin üzerine sıçratmak istedim.

"Peki ilk seferinde ne buldum? Yatağın yanında mı? Tepkine bakılırsa bir şey olmalı."

"Gerçekten de öyleydi."

Sürahiyi aldı, yatağa doğru yürüdü ve bana döndü. Kolunun bana doğru hareket ettiğini hissettim ve sonra burnuma güçlü ve meyveli bir şeyin kokusu geldi.

"Şarap," diye fark ettim. "Şarabı buldum."

"Evet. Neredeyse hepsini içtiğimi düşünürsek oldukça da dikkat çekici." Sürahiyi yere bıraktı ve gözlerimin bağını çözdü. "Şimdi canım, uyku vakti."

Önümde diz çöktü ve tüm o bağları ve düğümleri çözmek için sıkıcı bir işleme başladı. Boşta kalan ellerimi salladım.

"Yardım mı istiyorsun?"

Başını salladı. Üzerindeki şarap kokusunu alabiliyordum. "Hayır. Bana basit eğlencelerimi bırak, lütfen."

"Sarhoş musun?"

"Muhtemelen."

Beni kordonlardan kurtarmak için durmadan çalıştı, parmakları daha önce olduğundan biraz daha az hassastı. Yine o garip ürpertiye hissettim, böylesine tuzağa düşürülmüş olmaktan.

Sonunda serbest bırakıldım, ayağa kalktım ve gerindim. "Şundan biraz alabilir miyim?"

Kutlama yapmak istedim ve haftalar süren iyi davranışımdan sonra burada güvenle içebileceğimi fark ettim.

Şu anda benim için en güvenli yerin bir soylunun kalesi olması komik.

Sürahiyi kaldırdı. Muhtemelen sadece bir bardak kalmıştı. Bir an göz ucuyla baktı ve sonra gömleğini çıkardı. şaşkınlıkla kapıya doğru yürümesini ve kafasını dışarı çıkarmasını izledim.

"Evet, efendim?" Bir ses duydum.

Dorian g r bir sesle, "Daha fazla şaraba ihtiya ımız var!" dedi. "Leydi Markham ve benim bu gece yapacak daha çok işimiz var."

"Hemen, majesteleri!"

"Acele et, dostum. Ne kadar talepkâr olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. şu haliyle bile onu zar zor tatmin edebiliyorum."

Taş zeminde botların koştuğunu duydum. Dorian kapıyı kapattı ve bana döndü.

"şarabınız birazdan burada olacak ve benim h nerlerim şüphesiz tüm şatoya duyurulacak."

Gösterisi karşısında gözlerimi devirdim. "Peki testi

geçtim mi?" "Hmm?"

"Jasmine'i almaya gitmeden önce büyüde ilerleme kaydetmem gerektiğini söylemiştin."

"Oh. O. Bu pek de ilerleme sayılmazdı."

"Kesinlikle değildi."

Yatakta yanıma oturdu. "Suyu buldun. şimdi onunla bir şeyler yapmalısın.

Bir sonraki tepenin ardında bir g l olduğunu söylediğinizde düşmanlarınız bundan etkilenmeyecektir."

    ektim. Harika. "Peki bir sonraki adım ne?"

"Sonra suyun sana gelmesini sağlayacaksın."

"Huh. Şey. Bu en azından kulağa daha heyecan verici geliyor."

"Pek sayılmaz. Çoğunlukla aynı şeyi yapıyoruz ama siz sadece oturup onu hareket ettirmeye çalışıyorsunuz."

"Sen gelmiş geçmiş en sıkıcı öğretmensin."

Sırıttı ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu, tam o sırada kapı çalındı. "Her şey sana ne öğretmemi istediğine bağlı."

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi gün Lara'ya tüm detayları anlatmadım, sadece bir adamdan yeni ayrıldığımı söyledim.

Telefonda bana "Dondurma," diye tavsiyede bulundu. "Bol bol dondurma. Ve tekila. Anahtar bu."

"Şu anda çok fazla içki içemem."

"Hmm. Belki şu likör aromalı dondurmалardan alabilirsin. Kahlúa ya da İrlanda kreması gibi."

"Başka bir ipucu var

mı?" "Kız filmleri."

"Aman Tanrım. Şu anda bağlantıyı kesiyorum."

"Peki, o zaman, bunu dene." Sesi kızgındı. "Az önce bodrumunda bir trol olduğunu düşünen bir adamdan telefon aldım. Onlardan birini dövmek tedavi edici olabilir gibi görünüyor."

Tim daha sonra telefon görüşmesini anlattığımda bana "Lara saçmalıyor," dedi. "Kadınlar neden dondurmaya yönelir? Onları şişmanlatıyor, sonra kendilerinden nefret ediyorlar ve asla kimseyi bulamayacaklarını söyleyip duruyorlar, falan filan. Bu çok aptalca. Eğer sakladığın bir peyote varsa.... bu farklı bir konu olur."

"Hayır," dedim. "Peyote yok. Geçen sefer olanlardan sonra olmaz."

Yüzünü buruşturdu. "Pekala o zaman. En iyi tavsiyem? Onu aramayın. Muhtemelen bir sürü pişmanlık ve suçluluk duygusu yaşıyordur. Onu ararsan, kendini ezilmiş hissedecek ve savunmaya geçecektir. Bırak biraz düşünsün, sonra seni arayacaktır."

"Aramasını istemiyorum."

"Elbette, Eug."

Günün ilerleyen saatlerinde trolü indirdim ama benim için pek bir şey ifade etmedi. O gece bir araya getirdiğim Kiss yapbozu da öyle. Sıkıntıları artarken, ertesi gün Dorian'la bir sonraki dersim geldiğinde çok mutluydum.

İnsani şeylere ve genel olarak yeniliklere olan hayranlığını göz önünde bulundurarak, dışarıda bir yerde yemek yemekten hoşlanacağını düşündüm. Neden zahmet ettiğimi bilmiyordum; muhtemelen doğrudan derse gitmeliydik. Belki de seks konusunda kendimi suçlu hissediyordum. Belki de yalnızdım.

Hızlı bir yolculuktan sonra, Catalina Eyalet Parkı'na yaklaşık bir mil uzaklıktaki gösterişli bir otel olan Catalina Lodge'a vardım. Dikkatli gözlerden uzak olmasını umduğum uzak bir noktaya park ettim ve bacak bacak üstüne atarak yere oturdum. Yüzük yanımda, asfaltın üzerinde duruyordu. Güneş gözlüklerimi takıp arabaya yaslandım ve beklemeye başladım.

Zamanlamam daha mükemmel olamazdı. Birkaç dakika sonra basınç ve karıncalanma hissettim ve ardından Dorian yanımda belirdi. Cübbesini ve pelerinini evde bırakmıştı, üzerinde koyu renk bir pantolon ve sadece orta derecede yersiz görünen, kabarık, adaçayı rengi bir gömlek vardı. Gözlerini kısarak parlak güneş ışığına baktı ve sonra yerde yatan beni fark etti.

"Bu cehennem gibi yerde hava hiç bulutlu olmaz mı?"

Doğrudum ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "İstersen bunu ayarlayabilirim."

"Ve güzel şehrinizin yarısını yok etme riskini mi alacaksınız? Hayır, teşekkür ederim."

"Bunu takdir edeceğini düşündüm. Dünya hakimiyetini kolaylaştıracak. Fethedilecek bir yer daha azalır."

"Hayır. Buraya sağlam bir şekilde ihtiyacım var. Mahkûmları ve sürgün edilmiş düşmanları burada tutmayı planlıyorum. Bugün tam olarak neredeyiz?"

"Söylentiler doğruysa, hayatınızın en iyi yemeğinden sadece birkaç adım ötede."

Bana alamet-i farikası olan sırtışılarından birini gösterdi. "İşten önce zevk mi? Vay, vay, beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun."

"Kahretsin, restorandaki her su kaynağını tanımladığımı duyana kadar bekleyin." Bu, en azından, Beltane'den gelen iyi bir şeydi. Artık kaktüsleri, kuyuları ve belli bir mesafe içindeki diğer su kaynaklarını hissedebiliyordum. Artık insanları bile hissedebiliyordum çünkü insan vücudunun yüzde 65'inin su olması gerekiyordu. Bu, kimsenin bana gizlice yaklaşamayacağı anlamına geliyordu.

İçeri girip oturduğunda Dorian etrafını izlemeyi menüdeki her şeyden çok daha büyüleyici buldu.

"Benim için bir şey seç," dedi dalgın dalgın, dört küçük çocuklu bir ailenin gidişini izlerken. Merakla başını eğdi. "Tanrılar aşkına, o küçüklerin hepsi onlara mı ait?"

Yukarı baktım. "Muhtemelen."

"Ve anneleri yine hamile görünüyor. İnanılmaz. Memleketimizde bu insanlara bereket tanrısı olarak tapılırdı. İki çocuklu bir aile yeterince dikkat çekici."

Garson kız geri döndü. Benim için ıspanaklı mantı, onun için de baharatlı tavuk sipariş ettim.

"Orta ve üst sınıftan pek çok aile aslında sadece iki çocuk sahibi olmak için ellerinden geleni yapıyor. Ve birçoğu benden daha büyük olana kadar başlamıyor bile."

"Şaşırtıcı." Dirseğini masaya dayadı ve çenesini eline dayadı. "Senin yaşında bir kadının şimdiye kadar bu kadar çok çocuğu olmuş olmalıydı."

"Hey, ben 26 yaşındayım. O kadar da yaşlı değilim. Yaşımı bile göstermiyorum."

"Bu senin babanın kanı. Yaşınıza hakaret etmiyordum, sadece bir gözlem yapıyordum."

İç çekti. "Sadece bir çocuk için krallığımın yarısından vazgeçerim."

Sinsice gülümsedim. "Peki ya Fırtına Kralı'nın torununun babası olma şansı?"

"Ben de onun torununa babalık yapmaktan mutlu olurum. Herkesin çocuğuna babalık yapmaktan mutlu olurum."

"O zaman neden güzel bir kız bulup yapmıyorsun?"

"İnanın bana, denemediğim için olmadı." Yüzünde ender rastlanan bir ciddiyet vardı ama bu ifade geldiği gibi hızla kayboldu. "Ah, işte çekici bir genç kadın."

Onun bakışlarını restoranın diğer ucunda takip ederken, uzun boylu sarışın bir kadının tuvaletten çıktığını gördüm. Küçük bir tayt elbisenin içine tıkılmıştı, göğsü neredeyse dışarı taşıyordu. Dorian'a muhtemelen içinde çok fazla silikon olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Gözleri kadında oyalandı, sonra beni ihmal etme korkusuyla cazibe alarmı çalmış olmalıydı. Arkasını döndü.

"Bugün sen de çok güzel görünmüyorsun."

"Beni yatıştırmak zorunda değilsin." Güldüm. "Başka kadınlara bakabilirsin."

Öğleden sonraki yemeğimiz güzel bir şekilde ilerledi ve yemekle ilgili her şey Dorian'ı büyülemeye devam etti.

Sonunda ödeme yapmak için kullandığım kredi kartı onu özellikle büyüledi.

"İçinde benimle ilgili bilgiler var," diye açıklamaya çalıştım. "Bu bilgiler restoranın benden para almasını sağlıyor."

Geri dönen kartı yavaşça eline aldı ve parmaklarının arasında evirip çevirdi. "İlgi çekici. Sanırım bunun elektrikle bir ilgisi var? Kültürünüzün kanıyla mı?"

Alaycı tonu beni gülümsetti. "Onun gibi bir şey."

Catalina Eyalet Parkı'na doğru bir buçuk kilometrelik yürüyüşe çıkana kadar işler biraz gerginleşti.

"Son zamanlarda kitsune'den
haber aldın mı?" "Onun bir adı
var," diye tersledim. "Son
zamanlarda Kiyo'dan haber aldın
mı?" "Hayır."

"Gerçekten mi? Seninle iletişime geçmeye ve af dilemeye çalışmadı mı?"

"Hayır," diye tekrarlardım dişlerimi sıkarak. Söyleyiş şeklinden sanki büyük bir hakarete uğramışım gibi bir anlam çıkıyordu.

"Tuhaf. Sanırım sevgilimi kırmış olsaydım ben de böyle yapardım. Elbette, sanırım bir adam varlığının yarısını bir hayvan olarak geçiriyorsa, onun bir hayvan gibi davranmamasını bekleyemezsiniz."

Durdum ve Dorian'a döndüm. "Kes şunu. Kes şunu, tamam mı? Beni ona karşı zehirlemeye çalışmaktan vazgeç."

"Onun zaten yaptığı şeyi yapmak için bana ihtiyacın
yok." "Kahretsin, Dorian. Ben ciddiylim."

Tekrar yürümeye başladık ama birkaç dakikalık sessizlikten sonra konuyu tekrar açan ben oldum. "Biliyordun. Maiwenn'in hamile olduğunu biliyordun ve bana söylemedin."

"Bu benim sırrım değildi ki söyleyeyim. Ayrıca, onun hakkında son kez kötü konuştuğumda başım derde girdi. Beni sizi ona karşı kışkırtmaya çalışmakla suçladınız."

"Bunun gerçekten aynı şey olduğundan emin değilim. Şu anda Kiyo hakkında konuşuyoruz. Geçen sefer Maiwenn'in beni öldürmek istemesiyle ilgiliydi."

"İkisinin aynı şey olduğunu düşünmüyor
musun?" Yürümeyi bıraktım. "Ne demek
istiyorsun?"

"Kiyo onun arkadaşı, eskiden sevgilisi ve şimdi de çocuğunun babası. Fırtına Kralı'nın istilasına karşı onun yanında dimdik duruyor. Yine de, sen ya da o arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa nerede duracak? Ya Maiwenn senin çok büyük bir tehdit olduğuna karar verirse? Ne yapardı? Kazara hamile kalsan ne yapardı?"

Sözleriyle içimi bir ürperti kapladı. Aniden arkamı döndüm ve konuşurken kendi sesimi zar zor tanıdım.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

Ellerini sakinleştirici bir hareketle havaya kaldırdı, yüzü sakin ve nazikti. "Gerçekten zarar verme niyetinde değildim.

Başka bir konu seç. İstediğin her şeyi tartışırız."

Ama artık gerçekten konuşmak istemiyordum, bu yüzden yürüyüşün geri kalanı sessizlik içinde ilerledi. Sonunda parka girdiğimizde güneş iyice alçalmıştı. Hâlâ bol miktarda ışık vardı ve çalışmak için iyi bir yer seçmek üzere yola koyulduk. Daha az gezilen patikalardan birini takip ettik ve sonra bu patikadan yarı ağaçlık bir alana saptık. Yoğun orman örtüsüne yakın bile bir şey yoktu ama kaya çıkıntıları, bazı dağınık çamplar ve patikadan uzaklık nispeten mahremiyet vaat ediyordu.

Rutin aynıydı. Dorian beni bir kayaya yaslayarak yere oturttu. Elinde ipek kordonlardan bir tane daha vardı ve onları tekrar etrafıma sardı. Kaya uygun bir bağlantı oluşturmadı, bu yüzden ellerimi kucağıma bıraktı ve bileklerimden birbirine bağladı. Doğal olarak, her zamanki sanatsal dokumasını yaptı, kırmızı ve mavi kordonları karmaşık bir şekilde birbirine sardı.

Kordonları göğsümün ve kollarımın etrafına sarmaya başladığında, gözleri benimkilere kaydı ve sonra tekrar el işine döndü. "Günün geri kalanında bana gerçekten kızgın kalmayacaksın, değil mi?"

"Kızgın değilim."

Güldü. "Tabii ki öylesin. Aynı zamanda berbat bir yalancısın. Öne doğru eğil lütfen." Yaptım, arkamdaki düğümleri bağlamasına izin verdim.

"Sadece oyun oynamandan hoşlanmıyorum, hepsi bu. Onlara güvenmiyorum." "Peki, ne tür oyunlar oynuyorum?"

"Zamanın yarısını bile bilmiyorum. Gentry oyunları sanırım. Doğruyu söylüyorsun ama her zaman arkasında bir art niyet var."

Beni yavaşça kayaya yasladı ve yüzüme bakmak için dizlerinin üzerine çöktü.

"Ah, ama ben doğruyu söylüyorum."

"Bazen ne istediğini anlayamıyorum, Dorian. Planlarının ne olduğunu. Okuması zor birisin."

O keyifli gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Okuması zor biri miyim? Bunu, Öteki Dünya sakinlerinden dönüşümlü olarak nefret eden ve onları beceren bir kadın mı söylüyor? Onu bağlayıp tamamen merhametime bırakırken bile bana güvenmediğini iddia eden aynı kadından mı?"

Bağlarımın içinde kıpırdandım. "Bu konuda sana güveniyorum." "Emin misin?"

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Bu beni ürküttü ama elimden bir şey gelmedi. Bu adam, bu soylu -bana yardım edebilecek ya da beni kullanabilecek olan- beni tuzağa düşürmüştü. Beni öpmeye devam etmesine izin vermekten başka bir şey yapamazdım. Kontrol ve çaresizlikle ilgili sorunlarım düşünüldüğünde, bu farkındalık bende oldukça şaşırtıcı bir tepkiyi tetikledi. Kendimi savunmasız hissettirdi... ve heyecanlandırdı.

Öpüşmeyi kesmek için başımı olabildiğince başka yöne çevirdim. "Kes şunu."

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Sadece bir noktaya değiniyorum."

"Hayır, yapmıyordun. Sadece beni öpmeye çalışıyordun."

"Evet, beni yakaladınız. Ama gerçek şu ki: Bağlı ya da özgür, bana güvenebilirsiniz. Senin iyiliğin için olduğuna kesinlikle inanmadığım hiçbir şeyi yapmam. Aynı şey aşk hayatınızla ilgili sıradan yorumlar için de geçerli. Şimdi o zaman." Ayağa kalktı. "Derse başlayalım mı?"

"Göz bağı yok mu?" Hâlâ biraz sarsılmış bir halde sordum.

"Gerek yok. Suyun nerede olduğunu biliyorsun. Ya da birazdan bileceksin."

Yanımda getirdiğim matarayı çıkardı ve kapağını kapattı. Bölgeyi araştırırken, neredeyse omuzlarına kadar ulaşan büyük bir kaya buldu. Açık matarayı kayanın üzerine koydu ve ardından çalılıkların yanında beni ve matarayı net bir şekilde görebileceği bir yer seçti.

"Suyu hissediyor

musun?" "Evet."

"Bundan emin olun. Eğer yanlışlıkla ağaçlardan birine ulaşır ve onun suyunu çağırırsanız, zavallı şeyi öldürürsünüz."

Söylediklerini düşünerek duyularımı genişlettim. Birkaç dakika sonra su kaynaklarını ayırt ettiğimden emin oldum. "Hayır, ben hallederim."

"Tamam o zaman. Onu sana çağırıyorum."

"Kantinin yükselmesini falan mı sağlamam gerekiyor?"

"Hayır. Onunla bir bağlantınız yok. Ama suyla bir bağlantınız var. Onu hissedersiniz. Zihninizle ona dokunuyorsunuz. Şimdi onu size gelmesi, kabından çıkması için ikna edin. Bunu fırtına sistemleriyle zaten yaptınız. Şimdi işin sırrı bunu küçük, spesifik bir seviyede yapmakta. Bedeninizi unutun - o artık sizin için işe yaramaz. Bunların hepsi zihninizde."

"Tüm alacağım talimat bu mu koç?"

"Korkarım öyle."

Rahatlamak için yan tarafına dönerek gerindi. Kıyafetlerine bu kadar özen gösteren biri için, onları kirletme konusunda umursamaz görünüyordu. Çamaşır yıkamak, bununla ilgilenecek tam bir personeliniz olduğunda küçük bir endişe olduğunu sanıyordum.

İç çekerek kantine geri döndüm. Yapmaya çalıştığım şey gülünç görünüyordu - ama en başta suyu hissetmek de öyle. Elimden geldiğince söylediklerini uyguladım. Suyu tutuşum o kadar sıkıydı ki, onu çoktan elimde tutmuş bile olabilirdim. Ama konsantrasyonum ne kadar yoğun olursa olsun, suyu hareket ettiremiyordum. Bana rüzgârı hatırlattı. Hissedebiliyordum ama kontrol edemiyordum. Aslında, eğitimim ilerlerse, bir gün onu gerçekten kontrol edebilirdim. Ama benzetme yine de geçerliydi.

Sürüklenen zaman. Hem de çok. Suyu emirler yağdırmaya çalıştım ama o itaat etmeyi reddetti.

Biraz daha zaman geçti. Süründü.

Sonunda kordonların saatimi örtmesinin iyi bir şey olduğuna karar verdim çünkü ne kadar zaman geçtiğini fark edersem çok sinirlenirdim. Saatler akıp gitmişti; bundan emindim. Işık gittikçe daha da sönükleşiyordu. Dorian'a baktığımda uyuduğuna yemin edebilirdim.

"Hey," dedim. Cevap vermedi.

"Hey!" Tek gözünü açtı.

"Bununla bir yere varamayacağım. Bu gecelik bu kadar yeter."

Doğrulup oturdu. "Şimdiden pes mi ediyorsun?"

"Şimdiden mi? İki saat falan oldu. Muhtemelen üç."

"Mucizeler bir gecede gerçekleşmez. Böyle şeyler zaman alır."

"Ne kadar zaman? Bu sihirli kuralı sırf Jasmine'i almayı ertelemek için mi koyduğunu merak etmeye başladım."

"Pekala. İşini kolaylaştıracaksa buna inanabilirsin. Gerçek şu ki -eğer bana duyacak kadar güveniyorsan- bu senin kendi güvenliğin için. Mükemmel bir dünyada, içeri girer ve kızı sessizce ıkarırdık. Gerçek dünyada, muhtemelen Aeson'un muhafızlarıyla ve Aeson'un kendisiyle savaşacağız. İkimizin de buradan canlı çıkmasını tercih ederim. Geçen sefer pek başarılı olamadın."

"Bu sonsuza kadar sürecek. Bu eğitim."

Mızımızlandığımı ve huysuzluk ettiğimi biliyordum ama sırtım ağrıyordu ve sivrisinekler ortaya çıkmıştı. En azından su kaynağını belirlerken tahmin yrtebilmiştim. Burada beklemekten ve bakmaktan başka bir şey yapamazdım. Eğer bir şey olmazsa, hiçbir şey olmazdı.

"Özür dilerim," dedim ona. "Sadece yorgunum, hepsi bu. Seni kızdırmak istememiştim."

Her zaman olduğu gibi tepkime aldırış etmemiş görünüyordu. Gerçekten de alacakaranlıkta yüzünün bana nazikçe baktığını görebiliyordum. "Hiç sorun değil. Gidelim o zaman."

Mataraya doğru yürüdü ve tekrar kapattı. Gözlerimi kapatarak başımı kayaya yasladım ve beni bırakmasını bekledim. Bunu yaparken, sırtımın ve boynumun arkasında sis gibi serin ve ıslak bir şeyin yayıldığını hissettim. Yeni su duyularıma göre bu doğru gelmiyordu. Dakikalar sonra, ben aradaki farkı dşnemedemeden, sis birleşerek sümüksü bir tene dönüştü.

"Dori-"

ığlığım soğuk, pençeli eller tarafından kesildi. Biri ağzımı kapattı, diğeri boğazımı kavradı. Dorian ığlığımdan önce arkasını dönmüştü, bu da onun benden önce bir şeyler hissettiğini düşünmeme neden oldu. Bana doğru sıçradı ama önünde havada dört ıslak insan formu belirerek yolunu kesti. Nixie'ler. Su ruhları.

İkisi erkek, ikisi dişiydi. Efsanelere göre şekil değiştirerek daha güzel formlara brnebiliyorlardı ama burada sıkıcı görünüyorlardı. Nemli tenleri benekli ve griydi. Giysileri sırlıklam ve damlıyordu. Yosun gibi saçlarım aşağı sarkıyordu. Beni tutan beni düz bir şekilde yere itti.

oksijenimi daha hızlı kesmek için. Saçlarından üzerime su damlıyordu ve gözleri azalan ışıkta hastalıklı bir yeşil renkte parlıyordu. Ben çılgınca seçeneklerimi değerlendirirken o zevkle tısladı ve daha sert bastırdı.

Değerlendirmeyi oldukça hızlı bitirdim çünkü başka seçeneğim yoktu. Tamamen silahlanmıştım ama Dorian'ın lanet esaret fetişi yüzünden hiçbir şeye ulaşamıyordum. Ağzımı kapatmam bir minyon çağırmamı engelledi. Havam kaybolurken dünya yıldız patlamalarıyla titreşti. Ciğerlerim ve boğazım umutsuzca bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Pençeleri boynumun hassas etine saplandı ve boğulmayı beklemek yerine onu koparıp atıp atmayacağını yarı yarıya merak ettim.

Tek umudum Dorian'dı ama o da kendi ordusuyla yakın zamanda bana ulaşamazdı.

Bölgedeki her taş ve çakıl aniden yerden havalandı. Kısa bir süre sonra, gerçekten büyük taşlar ve kayalar da aynı şeyi yaptı. Büyük olanlar patlayarak binlerce küçük parçaya ayrıldı. Tüm bu küçük kaya parçaları daha da yükselerek birbirlerine katıldı ve saat yönünde yavaşça dönmeye başladı.

Beni esir alanın tutuğu, muhtemelen şaşkınlıktan, biraz azalmıştı. Havamı geri vermedi ama başımı çevirdiğimde Dorian'ın bir tür senfoni şefi gibi kollarını havaya kaldırmış durduğunu gördüm. Üstünde, keskin kayalardan oluşan kasırğa gittikçe daha hızlı dönüyor, gözleri bulanıklaştırıyordu. Sonra şarkının büyük finalini yapar gibi kollarını sertçe aşağı indirdi.

Ve kayalar aşağı indi.

Bu girdabın bir kısmı, mermilerin ilkel öncülleri gibi süzölüyor ve süzölüyordu. İlk başta hareketleri kaotik görünüyordu ve yollarına düşmekten korktum. Ama her taşın kendi planı, kendi hedefi olduğu ortaya çıktı. O keskin parçalar beni tutan nixie'yi bile, şiddetli bir hassasiyetle deldi ve kesti. Kan üzerime sıçrarken ağzını sessiz bir çığlıkla açtı ve parçalanmış bedeni kanlı, ıslak bir yığın halinde yere yığıldı. Büyük nefesler alarak onun altından çıktım.

Onun ötesinde, Dorian aşağı doğru bir hareket daha yaparak orkestrasını bir sonraki doruk noktasına doğru itti. Taşlar başka bir nixie'nin üzerine çullanıp onu parçalara ayırdı. Sonra bir tane daha... ve bir tane daha... ta ki nixie'ler kan ve irin şeritlerinden başka bir şey olmayana dek. Görevlerini tamamlayan kayalar, yağmur damlaları gibi yumuşak ve sakın bir şekilde yavaşça toprağa düştü.

Tüm karşı saldırı bir dakikadan az sürmüştü.

Dorian hemen yanıma diz çöktü ve ben nefes nefese hayata dönerken doğrulmama yardım etti. "Sakin ol, sakın ol," diye uyardı. Kan ikimizi de kaplamıştı. "Küçük nefesler."

"Çözün beni! Çıkarın beni buradan!"

Gümüş athame'i kemerimden çıkardı. Birkaç dakika içinde kordonları kesip açtı, kollarımı ve ellerimi serbest bıraktı. Sarsılarak uzaklaştım, adrenalinim hâlâ yükseliyordu. Bana uzandı ama ben ona karşı koydum.

"Lanet olsun sana! Az kalsın beni öldürtüyordun!" Sesimdeki histeriyi duyarak bağırdım. "Neredeyse beni öldürtüyordun!"

Üst kollarımı sağlam bir güçle kavradı, beni kendine çekti ve hareketsiz kalmaya zorladı.

"Eugenie, sakın ol. Eugenie! "

Beni -hâlâ debelendiğim yerde- sertçe sarstı ve aniden durdum, sesinin sertliği ve kavrayışının vahşiliğiyle sakinleştım. Artık o aptal, uyuşuk soylu kralı bulamıyordum. Beni tutan bir yabancıydı, yüzü sert ve emrediciydi.

"Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, neredeyse bağırarak. "Sana zarar gelmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yutkundum, hâlâ nixie'nin boğazımdaki pençelerinden acı çekiyordum ve vücudumun titrediğini fark ettim. Kavrayışı o kadar sıkıydı ki, tekrar bağlanmış da olabilirdim. Başka birine dönüşmüş olması beni korkutuyordu. Güçlü ve hayranlık uyandıran biri. Gözlerinin içine baktığımda ve yüzündeki teri gördüğümde

korkunun benden daha fazlasını etkilediğini fark etti. O da korkuyordu, kendisi için değil ama neredeyse bana olacaklar için. İçimde bir şeyler gevşedi ve neredeyse ona doğru yığılacaktım.

"Yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadım. Her zaman fazla düşünmeden ya da çaba harcamadan öldürürdüm ama bu... bu tamamen başka bir şeydi. Ve o bu dünyada tam gücünde bile değildi.

"Onları katlettiniz."

"Yapmam gerekeni yaptım." Sesindeki sıcaklık azalmış, yerini ölümcül bir sükûnete bırakmıştı. "Ve sen de bir gün aynısını yapabileceksin." Ellerinden biri beni bıraktı ve başıma doğru ilerleyerek saçlarımı geriye doğru düzeltti. Bedenlerimizi birbirine bastırdı ve yanağını yanağıma yaslayarak yumuşak sözlerinin kulağıma dökülmesini sağladı. "Beni aşacaksın, Eugenie. Gücün o kadar büyük olacak ki, kimse sana karşı duramayacak. Ordular ve krallıklar düşecek ve senin önünde eğilecekler."

Kendimi tekrar titrerken buldum, son öpüşmemiz sırasında içimi dolduran aynı korku ve heyecanı hissediyordum. Ancak bu sefer, hislerimin vücudunun yakınlığından mı yoksa sunduğu güç vaadinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Fachan ve nixie saldırıları arasındaki benzerlikler gözümden kaçmamıştı. Her iki tür de su yaratıklarıydı ve hepsi de Fırtına Kralı'nın kızını öldürmekle çocuğuna babalık etmekten çok daha fazla ilgileniyor gibiydi. Dorian'ın güçlü birinin onları çöle gelmeye zorlaması gerektiğini söylediğini hatırlayınca, bunun kim olabileceğini bulmanın öncelikler listemin başına geçmesi gerektiğine karar verdim. Tecavüz korkunçtu. Ölüm ise... yani, son.

Ne yazık ki, yeni soylu bağlantılarımın bana tarafsız tavsiyelerde bulunacaklarından emin değildim.

Ben de bir sonraki nispeten tarafsız kaynağıma yöneldim.

Her zaman olduğu gibi, ruh kölelerimin soruma cevap vermesi uzun zaman aldı. Nandi ve Volusian sonunda cevap vermek zorunda kaldılar ama sanırım her zaman birbirlerini beklemeye çalıştılar.

Bu kez, sonunda pes eden Nandi oldu.

"Hanımefendi, parlayanlar arasında bu tür yaratıkları çağırabilecek pek çok kişi var. Sizin avlayamayacağınız ya da araştıramayacağınız kadar çok. Bunu yapmak sahildeki kum tanelerini saymaya benzer. Bu imkansız bir görev. Eğer denersen, o kadar karanlık ve derin bir umutsuzluğa kapılırsın ki, hiç şüphesiz zihnin paramparça olur ve seni deliliğe sürükler."

Volusian yüksek sesle içini çekti ve yatak odamın gölgelerine doğru daha uzakta durmak için ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Metaforlar bir yana, hanımefendi, o haklı. Belki o kadar çok şüpheli yoktur ama yine de aramayı zorlaştıracak kadar çoktur."

Odamda tembel daireler çizerek dolaşan Finn uçuşunu durdurdu ve alay etti. "Neden tüm bu diğer insanlarla vaktini harcıyorsun? Bunu kimin yaptığı belli. Maiwenn."

Yatağa bağdaş kurup oturdum ve elimdeki Milky Way'den bir parça yuttum. "Maiwenn suyu kontrol edemez. Ayrıca," diye ekledim acı acı, "herkes son zamanlarda ne kadar zayıf ve hasta olduğundan bahsedip duruyor zaten." Açıkçası hamilelik yüzünden bu kadar zayıf düşmesinin nesi bu kadar önemli anlamamıştım. Lisedeyken bir restoranda çalışmıştım ve orada doğum yapacağı güne kadar ayakta kalabilen bir garson vardı.

Finn, "Maiwenn bunu kendi başına yapmak zorunda değil," diye karşı çıktı. "Bu işin beyni o. Diğer insanlar Fırtına Kralı'ndan nefret ediyordu. Muhtemelen onlarla işbirliği yapıyor ve size saldırımları için onları yönlendiriyor."

"Bu biraz ayrıntılı görünüyor."

Yemin ederim, Volusian neredeyse gülümsedi. "Soyluların saraylarında biraz daha zaman geçirin hanımefendi, böyle bir planın çocukça ve basit olduğunu göreceksiniz. Yine de Söğüt Kraliçesi'nin bu işe karışmış olma ihtimalini düşük buluyorum. Bu onun doğasında yok. Tahrik olmadan öldürmez. Duygularıyla hareket etmektense bekleyip gözlemlemesi daha muhtemeldir."

"Tabii işin içinde daha kişisel bir şey yoksa," dedi Finn sinsice. "Bilirsin, belki biraz kıskançlık..."

Görünüşe göre romantik sorunlarım bir sır değildi. Dürüst olmak gerekirse, Öteki Dünya'da dedikoduların nasıl bu kadar hızlı yayıldığını anlamıyordum, özellikle de telefon, televizyon veya internetin olmadığı düşünüldüğünde.

Ona ters ters baktım. "Onun kıskanacak bir şeyi yok. Artık yok."

"Katılıyorum," dedi Volusian. "Ayrıca, Söğüt Kraliçesi küçük bir intikam almak için hükümdarlığını riske atacak ergen bir kız değil. O -ve akranları- çok zeki. Ve acımasız."

Finn kollarını kavuşturdu ve Volusian'a ters ters baktı. Finn'in bir çizgi film karakterine, Volusian'ın da küçük çocukların ruhlarını yiyormuş gibi görüldüğü düşünülürse, bu cesurca bir hareketti. Tek bildiğim, muhtemelen öyleydi.

"Elbette böyle söyleyeceksin. Odile'i Maiwenn'in izinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun. İş kolaylaştırıyor, değil mi? O zaman Maiwenn'in suikastçıları senin kirli işlerini yapabilirler."

senin için. Hepimiz onu öldürmek için beklediğini biliyoruz." Finn başparmağını bana doğru salladı.

Volusian kaskatı kesildi, gözleri kırmızı yarıklara dönüştü. "Hata yapmayın. Hanımefendimizi öldürdüğümde -ki öldüreceğim- bunu yapması için bir soyluya bel bağlamayacağım. Onun etini parçalayıp ruhunu kendim parçalayacağım."

Sessizlik çöktü.

"Gerçekten, hanımefendi," dedi Nandi sonunda, "devam etme isteğine sahip olmanız bile bir mucize."

"Yeter," diye homurdandım, gözlerimi ovuşturarak. "Sizin etrafınızda olmak bazen Jerry Springer Show'da olmak gibi. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Volusian'a katılıyorum." Finn konuşmaya başladı ve ben bir hareketle sözünü kestim. "Ama yine de Maiwenn'le konuşmak istiyorum. Eğer suçluysa, belki bunu öğrenebilirim. Eğer değilse, belki de kimin suçlu olduğunu bulmama yardım eder."

"Sen delisin," diye haykırdı Finn. "Onun ekmeğine yağ sürüyorsun."

"Ve görüşünüz kayıtlara usulüne uygun olarak geçirildi. Artık duymama gerek yok."

Bir hışımla ortadan kayboldu. Başımı salladım ve diğerlerine döndüm. "Bana onun evine en yakın geçidin nerede olduğunu gösterin."

Tucson'dan arabayla bir buçuk saat uzaklıkta olduğu ortaya çıktı, ancak muhtemelen başka bir yerden geçerek ne kadar uhrevi yolculuk yapmak zorunda kalacağımı düşündüğümde, umursamadım.

Söğüt Diyarı'ndaki kavşak beni onun kalesinin görüş alanına bıraktığında bu iki kat daha doğru oldu.

Ülkesinde havanın hâlâ dondurucu olduğu düşünülürse, bu sadece küçük bir teselliydi. Memleketinde hava sıcak ve mükemmeldi. En kötüsü de bugün Cinco de Mayo'ydu. Günün geri kalanını bol miktarda tekila içerek geçirmeli, ardından da bir masanın altında mutluluktan kendimden geçmeliydim.

En azından şimdi rüzgâr yoktu, ama hava keskin, ısırıcı bir soğukluğa sahipti. Hava da kuruydu; nem eksikliğini hissedebiliyordum. Buz ve kar yığınları keskin kış güneşinin altında kristal bir güzellikle parıldıyordu ama bu tehlikeli bir güzellikti. Beyaz örtülere çok uzun süre bakarsanız, parlaklıktan neredeyse artçı görüntüler elde edebildiniz.

Kendime rağmen kaleye hayranlıkla bakarak soğuk yolda ilerledim.

Aeson'un ve Dorian'inkinin aksine, bloklı, kale görünümünden yoksundu. Çok güzeldi. Zarif, akıcı kuleler yükseliyor, gümüşü beyaz yüzeyleri pırıl pırıl parlıyordu. Tüm yapı bir zambak gibi kıvrımlı, neredeyse kıvrımlı bir görünüme sahipti. Bunun erkek ve dişi hükümdarlar arasındaki farktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Belki de Maiwenn'in zevki daha iyiydi.

Kim olduğumu söylediğimde muhafızlar haklı olarak telaşlandılar. Maiwenn'in kabulünü beklemem için beni içeri girmeye ikna etmeye çalıştılar ama onlar benim için misafirperverlik talep edene kadar bir adım bile atmayı reddettim. Biraz zaman aldı -bu süre zarfında etrafımda dönen muhafızların sayısı iki katına çıktı- ama Maiwenn sonunda onu görebileceğimi ve evinin koruması altında olacağımı bildirdi.

Bir nedime beni Maiwenn'e götürdü ve hem vücut diliyle hem de sözleriyle kraliçesini rahatsız etmemem gerektiğini açıkça belirtti. Beni kıvrımlı koridorlardan geçirdi ve sonunda rahat, aydınlık bir oturma odasında bıraktı. Maiwenn yastıklarla desteklenmiş rahat bir pelüş sandalyede dinleniyordu. Ağır saten bir sabahlık onu sarıyordu ve birisi kucağına bir battaniye sıkıştırmıştı. Soluk tenli ve dağınık saçlı olmasına rağmen muhteşem görünüyordu.

Bana gülümsedi ve hizmetçiye gitmesini işaret etti. "Leydi Markham, ne hoş bir sürpriz. Lütfen oturun."

Huzursuzca, narin pelüş pembe bir sandalyeye uzandım. "Bana Eugenie de."

Başını salladı ve ikimiz de orada garip bir şekilde oturduk. Onu izlerken tek düşünebildiğim Kiyo'nun bebeğini nasıl taşıdığı oldu. Bu, aralarında benim asla paylaşamayacağım, ömür boyu sürececek bir bağ oluşturunca.

Böyle bir şey istediğimden değil elbette. Kiyo hayatımdan çıkmıştı.

Maiwenn'in benimkinden daha iyi olan edep anlayışı kısa sürede devreye girdi. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyorum ama sanırım bu sosyal bir ziyaret değil."

"Hayır... Özür dilerim. Seninle konuşmak istediğim şey..." Tereddüt ettim, birden kendimi aptal gibi hissettim. Buraya gelip ona beni öldürmek isteyip istemediğini soracak kadar ne düşünüyordum ki? Vazgeçmek için artık çok geçti. Yapabilirdim de. "Son zamanlarda birkaç kötü saldırı yaşadım. Beni öldürmeye yönelik saldırılar.

Ve merak ediyordum da... belki onlar hakkında bir şey biliyorsunuzdur...."

Turkuaz gözleri bilerek bana baktı. "Ya da daha doğrusu, benim onlarla bir ilgim olup olmadığını bilmek istiyorsun."

Gözlerimi kaçırdım. "Evet."

"Dorian'ın seni bu kadar sevmesine şaşmamalı. Açık sözlülüğün onu çok eğlendiriyor olmalı." İçini çekti ve başını sandalyede geriye yasladı. "Bana inanırsın ya da inanmazsın ama cevabım hayır. Hayatınıza yönelik herhangi bir girişim hakkında ne emir verdim ne de bir şey biliyorum. Ne oldu peki?"

Ne kadar dahil olursa olsun zarar vermeyeceğini düşünerek ona fachen ve nixie'ler hakkında her şeyi anlattım. Yüzü çoğunlukla boş kaldı, ancak birkaç kez gözlerinde şaşkınlığın parladığını gördüm. Bitirdiğimde tepkisi beklediğim gibi olmadı.

"Neden bir çölde yaşıyorsun ki? Hatta isteyerek?"

Kendi yüzümde de şaşkınlık hissettim. "Burası benim evim. O kadar da kötü değil."

Omuz silkti. "Sen öyle diyorsan öyledir. Ama Dorian o yaratıkların ilk etapta sana getirilmesiyle ilgili değerlendirmesinde haklı. Bunu güçlü ve motive olmuş birinin yapması gerekirdi."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Dediğim gibi, bana inanmak için bir nedeniniz yok ama benim bununla hiçbir ilgim yok."

O haklıydı. Ona inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Ve yine de... bir parçam Kiyo'nun ona güvendiğini fark etti. Kiyo'nun bana verdiği bilgileri saklamasına duyduğum öfke ne olursa olsun

bilgi, onun tamamen güvenilirmez bir karakter yargıcı olmadığına inanmak zorundaydım.

"Bana bunu yapabilecek kişilerin isimlerini verebilir

misiniz?" "Sana düzinelerce isim verebilirim. Size pek bir

faydası olmaz."

Kaşlarımı çattım ve sandalyeme çöktüm. Ruhlarla aynı tepkiyi verdim.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Sesi samimi geliyordu.

"Yalan söylemeyeceğim: Tirigan'ın torununa sahip olma düşüncesi beni korkutuyor. Ancak henüz gerçekleşmemiş bir şey için sizi cezalandırmaya inanmıyorum - özellikle de bunu gerçekleştirmeye çalışmıyorken. Ancak..." O sakın ifade tereddüde dönüştü. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bana ne söylediğini biliyorum ama yine de... Dorian'la olan ilişkiniz hakkında giderek daha fazla hikaye duyuyorum. Kiyo dedi ki..." İsme takılıp kaldı. "Kiyo endişelenecek bir şey olmadığını söyledi."

"Yapmıyorsun. Bu bir rol. Dorian bana sihrimi kullanmayı öğretiyor ve karşılığında ben de onun kız arkadaşını oynuyorum." Son pazarlığımızdan bahsetmenin anlamı yok.

Düşündü. "Demek sonunda mirasını kucaklamaya karar verdin." "Sadece

aptalca bir şey yapmayacak kadar."

"Bunu yapmakta haklısın... yine de başka bir öğretmenin olsaydı daha iyi hissederdim. Pazarlığınız şimdilik yeterince güvenli görünebilir... ancak uzun süre bu kadar basit kalmasına izin vereceğinden şüpheliyim. Cazibesinin seni gündemine karşı kör etmesine izin verme. İstediklerini elde etmek için seni kullanacaktır ve kehanetin gerçekleşmesini istiyor."

"Hey, Dorian'la başa çıkabilirim. Ve onun cazibesıyla."

"Ancak bundan daha fazlası var. Hayatınız risk altında olabilir." "Dorian'dan

mı? Bundan şüpheliyim."

"Düşmanlarından."

Bu yeni bir şeydi. "Gerçekten de başka biri olduğunu bilmiyordum... şey, sen ve o farklı görüştesiniz... ve sanırım o ve Aeson da anlaşıyorlar." Daha dik oturdum. "Sence beni öldürmeye çalışanlar onun düşmanları mı? Ondan intikam almak için mi?"

"Herhangi bir sayıda insan sizi öldürmeye çalışıyor olabilir. Düşmanlarının listesi daha önce bahsettiklerimden daha kısa değil. Çoğunun kehanetin neresinde durduğuyla bir ilgisi yok.

Güçlü biri ve pek çok kişi bundan korkuyor, haklı olarak. Öteki Dünya'nın bu kısmı kendini yeniden düzenlediğinde, sahip olduğundan çok daha fazlasını ele geçirmek için savaştı. Ancak son anda Rowan Diyarı'nın kraliçesi Katrice bir rakip olarak ortaya çıktı ve daha fazlasını dilimledi. Topraklar onu tanıdı ve Dorian'ı daha geniş bir bölgeden kopararak bir kısmını ona verdi."

Ürperdim. Roland'ın Öteki Dünya'nın duyarlılığından, nasıl sürekli biçim ve sınır değiştirdiğinden bahsettiğini duymuştum. Yine de. Birinin bir şey yapmasına "izin vermesi" düşüncesi beni ürkütüyordu.

"Birçok kişi onun bu sonucu asla kabul etmediğini biliyor," diye devam etti. "Genişlemek istiyor ve bunu yapmanın yolu olarak da sizi görüyorlar. İnsan güçlerinizden yıllardır korkuluyor. Eğer Fırtına Kralı'nın güçlerini de ortaya çıkarırsan, Dorian'la birlikte diğer krallıkları fethedeceğinize inanıyorlar.

Ve muhtemelen ötesinde."

"Herkes fethetmeye kafayı takmış," diye homurdandım. "Neden her şeyi olduğu gibi bırakamıyorlar?"

"Korkarım kralınızın bundan daha büyük planları var."

Dorian'la yaptığımız bu anlaşmada kimin daha kazançlı çıktığını ilk kez merak etmiyordum. Benden gerçekten istediği şey neydi? "Yani kehaneti kabul eden insanlar bile onu sevmek zorunda değil."

Başını salladı. "Oğlunuzun babasının daha az hırslı, kontrol edebilecekleri biri olmasını tercih ederler. Aynı insanlar pekâlâ Dorian'ı ortadan kaldırmaya çalışabilirler. Ya da Fırtına Kralı'nın teoride başarılı olmasını isteyen diğerleri içten içe bunun asla gerçekleşmeyeceğine inanıyor, bu yüzden şimdi sadece buradaki krallıklara sunduğunuz acil tehdit hakkında endişeleniyorlar."

Bu yeni gelişme, yani Öteki Dünya'yı fethetmek istediğim için bir tehdit olduğum iddiası, neredeyse kehanetten bile daha gülünçtü. "Neden bu dünyaya hükmetmek isteyeyim ki?"

İnsan olduğumu fark etmediler mi? Ya da en azından yarısı? Soyluların gayrimenkulleri üzerinde hiçbir hakkım yok.

Ve ben hiç istemiyorum."

"Parlayanlar olaylara insanlardan farklı bakarlar. İnsanlar her zaman bir insandaki herhangi bir yabancı kan damlasına dikkat çekme ihtiyacı hissederler. Bizim umurumuzda olduğu kadarıyla, sende bizim kanımız var ve bu yeterli. Bir insan anneye sahip olabilirsin, ama diğer tüm niyet ve amaçlar için, çoğumuz artık seni kendimizden biri olarak görüyoruz."

Kendi dünyamda "yabancı" etiketlerinin ne kadar yaygın olduğunu düşündüm: Afrikalı Amerikalı, Asyalı Amerikalı, vs. O haklıydı. İnsanlar genellikle "yabancı" kana dikkat çekerd.

"Evet, ama tüm bunlar bir yana, onları avlamayı bir kariyer haline getirdim. Bu kimseyi rahatsız etmiyor mu ya da potansiyel bir kraliçe için tuhaf görünmüyor mu?"

"Bazıları, evet," diye kabul etti. Yüzündeki hafif tatsız ifade bana onun da onlardan biri olduğunu haber veriyordu. "Ve bunu yakın zamanda atlatamayacaklar. Ama gerçekten de diğer herkes için - dediğim gibi, çoğu kişi seni artık bizden biri olarak görüyor ve ahlaksızca öldürmek güçlü bir lider için o kadar da haddini aşan bir şey değil. Tirigan, Aeson ya da Dorian'ın yapmadığı bir şey değil."

Yüksek sesle nefes verdim. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Birdenbire eskisinden daha fazla düşmanım varmış gibi hissediyorum."

"Özür dilerim. Eğer teselli olacaksa, Dorian'ın düşmanları onunla olan bağlantın yüzünden seni arıyor olabilirler ama bu bağlantı onu seni her ne şekilde olursa olsun korumaya zorlayacaktır. İşbirlikçi olsun ya da olmasın, o güçlü bir müttefik."

Nixie'leri hatırladım. "Evet. Öyle."

Yine rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve orada oturup birbirimizi izlemeye başladık. Durumunun ne kadar korkakça olduğunu düşünsem de oldukça bitkin görünüyordu. Onun bir düşman olup olmadığına karar verememiştim. Dürüst olmak gerekirse, bu ziyaretten herhangi bir cevaptan ziyade endişelenecek daha fazla şey almıştım.

"Şey," dedim aptalca, "yardımın için teşekkürler. Sanırım gitmeliyim."

Başını salladı ve bana zayıf, yorgun bir gülümseme verdi. "İstedğin zaman buraya gelebilirsin."

"Teşekkürler."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Adımı seslendiğinde elim kapı kolundaydı.

"Eugenie..."

Döndüm. Yüzünde fiziksel rahatsızlığıyla ilgisi olmayan acı dolu bir ifade belirdi.

"O seni seviyor," dedi duraksayarak. "Onu affetmelisin... affetmelisin. Seni incitmek istememişti."

Bakışlarını birkaç acı dolu an boyunca tuttum ve sonra başka bir şey söylemeden çıkıp gittim. Kiyo'yu düşünmek istemiyordum.

Ve sonra, ironiye bakın ki, kalenin yarısına geldiğimde onunla karşılaştım. Evren bazen acımasız olabiliyordu. Sözlerinin içimde uyandırdığı duygular, onu ziyarete geldiği düşüncesiyle kuruyup gitti. Yüzündeki ifade, orada görmeyi umduğu son kişinin ben olduğumu gösteriyordu.

İfademi zorla soğuk tuttum, görünüşünden ve varlığından ne kadar etkilendiğimi göstermemek için kendimi zor tuttum. Bronzlaşmış teni ve kulaklarının arkasında hafifçe kıvrılan ipeksi siyah saçlarıyla her zamanki gibi büyüleyiciydi. Ellerimi saçlarında gezdirmek istiyordum. Giydiği ağır palto o zarif, atletik vücudu gizleyemiyordu.

"Eugenie," dedi usulca, "burada ne yapıyorsun?"

"Maiwenn ile sohbet etmem gerekiyordu. Bilirsin işte, kız muhabbeti." Ses tonumun konuşmamızı detaylandırmak istemediğimi ifade etmesini umuyordum. İma ettiğimi anladı.

"Evet. Seni görmek güzel. İyi görünüyorsun. İşler nasıl gidiyor... Yani, sen iyi misin?"

Omuz silktim. "Her zamanki gibi. Teklifler. Hayatıma yönelik girişimler. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca, biraz yardım

aldım." O karanlık, şefkatli gözler hafifçe kısıldı. "Sanırım Dorian'ı

kastediyorsun."

"Geçen gün beni çok kötü bir saldırıdan kurtardı ve" diye ekledim, kendimi kötü hissederek, "Jasmine'i almam için bana yardım edecek."

"Bu kötü bir fikir."

"Hangi kısmı? Onu elde etmek mi yoksa Dorian'a

güvenmek mi?" "İkisi de."

"Bir gün onun peşine düşeceğimi biliyordun. Er ya da geç." Yanından geçmeye başladım ve kolumu yakaladı. Paltomun içinden bile dokunuşu vücudumda şok dalgaları yarattı.

Bana doğru eğildi. "Seninle gelmek istiyorum."

"Yardımaınıza ihtiyaım yok."

"Alabileceğın her türlü yardıma

ihitiyaın var." "Hayır." Tutuşunu

kırdım.

Hareket etti ve tekrar yolumu kesti. Üzerinden yayılan o hayvani yoğunluğın bir kısmını hissedebiliyordum. "Geçen sefer soyluların yardımını istemedin çünkü bu gururunu incitti. Aynı şeyi aynı nedenlerle benim için de yapıyorsun ve bunun bir anlamı yok. Benden ne kadar nefret ettiğini unut ve kız için en iyisinin ne olduğunu düşün. Ben de seninle geliyorum."

Yasemin'in çıkarları konusunda haklıydı ama tavrı beni rahatsız etti. "Ne yani, sadece bana olacağını söyleyerek bir şeylerin olmasını sağlayabileceğini mi sanıyorsun? Gitmiyorsun, aş artık bunu."

"Aşılacak bir şey yok. Eğer tehlikedeysen, seni korurum. Orada olacağım."

"Sanırım Aeson'un 7/24 gözetim altında tutulması gerekecek, çünkü gizli planlama toplantılarına katılmana izin vermeyeceğimden eminim."

Vahşi tavrının bir kısmı düştü ve aniden rahatlayarak Kiyo'yu tekrar topladı. "Gizli toplantılar mı var? Nesiniz siz şimdi, Süper Arkadaşlar mı?"

Gözlerimi devirdim ve yanından geçip kavşağa ve Arizona'nın sıcak havasına doğru yürüdüm. Göğsümdeki o ağrı, Beltane'den beri vardı, tüm zaman boyunca durmadan yandı. Başımıza gelenlerden nefret ediyordum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Kiyo'yu nasıl affedeceğimi bilmiyordum.

Eve dönerken aklımı başka şeylere vermeye çalıştım, mesela bir sonraki Jasmine kurtarma operasyonunun lojistiğini planlamaya. Ya da onun direncini göz önünde bulundurursak, belki de bu daha çok bir parçala ve kap gibi olacaktı.

Ne olursa olsun, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordum. Dorian'ın sihrim hakkındaki hükmüne lanet olsun. Ve seks hakkındaki aptal asaletine.

Barnes & Noble'ın önünden geçerken neredeyse eve varmak üzereydim. Aklıma bir fikir geldi, kuşkusuz tuhaf bir fikirdi ama zarar veremezdi.

Büyü konusunda ne kadar büyük bir potansiyele sahip olduğumu düşünmeden edemiyordum. Yıllarca insan büyüüne, daha doğrusu insanın dünyadan büyü çıkarma yeteneğine bel bağlamıştım. Ruhları ve canavarları kovabiliyordum. Dünyaları gezebilirdim. Ama hem Dorian'a hem de Maiwenn'e göre içimdeki bu sözde güç çok daha fazlasını sunuyordu - zar zor hatırladığım kendi özlemlerimden bahsetmiyorum bile. Başlarda buna direnmiştim ama şimdi... şimdi daha yüksek seviyelere çıkmayı çok istiyordum. Dorian ve ben yarın gece başka bir seans için buluşacaktık ve daha fazla hareketsiz kalma düşüncesinden nefret ediyordum. Bana büyüde ilerlemek için bir ömür boyu zamanım olduğunu söylemişti ama ben o kadar beklemek istemiyordum. Aradaki farkı kapatmak istiyordum.

Doğal olarak dükkânda gerçek sihirle ilgili hiçbir kitap yoktu. Sadece aptalca ve uydurma ticari türden şeyler satıyorlardı. Ama bir bilim bölümü vardı ve onun içinde hava durumu ve meteoroloji üzerine birkaç raf buldum.

Bu kitapların beni bir gecede büyülü bir dominatrix yapacağından şüpheliydim, ama çalıştığım şeyin arkasındaki bilimi bilmek yardımcı olmalıydı. Bu elle tutulur bir şeydi, büyüün tuhaf, ezoterik doğasından daha fazla deneyim sahibi olduğum bir şeydi. Volusian bir keresinde her iki dünyanın çocuğu olarak her iki soydan da en iyi şeyleri alabildiğimi söylemişti. Hem soylu hem de insandım.

Büyü ve teknoloji.

Fırtınalar, atmosfer ve çeşitli hava olayları hakkındaki kitapları gözden geçirmek için bir saatten fazla zaman harcadım. Dükkân kapanış anonsunu yaptığında buna inanamadım. Zaman su gibi akıp geçmişti. En faydalı bulduklarımı toplayıp parasını ödedim ve eve gittim.

Ağır çantamla kapıdan içeri girdiğimde Tim bana "Okumak çok sıcak," dedi.

Onu görmezden geldim ve odama çekildim. Kitapları yatağın üzerine atarak en çözümleyici görünenini seçtim ve Eyfel Kulesi'nin hâlâ bitmemiş halde durduğu masama oturdum. Son zamanlarda bulmacalara ayıracak vaktim olmamıştı. Bir

Son kez hüzünlü bir bakış attıktan sonra parçaları kutuya yerleştirdim ve kaldırdım. Kule beklemek zorunda kalacaktı.

Bacaklarımı rahat bir pozisyona getirerek parlak, tam renkli ders kitabını açtım.

Başlık sayfalarını ve giriş bölümünü çevirirken nihayet kitabın özünü buldum.

Birinci Bölüm: Nem ve Atmosfer

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dorian ve Maiwenn ne kadar küçümseyici yorumlar yaparlarsa yapsınlar, Tucson yaşamak için dünyadaki en iyi yer.

Ertesi akşam çöl kavşağında dururken, karşıya geçmeden önce etrafımı incelemek için bir an durakladım. Dorian'ın krallığı kesinlikle güzeldi ama aynı şey değildi. Evim değildi. Yumuşak bir rüzgâr kuru havayı yararak saçlarımı karıştırıyor ve baharın yakında yerini yaza bırakacağını fısıldıyordu. Esinti çölün tüm lezzet kokularını taşıyordu ve ben de mesquite'in tatlı kokusunu aldım - mangal kokusunu değil, sarı çiçeklerinin yaydığı narin parfümü. Tepemde güneş hiç pişmanlık duymadan vuruyor, zayıfları defolup gitmeleri için uyarıyordu. Turist sezonu sıcaklıklardaki keskin artışla birlikte düşme eğilimindeydi ama ben yılın bu zamanını seviyordum.

Ve etrafımda, bu kuru ve acımasız sıcakta, görünmeyen suyu hissedebiliyordum. Saguarolarda, kaktüs kuşlarında ve mesquite ağaçlarının köklerindeydi. Görünürdeki kuraklığa rağmen havada bile küçük parçalar vardı. Yaşamın olduğu her yerde su da vardı. Bunu hissetmek artık benim için ikinci doğaydı. Onu çağırmak hâlâ bir meydan okuma olarak kalıyordu.

Gözlerimi kapatarak zihnimin sınırların ötesine geçmesine ve beni Öteki Dünya'ya göndermesine izin verdim.

Bu geçişlerde pratik yapmak gerçekten de mükemmelleştiriyordu; artık tıpkı suyu hissetmek gibi zahmetsizdiler. Bedenim kayarak Dorian'ın evinin yakınındaki ilgili ince noktaya doğru çekildi.

Ancak oraya varamadan önce, depoladığım özümü bir mıknatıs gibi kullanarak beni yol yerine oraya çekmesi için Slinky'ye doğru uzandım. Birkaç dakika sonra Dorian'ın yatağında belirdim.

"Küstavha," diye mırıldandım, üzerinden sallanıp ayağa kalktım. Slinky'yi elime aldım ve fırlatarak halkalarının yükselip alçalmasını izledim.

"Siz misiniz leydim?" Çekingen bir sesin seslendiğini duydum. Saniyeler sonra, Nia'nın genç yüzü diğer odadan içeri baktı. "Majesteleri kış bahçesinde. Beni takip eder misiniz?"

Vay canına. İpucu oyunu dışında konservatuarı olan birini hiç duymamıştım. Nia beni içeri götürdüğünde, Dorian'ı elinde bir ressam paleti ve fırçasıyla bir tuvalin önünde dururken buldum. Dorian, kış bahçesinde, şamdanla, diye düşündüm. Ee, boya fırçası.

Beni görünce gülümsedi. "Leydi Markham, tam zamanında geldiniz. Belki Rurik'i eğlendirebilirsiniz.

Son derece mantıksız davranmaya başladı."

Platin sarısı saçlı, iri yarı savaşçı Rurik'in lavanta kadife döşemeli zarif bir şezlongda oturduğu odanın yan tarafına baktım. Tamamen deri ve bakırdan bir zırh giymişti ve bu yan yana duruş beni irkiltti.

"Mantıksız olmak istemem, majesteleri." Dişlerini sıkarak konuştu. "Ama zırhın içindeyken burada oturmak ve hareket etmemek o kadar da kolay değil."

"Bah, sızlanıyorsun. Sizin konumunuzdaki bir adama hiç yakışmıyor. Leydi Markham saatlerce kıpırdamadan durabilir, üstelik çok daha rahatsız edici koşullarda."

Rurik hem şaşkın hem de hoş bir merakla bana baktı.

"Kımıldama! Arkana bak."

Rurik'in sırtışı, kralına doğru döndüğünde kayboldu. Dorian'ın tuvali benden uzağa bakıyordu, bu yüzden başyapıtının neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etrafında dolaşıp kontrol etmeye başladım ama fırçasıyla beni uzaklaştırdı.

"Hayır, hayır. İşim bitene kadar olmaz."

Omuz silkerek başka bir lavanta rengi sandalye çektim -aslında tüm oda bu renkteydi- ve içine çöktüm. Dorian başını kaldırmadan konuştu

onun işi.

"Peki bugün ne yaptın canım? Eğlenceli bir şeyler?"

"Pek sayılmaz. Uyudum. Gölgeden kaçtım. Aslında günün çoğunda kitap okudum. Biraz ezikçe."

"Ne okuyorsun? Şu insanın eserlerinden gerçekten hoşlanıyorum... ah, adını unuttum. Bir dönem çok popülerdi. Shakemore mu?"

"Shakespeare mi?"

"Evet, işte o. Yeni bir şey yazdı mı?" "Dört ya da beş yüzyıldır yazmadı."

"Ah, yazık. Peki onun yerine ne okudun?" "Hava durumu."

Ara ara durakladı. "Peki ne öğrendin?"

"Fırtına oluşumuyla ilgili şeyler. Su moleküllerinin nasıl oluştuğu ve yoğunlaştığı, yüklü parçacıkların şimşek oluşturmak için nasıl boşaldığı. Bir de yüksek ve alçak basınçla ilgili bir şey daha vardı ama geri dönüp tekrar okumam lazım. Biraz kafa karıştırıcı."

Her iki adam da bana kısa ve boş bakışlar fırlattıktan sonra Dorian işine döndü. "Anlıyorum. Peki bunun öğrenmeni kolaylaştıracağını düşünüyor musun?"

"Emin değilim. Ama sonucun ne olması gerektiğini bilmek hoşuma gidiyor."

Dorian resim yapmaya devam ederken sessizlik çöktü. Rurik mutsuz görünmeye devam ediyor, ara sıra hoşnutsuzluğunu ifade etmek için yüksek sesle iç çekiyordu. Buz elementi olayı yüzünden onu hiçbir zaman tamamen affetmemiştim, bu yüzden acı çektiğini görmenin avantajları vardı. Ne yazık ki bir süre sonra sıkıcı olmaya başladı. Kollarımı kavuşturup sandalyeye daha da gömüldüm ve onun dikkatini çektim.

"Efendim, leydiniz huzursuz. Eminim onunla yapacak daha ilginç şeyleriniz vardır. Bunun üzerinde başka bir zaman çalışabiliriz. Benim için sakıncası yok."

"Saçmalama. Neredeyse bitirdim."

Geldiğimden beri gördüğüm ilk mutlu ifade Rurik'in yüzünde belirdi. Dorian eserini sergilemek için tuvali çevirdiğinde bu ifade kayboldu.

Baktık.

"Efendim, ben... yay mı takıyorum?"

Başımı eğdim. "Biraz öyle görünüyor. Ama geri kalanı... adamım, bu aslında oldukça iyi.

Yüzleri bu kadar iyi yapabildiğini bilmiyordum."

Dorian parladı. "Teşekkür ederim. Eğer istersen bir gün senin de resmini yapabilirim."

"Abow," diye itiraz etti Rurik.

Dorian tuvale baktı, sonra tekrar savaşıya döndü. "Şezlongla uyumlu. Ekleme zorundaydım; yoksa birbirinizle çatışırınız."

Dorian yatak odasında her zamanki hareketlerini yaptı, gümüş grisi pelerinini çıkarıp bir kadeh şarap doldurdu. Bu gece bir çeşit allık içmişti.

"Başlamaya hazır mısınız?"

Başımı salladım ve odanın ortasındaki sandalyeye oturdum. Daha önce de söylediğim gibi, meteoroloji kitaplarının henüz bana bu kadar avantaj sağlayacağını düşünmüyordum ama onları okuduktan sonra kendimi daha güçlü hissettim. Sanki eğitimimi kendi ellerime almaya başlamıştım.

Şarabından bir yudum daha aldı, daha fazla ip tedarik etti ve bana yaklaştı. Bir elini kalçasına koyarak, tuvalini incelediği gibi beni de dikkatle inceledi.

"Çok güzel bir gömlek." Aşağıya baktım. Siyah bir atletti ve üst kısmında kırmızı papatyalardan oluşan bir zincir işlenmişti. "Hmm. Bunu deneyelim."

Elindeki pastel renkli bağları bırakıp yerine kırmızı ve siyah olanları taktı. Kollarımı sandalyenin kollarına düz bir şekilde yerleştirerek, her bir kolumu önce siyahla sardı ve X

Desenler. Bu tarz bana bir balerin terliklerinin bağcıklarını hatırlattı. Bu bittiğinde, her bir kolun üzerinden kırmızı ile tekrar geçti.

"Bunlar her zamanki kurdelelerinizden daha çok kurdeleye benziyor," diye gözlemledim. "Ya da belki kuşaklara. İnsanoğlunun bildiği tüm olası kısıtlama biçimlerine sahip misiniz?"

"Neredeyse," dedi. "Pekâlâ. Hadi başlayalım. Su şurada." Eski dostum

sürahinin oturduğu pencerenin yanındaki masayı gösterdi, Ama orada olduğunu zaten biliyordum. Sandalyeye olabildiğince rahat bir şekilde yerleştim, sürahiye baktım ve hemen zihnimin suya ulaşmasına izin verdim. Bana bir işaret ışığı gibi parladı. Onun ötesinde, odadaki diğer tüm suyu da hissedebiliyordum. Ben ve Dorian, şarap, su buharı. Dikkatimi sürahideki suya yönelttim.

Seni hissedebiliyorum, şimdi bana gel.

Ancak, birçok uygulamanın da gösterdiği gibi, istemekle bir şeyler olmuyor. Tanrım, bu beni çok kızdırdı. Dorian'ın tüm bu seanslar boyunca beklemeye nasıl dayanabildiğini gerçekten bilmiyordum. Çok sıkıcı olmalıydı. Ben sıkılmışım ve gerçekten bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sayılır.

Hayır, hayır. Bu kötü bir davranıştı. Sıkıntıyı unut. Elindeki işe odaklan.

Yine saatler geçti. Eğer Dorian hâlâ uyanıksa -ki bundan şüpheliydim- seansı yakında kapatacağını biliyordum. Bu bilgi beni rahatsız etti ama anlıyordum. Kendimi zaten yorgun hissediyordum, gözlerim kararmıştı. Odaklanabilmek ve kurumalarını önlemek için sürekli gözlerimi kırptırıyordum. Sanırım bu, daha sonra ne olduğunu fark etmemi sağladı.

"Dorian, sürahiye bak."

Hemen ayağa kalktı ve bakışlarını sürahinin kenarlarında gezdirdi. Su, seramik yüzeyden sessizce akarak masanın cam yüzeyinde birikti. Yüzüne yavaş, keyifli bir gülümseme yayıldı.

"Onu ele geçirdin. Seni dinliyor. şimdi daha uzağa gelmesini sağla, sürahinin dışına kadar."

Önümde elle tutulur bir ilerleme olunca heyecanım arttı. Yaptığım şey hakkında iyice düşündüm ve tekrarlamaya çalıştım. Yaklaşık bir dakika sonra, sürahinin kenarlarından çok daha hızlı ve büyük miktarlarda su döküldüğünü görebiliyordum. Masanın  zerindeki su birikintisi iyice doldu ve yere damlamaya başladı.

"Halını mahvediyorum."

"Halıyı boş ver. Daha uzağa getir." Sesindeki beklentiyi duyabiliyordum.

Mantıklı bir yanım halıyı geçilmesi zor bir arazi olarak gördü ve suyun ilerleyişi yavaşladı.

Kısa süre sonra bunun sadece kafamda olduğuna karar verdim. Halının hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Sadece su üzerindeki kontrolüm önemliydi.

O sıçramayı yapar yapmaz, su halının üzerinden kıvrıla kıvrıla, neredeyse bir yılan gibi akmaya başladı. Ayaklarıma ulaştı ve daha fazla talimat beklediğini hissedebiliyordum. Ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sadece bana gelmesini istedim.

Su önümde yükselip havada asılı kaldığında bu düşünceye daha yeni şekil vermiştim.

Ağzım açık kaldı, yüzlerce damlaya ayrılışını izledim. Kristal boncuk dizileri gibi orada asılı duruyorlardı. Hayranlıkla bakakaldım ama sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Onları kavrayışım elimden kayıp gitti ve damlalar ince bir sise dönüşerek daha da dağıldı. Saniyeler sonra bulut dağıldı.

buharlaşarak havanın geri kalanına karıştı. Onlar yok olurken, kanımda dolaşan karıncalanma ve coşku hissi de yok oldu.

Ne Dorian ne de ben hemen bir şey yapmadık. Sonra gülmeye başladım. Ve duramadım. Çok harikaydı. Bunu tekrar tekrar yapmak istedim ama daha fazla suyum yoktu. şarap çok dağınık olurdu.

Aklıma bir fikir geldi. Havadaki nemi hissederek gücümü tam önümdeki havaya gönderdim. Aniden, sanki üzerime hafif bir sis püskürtülmüş gibi derimin üzerinde küçük su zerrecikleri yoğunlaştı. Tekrar güldüm.

Dorian da en az benim kadar geniş bir şekilde sırtarak yanıma geldi ve parmaklarını her iki yanağımda gezdirdi.

Parmaklarını birbirine dokundurarak, sanki gerçek olduğunu test ediyormuş gibi suyu tenine sürdü.

"Ben yaptım."

"Sen yaptın."

Gözleri katıksız bir zevkle parlıyordu. Bunu yapanın o olduğunu düşünebilirsiniz. Sihriyle kıyaslandığında önemsiz bir şey olduğu halde bundan bu kadar keyif alması komik diye düşündüm. Beni çözdü ve kalkmama yardım etmek için ellerimi sıktı.

"Sanırım bir kutlama yapmamız gerekiyor." Bir kadeh şarap daha doldurdu ve uzattı. Kadehlerimizi tokuşturduk. "Zeki ğrencilere."

"İyi ğretmenlerle."

Bir yudum aldı. "Pek sayılmaz. Aslında bu gecenin çoğunda uyudum."

İerken güldüm. "Siz... bynz kullandığınızda, içinizde bir şeylerin yandığını hissediyor musunuz? Zevk ya da coşku gibi... ve sadece zihinsel tatmin de değil..."

Kelimelerle ifade edemiyordum ama yüzü bana buna gerek olmadığını söylüyordu. "Evet. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Harika, değil mi?"

Şaraptan biraz daha içtim. "Evet. Evet, öyle."

"Bekle biraz. Daha yeni bir yudum aldın. Tam gücüne ulaştığında, onsuz nasıl yaptığını bilemeyeceksin."

Ona sıırttım. Kendimden ve hayattan o kadar memnun hissediyordum ki, dayanmakta güçlük çekiyordum. Ne zaman bu kadar mutlu olmuşum? Kiyo'yla birlikte olmak dışında mı? Ve eğer şimdi böyle bir tepki veriyorsam, gerçekten büyük liglere geçtiğimde ne olacaktı? Dorian bundan bir bağımlılık gibi söz ediyordu ama kulağa iyi bir bağımlılık gibi geliyordu.

Başımı kaldırdığımda gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Bardağını yere bıraktı ve yumuşak bir sesle, neredeyse merakla konuştu. "Parlıyorsun... Bunu biliyor muydun? Güç sana yakışıyor."

O anda beni dünyadaki diğer her şey kadar mutlu etti. Göğsümde bir sıcaklık oluştu ve vücudumun geri kalanına yayıldı. Bu duygu yüzüme nasıl yansıdı bilmiyorum ama bir şeyler ifade etmiş olmalı çünkü eğilip beni öptü.

O yumuşak öpücükte şarabın tadını alabiliyordum, şarap ve sıcaklık. Ellerinden biri beni kendine doğru çekerken, diğeri kadehimi dikkatlice çıkardı. Hâlâ bizi birbirimize bastırarak beni yatağa yatırdı. Tatlı, alaycı öpücüklerine sert, talepkâr öpücüklerle karşılık verdim. Bu tarz değişikliğine alışması uzun sürmedi. Beni sırtüstü yatırdı ve üstüme uzandı, bir elini saçlarıma dolayarak başımı yerinde tutarken, istekli bir ihtiyaç aniden öpücüklerini doldurdu. Diğer eli utanmadan kalçalarımın arasına kayarak kot pantolonumun üzerinden beni okşarken ağzımı onlarla tüketti.

Vücudum onunkine doğru yükseldi ve boğazımda acı dolu bir çığlğın yükseldiğini hissettim, ancak ağzının benimkinin üzerindeki baskısında kayboldu. Sonunda bunun gerçekleşeceğini biliyordum. Bunun tehlikeli cazibesi... hala bilinmeyen biriyle yatmanın egzotikliği... hepsi beni daha da alevlendirdi. Bunu yapacaktık. Bir araya gelecektik ve ben kendimi ona verecektim.

Kendimi ona vereceğim.

Göğsümü bir gerginlik kapladı ve vücudumun geri kalanındaki yakıcı zevkle keskin bir şekilde çelişti.

Dokunuşu daha fazlasını arzulamamı sağladı, neredeyse bunun için yalvaracaktım ama yine de zihnimin arkasındaki o öfkeli kısım yine çılgılık atıyordu. Eğer bu seçimi yaparsam, bunu onunla yapmayı kasten seçersem, o zaman düşmana teslim olacağımı söylüyordu. Bu düşmanın kim olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. İçgüdü içimde titreşiyordu, savunmacı ve korkak. Geri kalan her şeye, bedenimin ihtiyaçlarına ve hatta kendi bilinçli isteklerime karşı savaşıyordu. Dorian'ı tanıyor ve seviyordum. Neden bu temel korkunun üstesinden gelemiyordum? Bazı açılardan, korku iç gıcıklayıcı bir şeydi. O ilk zorluğun üstesinden gelebilirim, sorunların ortadan kalkacağına dair bir his vardı içimde.

Ama lanet olsun, bu aşılması gereken yüksek bir zirveydi.

Ve geçen seferki gibi, Dorian isteksizliğimi hissedebiliyordu. Kucaklaşmamızı kesti, neredeyse benden uzaklaşıyordu. Yüzünü benden çevirmeden önce, daha önce hiç görmediğim duygular gördüm. Hayal kırıklığı.

Mutsuzluk.

"Dorian..." Dedim ki. "Dorian... Çok üzgünüm..."

İki eliyle yüzünü ovuşturdu ve nefes verdi. Konuştuğunda sesi düzdü. "Geç oldu, Eugenie. Gitmen için çok geç." Ayağa kalkıp gerindi ve nihayet arkasını döndüğünde, yüzündeki karanlık ifade bir kez daha silinmişti. Neşeli yüzü de kaybolmuştu; sadece yorgun görünüyordu. "Ben salondaki kanepeyi alacağım; sen yatakta kal."

"Hayır, ben-"

Arkasına bile bakmadan diğer odaya geçerken bana eliyle işaret etti ve sadece şunu söyledi,

"Al bunu. Hayatında uyuduğun en iyi gece olacak."

Gösterişli Fransız kapıları iki odayı birbirine bağlıyordu. Onları kapattı ve beni kendi ıstırabımla baş başa bıraktı.

Kocaman yatağında oturmuş, savaşılan duygularımı çözmeye çalışıyordum. Benim sorunum neydi? Neden bu işi yürütemiyordum? Dorian'dan çok daha az hoşlandığım erkeklerle yatmıştım. Neden bu son çizgiyi geçemiyordum? Neden savaşmaya devam ediyordum?

Kot pantolonumu çıkarıp yorganın altına girmeden önce odadaki tüm mumları ve meşaleleri söndürdüm. Dorian haklıydı. Bu şimdiye kadar içinde bulunduğum en rahat yatak olmalıydı.

Ne yazık ki uyuyabilmemin bir yolu yoktu. Büyülü sevincimi, sözde arzumu ve ardından gelen çöküşümü düşünüp duruyordum. Bedenim onu istiyordu. Zihnim de istiyordu. Sadece içgüdülerim buna karşı çıkıyordu.

Dünyanın en rahat yatağı, ardından gelen tüm o dönüp durmalar yüzünden kendini hakarete uğramış hissetmiş olmalı. En azından büyüklüğü bana istediğim kadar kıpırdanma alanı sağlıyordu. Gözlerim karanlığa çok çabuk alıştı ve kısmi ay ışığında mobilyaların ve köşelerin şekillerini ayırt edebildim. Dev pencerenin dışında yıldızlar parlıyordu - gökbilimcilerle geçirdiğim gecede gördüğümünden binlerce daha fazla yıldız. Onlara ulaşmadaki başarımıza rağmen insan dünyasındaki yıldızları kaybetmiştik. İnsanlar ve soylular neredeyse bir madalyonun iki yüzü gibiydiler, her biri diğerinin eksikliğini tamamlıyordu.

Dorian'la olan sorunlarımın cevabı uzun zamandır gelmiyordu ama gelmişti. Nihayet ayağa kalkıp bitişik odaya doğru ilerlediğimde hava hâlâ zifiri karanlıktı. Kapılar sessizce açıldı ve ona ulaştığımda durakladım. Kanepeye tam olarak sığmıyordu, bu yüzden bacakları ucundan sarkıyordu.

Hâlâ aynı kıyafetleri giyiyordu ve vücudunun üzerine dayanıksız bir battaniye örtmüştü. Yüzü benim durduğum yöne dönüktü, gözleri kapalıydı. Bir eli üzerine düşmüştü ve saçları yanağına dökülmüştü, zayıf ışıktaki ateş rengi ayırt edilemiyordu.

O bir kraldı, binlerce insan ona hesap veriyordu ama benim yüzümden bu kanepeye tıkmıştı. İncitilebileceğini düşünmediğim birini incitmiştim. Sonunda onun yanında diz çökmeden önce karanlık odada durup bunları düşündüm.

Çekingen bir şekilde elimi uzattım ama ben temas etmeden önce gözleri açıldı.
"Sorun nedir?"

diye sordu. Sesi tetikte ve endişeliydi.

Hemen konuşamadım. Sessizlik etrafımızdaki karanlık kadar kalındı. Ben düşünürken o ne konuştu ne de hareket etti; sadece izledi ve bekledi.

"Beni bağlamanı istiyorum."

Dorian'ın en güzel yanı da buydu. Çoğu insan tereddüt eder ya da sorular sorardı. Ama o öyle yapmadı. Beni diğer odaya kadar takip etti ve hemen daha önce sandalyede kullandığı kuşakları aldı.

Yatağa yerleştim, vücudumu nereye yerleştireceğimden emin değildim ama o beni nazıkçe ayarladı. Kollarımı başımın üzerine doğru uzatmaya başladı ama sonra durdu. Ellerini karnıma doğru götürerek gömleğimin kenarlarını yakaladı ve bana sorgulayan bir bakış attı. Başımı salladım ve gömleğimi dikkatlice çıkarıp başımın üzerinden geçirdi. Kollarıma dönerek, onları başucuma doğru kaldırdı ve bileklerimi birbirine bağladı, hala dikkatli bağlarını aceleye getiremiyordu. Bir sonraki kuşakla bileklerimi yatak başlığının karmaşık taraklarına bağladı ve sonra bağlamayı güçlendirmek için bir tane daha kullandı. İşini bitirdiğinde kollarım üstümdeki yastıkların üzerinde biraz gevşemişti ama ellerim ve bileklerim sıkıca bağlanmıştı. Tuhaf bir şekilde, kapana kısıldığımı fark ettiğimde içimde bir şeyler gevşedi.

Bağlama işleminin uzunluğu beni şaşırttı. İşleri hızlandırmak isteyeceğini düşünmüştüm ama sabrı yılmamış görünüyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve beni inceledi, tıpkı bağlama işlemlerinden birini tamamladıktan sonra her zaman yaptığı gibi. Karanlığa yakın ya da değil, sadece iç çamaşırlarımla kendimi açıkta hissediyordum ve onu bu kadar büyüleyen şeyin çıplak tenim mi yoksa ipek kuşaklar mı olduğunu merak ediyordum.

Muhtemelen ikisinin birleşimi.

Yataktan kaydı ve kendi kıyafetlerini çıkarabilmek için ayağa kalktı. Yere düştükçe vücudunun daha fazla kısmı ortaya çıktı. Ve

Ay ışığı beyaz tenini yakaladı ve adeta parıldadı. Bana eski bir Yunan ya da Roma heykelini anımsattı, mermerden ve pürüzsüz hatlardan oluşuyordu.

Yatağa geri sürünerek bana baktı ve kalbim yeniden çarpmaya başladı. Pencerenin tam ışığından uzakta olduğu için gölgeler onu yıkıyordu ve bana kıyasla daha büyük ve daha güçlü görünüyordu. Çılgın tekme manevraları denemek istemediğim sürece bundan kurtulmamın hiçbir yolu yoktu.

Zaman ve gerilim aramızda uzayıp gidiyordu. Bu beni hem endişelendirdi hem de heyecanlandırdı. Neden bu gecikme? Neden bana dokunmadı? Neden bana öyle bakmaya devam ediyordu?

Sonunda ayaklarımın yanında diz çöktü ve ayak parmaklarımı öptü. Çok küçük bir dokunuştı ama onca bekleyişten sonra bedenimi ürpertti. İki ayağım arasında gidip geldi, dudakları ayak parmaklarımı ve bileklerimi okşadıktan sonra bacaklarıma doğru ilerledi. Kiyo da ilk gecemizde benzer bir fiziksel muayene yapmıştı. Bir erkeğin en üstten mi yoksa en alttan mı başladığına bağlı olarak yapabileceğiniz bir tür psikolojik veya kişilik analizi olup olmadığını merak ettim.

Yukarı, yukarı. Dorian'ın ağzı hareketlendi. Pelvik kaslarım beklentiyle gerildi ve kalçalarımın arasında ıslaklığın arttığını hissettim. Ama sonra iç çamaşırlarımın yanından geçip karnımla devam etti. Ellerini pürüzsüz tenimde gezdirdi, hala acele etmiyordu, iyileşmekte olan fahan kesiğinin etrafında temkinli davranıyordu. Orayı bitirdiğinde, göğüslerimi atlayarak boynuma geçti. Boynum da oldukça hassastı ve ağzının şiddeti artmıştı. Bu his nefesimi endişeli, düzensiz soluklara zorladı, ama yine de sinirli bir şikayet ağzımdan kaçtı.

"Neden tüm iyi kısımları atlıyorsun?"

Durakladı, dudaklarını tenimden zar zor ayırdı. "Geri dönmemi ister misin?"

Dudağımı ısırdım. Şartları bana dikte ettirmeye çalışıyordu ama benim istediğim bu değildi. Bir kez olsun, burada güç istemedim. Bu güç

Neden bağlanmayı istediğimi. Seçme hakkımın elimden alınmasını istedim. Sessiz kaldım.

Boynuma döndü, ağzını köprücük kemiğim ve omzum boyunca gezdirdi, sonra yanağıma ve kulaklarıma doğru ilerledi. Dudaklarımız kısa süre sonra tekrar bir araya geldi ve daha önce yaptığım gibi hevesimi ve tutkumu bu öpücüğe yönlendirmeye çalıştım. Ama şimdi kendini ulaşamayacağım kadar uzakta tutuyordu, sadece kızdıracak ama tatmin etmeyecek kadar. Vücudumu yukarı doğru kaydardım ve onunkine dokunabildiğim kadar dokundum.

Onu da biraz uzakta tuttu. Sinir bozucuydu ve ihtiyacımdan dolayı kontrolün kimde olması gerektiğini unutmuştum.

"Tamam, geri dön."

İlk esaret isteğime olduğu gibi verimli ve hızlı bir şekilde uydu. Elleri ve narin parmakları göğüslerimi kavradı ve onları ağzı için yerinde tuttu. Gözlerimi kapadım ve boynumu geriye doğru eğdim, etimdeki sinirleri uyandırırken ve meme uçlarını nazikçe emerken dilinin o yakıcı kıvrımlarında kayboldum. Sonunda ayrıldığında, nereye gittiğini fark edene kadar yumuşak bir protesto sesi çıkardım.

Parmaklarını külotumun kenarlarından geçirerek aşağı çekti ve külotum uyluğumun ortasına geldiğinde aniden durdu. Bir an için bunun onun alaylarından biri olduğunu düşündüm, ta ki aniden durumu kavrayana kadar.

"Buna Brezilya ağdası deniyor," diye açıkladım, sesim hâlâ nefes nefese çıkıyordu. "Ah." Kendi sesinde de şaşkınlık vardı. "Aman Tanrım."

Parmakları hem duygusallık hem de kendi meraklı keşfi için o hassas bölgenin üzerinde gezindi. Mutlu bir iç çekişle iç çamaşırımı tamamen çıkardı ve uyluklarımı dikkatlice ayırdı. Sonra, ağzı üzerimdeydi, dili tek bir yumuşak hareketle en hassas noktalar boyunca ilerliyordu.

Barut fiçisine çakılmış bir kıvılcım gibiydi. İçimdeki sıcaklık patlarken tüm vücudum sarsıldı ve belli belirsiz iniltiye benzer bir ses çıkardım. Her iki eli de yukarı kaydı ve beni sıkıca yerinde tuttu, bana tekrar hatırlattı

Burada güçten vazgeçmiştim. Aynı çelişkili korku ve ihtiyaç karışımı içimde alevlendi, bana istediği her şeyi yapabileceğinden korkuyor ve yarı umutla yapmasını bekliyordum.

Daha fazla çırpınmayacağıma ikna olduğunda, bir elinin tekrar kalçalarımaya kaymasına izin verdi.

Ağı hararetle beslenmesine hiç ara vermemişti ve şimdi parmakları içeri girmiş, ağıyla eş zamanlı olarak yumuşak hareketlerle içime doğru itiyordu. Dokunuşuna karşı inledim, başımı geriye attım ve vücudumun üst kısmı kavislendi. Orgazm olmak üzereyken her seferinde geri çekilme konusunda esrarengiz bir becerisi vardı. Sonunda serbest kalmama izin verdiğinde, bu beni neredeyse gafil avladı.

Bedenim tutuştu, elektrikli ve görkemli. Kaslarım kasıldıkça, o kavurucu coşku bedenime aktıkça titredim. Bu gelgit kesildiğinde bile, ben ona durması için yalvarana kadar ağızını orada yalamaya ve araştırmaya devam etti, çok fazla duyu selinin üstesinden geldi. İsteğini yerine getirmekte acele etmedi, sonunda uzaklaştı ve vücudunu benimkinin üzerine koydu.

Her parçası bana doğru bastırıyordu, sert ve harikaydı ve ben daha fazlasını arzularak onun altında kıvrandım. Ellerini tekrar kollarımaya götürdü ve beni tekrar sıkıca yerime sabitledi. Ağı benimkini ezerek beni dudaklarında kendimi tatmaya zorladı. Mücadele etmek işe yaramadı.

Sonunda beni öpücükten kurtardığında, yüzü benimkinden sadece bir santim uzaklaştı.

"Bunu neden yaptığını biliyorum," dedi. "Neden bağlanmak istediğini. Çünkü kararın senin elinden alınmasını istiyorsun. Bir kez buraya geldin mi, geri dönüşün olmayacağını biliyordun.

Benimle isteyerek bir araya gelme kararının yükünü taşımak zorunda kalmazsınız. Bu konuda hiçbir seçeneğiniz olmayacak ve dolayısıyla kendinizi herhangi bir suçluluk duygusu ya da beklentiden kurtarmış olacaksınız."

Yanağını öptü ve sonra kulağımın üzerinde biraz oyalandı. "Birazdan, yemin ederim ki seni istediğin kadar tahrip edebilir ve alabilirim, eğer bu

daha kolay. Ama seçenekleriniz henüz bitmedi.

İstersen durabiliriz. Ya da seni çözebilirim. Bana bunu istediğini söyleyebilir ve bana boyun eğerek değil, eşit olarak katılabilirsin."

Kelimeler dudaklarımdaydı. Evet, çöz beni. Seviş benimle. Becer beni. Seninle olmak istiyorum. Güç dengesini değiştirecek herhangi bir şey söyleyebilirdim. Hem kontrolü hem de özgürlüğü tekrar kazanabilirdim. Yine de hiçbir şey söylemedim ya da yapmadım. Belki de bunu yapabilmemin tek yolu bu olduğu içindi. Ya da belki sadece böyle olmasını istedim. Belki bundan zevk bile alıyordum.

Ne olursa olsun, sessiz kaldım ve o da cevabı bunun içinde okudu.

Ayağa kalktı, üzerimde belirdi. O bir fatihtti, almaya geliyordu ve ben bir ödöldüm, ele geçirilmeyi bekleyen açık bir beden. Bu korku içimde kabardı ve ben de bundan beslendim. Çok lezzetliydi.

Heyecan verici. Gücümünden vazgeçtim. Kendimi ona verdim.

Neredeyse dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı ayırdı ve içeri itti. Fiziksel duyumdan çok zihinsel bir çığlık attım, kollarım bağlara karşı işe yaramaz bir şekilde zorlanıyordu. Beni doldurdu, içime doğru her güçlü hareketini boğazında kendisinin bile farkında olmadığını düşündüğüm yumuşak bir homurtuyla noktaladı.

Uzanıp kollarımı ona dolamak, onu kendime çekmek istedim. Ama tek yapabildiğim orada yatmak, uzanmak ve bir şekilde arzulamaya başladığım düşmanımın içime tekrar tekrar girmesine izin vermektir.

Vücudunu tamamen üstüme gelecek şekilde kaydırđı, hala aceleci ve sahiplenici bir şekilde hareket ediyordu, ancak şimdi eskisinden daha az hareket kabiliyetim vardı. Beni tuttu, sıkıca kavradı.

Peki ya ben? Benden ne isterse almasına izin veren, ağrıyan ve yanan bir et parçasıydım. Sıcak, sıvı bir yerde süzölüyordum. Altın ipeğe sarılmış gibiydim, erimiş mutluluk bedenime yayılıyordu.

"Sana söylemiştim," dedi nefes nefese kalarak. "Bana geleceğini söylemiştim. Ve şimdi... şimdi anlıyorum ki seni bağladığım anda kolayca alabilirdim. Geri kalan hiçbir şeye ihtiyacın yoktu. Bu arzuya sahiptin ve bunu hiç bilmiyordun bile... sevgilinin istediği herhangi bir şekilde sahip olma arzusu." Bir an durakladı, yutkundu ve nefesini tuttu. "Haklıyım, değil mi? Seni istediğim pozisyona sokabilirim, istediğim yerde seninle sevişebilirim ve sen de bunun her anını seversin...."

Tutarlı cevaplar veremiyordum ve seslerimin çoğu ilkel, anlaşılmaz çığlıklara dönüşmüştü. Tek odaklanmak istediğim şey birlikte olmamız, onun beni itmesinin ve sürtünmesinin verdiği his, içimde olmasının verdiği his olmalıydı. Yatağa doğru kaymıştım; başım az sonra yatak başlığına çarpma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Birdenbire aniden çekildi ve tekrar üzerimde durdu. Bu ışıktaki karanlık olan gözleri beni izliyordu ve yüzündeki o özlü, şakacı ifadeyi hissettim. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Geri dönmesini bekledim, bu kesintiye sinirlenmiştim. Tekrar boşalmanın eşiğine gelmiştim. Bir şekilde bunu bildiğinden şüpheleniyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum. Bana devam etmemi söylemeni bekliyorum."

Zalim ya da kötü davranmıyordu. Benimle alay ediyordu, buradaki insanlar arasında çok hoşuna giden bir şekilde benimle oynuyordu.

"Seni lanet olası piç," dedim. Küfür bir şekilde hafif bir şefkat taşıyordu.

Güldü. "Bunu devam etmemi istediğin anlamına mı almalıyım?"

"İstediğimi biliyorsun."

"O zaman açıkça söyle. Tabii kalkıp beni kendin götürmeyeceksen." "Senin bir piç olduğunu söylemiş miydin?"

"Bana durmamı istemediğini söyle. Yalvar bana. Yalvar bana ve gecenin geri kalanında bunu yapalım."

Bu sadece bir oyundu, bu güç oyununun ve onun benim üzerimdeki hakimiyetinin başka bir boyutuydu. Ve ne kadar üzülssem de bu beni tahrik ediyordu.

"Lütfen," diye

fısıldadım. "Lütfen

ne?"

"Lütfen... durma. İstiyorum... Devam etmeni

istiyorum..." "Neyi saklayayım?"

İçimi çektim. "Beni becermeye devam etmeni istiyorum."

Daha kelimeler dudaklarımdan çıkmadan tekrar içime girmişti. Dakikalar sonra gecikmiş orgazm içimde patladığında tekrar bağırdım. O ısıltılı his içimde çatırdarken titredim ve yandım. Bu sırada bedenlerimiz birlikte hareket etmeye devam ediyordu. Yüzü benimkine yakındı, neredeyse çok yoğun olan bir neşeye karşı nefes nefese kalıp mücadele etmemi zevkle izliyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye haykırdım.

Güldü ve yüzüme öpücükler yağdırdı. "Hayır, değilsin." Haklıydı.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Ne düşündüğünü biliyorum."

Kollarımı üstüme uzattım, ellerimi başımla yastığımın arasına sıkıştırdım. Dev pencereden güneş ışığı üzerime dökülüyordu ama sıkıntılı ruh halime pek yardımcı olmuyordu. Sabahtan beri suratım asık ve sessizdim. "Pek mümkün değil."

Dorian uyandığımızda yatağın yanında duran çeşitli hamur işleri ve tatlılardan oluşan tepsiye uzandı. Bu ve yeni yakılmış ateş, temizlik görevlilerinin buralarda dolaştığına dair işaretlerden sadece birkaçıydı. Onların varlığı beni rahatsız etmemeliydi; zaten herkes Dorian'la benim birlikte uyuduğumuza inanmıştı. Yine de biz uyurken başkalarının etrafımızda dolaştığını bilmek yine de tuhaf hissettiriyordu.

Badem ezmesiyle doldurulmuş bir tartöleti ağzıma attı. Şaşırmış gibi bir ses çıkardım ama yine de yedim.

Mükemmel aşçıları vardı. "Peki o zaman, yine de tahmin edeyim. Düşüncelerinizi anlamaya çalışmayı çok seviyorum."

Bana sırtıttı, her zaman tanıdığım neşeli ve uçarı adamdan eser yoktu. Dün geceki ateşli sevgiliden neredeyse hiç iz taşımıyordu; bana defalarca, eğer isterse bana neler yapabileceğini en ince ayrıntısına kadar anlatmış ve yapabileceğini de kanıtlamıştı.

Sırtımı ona dönerek yan tarafıma yuvarlandım. "Keyfine bak."

"Pekâlâ. Şimdi akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığının farkındasın. Benimle seviştin - parlayanlardan biriyle. O görünmez çizgiyi aştın ve şimdi bunun dehşeti ve pişmanlığı seni yiyip bitiriyor."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır, düşündüğüm bu değil."

"Oh."

Tekrar yer değiştirdiğini duydum ve sonra kolumda nazikçe dengelenmiş bir kurabiye hissettim. Kurabiyeyi kaptım ve o yeniden düşünürken çarşıflara kırıntılar dökerek kemirdim. Limon şekerli.

"Pekala. Buna ne dersin? Kitsune'yi düşünüyorsun. Kiyo'yu. Onu özleyiyor ve olanlardan yakınıyorsun. Benimle olmak seni suçlu hissettiriyor."

Kiyo'yu düşünmüyordum ama ondan bahsedince birden aklıma geldi. Kiyo'yu özlemiştim. Kolay etkileşimimizi, sağlam ve istikrarlı varlığını özlemiştim. Bana sarılışını ve güvende hissettirmesini özlemiştim.

"Hayır."

"Hmm. Peki, o zaman. Bu sabah algılarım kapalı gibi görünüyor. Bunun daha önce bir ya da iki kez olduğu biliniyor."

Pencereden dışarı baktım, içimde huzursuz duygular dönüp duruyordu. Sonunda dedim ki, "Dün gecenin nasıl geçtiği beni rahatsız ediyor. Ne kadar sertti."

"Gerçekten mi? Seni gerçekten çok iyi tanımıyorum. Hoşuna gittiğini

sanmıştım." "Hoşlandım."

Bir süre bekledi. "O halde beni bağışlayın ama endişenizi tam olarak anlayamadım."

Ona doğru geri döndüm ve her şey ortaya döküldü. "Anlamıyor musun? Bunca zamandır soyluların ve canavarların bana tecavüz etmesini önlemeye çalışıyordum. Ve yine de... dün gece olan şey aslında buydu. Sana izin verdim... Saldırgan ve sahiplenici olmana izin verdim. Ve sonra bundan hoşlandım. Bu benim hakkımda ne söylüyor? Benim neyim var?"

Dorian'ın yüzü, bazen onu ele geçiren o nadir ve ciddi endişeye dönüştü. Uzandı ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Aman Tanrım, hayır. Seni üzen bu mu? Eugenie, Eugenie. Bu tecavüz değil. Tecavüz acımasızdır. Tecavüz kendi isteğin dışında, genellikle nefret ettiğin ya da en azından benden biraz daha az sevdiğin biriyle yapılır. Dün gece yaptığımız şey... o bir oyundu. I

Başlangıçta zihinsel bir engelin üstesinden gelmenize yardımcı olduğuna inanıyorum, ama ondan sonra... şiddetli ya da kötü bir şey yoktu. Sekse yaklaşmanın yeni bir yoluydu. Sen rıza gösterdin. Bundan hoşlandığın için seninle ilgili yanlış bir şey yok."

Belki de haklıydı ama yine de kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.

Daha önce de sert seks yapmıştım ama hiç bu kadar... sapıkça bir şey olmamıştı."

"Sapıkça. Harika bir kelime. Sizin dünyanızın argosuna ayak uydurmamız her zaman biraz zaman alıyor."

"Bu aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırıyor. Yani, normalden daha garip."

Elini yanağımda ve saçlarımda gezdirdi. "O zaman bana işleri nasıl yoluna koyacağımı söyle."

"Bilmiyorum."

"Belki bu seni neşelendirir: Artık Aeson'a gitmeye hazırız."

"Ne?" Bu beni neşelendirmekten çok şaşırttı. Bu da nereden çıkmıştı?

"Ne zaman istersen gidebiliriz."

"Ertesi sabah pişmanlık duyduğum için mi teslim oluyorsun?"

"Pes ediyorum çünkü sihrinle benim istediğim noktayı aştın."

Alay ettim ve yuvarlandım. "Saçmalık. Havada su damlalarının belirmesini sağlayabilirim. Nedense bunun bu görevde gerekli olan ölüm kalım farkı olduğundan şüpheliyim."

"Buradaki ölüm kalım faktörü, artık büyüünüzün iyi bir kısmını kontrol edebilmeniz. Bu girişimde kendimi rahat hissetmeden önce bunun gerçekleşmesine ihtiyacım vardı. Duygularının alevlenip bizi öldürebilecek bir fırtına yaratması riskini göze alamazdım. Şimdi, hala bir çeşit büyüye sahip olabilirsiniz.

ancak mevcut becerilerinizin en azından etkiyi en aza indirmek için çok yol kat edeceğine inanıyorum."

"O zaman daha önce söylediğin şey - savunmasız kalmam durumunda bunun bir koruma olduğu hakkında..."

"Evet. Korkarım bu bir hileydi. Bu düşüncenin seni daha fazla çaba göstermeye teşvik edeceğini umuyordum."

Tipik Dorian. Saçmalığı beni yarı gülümsetti. "Şimdi

daha mı mutlusun?" diye sordu.

"Mutlu olmak doğru kelime mi bilmiyorum ama Jasmine olayı bittiğinde mutlu olacağım."

"Mükemmel. Buraya gel."

Beni uzanmış koluna doğru itti ve bir an için bir avans bekledim. "Hey bebeğim, seni daha mutlu edeceğim" gibi bir şey. Çekingen bir şekilde yanaştım ve o sadece kollarını bana doladı. Bu kadar basit. Şaka yok. Sapıklık yok. Sadece iki insan arasında basit bir kucaklaşma, dün gece yatak başlığını sallayacak kadar yakın iki insan. Onun sıcaklığı ve güvenliğiyle rahatladım. Kiyo değildi ama iyi hissettiriyordu.

Sonunda bana bakabilmek için yüzünü başka yöne çevirdi. "Pekâlâ o zaman. Bana bunun nasıl gelişmesini istediğinizi söyleyin."

Yeni bir soygun düzenlemek epey bir planlama gerektirdi ve aslında ertesi güne kadar ortaya çıkmadı. Üç adamımı da Dorian'ın salonlarından birinde topladık. Sabırla emirleri beklediler, her biri zihinleri şüphesiz çeşitli nevrozlarıyla çalkalanırken beni izliyorlardı. Volusian'ın bir keresinde belirttiği gibi, kaybedecek çok az şeyleri vardı. Ölemezlerdi. Dorian bize katılması için Shaya'yı çağırdığında, şaşkınlık dolu bir haykırışa engel olamadım.

"Konuştuğumuz dikkat dağınıcı şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu bana.

Ben yaptım. Yataktan kalkmadan önce bir planın geçici taslağını oluşturmuştuk. Planın bir kısmı Aeson'un evinin yakınlarında büyük bir dikkat dağıtmayı içeriyordu, muhafızlarının dikkatini çekmeye yetecek kadar, böylece fark edilmeden içeri girebilecektik. Ruhlarım kuşatma tünelinin kapatıldığını çoktan doğrulamıştı.

Shaya'nın dikkatimizi dağıtacağını açıkladı. Küçük bitki örtüsüne hükmetme gücüne sahipti. Özellikle de ağaçları çağırıp onlara emirler verebiliyordu; görünüşe bakılırsa daha önce de bunu çok etkili bir şekilde yapmıştı. Dorian'ın düşüncesine göre Shaya, söz konusu ağaçlardan oluşan küçük bir alayla Aeson'un ambarının batı tarafına saldıracaktı. Doğu tarafında, bir hizmetkârlar odası olduğunu biliyorduk.

gizlice girebileceğimiz bir giriş. Normalde bu çok açıkta olurdu ama kalenin güvenliği başka bir yerde meşgulse öyle olmazdı.

Bunun iyi bir plan olduğunu düşünerek başımı salladım. Shaya kollarını kavuşturdu ve iyice hoşnutsuz görünüyordu.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Aeson'un işlerine karışmanın bize düşeceğini sanmıyorum, ayrıca bunun kralımın hayatını riske atmaya degeceğini de düşünmüyorum."

Onunla Dorian arasında tedirgin bir bakış attım. "Yani yapmayacak mısınız?"

"Elbette yaparım. Kralım bir emir verir ve ben de itaat ederim. Ben sadece kendi dürüst fikrimi ifade ediyorum. Aksi takdirde kötülük yapmış olurum."

Dorian onun yanağına dokundu ve sert ifadesine gülümsedi. "İşte bu yüzden bu kadar değerlisiniz."

Finn aniden, "Bu kötü bir fikir," dedi.

Hepimiz ona döndük.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Birkaç ağaç nedir ki? "Hey, dikkatlerini dağıttığımıza bakın." diye bağırır. Bu onları şüphelendirecektir. Gerçekten dikkatlerini çekmek istiyorsan, onu içeri gönder." Başını Dorian'a doğru eğdi. "Birazcık kaya büyüğü ve topyekûn bir saldırı olduğunu düşünecekler."

"Yapamayız. Ona yedeğim olarak ihtiyacım var," diye karşı çıktım, "ve Jasmine için koruma. Shaya kendi işini yapabilir ve oradan çabucak çıkabilir. Eğer o olmadan içeri girersem, o zaman önceki durumla tamamen aynı oluruz."

Finn, "Sizi bekleyen bir ordu olmaması dışında," dedi.

Shaya başını salladı, parlak siyah saç örgüleri sallanıyordu. "Kralımın yalnız kalması fikri hoşuma gitmiyor."

"Girip çıkacaktır, sorun değil. Ve eğer yüzleşmek zorunda kalırsa, Aeson'un adamlarının ona fırlattığı her şeyi alt edebilir."

"Tabii Aeson'un kendisi değilse," diye

düşündü Dorian. "Senden daha mı güçlü?"

Ben sordum.

"Birbirimize çok denkiz."

"Bu beni şaşırttı. Demek istediğim, Kiyo onunla yaptığı bir kavgadan sağ çıktı."

"Kral Aeson o zamanlar tüm gücünü kullanmıyordu," dedi Nandi. "Büyük olasılıkla evinin yanmasından korkuyordu." Şaşkın bakışlarımı görünce devam etti. "Bu korkunç bir cehennem yarattı ve sen oradan kaçamazdın. Deriniz erir, geride sadece kemikleriniz kalırdı."

"Yani dışarıda bu konuda endişelenmesine gerek kalmayacağını söylüyorsunuz. İsteddiği kadar serbest bırakabilir." Aklıma bir şey geldi ve Dorian'a döndüm. "Peki ya sen? Kapalı alanlarda sınırlı mısın?"

"Varsayımsal olarak, hayır. Gerçekçi olarak mı? Şey... Hâlâ bizi diri diri gömmeyecek şekilde çalışmam gerekiyor." Şaşkınlığımı görünce gülümsedi. "Merak etme canım. Hâlâ işine yarayabilirim."

"Dışarıda daha çok işe yarar," dedi Finn. "İçeride bizi bulacak kimse yoksa ekstra desteğe bile ihtiyacımız olmayacak."

İçimi çektim ve gözlerimi ovuşturdum. Geçen sefer Aeson'a çok daha az plan yaparak girmiştım ve aptalca ya da değil, bundan çok daha basit olmuştu. Şimdiye kadar sessiz olan odanın en karanlık köşesine döndüm.

"Volusian mı?"

Gölgelerin arasında kambur durduğu yerden doğruldu. "İlk dikkat dağınıklığını kim yaratırsa yaratsın, bundan herhangi bir çatışma olmadan çıkarsak çok şaşıracağım. Seni neyin hayatta tutacağını dürüstçe cevaplamam gerekirse" -içini çekti, belli ki bu sonuçtan memnun değildi. Nandi'nin ateşle ölümüm hakkındaki korkunç tasvirinin onda sıcak ve bulanık duygular uyandırdığından şüpheleniyordum-"o zaman evet, Meşe Kralı'nı getirmek size ve kıza daha fazla koruma sağlar, hanımefendi."

"O zaman anlaştık."

Finn suratını astı ve bize sırtını dönerek somurtkan bir şekilde etrafta dolaşmaya başladı.

Bundan sonrası sadece bekleme meselesi haline geldi. Karanlıkta gitmek istiyorduk.

Dorian ve Shaya ev işleriyle ilgilenmek için ayrıldılar ve ruhlar da her ne yapıyorlarsa onu yapmak için uçup gittiler. Bu bana çok fazla boş zaman bıraktı. Kalenin bahçesinde volta atıyor, hep aynı şeyleri düşünüyordum: Kiyoy, yaklaşan baskın ve kehanet.

Belirlenen zaman geldi ve saldırı ekibimiz birkaç son dakika detayı için yeniden toplandı. Bunların çoğu zaten bildiklerimizin tekrarından ibaretti. Ruhlar birlikte sürüklendi ama geri kalanımız at sırtında yola koyulduk. Shaya normal hareketlerine nüfuz eden fiziksel zarafetle ata bindi ama Dorian'ın da ne kadar çevik bir şekilde ata bindiğini görünce şaşırdım. Günlük işlerinde o kadar durgun ve rahat görünüyordu ki, yataktaki başarılarına rağmen onun atletik yeteneklere sahip olduğunu hiç düşünmemiştim.

Çeşitli krallıkları çaprazlama geçtik. Geçen seferkinden daha uzun sürmüş gibi görünüyordu ve Volusian da bunu benim için onayladı.

"Arazi düzenini değiştirdi," diye açıkladı.

Yüzümdeki paniği gören Dorian, "Bunu yapıyor," dedi. "Bu normal. Doğru yoldayız."

"Evet, ama oraya gün doğmadan varabilecek miyiz?"

"Kesinlikle."

Çok geniş bir şekilde gülümsedi ve emin olmadığını söyleyebilirim. Yukarı baktım. Şu anda sadece yıldızların aydınlattığı mükemmel bir karanlığa sahiptik. Ay bu gece karanlıktı. Persephone'nin ayı. Kolumdaki kelebeğin karıncalanmasını hissedebiliyordum ve kendimi güvende hissediyordum. Daha önce kendi dünyama kaçmak için Hekate'ye ihtiyaç duymuştum. Burada, bu bir sorun değildi. Artık hayatta kalmak ve düşmanlarımı ölüme göndermek söz konusuydu, bu yüzden Yeraltı Dünyası'yla olan bağlantımın güçlenmesine aldırmadım.

"Ne kadar uzakta?" Bir süre sonra sordum. Yolculuğa çıkmış bir çocuk gibi hissediyordum ama beynimi gıcıklayan endişeye engel olamıyordum. Hayal görmüş olabilirim ama doğudaki gökyüzünün artık siyah yerine koyu mor göründüğüne yemin edebilirim.

"Çok uzak değil," dedi Shaya, sesi sakindi.

Elbette, atları kenara çekip emniyete aldık, yolun geri kalanını yürüyerek, ağaçların ve çalılıkların arasından geçerek ilerledik. Hiçbir şey göremiyordum ama kısa süre sonra önemli bir noktaya ulaştık. Shaya kendi işini yapmak için bizden ayrıldı. Dorian gitmeden önce onun kolunu sıktı ve o da ciddi bir selam verdi. Dönüp diğerlerine katılmadan önce onun kayboluşunu izledim ve dümdüz ilerlemeye devam ettim.

Aeson'un kalesi nihayet ağaç sınırına ulaştığımızda önümüzde belirdi. Gerçekten de sadece yıldızları engellemesiyle algılanabiliyordu. Aksi takdirde, neredeyse ötesindeki gökyüzü kadar siyah görünüyordu. Arazi temizlenmeden hemen önce durduk ve siper altında kaldık. Binayı inceliyorduk

Dahası, duvarın önünde ileri geri hareket eden küçük siyah figürleri seçebiliyordum.

Nöbetçiler. Muhtemelen kulelerde de gözcüler vardı.

"Şimdi bekleyeceğiz," diye mırıldandım. Beklemekten yorulmuştum. Harekete geçmek istiyordum.

Neredeyse karşımızda, ormanın diğer tarafında, Shaya ağaç savaşçılarını çağırmaya hazırlanıyor olmalıydı. O ve Dorian bunun gürültülü bir olay olacağına yemin etmişlerdi, bu yüzden gizli bir geri sayıma ya da buna benzer bir şeye gerek yoktu. Kale, belirgin özelliklerini seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ama ruhlar yan kapının olduğu yeri gösteriyordu.

Dakikalar geçti ve ben Shaya için her türlü korkunç kaderi hayal ettim. Oh, Tanrım. Ya onu yakalayıp öldürdülerse? Buraya Dorian'a olan sadakatinden dolayı gelmişti ve başka ne olursa olsun, ona büyük saygı duymaya başlamıştım. Bu yüzden ölmesini istemiyordum.

Dorian sağ tarafıma yaklaştı ve bir kolunu bana doladı. "Merak etme. Sen farkına bile varmadan bu iş bitmiş olacak. İşte buradayız."

Uzaktan duyduk. Odun çatırdıyor ve yarılıyordu. Alçak bir kükreme. Belli belirsiz alarm çığlıkları havaya yayıldı ve görüş alanımızdaki muhafızlar gürültüye doğru koşmaya başladı. Onlar bölgeyi temizleyene kadar bekledik.

"Şimdi bizim zamanımız," diye mırıldandı Volusian. "Gidin."

Açık alanda kapıya doğru hızla ilerledik. Diğer taraftaki gürültüyü duyabiliyordum.

Bir şeylerin kırılma sesi. Daha fazla bağırış. Shaya'nın planı, oradaki duvarları dövmeleri için bir düzine devasa ağaç göndermekti. Bu ne büyük bir uyandırma çağrısıydı.

"Bekle! Durun!" Aniden ağladım.

Ruhlar anında durdu. Dorian'ın yavaşlaması biraz daha uzun sürdü ve bana tuhaf bir bakış attı. "Sorun nedir?"

Etrafa bakındım. Duyularım karıncalandı. Suyu hissedebiliyordum, hem de çok fazla. Kalabalıkta ya da Dorian'ın evinde hissettiğim gibi. Çok sayıda yoğun kümeler halinde su. Su kaynakları insanlardı. Hem de çok sayıda.

Tuzağa düşürülmüştük. Tekrar.

"Siktir!"

Her yerden çıkıyor gibiydiler, ancak hepsinin kalenin çevresinde saklanıyor olması gerektiğini biliyordum, aksi takdirde onları daha erken hissederdim. Çatılardan aşağı indiler, gözetlediğimiz kapıdan çıktılar, köşeden döndüler. Ve bir şekilde, görünüşte kaçmış olanların geri döneceğini biliyordum.

Dorian'ın "Seni öldürmeyecekler, zorunda kalmadıkça!" diye bağırdığını duydum. Sonra, kalenin yan tarafı devasa siyah kayalardan oluşan bir sağanakla patladı ve yukarıdakilerin ve hâlâ tırmanmakta olanların aşağı düşerek ölmesine ya da en azından ciddi şekilde yaralanmasına neden oldu. Yakınlarda duran diğerleri ise serpinti tarafından gömüldü.

Ruhlarım bize saldıran herkese saldırmak için emir almışlardı ve onların savaş için alevlendiklerini gördüm.

Bana gelince, bu gece yine Lara'nın izniyle iki silahla gelmiştim. Her ikisinde de çelik fişekler vardı ve ceplerimde daha fazla şarjör ve birkaç gümüş fişek bulunuyordu. Çatışmanın yoğunluğundan olabildiğince uzak durup ateş ettim, mümkünse kafalara ve yüzlere nişan aldım, ama çoğunlukla herhangi birini indirebilirim mutlu oldum.

Düzenli poligon pratiği işe yaradı ve neredeyse sabitlediğim herkesi vurdu. Hiç kimse bana fazla yaklaşmayı başaramadı. Ruhları görmezden geldim. Ölemezlerdi ve sadece başka bir şaman ya da Dorian kalibreli bir büyü kullanıcısı onları kovabilirdi.

Muhteşem duvar yıkımından sonra Dorian daha geleneksel bir yöntemle başvurmuştu: pelerinin altına kılıf olarak taktığı bakır bir kılıç. Karanlıkta kırmızı renkte parlıyordu ve bakır toprağın içinden geldiği için gücünü artırabildiğini fark ettim. Kaba kuvvetle dövüşmüyordu ama hız ve beceriyle hareket ediyor, beni en az at kadar şaşırtıyordu-

sürmüştü. O toprak gücünün bir kez daha gösterilmesine aldırılmazdım ama tüm sihirlerin bir bedeli vardı. Henüz kendini yakmasının ona bir faydası olmazdı.

Birden, Dorian'ın görüş alanının hemen dışında, muhafızlardan birinin ona doğru yaklaştığını gördüm. Bir uyarı çığlığı atmaya başladım ve sonra büyük, dört ayaklı bir form öne doğru koştu, ağırlığını muhafızın üzerine atarken hırladı. Dorian şaşkın bir bakış attı ama hemen dövüşmeye geri döndü. Kendimi o kadar çabuk toparlayamadım ve Kiyo'nun şakayla karışık

"süper tilki" formunda, pençeleriyle kurbanını parçaladı. Adam Kiyo'nun yan tarafını kesmeyi başararak beni irkiltti ama tilki etkilenmemiş görünüyordu. Başımı sallayarak, ne nasıl ortaya çıktığını merak edebileceğimi ne de güvenliği için endişelenebileceğimi bilerek kendi savaşlarıma döndüm.

Birkaç kurban sonra, arkamdan sinsice yaklaşan başka bir form hissettiğimde birine nişan almıştım. Döndüm ama yeterince hızlı değildim. Kolumu yakaladı ve silahı kendisinden uzağa doğru bükerek beni yere yatırdı. Sol elimle diğer silahı çıkarmayı başardım. Vücudu benimkini sıkıştırmaya çalıştığından az çok boğulmuştu ve gerçek bir hedefim yoktu. Bu önemli değildi. Sadece yukarı doğru nişan aldım ve ateş ettim. Çılgık attı ve geri tepti, ben de geri çekilip daha hassas bir şekilde tekrar ateş ettim.

Başka biri dikkatimin dağılmasından faydalandı ve beni arkamdan yakaladı. Fazladan silahı pantolonuma geri sokmuştum ve şimdi ilk silahla ona karşı mücadele ediyordum ki aniden elimde ısındı. Yanıyordu. Bir çılgık attım ve yere düşürdüm, yerde cızırdayarak yataarken baktım, hafifçe turuncu renkte parlıyordu.

Beni kimin tuttuğunu anlamak için sesini kulağımda duymama gerek

yoktu. "Eugenie Markham, beni ziyaret etmeniz çok hoş."

"Seni öldüreceğim," diye tısladım.

"Evet, evet, bunu bana daha önce de söylemiştin ama görüyorum ki işler pek yolunda gitmiyor. Daha önceki teklifimi kabul etmeliydin." Bir havladı

yanımıza koşan bir muhafıza komut verdi. "Başka

birini öldürmeden önce onu etkisiz hale getirin."

Tüm bu karmaşanın içinde diğer mütteliklerimden hiçbirini neler olduğunu fark etmedi. Ağzımı açtım ve ruhları getirmek için ritüel sözcükleri söylemeye başladım. şu anda bağırdığımı duyamayacak kadar menzile dışındaydılar. Ne yapmaya çalıştığımı fark eden Aeson beni yere fırlattı ve bir eliyle ağzımı kapatırken vücut ağırlığını kullanarak beni tuttu.

"Acele edin!"

Muhafız athame'lerimi ve asamı aldı. Fazladan silahı almak için elini pelerininin kıvrımlarına sardı ve sonra aceleyle fırlatıp attı.

"Sen lanet olası bir baş belasısın, hem de ölümcül bir baş belası," diye mırıldandı Aeson. "Seni dokuz ay boyunca hayatta tutmak başımıza daha fazla bela açabilir!"

Ona ne olduğunu görmedim ama üstümde bir gürültü duydum.

"Gücünü bana bir taş fırlatmak için mi kullandın?" diye haykırdı, sesinde neredeyse komik bir inanmazlık notası vardı.

"Tam tersine," dediğini duydum Dorian'ın hoş bir şekilde. "Bunun için büyü kullanmadım. Sadece fırlattım."

Aeson beni muhafızlarına doğru fırlattı, tam o sırada yerden alevler yükseldi. Karanlıkta, parlak ışık gözlerimi acıttı ve beni başka tarafa bakmaya zorladı. O kavurucu turuncu duvardan yuvarlanan ısı anında tenimi ısıttı. Gardiyan aynı anda hem geri çekilmeye hem de beni tutmaya çalıştı, her ikisinde de yarım yamalak bir iş çıkardı, ancak yine de beni zapt etmeyi - zar zor - başardı.

Aniden yerin sarsıldığını hissedene kadar bakışlarım ateşin titreyen renklerinde kaldı. Kendimi tutabildiğim kadar başımı kaldırdığımda alevlerin üzerinde bir karanlık bulutunun yükseldiğini gördüm. Bir avuç içi gibi yere çöktü.

ve ateş aniden söndü, kilolarca toprağın onu yere çarpmasıyla söndü.

Dorian hiç vakit kaybetmeden Aeson'un durduğu yeri işaret etti. Tekrar sarsıldığımı hissettim ve toprağın dalgalandığını gördüm, sanki bir su dalgası yüzeyin altında hareket ediyormuş gibi. Aeson'un dengesini bozdu ve ardından kaya parçalarından oluşan bir fırtına
-Tıpkı nixie'lerde gördüğüm gibi, etrafta dönüp nişan alıyorlardı.

Hâlâ yerde olan Aeson kendi ellerini kaldırdı. Isı dalgaları kayaları patlatarak farklı yönlere savurdu. Bazıları eriyerek, erimiş bir yağmur halinde toprağa geri damladı.

Küller havayı doldurdu ve Aeson'ın tökezleyerek ayağa kalkarken öksürdüğünü duyabiliyordum. Yer tekrar sarsıldı ve onu dizlerinin üzerine itti. Bir eliyle kendini destekledi ve titrek, hırıltılı bir kahkaha attı.

"İşler bu noktaya gelmek zorunda değildi," dedi. "Onu paylaşmış olsaydınız, çoktan çocuk sahibi olmuş olabilirdi."

Dorian ilerlerken Aeson'a bir taş yağmuru sıçradı. Jilet gibi keskin değillerdi ama can yakıyor gibiydiler. Kızılağaç Kralı irkildi ve yüzünü siper etti.

"Paylaşmıyorum," dedi Dorian düz bir sesle. Aeson'ın yakınındaki toprak, kir iplerine dönüşerek uzuvlarının etrafına dolandı. Esaret fetişleri için bir puan.

"Çok kötü. Farklı hissetseydin yaşayabilirdin."

Aeson aniden fırladı ve toprağın bağlarını kırdı. Bunu yaparken, etrafından ateş püskürdü, onu sıyırdı ve sonra ileri doğru fırladı. Dorian'ın geriye doğru uçtuğunu gördüğümde çılgılığım beni esir alanın elinde boğuldu. Aeson ileri atıldı, elleriyle alevleri kontrol edip şekillendirerek Dorian'ın çömelmiş halinin etrafında bir halka oluşturdu. Duvarlar yüksek ve kalındı, o kadar sıcaktı ki mavi ve beyaz parlıyorlardı. Dorian'ın o cehennemden sağ çıkabileceğini düşünmezdim ama Aeson sanki hâlâ hayattaymış gibi onunla konuşmaya devam etti.

"Çok fazla tiyatro yapıyorsun Dorian ve artık kendini kurtarmak için yeterli gücün kalmadı."

Umutsuzca etrafıma bakındım. Çok fazla muhafız kalmamıştı. Uzakta, Kiyo'nun bir adamı oldukça becerikli bir şekilde çivilediğini gördüm - adamın acı dolu çığlığı bunu doğruluyordu - ama o da ruhlar gibi yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. O zaman muhafızımın tutuşunun gevşediğini fark ettim; görünüşe göre efendisinin hesaplaşmasından etkilenmişti. Diğerleri de aynı şekilde büyülenmiş bir halde durup bakıyorlardı.

Gardiyanın ilgisizliğinden yararlanarak dirseğimi karnına doğru ittim ve kurtulmaya çalıştım. Bu amaca ulaşmayı gerçekten beklemiyordum ama ağzımı açmamı sağladı.

Çağırma sözcüklerini söyledim ve Nandi ile Volusian ortaya çıktı.

"Aes'i getirin-" diye başladım, tam o sırada el tekrar ağzıma kapandı. Başka bir muhafız da hapsetmeme yardım etmek için benimkine katıldı.

Ruhlar insansı formdan başka bir şeye dönüştüler, hâlâ belli belirsiz antropomorfik ama daha çok bir enerji bulutuna benziyorlardı. Aeson'a doğru çullandılar, biri parlak ve mavi, diğeri siyah ve gümüşü.

Duvarları Dorian'ın üzerinde tutmaya devam ederken alevlerle onları savuşturdu. Bir an sonra, ellerinden birinde bir asa gördüm. Hayır. O-

Yasaklayıcı sözler söyledi ve Yeraltı Dünyası'na bir delik açarken havadaki güç dalgalanmasını hissettim. Nandi olan form titredi ve sonra patlayarak parıltılar içinde kayboldu.

Sonunda huzuru bulmuştu ve bana iki yıl daha hizmet etmeden.

"Aeson, "Onu da kaybetmek istemiyorsan diğerini geri çağır," diye tersledi.

Ağzımdaki el kalktı. Tereddüt ettim. Volusian kazansa da kaybetse de kaybedecek bir şeyim yoktu. Aslında, Aeson'un isteği muhtemelen ruhu ölüm diyarına sürgün edemeyeceğini gösteriyordu. Gentry zaten nadiren bu tür bir güce sahipti, bu yüzden Aeson muhtemelen benim yapamadığım şeyi yapamazdı. Ama eğer savaşırsa

Volusian, kontrolümü kıracak ve onu bir köle olarak köleleştirecek kadar güçlü olabilirdi. Bu bir seçenek değildi. Ruhun yok olması bana karşı dönmesinden daha iyiydi.

"Bekle, Volusian."

Hemen geri çekildi ve normal şekline geri döndü.

Aeson Dorian'a döndü. Kızılağaç Kralı elini kaldırdı ve parmaklarını yumruk şeklinde birleştirdi. Yanan duvarlar büzüştü, artık bir silindirden çok bir kozayı andırıyordu. Alevlerin çatırtısı arasında Dorian'ın çığlığını duydum.

Çaresizlik kalbimi boğdu. Tıpkı çamur elementalinde olduğu gibi. Tıpkı Nixie'lerde olduğu gibi. Ne silahım ne de özgürlüğüm vardı. Bu tam da Dorian'ın sürekli bahsettiği türden bir durumdu. Zaman büyüsü işe yarayabilirdi. Ancak onu kullanamazdım. Yeteneklerim sadece küçük su manipölasyonlarını ve kontrolden çıkmış fırtınaları ve bunların sonuçlarını içeriyordu.

Yine de, aniden, sonuçları umursamadım. Büyük bir fırtına çağırmak istedim, tüm bu bölgeyi harap edecek bir fırtına. Belki beni ve arkadaşlarımı öldürecekti ama zaten işler bizim için pek de iyi görünmüyordu. Zihnimi buna odaklayarak, daha önce yarattığım öfkeli fırtınaları hatırlamaya çalıştım.

Ama işe yaramadı. Belki de daha önce hiç bilinçli olarak böyle bir şey yapmadığım içindi. Ya da belki de fırtınaları artık bir bütün olarak göremediğim içindi. Onlar basınç, yüklü parçacıklar ve en önemlisi sudan ibaretti. Dorian bana elementleri bölümlere ayırmayı öğretmişti ve şimdi yapabildiğim tek şey buydu. Fırtınaları düşündüm ama zihnimin tek yaptığı uzanıp yakındaki tüm su kaynaklarına dokunmaktı. Lanet olsun.

Su bulmak işe yaramadı, koca bir gölü yerinden oynatıp yangını söndüremediğim sürece. Yakınlarda böyle bir kaynak olsa bile o kadar suya hükmedebileceğimden şüpheliydim.

Ama o kadar büyüğüne ihtiyacım yoktu.

Sadece daha küçük bir su kaynağı çağırmam gerekiyordu, güçlerimin üstesinden gelebileceği bir kaynak. Yeniden odaklandım. Büyüm uzandı, kavradı ve

İstediğim su moleküllerini. Beni tanıdılar ve onları öne çağırdım. Biraz direndiler. Burada sürahidekinden daha çok vardı.

Bana itaat edin! Onlara bağırdım. Bana gelin! Ben sizin hanımınızım.

Suyun kontrolü için mücadele ederken sadece birkaç saniye geçti. Bu arada Aeson hâlâ kollarını yukarıda tutuyor, muhtemelen Dorian'ın acısını uzatmak için sadistçe bir çabayla duvarları yavaşça yıkıyordu. Yine de suyu daha şiddetli itip çekerken gecikmeye ihtiyacım vardı.

Tam o sırada Aeson'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve sanki bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. Yine de bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Bana gel!

Suyun emirlerime karşı koyamayarak serbest kaldığını hissedebiliyordum. Aeson'un yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Ellerini bıraktı ve neredeyse pençeleriyle koparacakmış gibi başını kavradı. Arkasında Dorian'ın etrafındaki alevler aniden soldu ve kayboldu, sanki üzerlerine bir göl düşmüş gibiydi.

Ama belirttiğim gibi, bir göle ihtiyacım yoktu. Sadece daha küçük bir kaynağa ihtiyacım vardı. Aeson'a ihtiyacım vardı. Onun içindeki su benim yönetebileceğim bir boyuttaydı, seslendiğim ve emrettiğim kaynak. Ne de olsa insan ya da soylu bedeninin yüzde 65'i sudur.

Ve bir an sonra, hepsi aklıma geldi. Diğer yüzde 35'i gelmedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bir peri kralının patlaması herkesin dikkatini çekecektir.

Hepsinin benim sorumlu olduğumu nasıl anladıklarını bilmiyorum ama birdenbire, tüm çatışmalar dururken hem müttefiklerimin hem de düşmanlarımların gözleri üzerimdeydi. Beni tutan adam tutuşunu bıraktı, geri çekildi ve uzaklaştı. Kocaman gözlerinde korku parlıyordu. Büyü yaparken tutsaklığımı neredeyse unutmuş olduğumu fark ettim. Bu deneyim aslında Dorian'ın beni bağlı tuttuğu zamanki gibi olmuştu. Belki de bu yöntemde kendi sapkın eğilimlerinden daha fazlası vardı.

Aeson'un muhafızlarından hiçbiri -geriye kalan birkaç kişi- durdukları yerden kıpırdamadı. Acaba baş zombiyi öldürmenin diğerlerini durdurduğu filmlerdeki gibi bir şey miydi? Kiyo koşarak yanıma geldi.

Kürküne kan ve kir sıçramıştı ama gözleri bütün gece savaşabilecekmiş gibi heves ve beklentiyle parlıyordu. Volusian yakınlarda durmuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle her şeyi izliyordu.

Etrafıma baktığımda, az önce yaptığım şeyin tüm etkisini hissettim. Cesedin içinde sudan başka ne varsa Aeson'un durduğu yerden geniş bir alana dağılmıştı. Kan ve kemik parçalarını tanıyabildim ama enkazın çoğu sümüksü, tanımsız lekelerden oluşuyordu. Boğazımın arkasında safra yükseldi ve onu yutmaya çalıştım. Tanrım, ne karmaşa ama. Muhafızların bana bir tür canavarmışım gibi bakmasına şaşmamalı. Fırtına Kralı'nın kalıtsal gücünün bana verebileceği gücü arzulamıştım ama bu... şey, bununla düzenli olarak başa çıkabilir miyim bilmiyordum.

"Efendim!"

Shaya ağaçları yara yara açıklığa geldi. Geri kalanımıza kıyasla oldukça taze görünüyordu ama muhtemelen ağaçları harekete geçirdikten sonra savaş zamanımızın çoğunu bize doğru koşarak geçirmişti. Dorian'ın yanına diz çökmüş, başını kucaklıyordu. Olayın ardından onu neredeyse unutmuştum.

Koşarak yanına gittim. Şaşırtıcı bir şekilde, yanıktan çok kirli görünüyordu. Cildi hayatının en iğrenç güneş yanığına sahipti ve giysileri bazı yerlerde yanmış ve erimişti. Bitkin görünüyordu, her an devrilecekmiş gibiydi ama beni gördüğünde Shaya'yı itecek gücü hâlâ vardı.

"Ben iyiyim, ben iyiyim." Oturmak için mücadele etti.

"Eugenie-" "Bundan nasıl kurtuldun?" diye haykırdım.

"Dünya kalkanı. Önemli bir şey değil. Beni dinle, yapmalısın-"

"Majesteleri, sizi bir şifacıya götürmeliyiz. Burada kalamayız."

Başım la onayladım. "O haklı-"

"Lanet olsun! İkiniz de daha sonra istediğiniz kadar vücudum la uğraşabilirsiniz. Şu anda harekete geçmelisiniz." Elini uzatıp kolumu kavradı, parmaklarını acıyla içeri sokarak ne demek istediğini anlatmaya çalıştı.

"Aeson'u dinlendirmek istiyorsanız hemen harekete geçmelisiniz."

Etraftaki kana baktım. "Oldukça dinlenmiş. Ve onun gölgesini hissetmiyorum. Gitmiş."

Dorian başını salladı. "Beni dinle. Onun kanını bul, ne tür bir kan olduğunu bul." Etrafı taradı ve zayıf ışıktaki içinde bazı koyu lekeler varmış gibi görünen küçük bir su birikintisini gördü. "İşte. Ona dokun ve sonra elini toprağa sok."

Shaya küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı.

"Neden...?" Bu karmaşaya neden olmam yeterince kötüydü. Şimdi de dokunmak zorunda mıydım?

"Sadece yap, Eugenie!" Sesi düzensiz ama güçlüydü ve bana cincilerle sert ve şiddetli bir şekilde savaştığı zamanı hatırlattı.

"Haklı," dedi Volusian daha sakin bir ses tonuyla. "Başladığın işi bitirmelisin."

Hâlâ anlamamıştım ama dediklerini yaptım. Sıvı hâlâ sıcaktı ve elimi içine daldırdığımda midemin tekrar bulandığını hissettim. Aeson'un muhafızları beni izlerken bir gerginlik hissettim ama hiçbiri müdahale etmedi.

"Şimdi elini toprağa koy," dedi Dorian.

Kaşlarımı çatarak denedim. "Gerçekten içeri giremem. Zemin çok sert."

Ve sonra olmadı. Parmaklarım battı. Çok kolay oldu. Önceden sertleşmiş olan toprak, bataklık kumu gibi yumuşadı ve bileğime kadar elimi içine çekti. Dorian'ın sihirli bir şey yapıp yapmadığını merak ettim.

Bana doğru kaydı. "Bana ne hissettiğini söyle." "Bu...

bu yumuşak. Ve, şey, bu toprak."

"Başka bir şey yok mu?" Sesi beni şaşırttı. Endişeli. Çaresiz.

"Hayır, sadece-bekle. Daha sıcak hissettiriyor. Neredeyse sıcak. Sanki hareket ediyor... ya da canlı." Ona baktım, korkmuştum. "Neler oluyor?"

"Beni dinle, Eugenie. Hayat hakkında düşünmeni istiyorum. Canlılık. Bunu zihninde canlandır.

Dışarıdayken sizi canlı hissettiren, dünyanın geri kalanıyla bağlantıda olduğunuzu hissettiren ortam her neyse. Soğuk. Yağmur. Çiçekler. Her neyse, olabildiğince keskin bir şekilde görselleştirin. Benim için bu yaşam, meşelerin turuncu ve elmaların olgun olduğu babamın arazisindeki sonbahardır. Sizin için farklı bir şey olacaktır. Ona ulaşın. Nasıl görüldüğüne, nasıl koktuğuna, nasıl hissettirdiğine.

Bu görüntüyü aklınızda tutun."

Hâlâ korkuyordum, şaşkın zihnimi tutarlı bir görüntüye odaklamaya çalıştım. Bir an için onun görüntüsü aklıma takıldı, serin esintiler ve topraklarının göz alıcı renkleri. Ama hayır, beni canlı hissettiren şey bu değildi. Tucson hissettirdi. Kuru sıcaklık. Çölün parfümü. Güneş Santa Catalina dağlarının üzerine yağıyor. Kumlu toprakların donuk renkli uzantıları

Alçak çalılardan ve bitkilerden yeşil lekeler. Yağmurdan sonra kaktüslerin üzerindeki çiçeklerin renkleri ve tonları.

Hayat buydu. Birlikte büyüdüğüm ve ne zaman ondan uzak kalsam özlemini çektiğim dünya. Bu görüntüler zihnime kazınmıştı, o kadar gerçeklerdi ki neredeyse uzanıp onlara dokunabilirdim.

Altımdaki toprak sarsıldı. İrkilerek elimi topraktan çektim ama titreme durmadı. Toprak inledi ve gözlerimin önünde kayarak büküldü. Muhafızların alçak sesle korku çığlıkları kulağıma geldi ve yakınlarda Shaya dua gibi bir şey mırıldandı. Arkamdaki ormanın ağaçları eridi, filizlendikleri toprağa battı. Üzerinde savaştığımız yeşil çim halı soldu, yerini çakıllı toprak aldı. Bir an sonra, o topraktan küçük, cılız bitkilerle birlikte çalı parçaları fişkırdı. Cholla. Agave. Kalenin ötesindeki arazi yükseldi, bir dağ sırasının etekleri gibi keskin açılar ve platolar oluşturdu. Bu yamaçlarda ince çam ağaçları büyüyor, yer yer üzerlerini kaplıyordu. Havadaki nem azaldı ve sıcaklık çok az da olsa arttı. Sonunda kaktüsler geldi, her yerden fişkırdılar ve çiçeklerle kaplandılar. Gerçek olamayacak kadar çok çiçek vardı. Hiç böyle bir patlama yaşamamıştık ama yine de oradaydılar, şafağın alacakaranlık ışığında bile canlı bir şekilde görünen bir renk cümbüşü. Çiçek açan kaktüslerin arasından Saguarolar fişkırıyor, normalde yüzlerce yılda ulaşabilecekleri boyutlara birkaç saniye içinde ulaşıyorlardı.

Yanımdaki nokta dışında arazi sessizleşmeye başladı. Dışarı çıkmaya çalışan bir şeyin gücüyle titriyordu. Beni kazığa oturtmasın diye kaçmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra, topraktan bir ağaç fırladı ve gerçek dışı bir hızla yükseldi. Havada neredeyse yirmi beş metreye ulaşan dikenli gri-siyah dalları yayıldı. Mor çiçekler bir bulut ya da bir örtü gibi her tarafa yayıldı.

Sonra her şey durdu. Bakakaldım. Etrafımda bir Tucson yazı vardı. Sadece daha iyiydi. Her zaman dilediğiniz ama nadiren ulaştığınız türden bir yaz.

Hepimiz orada donmuş bir şekilde oturmuş, bir sonraki adımın ne olacağını bekliyorduk. Sadece Dorian ve Volusian kayıtsız görünüyordu.

"Bu ağaç da ne?" Dorian yukarı doğru bakarak usulca sordu.

Yutkundum. "Bu...bu bir dumanlı diken." Annemin bahçesinde onlardan birkaç tane vardı.

"Bir smokethorn," diye tekrarladı, dudakları zevkle yukarı kalkmıştı. Hâlâ şok içinde ona bakıyordum.

"Ne... Az önce ne oldu?" Başardım. Mesquite'in tatlılığı hafif bir esintiyle bana geldi, baş döndürücü ve lezzetliydi.

"Sana bir krallık verdi," dedi berrak, soprano bir ses. "Benim almam gerekeni sen çaldın."

Jasmine Delaney küçük toplantımızın hemen dışında duruyordu.

Sabahın ilk ışıklarında bir hayalet gibi görünüyordu. Çilek sarısı saçları uzun ve gevşekti; ince bedenini mavi, vücuda oturan bir elbise örtüyordu. Harikulade, kocaman gri gözleri tam aydınlık olmadan siyah görünüyordu. Finn onun yanında durdu.

Ayağa kalktım. Yanımda, Dorian da beceriksizce de olsa aynı şeyi yaptı. Koluma dokundu.

"Dikkatli ol."

Burada bir terslik vardı ama henüz ne olduğunu anlayamıyordum. "Jasmine..."

Aptalca söyledim. "Seni eve götürmeye geldik."

Dudakları düz bir çizgi oluşturdu, ne tam olarak bir gülümseme ne de tam olarak bir yüz buruşturma. "Ben geldim."

Bunca zaman insanlara katlandıktan sonra nihayet olmam gereken yerdeyim."

"Ne dediğini bilmiyorsun. Burada olmak istediğini düşündüğünü biliyorum ama bu yanlış. Eve dönmen gerekiyor."

"Hayır, Eugenie. Başından beri söylemen gereken şeyi söylüyorum. Doğuştan gelen hakkımın farkına vardım ve bunun için geldim. Oysa sen..." Başını salladı, sözlerinde öfke alevleniyordu.

Bu nefretin yoğunluğu genç, yüksek sesiyle saçma görünüyordu - "doğuştan gelen hak" kelimesini gerçekten kullanmış olması gibi. Soylularla çok fazla zaman geçirmiş. "Buralardaki en büyük rock yıldızı oldun. Her şeye sahip olabilirdin ama bununla başa çıkamadın. Tüm zamanını sızlanıp durarak, kendin olmak çok zormuş gibi davranarak geçirdin. Aptalcaydı ama hepsi bunu yedi. Aeson bile."

Sesi ağlamak üzereydi ve boğazımda bir yumru oluştu. Onun için üzüldüğümünden değil, ne söyleyeceğini ölümcül bir kesinlikle bildiğimden.

"En büyük sen olduğun ve aptal savaşçı şeyini sürdürdüğün için varisin ben değil sen olacağını düşündü. Beni bir kenara atacaktı, ona her zaman sadık olmama rağmen, hatta beni buraya getirmeden önce bile. Bunun bir önemi yoktu. Senin için benden kurtulmaya hazırdı."

Bir an için gözlerimi kapattım, gözlerini görmemeye çalıştım. O kocaman gri gözleri, yağmurlu bir günde gökyüzü gibi gri. Tıpkı benimkilerin, toplanmakta olan fırtına bulutlarının menekşesi olması gibi. Wil'in sözleri aklıma geldi, çocukluklarından yakınıyorlardı: Babamız sürekli bir iş seyahatindeydi ve annemiz sürekli onunla yatıp kalkıyordu. Anneleri gerçekten de soylulardan biriyle, Fırtına Kralı'nın insan dünyasındaki çeşitli ilişkilerinden birinde yatmıştı. Jasmine'in bana kendimi hatırlatmasının bir nedeni vardı.

"Jasmine...lütfen. Bununla başa çıkabiliriz...."

"Hayır. Senden bıktım Eugenie. Sen gelmiş geçmiş en kötü kardeşsin ve varisi alıp fethi başlatacak kişi sen olmayacaksın. Ben olacağım."

Yanımdaki sırık gibi adama baktım. "Finn...?"

Omuz silkti, her zamanki gibi neşeliydi. "Üzgünüm Odile. Sana bir şans verdim. Mantıklı düşüneceğini umarak kimliğini etrafa yaydım. Bir şamanın kurbağası olmak istediğini mi sanıyorsun? Seni seçtim çünkü bir yerlere gelebileceğini düşündüm. Sen batırdın, ben de takas ettim."

Bu gelişmeler karşısında yaşadığım şok öfkeye dönüştü. Finn bize ihanet etmişti. Aeson'a geleceğimizi haber vermişti. Hatta daha önce Dorian'ı benden ayırarak bize karşı kozlarını oynamaya çalışmıştı.

Ben ya da bir başkası ne yaptığının farkına varmadan, beni esir alan kişinin çeşitli silahlarını attığı yere doğru yürüdüm. Bir anda asayı elime aldım. Persephone'nin kapısına dokundum ve kovucu sözleri söyledim. Finn'in ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı ama o kadar zayıf bir ruhtu ki-

Ne de olsa hiçbir zaman bir kurbağadan fazlası olmak istememişti; direnişi bir hiçti. Asa aracılığıyla yönlendirdiğim iradem, onu yarattığım patikadan geçirdi. Bir an sonra, Yeraltı Dünyası'na taşınarak yok oldu.

Onu kovmak içinde bulunduğum karmaşayı gerçekten düzeltmedi ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Jasmine'in yüzü karardı, gözleri bana karşı acı bir nefretle daraldı.

Tanrım. Buna hala inanamıyordum. O sadece bir çocuktü. "Personeliniz azaltıldı," dedim ona.

"Bende daha fazlası var."

Havada bir su dalgalanması hissettim ve onun yanında bir düzine yarı saydam, kedi formu belirdi. Bana aslanları anımsattılar ama vücutları, yarı saydam derilerinin hemen altında, içlerinde dönen su gibi dinamik ve huzursuz hareket ediyordu. Gözleri neredeyse neon mavisi bir renkte parlıyordu ve dişleri ve pençeleri normal bir aslanınkinden yaklaşık on kat daha uzun ve keskin görünüyordu.

"Yeshin," diye mırıldandı Dorian kulağıma. "Daha fazla su yaratığı."

İma edilen mesajı anladım. Maiwenn'in fachen ya da nixie'lerle hiçbir ilgisi yoktu. Onları Jasmine göndermişti, babamızdan miras kalan gücü kullanarak beni öldürmeye çalışmıştı. Beni yolundan çekmek istemişti, böylece o çılgın kehaneti gerçekleştirecek tek kişi kendisi olacaktı. Belki de öfkelenmeliydim ama daha çok kıskandım. Jasmine su sakinlerini çağırabiliyordu ama ben yapamıyordum.

Yeshin kıvrımlı bir zarafetle bana doğru ilerledi, dişlerinden salya -ya da sadece su muydu? Bir an için hareket edemedim. Sonra Kiyo yanımda altın-turuncu bir çizgiyle hareket ederek yeshinlerden birini yere serdi. Güreşirken uzuvları ve pençeleri birbirini ısıyor, tozun içinde yuvarlanıp duruyorlardı.

Kendime geldim ve yerde silahımı aramaya başladım. Bulduğumda şarjörü çıkardım ve gümüş bir tane bulana kadar ceketimin ceplerini karıştırdım. Bu sırada, diğer dört yeshin ilerledi. Dorian bir elini salladı ve küçük bir toz bulutu yükselip yaratıkların gözlerinde dönmeye başladı. Diğer eliyle beni işaret etti ve muhafızlara bağırdı.

"Hepiniz! Görevinizi biliyorsunuz. Onu koruyun."

Muhafızlar sabit durmuş, yeshin ve benim aramda tedirgin bir şekilde bakıyorlardı. Sonra biri öne çıktı, kılıcını kaldırdı. Bir savaş çığlığı attı ve kendisine en yakın yeshin'e doğru ilerledi. Bir an sonra diğerleri de onu takip etti.

"Bundan uzak durun majesteleri," dediğini duydum Shaya'nın. "Artık çok zayıfsınız."

Kadın haklıydı. Dorian yanıklarının altında solgundu ve kendini zorlukla dik tutabiliyordu. Önce bana kısa bir bakış atan Shaya, konsantrasyon içinde gözlerini kapattı. Saniyeler sonra, iki saguaro kendilerini topraktan kopardı ve bir yeshin'e doğru ilerledi. Ağırlıkları ve boğuşmaları onu hareketsiz hale getirmeye yardımcı oldu. Nişan aldım ve yeshin artık hareket etmeye kadar ateş ettim.

Saguarolar tekrar doğrulup bir sonraki kurbanlarına doğru ilerlediler. Ben de onları takip ettim, süreci tekrarlamaya hazırdım.

Yakınlarda, Kiyo üçüncü yeshin'inin üzerinde görünüyordu. Onu yere mıhlamasını izledim, keskin dişleri derisini parçalıyordu. Sıvı sızıyordu, kan değil ama su. Yine de onunla savaşmak için cesurca bir çaba gösterdi, pençeli bir pençesi dışarı fırladı ve yan tarafını oydu. Üzerinde kan belirdi ama bu onu korkutmuşa benzemiyordu. Hareket etmeye devam etti ve canavar ölene kadar onu parçaladı. Sonra hiç tereddüt etmeden bir sonrakine geçti.

Volusian büyüyle yardım ederken muhafızlar -benim muhafızlarım- küçük gruplar halinde Yeshin'le savaştı.

Shaya bir dizi hareketli saguaro daha yaratmıştı ama yorgun görünüyordu. Kılıcını çekmişti ve yorgunluğuna rağmen dikkatli ve koruyucu bir tavırla Dorian'ın yanında duruyordu.

Saguarolar başka bir yeshin'i sıkıştırmıştı. Ateş ettim ve sadece bir tıkırtı duydum. Mermim bitmişti.

Bu benim ikinci gümüş şarjörümdü; başka getirmemiştim. Küfrederek silahı bir kenara koydum ve asamı çıkardım. Saguaroların tuttuğu yeshin'e odaklanarak yarattığı bu dünyadan gönderdim.

Bir silahı ateşlemekten daha fazla enerji gerektiriyordu. Görünüşe göre daha önceki büyülerimi yapmak beni yormuştu. Dorian ve Shaya'nın zayıflamasına şaşmamalı.

Geriye üç yeshin kalmıştı. Kiyo onlardan birinin üzerine yürüyordu; grubun yarısını tek başına hakladığına yemin edebilirim. Üstünü kan kaplamıştı ama dişlerini gösterip bir sonraki düşmanına saldırdı. Saguarolardan biri yeshin'in saldırısıyla yere düştü ama kaktüsün ortağı kedinin dikkatini sürgün için yeterince dağıttı. Muhafızlar üçüncünün etrafını sarmıştı ve zor anlar yaşıyorlardı. İçlerinden biri arbededen fırladı, kabaca ve acıyla yere düştü. Bir diğeri yeshin'in pençelerinin önüne düştü ve çığlık attı.

Benim için neden savaştıklarını hâlâ tam olarak anlamamıştım ama onlara yardım etmek için harekete geçtim. Yaklaşırken aniden Kiyo'nun dövuştüğü yerden korkunç, boğuk bir çığlık duydum. Bunun yeshin olmadığını biliyordum ama geri dönemezdim. Muhafızların yeshin'i çoktan görüş alanıma girmiş ve söze başlamıştım. Kendimi görevde kalmaya zorlayarak onu bu dünyadan sürdüm. Muhafızlar şaşkınlıkla bana döndü.

"Teşekkür ederim majesteleri," dedi biri minnetle. Dorian'a teşekkür etmediği gerçeği üzerinde durmadım.

Son yeshin hareketsiz bir formdan, tilki şeklindeki bir formdan uzaklaşıyordu. Muhafızlarım bir anda kedinin üzerine çullandı ve kedi neredeyse anında yenik düştü. Zaten ciddi şekilde zayıflamıştı.

Zar zor fark ettiğim Jasmine görünürde yoktu.

Onu bir kez daha düşünmeden Kiyo'nun yanına düştüm. Hareket etmiyordu. Onu sırt üstü yatırdım, nabzını ya da nefesini hissetmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu. Ne yapacağımı düşünerek adını haykırdım.

Bir tilkiye kalp masajı yapabilir misin? Çaresiz ve histerik bir halde onu salladım, adını tekrar tekrar söyledim. Bir el uzandı ve kolumu tutup uzaklaştırdı.

"O gitti, Eugenie," dedi Dorian sessizce. Shaya onun yanında diz çöktü, yüzü ayıktı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır."

"Hissedemiyor musun? Ruhu bu bedeni terk etti. Öteki dünyaya yolculuk ediyor."

Gözlerimi kırptım, birden kontrol tekrar bendeydi. Yolculuk. Belki de henüz oraya varmamıştım. Bir sürgün ruhu anında gönderirdi. Gerçek ölümdede hafif bir gecikme olurdu; insanlar ölüme yakın deneyimleri bu şekilde yaşarlardı.

"Ama tam olarak değil," dedim, bedenimi gevşetip zihnimi temizleyerek. Persephone'ye uzandığımda kelebek yandı. Zaten Öteki Dünya'daydım, onun ötesindeki dünyaya her zamankinden bir adım daha yakındım.

Dorian ne yaptığımı anlayarak bana endişeli bir bakış attı. Bana doğru uzandı. "Kahretsin, yapma-"

Çoktan gittiğimi fark ederek aniden durdu. O haldeyken beni rahatsız etmek ölümcül olurdu. Çaresizce büyülenmiş bedenime, artık ruhumu taşımayan bedenime bakarken elinin düştüğünü hayal meyal gördüm.

Ölüm diyarına doğru yol almıştım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ruhla seyahat etmek bedenle seyahat etmekten çok daha farklıdır. Beden size daha fazla güç -ve daha fazla risk- verir ama ruh normal fiziksel duyuların ötesindeki şeyleri görebilir. Öteki Dünya'dan yükselip yukarı çıkarken, onu tüm güzelliği ve gücüyle gördüm. İnsanlar ve nesneler ışıkla çevriliydi, bazıları diğerlerinden daha parlaktı - küçük bir güneş gibi parlayan Dorian gibi. Onun ve diğerlerinin etrafındaki Kızılağaç Diyarı kendi aurasıyla parlıyordu, bana tuhaf bir şekilde seslenen bir aura. Oradan ayrılmak bana garip geliyordu, sanki bir parçam orada terk edilmiş gibiydi.

Bana gelince, Yeraltı Dünyası'na geçtiğimde ruhum kanatlandı. Koyu renkteydim, neredeyse siyah ve zarif bir kuş şekli giyiyordum. Ben Kara Kuğu'ydum, totemim, ruhumun doğal olarak dünyaları dolaştığı şekildim. Bir süredir bu şekli kullanmak zorunda kalmamıştım. İlk olarak ruhumu fiziksel varlığıma neredeyse tıpatıp benzeyen bir şekle büründürerek Öteki Dünya'ya taşıma yeteneğini geliştirmiştim; daha sonra tamamen kendi bedenimle geçmeyi öğrenmiştim. Ama burası Öteki Dünya değildi ve kuğu şeklimin korumasına ihtiyacım vardı. Ölüm diyarı ruhlarını geri vermeyi sevmezdi ve ne kadar yaklaşırsam o kadar fazla riskle karşı karşıya kalırdım. Tek yapabileceğim Kiyo'nun henüz tam olarak girmemiş olması için dua etmektir.

Onu hissetmek kolaydı. Fiziksel bedenim hâlâ onunkine yakındı ve aramızda onu izleyebileceğim kadar zihinsel ve ruhsal bir bağ vardı. Ama anlaşıldığı üzere, o benden çok ilerideydi.

Çok uzaktaydı. Kara kapıyı geçmişti. Eğer onu takip etmek istersem, ölüm diyarına ciddi bir şekilde girmem gerekecekti. Geri dönüşüm şüpheliydi.

Ama yine de gitmesine izin veremezdim. Henüz bırakamazdım. Benim yüzümden ölmüşken olmaz. Onu reddetmeme rağmen hala peşimden gelirken olmazdı. Birlikte paylaştıklarımızdan sonra olmaz.

İleriye doğru uçtum, kanatlarım güç akımlarını süpürüyordu. Geçit falan görmedim ama geçtiğimi hissettim. Fiziksel bedenimle olan bağlantım titredi ve az önce onu tehlikeye attığımı biliyordum.

Burada çok fazla zaman geçirirsem tamamen kopacaktı. Bu bilgiyle birlikte karşıya geçerken başka bir his daha geldi, o kadar keskin ve ani bir his ki suratıma bir tokat yemiş gibi oldum. Dondurucu bir havuza düşmüş gibi hissettim - ruhun fiziksel hisleri hissetmediği düşünülduğünde dikkate değerdi. En azından bana öğretilen buydu. Öbür tarafa geçip de bunu anlatacak kadar hayatta kalan bir şaman tanımamıştım. Gerçekten dünyaya girdiğimde, birdenbire dokunsal hislerle dolup taşım. Sıcaklık, buz gibi soğuk çizgilerle karışarak etrafımda dönüyordu.

Bir an için o kadar güzel bir dünya gördüm ki içim sızladı. Renk, ışık ve mucize. Ona bakarken, kendimden çok daha büyük bir şeyle, yaşayanların dünyalarında asla anlamadığım bir şeyle bağlantımı hissettim. İçinde boğuluyordum, büyüün coşkusu önemsiz gösteren o yakıcı mutlulukta. Ve sadece bir saniyeliğine, neredeyse yaşamın ve ölümün tüm anlamını kavradım.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar her şey yok oldu ve ben karanlığa gömüldüm. O güzelliğin geri dönmesini özleyerek sessizce haykırdım. Nereye gitmişti? Neden geri gelmiyordu?

Belli belirsiz bir kadın sesi bana cevap verdi. Zihnimde konuştu, içimde ve varlığında yankılandı.

Bu dünyaya ne getirirseniz o olur. Sen ne getirdin?

Karanlık değişti ve katılaştı. Hiçbir ışık kaynağı görmüyordum ama önümdeki alanı zar zor seçebiliyordum. Toprak göründü, soğuk ve ölü. Siyah kayalar garip açılarla çıkıntı yapıyordu, keskin ve çirkin. Bir ürperti beni sardı. Görüş alanım o tuhaf aydınlıkta sınırlıydı.

Onun ötesindeki her şey dipsiz bir karanlıktı. Önümde, soluk gri bir çizgiyle çevrili daha derin bir karanlık seçtim. Bir kapı ya da tünel.

Ben bu muydum? Etrafımı soğuk bir karanlığa mı dönüştürmüştüm? Ses

tekrar konuştu: "Bu dünyayı sen yarattın.

Tünelin içinde Kiyo'yu hissedebiliyordum. Daha fazla düşünmeden tekrar uçtum ve ilerlemeye başladım.

Karanlık beni bir kez daha yuttu. Sonra boş bir açıklığa çıktım. Aynı soğuk taşlarla çevrili bir mağaradaymışım gibi görünüyordu. Belirsiz bir kaynak odayı keskin bir ışıkla aydınlatıyordu. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Kiyo'nun hâlâ ileride olduğunu hissediyordum ama ona ulaşmak için hiçbir yol göremiyordum.

Arkamda, geldiğim yol gitmişti.

Ve sonra artık yalnız değildim. Etrafımda şekiller belirdi. Neredeyse her birini tanıdım. Keres. Fachan. Finn. Bazı yeshin'ler. Çeşitli ruhlar. Sayısız diğer canavarlar. Sayısız soylu. Bu dünyaya sürgün ettiğim her varlık. Muhafazanın neredeyse her santimetrekaresini doldurmuş, etrafıma üşüşmüşlerdi.

Yüzleri korkunçtu. Eskiden tanıdığım şeylerin çarpık yansımaları. Ağızlarını açtılar, dehşetlerini ve acılarını haykırdılar, onları öldürdüğüm ya da sürgün ettiğim zamanları yeniden yaşadılar. Grup yaklaştı, elleri uzanıyordu. Beni pençelediler, oymaya ve derimi kazımaya çalıştılar.

Deri mi?

Tüyler gitmişti. Gündelik kıyafetler içinde oldukça sıradan görünen insan formumda duruyordum. Eller ve yüzler daha sıkı kapandı ve kalabalık beni parçalara ayırırken çığlık attım. Acı her yerimden fişkırıyordu, korkunç ve tüketen bir acı. Yere çöktüm, onları savuşturmaya çalıştım.

Bize ne vereceksiniz? Hep bir ağızdan soruyor gibiydiler. Geçmenize izin vermemiz için bize ne vereceksiniz?

"Ne istiyorsun?"

Bizi buraya hiç düşünmeden gönderdin. Özümüzü bir dünyadan koparıp başka bir dünyaya gönderdin. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Özünüzün parçalanması?

"Göster bana," diye fısıldadım.

Onlar yaptı.

İçimde başladı. Küçük bir kıvılcım gibi, sadece hafif bir sancı ile fark edilebilir. Statik elektrikle çarpılmak gibi. Sonra büyüdü, kıpır kıpır bir solucan kütlesi gibi yayıldı, beni içten dışa doğru yedi. Sadece fiziksel değildi. Ruhsal bir kanser gibiydi. Kendimle ilgili her şeyin parçalandığını hissedebiliyordum. Önce yüzeysel şeyler. Pijama ve Def Leppard sevgim. Bunu beni tanımlayan, beni eşsiz kılan şeylerin ortadan kaldırılması izledi: fiziksel yeteneklerim, şamanik güçlerim, hatta yeni keşfettiğim büyüm. Ardından, duygusal bağlarım koparıldı ve tanıdığım ya da sevdiğim herkesi unutmama neden oldu. Ailem, Kiyo, Dorian, Tim, Lara... hepsi yok oldu, anıları rüzgara savruldu. Sonunda, temel özüm yok oldu. Fiziksel ve zihinsel bir varlık olarak ben. Eugenie Gwen Markham. Bir kadın. Yarı insan, yarı parlayan. Her şey gitmişti ve ben bir hiçtim. Çılgılık atmak istiyordum ama bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Ve sonra, geri döndüm.

Mağarada tek başıma, bir topun içinde büzülmüş oturuyordum. Kendimi açtığımda bir bütün olduğumu gördüm. Öz-bilgim geri gelmişti. Hâlâ titrerken yukarı baktım ve bir kapının belirdiğini gördüm. Bu bir çıkış yoluydu, Kiyo'ya giden bir yol.

Bir sonraki tünele girdim ve yine karanlığa gömüldüm. Çıktığımda kendimi tıpkı diğeri gibi bir mağarada buldum. Sadece bu sefer yalnız değildim. Uzak tarafta bir adam duruyordu, duvarı incelerken sırtı bana dönüktü. Varlığımı hissedince arkasını döndü.

Kızıl saçları gümüş rengindeydi ve omuzlarına ancak değiyordu. Yüz hatları çarpıcıydı; kare bir çene ve keskin açılar. Sert bir şekilde yakışıklıydı. Soylular gibi giysiler giyiyordu, büyük bir kısmını Dorian'ın sahip olabileceği her şey kadar zengin, geniş bir pelerin örtüyordu. Zengin mor kadife. Kenarlarına mücevherler işlenmişti. Başında gümüş olamayacak kadar parlak bir metalden yapılmış bir taç vardı. Platin, diye düşündüm. Metal işçiliğinin bir şaheseri idi, taraklı ve akıcı kenarları vardı, iç içe geçmiş bulutlardan oluşan bir çember gibi. Kenarları alınının tepesinde küçük bir noktada birleşiyordu, sahte bir dul zirvesi gibi. Dantelli kıvrımların arasına yerleştirilmiş elmaslar ve ametistler garip ışıpta parlıyordu.

Ama beni asıl etkileyen gözleri oldu. Tek bir rengi tutmuyorlardı. Rüzgarlı bir günde bulutlar gibi yer değiştiriyorlardı. Masmavi mavi. Gümüşü gri. Zengin menekşe.

"Merhaba baba," dedim.

Beni incelerken gözleri sabit, koyu mavi bir renkteydi. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Yapacaksın. Sonuçta sen sadece bir araçsın. Sihrin büyüyecek ve çocuğun doğduğunda etrafındakiler yapılması gerekenin başarıldığını görecekler."

Başımı salladım. "Senin varisine sahip olmayacağım."

"O zaman geçemeyeceksin. Burada öleceksin."

Hiçbir şey söylemedim. Öfke zaten sert olan yüz hatlarını daha da sertleştirdi ve daha önce fark ettiğim çekicilik kayboldu. Annemin tepkisini, ona karşı duyduğu saf ve sarsılmaz nefreti hatırladım. Gözleri tekrar kırıştı, maviden neredeyse siyah görünecek kadar koyu bir griye dönüştü.

"Sen ne yaptığını bilmeyen aptal bir kızsın. Dünyaların kaderi sana bağlı ve sen bu konuda bir şey yapamayacak kadar cahil ve zayıfsın. Önemli değil. Rühayı devam ettirebilecek tek kişi sen değilsin."

"Ne, Jasmine'i mi kastediyorsun?"

Başını salladı. "Senin gücünden ve savaş içgüdülerinden yoksun ama yine de o sadece bir araç. Daha da önemlisi, o istekli. Aeson bundan emin oldu. Sonunda onu almadan önce yıllarca onu ziyaret etti.

Görevini biliyor. Bunu başaracaktır."

Mideme soğuk, ağır bir yumru yerleşti. Ben hamilelikten kaçınmak için elimden geleni yapmışım ama Jasmine yapmayacaktı. Onu arıyor olacaktı,

Fırtına Kralı'nın varisine sahip olmaya çalışıyorum. Tüm kendini beğenmiş doğum kontrol uygulamalarımın hiçbir anlamı olmazdı.

Storm King düşüncelerimi okudu. "Belki o kişi sen olsaydın, durumu kontrol edebilirdin.

Belki varisin annesi olsaydınız bu kadar kötü olmazdı. Eğer o kişi kız kardeşinizse, bu işin geri dönüşü olmayacak."

"Sırf istediğini elde etmek için benimle taşak geçme. İşe yaramaz."

Gözleri daha da karardı. "Nasıl istersen öyle olsun. Burada ölsen de benimle kalsan da fark etmez."

Uzaktaki boş duvara baktım, taşın açılmasını diledim. Duvarın ötesinde Kiyo'nun benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. Kalbim -eğer bu formda bir kalbim varsa- daha hızlı atıyordu.

Gözlerimi kapattım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Eller arkamdan uzandı ve belime dolandı.

"Sadece bir kez boyun eğ," dedi Aeson kulağıma. "Bana sadece bir kez boyun eğ, sonra geçebilirsin."

Elleri beni kendisine doğru çekti ve yükselen mide bulantımı bastırmaya çalıştım. Mantıklı bir yanımda bunun önemli olmadığını söylüyordu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bedenen burada değildim. Hamile kalamazdım.

Bu aslında gerçekleşmiyordu.

Yine de çok gerçekçi görünüyordu. Ve tüm niyet ve amaçlar için, öyleydi. Elleri üzerimdeydi. Nefesi boynuma değiyordu. Tam olarak fiziksel formda olduğu gibi hissettirdi, amaçlandığını bildiğim gibi.

Gözlerimi açtım ve babamın beni izlediğini gördüm. Onun ötesinde, Kiyo daha da uzaklaştı.

"Pekâlâ," dedim, kendi sesimi zar zor tanıyarak.

Aeson beni çevirdi ve dudaklarımın hareketsiz kalmasını ve onu öpmemesini umursamadan sert ve morartıcı bir şekilde öptü. Beni aşağı çekti ve sırtımı taşın keskin düzlemlerine dayadı. Her şey karanlığa gömülmeden önce gördüğüm son şey, Fırtına Kral'ın bana baktığı, soğuk ve umursamaz yüzüydü. Zihinsel ve fiziksel acıyı görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Kendimi tekrar görmeye bıraktığımda yere oturdum, avuçlarımı sert yüzeye dayadım. Tıpkı daha önce olduğu gibi, artık acı hissetmiyordum ve kıyafetlerimin bir kez daha bütün olduğunu söyleyebilirdim. Başka bir yanılısama... bedenimin hatırlamadığı ama bir süre zihnime kazınacağından şüphelendiğim bir yanılısama. Ayağa kalkarak Kiyo'ya doğru ilerledim.

Yan odada beni başka biri bekliyordu, daha önce hiç görmediğim bir adam. İnce yapılı ve ufak tefekti, kırmızı kadife giysisi tuhafılık sınırındaydı. Elinde bezle sarılmış küçük bir bohça tutuyor ve endişeyle etrafta volta atıyordu. Beni gördüğünde yüzü rahatlayarak aydınlandı.

"İşte buradasınız, majesteleri!" diye haykırdı. "Ben de sizi bekliyordum."

"Neyi bekliyordun?"

Paketi önüme koydu. "Sana tacını vermek için. Onu takmalısın."

Paketi endişeyle inceledim ve sonra Kiyo ile aramdaki pürüzsüz, boş duvara baktım. "Geçmek için yapmam gereken şey bu mu? Tacı takmak mı?"

Başını salladı, ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırды. "Acele edin. Zamanımız azalıyor."

Tacın ne için olduğunu biliyordum. Dorian'ın Aeson'un kalesinin dışında ne yaptığını biliyordum.

Her nasılsa, bir şekilde Kızılağaç Diyarı'nı kazanmıştım. Onun kraliçesi olmuşum. Yine de bunu istemediğimden emindim. Eğer buradan canlı çıkabilirsem, sorunu kesinlikle çözecektim. Ama eğer bu tacı giymek bir sonraki sadist işkenceyi yatıştırmak için gerekliyse, o zaman bunu yapardım.

Yaşadığım diğer her şeyden çok daha kolaydı. "Tamam. Ver onu bana."

Paketi bana uzattı. Paketi açtım ve içinde ne olduğunu gördüğümde neredeyse düşürüyordum.

Aeson altın bir halka takmıştı. Dorian'ın nadiren taktığı tacı da benzer şekilde sadeydi. Farklı metallerle dövülmüş yapraklardan oluşan bir halkayı andırıyordu: gümüş, altın ve bakır. Muhtemelen Maiwenn ve diğer Öteki Dünya hükümdarları da benzer şeyler takıyordu.

Ama bu... bu basit bir halka değildi. Ağır ve platindi, elmas ve ametistlerle süslenmiş karmaşık bir metal girdabı. Fırtına Kralı'nın tacı. Sadece daha küçüktü. Biraz daha narindi.

Bir kadın için tasarlandı. "Bu da ne?" diye haykırdım.

Adam bana şaşkın bir bakış attı. "Tacınız."

"Bu Alder Land'in tacı değil. Bu babamın tacı." "Başka ne giyecektiniz, majesteleri?"

Ona geri vermeye çalıştım, ama ondan uzaklaştı. "Onu istemiyorum. Takmayacağım."

"Yapmak zorundasın. Tek yolu bu."

Bana yalvarırcasına baktı, sanki bu oyunun bir sonraki aşamasına geçmemi en az benim kadar istiyordu. Onun yalvarmasına ihtiyacım yoktu. Ben de devam etmek istiyordum. Hem de çok. Sonunda tacı titreyen parmaklarımla kaldırıp başımın üzerine koyacak kadar.

Bir anda, artık odanın içinde durmuyordum. Uçsuz bucaksız düzlüklere bakan yüksek, sarp bir tepedeydim. Gökyüzü karanlık ve ağır bulutlarla kaplıydı ve şimşekler bulutların arasında dans ediyordu.

Aşağıda, ovalarda, ordular göz alabildiğine uzanıyordu. Soyluların, ruhların ve Öteki Dünya'da yaşayan sayısız yaratığın orduları. Başımdaki taç ağırdı ama rüzgârın savurduğu saçlarımı tutmakta yetersiz kalıyordu. Çivit kadifesinden bir elbise bedenimi sarıyor, siyah ve gümüş kürkten bir pelerin omuzlarımı örtüyordu. Sol elimde asamı, diğer kolumun kıvrımında ise bir bebeği tutuyordum.

Beyaz battaniyelere sarılmıştı, gözleri kapalıydı. Rengi belli belirsiz ince bir saç teli başının üzerinde dalgalanıyordu. Babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - kız mı erkek mi olduğunu bile bilmiyordum - ama içgüdüsel bir parçam onun benim olduğunu biliyordu. Çekingen bir şekilde parmaklarımı uzattım ve o ince saçlara dokundum. Kuş tüyü gibiydi, hayal edilebilecek en yumuşak, en ince ipek gibiydi. Bebek dokunuşumla hafifçe kıpırdandı, bana sokuldu ve benim içimde de bir şeyler kıpırdandı.

Bir el belimi sardığında ve sıcak bir beden yanıma yaklaştığında sıçradım. Dorian. Yanında bir kılıç asılıydı ve başında eski yaprak çemberinden daha özenli yeni bir taç vardı. Kalın altından yapılmıştı, mücevherlerle doluydu ve göz kamaştırıcıydı. Ama benimki kadar büyük değildi.

"Siparişinizi bekliyorlar," dedi.

Bakışlarını insan tarlalarına doğru takip ettim ve hepsinin önümde diz çökmüş, başlarını toprağa değdirmiş olduklarını gördüm. Üstlerinde fırtına huzursuzca dönerken gök gürlüyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim

ona. "Ne yapman gerektiğini."

Sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi, asamı tutan elim havaya kalktı. Ordular da onunla birlikte yükseldi, sanki kuklaları canlandıran bir kuklacıymışım gibi. Aralarında büyük bir kükreme duyuldu, kılıçlar kalkanlara çarpıyor ve büyü selamlamak için parlıyordu. Aşağı doğru bir hareketle yürüyeceklerini biliyordum. Benim tek bir hareketimle cehennemin kendisini serbest bırakacaktım. Kükreme şiddetlendi.

Dorian'ın bedeni yaklaştı. Bebek tekrar kıpırdandı.

Elim ağırlaştı ve düşmeye başladı....

Taş odada tek başıma duruyordum. Adam yoktu. Taç yoktu. Kapı görünmüştü ve ona doğru hamle yaptım.

Karanlık beni içine çekti ve yemin ederim tünel eskisinden daha da daralmıştı. Yine de ilerlemeye devam ettim. Kiyo'nun gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordum. Koştum, onu bulmaya ihtiyacım vardı, ona ulaşmaya ihtiyacım vardı, ona-

Ve işte oradaydı.

Bu yeni odada küçük bir kürsünün üzerinde, insan şekliyle yatıyordu. Sırt üstü yatıyordu, bütün ve mükemmeldi, elleri uyuyan bir masal prensesi gibi göğsünde kenetlenmişti.

Ona doğru ilerledim ve bir kadın önüme geçti.

Onu daha önce nasıl görmediğimi bilmiyordum. Bir anda ortaya çıkmıştı. Ona baktım ve gözlerimi kısarak odaklanmaya çalıştım ama zorlandım. Görünüşü sürekli değişiyordu. Bir an altın sarısı ve güzeldi, bal sarısı saçları ayak bileklerine kadar dökülüyordu. Bir sonraki an ölüm kadar solgundu, siyah saçları bir cenaze kefeni gibi arkasına dökülüyordu ama yine de korkutucu bir şekilde güzeldi.

Persephone'nin kendisi yolumu kapattı ve onu geçmemin hiçbir yolu olmadığını biliyordum.

"Onu almama izin verin. Lütfen. Tüm testleri geçtim, tam da istediğin gibi."

Daha önce duyduğum sesin aynısıydı, ama şimdi kenarlarına eğlence karışmıştı. Bunların hiçbiri benim için önemli değildi. Onlar benim sınavım değildi. Bu dünyaya ne getirirsen o olur.

Ölülerin çoğu suçluluk ya da pişmanlık getirir. Sen korkularını

getirdin. Onun ötesinden Kiyo'ya baktım, ruhum onunkine

haykırıyordu. "Ne istiyorsun? Onu almak için ne yapmam

gerekiyor?"

Onu sana vereceğimi düşündüren ne? O benim. Onu adil bir şekilde aldım. Ölüler benim diyarımı terk etmez.

Beynimi yokladım, duyduğum her hikâyeyi ya da efsaneyi gözden geçirdim. "Peki ya Orpheus? Eurydice'i almasına izin verdin."

Ama sonunda gitmedi. Yeterince güçlü değildi. O kaldı. "Ona ihtiyacın yok, özellikle de sana bir sürü başka ruh göndermişken." Gerçekten benim için miydi? Yoksa kendi sonun için mi?

"Fark eder mi?"

Belki de hayır. Ama şimdi iki tane daha var ve onlardan vazgeçmek zorunda değilim. "O zaman bunu bir iyilik olarak yap," diye yalvardım.

Bir iyilik mi? Eğlencesi arttı. Bunu neden yapayım ki?

"Çünkü sana sadakatle hizmet ettim. Ve çünkü biz aynıyız. Ben de iki dünyaya hapsolmuş durumdayım ve bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum. Sonsuza dek ikiye bölünmüş durumdayım."

Kolumdaki yarısı siyah yarısı beyaz kelebek dövmesine dokundum. Tıpkı varlığının yarısını bahar tanrıçası, yarısını da ölümün hükümdarı olarak geçiren Persephone gibi. Tıpkı benim gibi, yarı insan yarı soylu. Yarı aşık, yarı katil. Kuğu Gölü'nde Odile karanlık kuğu, Odette ise aydınlık kuğudur, ancak her ikisi de aynı dansçı tarafından canlandırılır.

Sadece baktı ve ben çaresizce bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Bu dünyaya ne getirdiğimizi söylemiştin. Ben de sevgi getirdim. Bu bir şey sayılmaz mı?"

Düşündü. Duruma göre değişir. Aşkından vazgeçecek misin? Onu bana feda edecek misin? Ondan sonsuza dek uzak duracağına, aşkından vazgeçeceğine söz ver.

Kiyo'nun hareketsiz bedenine baktım ve onu bir daha asla göremeyecek olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Bu düşünceyle içimde bir şeyler öldü ama tereddüt etmedim.

"Pekâlâ. Katılıyorum."

Persephone bir an bana baktı, sonra Kiyo ortadan kayboldu. Bitti.

"Ruhunu geri mi gönderdin? Yaşayacak mı?"

Eğer vücudu kısa sürede iyileşirse, evet, yaşayacak.

Bana bakmaya devam etti ve kendi dönüşüm için böyle bir garanti vermediğimi fark ettim. Aslında, artık kendi bedenimle aramdaki o ısıltılı bağı hissedemiyordum.

Burada kapana kısıldın, diye onayladı.

"Biliyorum. Sorun değil. Buna değer." Ve bunda ciddiydim. Kiyo'nun hayatı benimkinden daha önemliydi.

Maviden siyaha dönen gözleri beni tuttu. Sonra, ne kadar imkânsız görünse de, iç çekti.

Geri dön. İkili varoluşuna geri dön. Bir gün seni tekrar göreceğim ve o zaman kalacaksın.

Parmakları alnıma dokundu ve içimden yakıcı bir acı geçti. Formum bir tüy ve siyah kanat telaşı içinde kayboldu ve bu dünyadan çekildiğimi hissettim. Tamamen ayrılmadan hemen önce tekrar konuştu. Sesi yorgun ve belki biraz da üzgündü.

Aşkın sende kalsın. Artık ona ihtiyacım yok.

Bir an sonra, fiziksel bedenimde uyandım, hayata dönerken nefes nefese kaldım ve boğuluyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yataktan kalkacak kadar kendime gelene kadar yaklaşık iki gün geçti. O gece bedenime döndükten sonra Aeson'un kalesinin dışındaki kargaşayı hayal meyal hatırlıyordum ama daha fazlasını değil. Shaya beni kollarının arasına almıştı. Dorian bir şifacı çağırmak için bağırmıştı. Ama hepsinden önemlisi, yanımda Kiyo'nun kıpırdadığını görmüştüm.

Şimdi Dorian'ın birçok misafir odasından birinde uyandım. Onunkinden daha küçüktü ama etraftaki diğer her şey gibi zengin bir şekilde dekore edilmişti. Bundan önce birkaç kez kendime gelmişim ama ancak şimdi ayakta duracak gücü bulmuştum. Tüm bu süre boyunca yanımda dolaşan Nia daha az ikna olmuştu.

"Yapmamalısın... daha fazla uyumalısın...."

Bana giydirdikleri uzun kombinezonu çıkarıp yeni yıkanmış kıyafetlerimle değiştiriyordum. "Biraz daha uyursam öleceğim ve zaten buna çok yaklaştım. Dorian nerede? Onunla konuşmam gerek."

"Eminim size gelecektir, majesteleri."

Başlığı duyunca irkildim. "Hayır. Sadece beni ona götür."

İtirazlarına rağmen, görev duygusu emre itaatsizlik edemezdi. Beni labirent gibi koridorlardan geçirdi ve burada çeşitli sakinlerin meraklı bakışlarına maruz kaldım. Buraya ilk geldiğimden beri, kabul gören ve görmezden gelinen sıradan bir demirbaş haline gelmişim. Şimdi insanlar bana ilk gördüğüm korkmuş merakla bakıyorlardı.

Dışarıda, Dorian'ı bahçelerden birinde, küçük, tüylü bir köpeğin başında dururken bulduk. Muran yakınlarda bir yerde duruyordu ve aralarında köpeği yatması ve yuvarlanması için ikna etmeye çalıştılar. Köpek sadece oturmuş, kuyruğunu sallayarak onlara bakıyordu.

Beni ilk Dorian fark etti, yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. Şifacılar onun üzerinde de çalışmışlardı; yanıklardan hiçbir iz kalmamıştı. "Kraliçe Eugenie, sizi dışarıda görmek ne güzel."

Muran neredeyse eğilmek için kendini zor tutuyordu.

"Majesteleri." Dorian'a kararlı bir şekilde, "Konuşmamız gerek,"

dedim. "Yalnız."

"Seninle yalnız kalmaktan hiç yorulmuyorum. Nia, bu mantıksız canavarı da yanında götür. Köpeği de al." Onlara el salladı.

Onunla yalnız kaldığımda, "Aklından ne geçiyordu?" diye sordum.

"Bahsettiğiniz o kadar çok olay var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Beni Aeson'un krallığının kraliçesi yaptın."

"Artık senin krallığın, canım."

Sinirli bir şekilde çimlerin üzerinde volta attım. Gün ortasıydı, berrak ve güneşliydi. "Bunu ben istemedim. Bunu yapmaya hakkın yoktu."

"Bitti. Ayrıca, ben yapmasaydım başka biri kapabilirdi. Sevimli küçük kız kardeşinizi tahtta görmek ister miydiniz?"

Bu beni durdurdu. Kapsamlı aramalarda Jasmine'in izine rastlanmamıştı. Yeshin dövüşü sırasında temiz bir şekilde kaçmış gibi görünüyordu.

"Onu başkasına ver. Jasmine ya da benden daha iyi bir seçenek olmalı."

"Vermek mi?" Tüm dünyanın bir şaka olduğunu ilan eden o harikulade melodik kahkahasını attı. "Toprak seni tanıdı. Bundan geri dönemezsin. Sonsuza kadar senin... en azından sen ölene kadar. Ya da bir varise devredene kadar."

"Harika. İşte yine başlıyoruz. Bunu zorlamaya başlayacağını biliyor

olabilirdim." "Ben öyle bir şey yapmadım ama... madem konuyu açtın..."

Volta atmayı bıraktım ve ona ters ters baktım. "Kes şunu. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Esprisinin bir kısmı soldu. "Belki de yapmalısın. Jasmine kesinlikle öyle olacak. Eğer önce onun bir oğlu olursa, tüm iyi niyetinin bir önemi kalmaz. İstemediğini söylüyorsun ama biliyorsun... Eğer ondan önce davranırsan her şey farklı olabilir."

Fırtına Kralı'nın Yeraltı Dünyası'nda bana anlattıklarına o kadar yakındı ki ilk başta ne diyeceğimi bile bilemedim. Bu bir tesadüf müydü? Orada gördüğüm her şeyin, kararlılığımı test etmek ve korkularımla yüzleşmemi sağlamak için bir illüzyon olduğundan oldukça emindim.

"Sorun nedir?" Dorian yüzümü görünce sordu. İfadesinde sinsi ya da bilmiş bir şey yoktu, sadece endişeliydi.

"Hiçbir şey. Bak, bir dakikalığına kehaneti unut. Alder Land olayına geri dön. Madem yanlış ellere geçmesinden bu kadar endişeliydin, neden sadece kendin için ele geçirmedin?"

"Neden, Eugenie, beni bu kadar güce aç mı sanıyorsun?"

"Evet, biliyorum. Çok şey duydum ve gördüm. Bu krallıklar kurulduğunda daha fazlasını istediniz.

Ve Aeson öldüğünde şansın vardı." Cevap vermedi ve ben de haklı olduğumu bilerek devam ettim. "Ama bu pek çok insanı üzecekti, değil mi? Maiwenn ve diğerleri sana karşı dönebilirdi. Ama beni Kızılağaç Kraliçesi yaparak... elinizde bir yer tutucu oldu. Kimse bir şey diyemez çünkü Aeson'u savaşta adil bir şekilde yendim ve şimdi aynı güce kolayca erişebilirsin. Beni ve bu lanet unvanı kontrolünü genişletmek için kullanmayı planlıyorsun."

"Benim hakkımda çok düşük bir fikre sahipsin. Bu kadar üzgün olmana

şaşmamalı." "Hadi ama. Yoksa bunu neden yapasın ki?"

Şaşkınlıkla baktı. "Neden, çünkü seni seviyorum." Bunu sanki dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi söyledi. Sanki bunu zaten biliyor olmalıymışım gibi.

"Beni tanımıyorsun bile."

"Birbirimizi neredeyse senin kitsune'yi tanıdığın kadar uzun süredir tanıyoruz ve ona aşık olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. O geceki küçük gezintin de bunu kanıtlıyordu. Tanrılar adına, bu şimdiye kadar tanık olduğum en aptalca şeylerden biriydi. Nefes almayı bıraktın. Öldüğünü sandım."

Sesindeki tınıyı duydum ve gerçekten de beni seviyor olabileceği aklıma geldi. Bu bana nasıl başa çıkacağımı bilmediğim garip bir duygu verdi. Dorian'ın bir insanı sevmesi neredeyse anlaşılmaz bir şeydi. Onun sadece kendi eğlencelerini ve hırslarını sevdiğini düşünürdüm.

"Kiyo'yu seviyorum," dedim kısık bir sesle. "Ve eğer bu işi halledebilsek... ben-"

Omuz silkti, yine kaygısız ve gevşekti. "Önemli değil. Seni paylaşmak umurumda değil."

"Aeson'a paylaşmadığını söylemişsin."

"Genel bir kural olarak, hayır -ve kesinlikle onun gibilerle değil- ama bana ayrıcalık tanıyacağınızı sanmıyorum, bu yüzden uzlaşmak zorundayım."

"Herhangi bir ayrıcalık ya da uzlaşma olmayacak."

"Öyle diyorsun. Ayrıca yatağıma hiç gelmeyeceğini de söylemiştin. Ya da hiç büyü kullanmayacağını. Muhtemelen bir düzine başka şey de söyledin. Bunların nasıl sonuçlandığını hepimiz gördük."

"Kes şunu. Bu konuda ciddiylim."

"Ben de öyleyim. Sen artık bir kraliçesin. Bu dünyanın bir kısmını kontrol ediyorsun. Benimle ittifak kur ve babandan sonraki en büyük güç biz olalım."

"Gücü ya da Kızılağaç Diyarı'nı

istemiyorum." "Artık Diken Diyarı."

"Ben-ne?"

"Toprak kendini sana uydurdu. Kızılağaç Diyarı Aeson'un bölgesiydi. Seninki Diken Diyarı. Sen de Diken Kraliçesi'sin."

"Dumanlı diken," diye hatırladım. Eğer biri bana zorla dikenli taç giydirmeye kalkarsa, bu cidden berbat bir durum olurdu.

"Aslında çok uygun. Güzelliklerle kaplı ama keskin ve ölümcül bir çekirdeğe sahip bir ağaç."

Başımı salladım. "Metaforlar umurumda değil. Bu krallığı yönetmek istemiyorum."

Benim alanıma girdi, altın yeşili gözlerinde tutkulu bir şeyler parlıyordu. "Ne olmuş yani?"

Görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun? Yok olacakmış gibi mi davranacaksın? Toprak kendini senin iradene uydurdu!

Buna sırt çeviremezsiniz. Hayatta kalması sana bağlı - özellikle de sadece tanrıların bildiği nedenlerden ötürü orayı çorak bir araziye dönüştürdüğün için."

Bocaladım. "Şey... O insanlardan birini bulacağım... bilirsin, senin yerine hükmeden birini..."

"Bir naip mi? Bu sadece uzun süre işe yarar. Topraktan kaçamazsınız. Geri dönüp onu ziyaret etmek zorundasın, yoksa ölür. Artık bağlısın."

"Bunu ben istemedim Dorian." Kendimi yorgun hissediyordum. Belki de kalkmak o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Bunu yapmamalıydın."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız ama telafi etmek için elimden geleni yapacağım. Shaya'yı al.

Mükemmel bir naip olur. Ben de size Rurik, Nia ve makul ölçüde sevdiğiniz diğer hizmetkârları vereceğim."

"Rurik'ten gerçekten hoşlanmıyorum."

"Hayır, ama yeni sahip olduğum köpek kadar sadık olacak. Aslında ne kadar mantıksız bir piç olduğunu düşünürsek, daha da fazla. Rurik, Aeson'un muhafızlarından geriye kalanları eleyecek ve sadece seni destekleyecek olanları tutacak."

"Fırtına Kralı'nı kim destekliyor demek istiyorsun."

"Yapabileceğimin en iyisi bu," dedi omuz silkerek. "Kabul edebilirsin ya da etmeyebilirsin. Yine de diğer pozisyonları kendin doldurman gerekecek. Nia bir nedime olarak iyi iş görür ama seneschal olmak için yeterli değil. Onlardan birine ihtiyacınız olacak. Ve bir de haberci."

Bakkaldan almam gereken şeyleri ezberden söyler gibi konuşuyordu. "Oh, Tanrım. Lanet olası Narnia Günlükleri'nde kapana kısıldım."

"Anlayabilseydim bunun eğlenceli bir referans olacağına eminim. Şimdilik daha fazlasını yapamam. Sizin için bazı favorilerimden vazgeçiyorum. Gerisi sizin ellerinizde." Yüzünde bir gülümseme vardı ama gözleri ciddiydi. "Benim ve motivasyonlarım hakkında ne düşünürsen düşün, sana yemin ederim ki layık olduğunu düşünmeseydim Aeson'un topraklarını ele geçirmene izin vermezdim. İçinde yanan bir güç var, Eugenie. Hepimizi aşacağını söylediğimde ciddiydim."

Başımı salladım ve bunu duymak istemediğim için arkamı döndüm. "Ben artık gidiyorum. Seni bir daha görmek istemiyorum. Kişisel bir şey değil. Evet, aslında öyle." Kapıya doğru yürümeye başladım.

"Peki ya büyü derslerin?" Donup

kaldım. "Ne olmuş onlara?"

"Onlara devam etmek istemiyor musun?"

Yavaşça arkamı döndüm. "Artık biraz kontrolüm var. Büyük bir kontrol değil ama aptalca bir şey yapmamı engelleyecek kadar."

"Ve bu senin için yeterince iyi mi?" Bana doğru birkaç adım attı. "Bu dünyanın en büyük büyü kullanıcılarından birini bir aceminin kontrolüyle öldürdün."

su. Ona ve diğerk elementlere hakim olduğunuzu hayal edin."

"Hayır. Yapmayacağım. Buna ihtiyacım yok."

"Sana hissettirdiklerini sevdiğini sanıyordum."

Gücün hayalet anısı zihnimde alevlendi ve gitmesini dileyerek yutkundum. Başımı ona doğru salladım. "Hoşça kal, Dorian."

Tekrar dönmeye başladım ama omzumdan yakaladı ve beni bir öpücüğün içine çekti. Tokatlanmayı hak ediyordu ama öpücük enfesti, tıpkı tüm öpücükleri gibi. Ve onu bana karşı hissetmek bana birlikte geçirdiğimiz geceyi, beni yapabileceğimi düşünmediğim bir vahşiliğe nasıl getirdiğini hatırlattı.

"Bu beni son öpüşün olacak," diye uyardım öpüşme bittiğinde.

Bilinçli bir şekilde gülümsedi ve gözlerinde o geceye dair kendi anılarını görebiliyordum. "Öyle diyorsun."

Onu terk ettim ve kendi dünyama döndüm.

Kiyo beni birkaç gün sonra buldu, bulacağını biliyordum. İşlerimi halletmek için dışarı çıkmıştım ve eve geldiğimde onu insan formunda kapımın önünde otururken gördüm.

Haki pantolonunun içine düzgünce sokulmuş beyaz pamuklu bir gömlek giymişti. Siyah saçları yüzünden uzakta taranmıştı ve kara gözleri her zamanki gibi dumanlı ve şehvetliydi. İyi ve sağlıklı görünüyordu. Dorian gibi o da soyluların iyileştirme büyüsünün nimetlerinden yararlanmıştı. Aslında, Kiyo en iyisini almıştı: Maiwenn iyileşme sürecinde onunla ilgilenmişti.

"İçeri gel," dedim, kapının kilidini açarak.

Hiç konuşmadan içeri girdi, anahtarlarımı ve çantamı bırakmamı izledi ve bekledi. Ona buzlu çay ikram ettim ve sonra onunla birlikte kanepeye oturdum, çok şey söylemek istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun," dedim

sonunda. Dişleri hoş bir gülümsemeyle parladı. "Fazla bir şey gerekmez."

Başka tarafa baktım. "Maiwenn iyi iş çıkardı."

Elinin uzandığını ve yüzümü ona doğru çevirdiğini hissettim. O parmaklar hatırladığım aynı sıcaklığı, aynı elektriksel karıncalanmayı taşıyordu.

"Duyduğuma göre, ondan çok senmişsin."

"Ben pek bir şey yapmadım."

Hetsked beni. "Dürüstlük, Eugenie."

"Pekala, kötüydü. Gerçekten kötüydü. Ama yine olsa yine yaparım."

"Sen çılgın, harika bir kadınsın. Yaptıklarının karşılığını ödeyemem."

Ben başladım. "Ödenecek bir şey yok. Neden böyle düşündün ki?" "Çünkü bunu hak etmedim. O şekilde-

"Hayır. Unut gitsin. Bunun için çıldırmamalıydım. Benimle tanışmadan önce olan bir şey yüzünden değil." Eklemediğim şey, bazı bilgilerin bir ilişki için ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda aniden empati kurabildiğimdi. Mesela, soylu bir kralın sizi nasıl cinsel esarete sürüklediğini açıklamak gibi.

"Yine de sana söylemeliydim."

"Evet," diye kabul ettim, "yapmalıydın. Ama bitti. Bununla yaşayabilirim."

Kolu, sahip olduğu o incelikli şekilde bana dolanmıştı. "Ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi biliyorsun. Aramızda çok şey var... Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim."

Kolu beni daha yakına çekti ve konuşurken sesinde hafif bir titreme vardı. "Oh, Tanrım, Eugenie. Seni çok özledim. Sen benim bir parçam gibisin."

"Biliyorum."

Sessiz bir an için birbirimize sarıldık ve sonra dikkatlice ölçülmüş tonlarda "Duyduğuma göre artık bir kraliçeymişsin." dediğini duydum.

"Öyle diyorlar."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Hayal gücünü kullan."

"Dorian'ın bunu yapmaya hakkı yoktu." Kiyo'nun sesinde bir hırıltı vardı.

"Burada koroya vaaz veriyorsun. Bu tartışmayı onunla zaten yaptım. O bunu yanlış olarak görmüyor. Benim de büyüde ilerlemeye devam etmem gerektiğini düşünüyor."

Yüzümü okşayan eli hareket etmeyi bıraktı. Gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe geri çekildi. "Bu daha da kötü bir fikir. Yapmayacaksın, değil mi? Yani, ondan ihtiyacın olanı aldın, değil mi?"

"Doğru."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı, yine şehvetli bir durgunlukla yanağıma dokundu. "Kraliçe olayını atlatmanı sağlayacağız. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"İşte yine maço korumacılığına başladın. Kim kimi ölümden döndürdü?"

"Haklısın."

Bir süredir merak ettiğim bir şeyi dile getirdim. "Aeson'da olduğumu nasıl bildin? Gerçekten onun evini gözetleyip beni mi bekledin?"

Gözleri baştan çıkarıcı bir muziplikle kırıştı. Ellerini sırtıma götürerek, parmaklarının beni tırmaladığı yerde hâlâ iyileşmekte olan yara izlerini takip etmesine izin verdi. "Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin."

İnledim. Bunu unutmuştum. "Bu lanet şeyler günün birinde iyileşecek."

"Daha fazlasını yapacağım."

Bir öpücüğe doğru eğildik ve böylece aramızdaki sorun çözülmüş oldu. Nasıl hissettiğimizi anlatmak için çok fazla kelimeye ihtiyacımız yoktu. Belki de gerçekten sevdiğiniz, bağlandığınız biriyle böyle olur. Bu, ileride bir tür ilişki kurmaya çalışacaksak, iletişim kurmamız gerekmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ama şimdilik öpücük yeterince şey ifade ediyordu. Bu bir ısı alışverişiydi, bir sevgi alışverişiydi ve eve dönmek gibi hissettiriyordu.

"Yine de kendimi affettirmem gerekiyor," dedi, dudakları benimkinden sadece bir santim ötedeydi, "ne kadar yüce gönüllü olursan ol. Bilirsin, her zamanki gibi. Çikolata. Çiçekler."

"Her neyse. Benimle seks yapmak istediğini anlamak için gizli işaretlere ihtiyacım yok. Çok daha bariz olanları var."

"Ne gibi?"

"Elin göğsümdeymiş gibi."

"Hayır. Bu hâlâ incelikli." Bedenimi kendine çekti, bizi birbirimize kaynaştırdı. "Şimdi, ağzım orada olduğunda, o zaman anlayacaksın-"

"Sen tam bir ucubesin. Seks bizi bu karmaşanın içine soktu. Her şeyi düzeltmek için ona bel bağlamanın sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Kraliçe otoritesi olsun ya da olmasın, itiraz etmekte pek başarılı değildim. Ve beni kanepeye ittiğinde, yatak odasına gitmemiz gerektiğini söyleyerek çok iyi bir protesto yapmadım.

Neyse ki Tim eve hiç gelmedi, ben de onun hassasiyetlerini tekrar sarsmadım.

Kiyo benimle sevişirken, beni istediğini, beni sonsuza dek seveceğini ve benim için her şeyi yapabileceğini söylerken, konuşmamızda sakladığı kelimeler ortaya çıktı. Bunlar her insanın aşık olurken verdiği türden sözlerdi, ama bu onları daha az güçlü kılmıyordu. O akşam o gittikten sonra uzun süre onların üzerinde süzıldüm, duygu, memnuniyet ve kalan şehvetle çalkalandım.

Yatak odamda giyinirken arkamdan bir ses şöyle dedi: "O bir hata, biliyorsun.

Meşe Kralı da öyle. İkisi de olmasa daha iyi olur."

Sıçradım ve öfkeyle Volusian'ın etrafında döndüm. "Bana böyle sinsice yaklaşma! Tanrım. Orada beni mi izliyordun? Siz öteki dünyalı tipler ve fetişleriniz de neyin nesi?

Teşhirciler, esaret ve röntgencilik. Aman Tanrım."

Gömleğimi çekmeyi bitirdiğimde kırmızı gözleri bana doğru baktı. "Şaka yapmıyordum, hanımefendi."

"Dorian ve Kiyo hakkında mı? Onların nesi var? Dorian'ın durumu biraz açık ama Kiyo iyi."

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. O bir tilki ve bir parçası tilki gibi düşünüyor. Seni eşi olarak görüyor ve bu tehlikeli bir şey. O da Dorian da kendi tarzlarında bağnazlar. Belki yelpazenin farklı uçlarında yer alıyorlar ama ikisi de inançlarında sabit. Her birinin sizin için kendi gündemi olacaktır - görüşlerine katılma eğiliminde olduğunuz kitsune bile. Her biri size hükmetmeye çalışacak ve bunun sizin fikriniz olduğunu düşünmenizi sağlayacaktır."

Huzursuz bir an için, her bir erkekle nasıl seks yaptığımı düşündüm. Agresif.

Kontrol. Küçük kontrol parçalarım olmuştu ama sonuçta her zaman boyun eğmeye zorlanmışım, hoş karşıladığım bir boyun eğmeydi bu. Kiyo'yla geçirdiğim tek bir gece vardı -hatırladığım gücün ışıltısıyla uyandığım gece- gerçekten baskın olan bendim.

"Daha ılımlı ve yumuşak başlı birini bulsanız daha iyi olur. Daha az hırslı birini."

Sözlerini düşündüm. Belki de haklıydı. Belki de. "Hırslı olmayan erkekler sıkıcıdır."

"Ve bu tutum, hanımefendi, sizin türünüzün dişilerinin eşitlik için mücadele etmeye devam etmesinin nedenidir.

Ve neden başarısız olmaya devam ettiklerini."

Yatağa oturdum ve ellerimi önümde birleştirdim. "Sizi ben çağırmadım. Bana söylemeye geldiğiniz tek şey bu muydu, Dr. Love?"

"Hayır. Krallığınızı bir an önce ziyaret etmeniz gerektiğini söylemek için geldim. İnsanlar gergin ve huzursuz. Siz onların kraliçesisiniz ve ne kadar nefret etseniz de bunun bir anlamı var. Halkınızın bir an önce güçlü bir hükümdar görmeye ihtiyacı var."

"Bunu ertelemeyi umuyordum." Benim halkım, ha?

"Bunu tavsiye etmem. Tabii başınıza bir felaket gelmesini istemiyorsanız."

"Peki şimdi seni danışmanlarımdan biri olarak atayayım mı?"

"İstediğin her şeyi yapabilirsin. Bana gelince, Finn'in görüşünü paylaşma eğilimindeyim. Eğer sizi henüz parçalayamayacaksam ve birine köle olmam gerekiyorsa, bunun bir insan şamandan daha önemli birine olmasını tercih ederim."

Onunla dalga geçiyordum ama Finn ve zavallı Nandi'yi düşününce duygularım yatıştı. "Ayakta kalan son adam sensin, Volusian. Bunun olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Evet, hanımefendi." Yüzündeki kuşkulu ifade Dorian'ın beni sevdiğini söylediği zamanki ifadesine benziyordu. "Hiç şüphe yoktu. Onlar daha aşağı seviyedeydi."

Güldüm. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama olanlardan sonra güveneabileceğim tek normal şey sensin."

Cevap vermedi.

"Öteki Dünya'ya geri dön ve Shaya'nın yanında kal. Ona yakında orada olacağımı söyle. Sadece duymam gereken bir mesaj varsa karşıya geç."

"Diken Kraliçesi nasıl isterse."

"Oh, sessiz ol."

Kovucu sözleri söyledim ve onu gönderdim. Bundan sonra yatağıma uzandım ve şimdiye kadarki hayatımı değerlendirmeye çalıştım. Hâlâ bir şamandım, eğer anlatılanlar doğruysa en güçlü şamanlardan biriydim. Büyüyü çalıştırmak ve kontrol etmek için insani araçlara sahiptim, bu düzleme sızan kötü şeylerle savaşmak ve onları kovmak için kullanıyordum. Ama aynı zamanda soylu biriydim, Öteki Dünya'nın en büyük tiranlarından birinin kızıydım ve sözde korkunç bir kehaneti gerçekleştirecek kişi olabilirdim - bunu önce kadın kardeşimin yapmaması şartıyla. Tilkiye dönüşebilen ve hamile kalırsam bana sırt çevirebilecek bir adamla çıkıyordum. Çok iyi düğümler atabilen ve hem onun hem de benim dünyamı ele geçirmek için benden yardım isteyen bir krala aşkıttım.

Bir şekilde fırtınaları çağırma ve insanları havaya uçurma gücünü geliştirmiştım. Ölüm diyarına gitmiş ve geri dönmüştüm. Ve son olarak, bir kraliçeydim: Diken Kraliçesi, ki bu kulağa pek de hoş gelmiyordu. Neden Menekşe Kraliçe falan olamadım ki? Neden çiçekler değil de ağaçlar?

Diğer dünya zevkleri için hesap yoktu. Hemen

tekila ve Def Leppard'a ihtiyacım vardı.

Birini ya da diğerini bulmayı umarak mutfağa doğru yürüdüm ama ikisini de bulamadım. Bunun yerine, buzdolabında soğuttuğumuz büyük cam sürahideki suyla yetindim. Kendim için bir fincan doldurdum ve sonra zihnim dönerken sürahiyi yeniden doldurmaya koyuldum.

Neden son zamanlarda her şey bu kadar kafa karıştırıcı hale gelmişti? Bunların hiçbirini istemiyordum. Sadece Kiyo'yu ve ara sıra şeytan çıkarmayı istiyordum. Aşk ve ipoteği ödemenin bir yolu. Bu kadar. Tüm bu öteki dünya karmaşasına ya da

soylular ve onların oyunları. Bana hiçbir şey teklif etmediler. Hiçbirinden bir şey istemedim.

Öfkeyle musluğu kapattım ve buzdolabına doğru döndüm. Cam sürahi ellerimden kayana kadar parmaklarımın ne kadar ıslak olduğunu fark etmemiştim. Ondan sonraki her şey bir kalp atışı kadar kısa bir sürede oldu. Sürahi düştü. Çarptı. Paramparça oldu. Hiç düşünmeden duyularım uzanıp suyu yakaladı ve ona olduğu yerde kalmasını emretti. Bardak için yapılacak bir şey yoktu-

Yine de hareket etmedi. Parçalar havada donmuş bir şekilde asılı duruyordu, tıpkı su gibi, çarpmanın yarattığı desende asılı duruyordu. Hafif bir esinti tenime değene ve parçaların hafifçe titrediğini fark edene kadar şaşkın şaşkın baktım. Dikkatli bir şekilde, zihnimle o havaya uzandım ve onun cevap veren rezonansını hissettim. Daha da uzanarak, benden camın etrafındaki boşluğa doğru akan güç akımlarını hissedebildim. Hava, molekülleri parçaların düşmesini engellemek için savaşıırken orada yer değiştirdi. Her nasılsa, nasıl olduğunu bile bilmeden, havanın bana itaat etmesini sağlamıştım, tıpkı suya yaptığım gibi.

Ancak bu çok daha zordu. Hava moleküllerini tam olarak nasıl etkilediğimin yavaş yavaş farkına vardım ve bunu ne kadar uzun süre yaparsam o kadar zorlaşıyordu. Cam parçalarını tuğla gibi hissediyordum, onları tutmaya devam ettikçe ağırlıkları duyularıma ağır geliyordu. Sıradan bir düşünceyle suyu lavaboma gönderdim.

Tüm dikkatimi cama vermek bana biraz daha güç verdi, ama kontrolümün yakında elimden çıkacağını biliyordum. Yine de dayanmaya çalıştım. Birden havaya hükmetmek, nasıl çalıştığını ve ona hükmetmek için ne yapmam gerektiğini anlamak istedim.

Bu konuda ve diğer unsurlarda ustalaştığınızı hayal edin.

Havayla bağlantı kurduğumda, o yakıcı, muhteşem hissin içimden geçmeye başladığını hissettim. Henüz rüya-anıdaki seviyelere yaklaşamamıştı ama şu anda hissettiğim dalgalanma, sadece suyu kontrol ederken hissettiğim her şeyden daha güçlü ve tatlıydı.

Tim tam o sırada içeri girdi, beni görünce adımlarının ortasında dondu kaldı. "Eugenie?"

Yorgunluk kaslarımı dövüyor ve alnımdan terler boşanıyordu. Bardak her an düşebilirdi ve düştüğünde büyülu yükseklik kaybolacaktı. Elimden geldiğince mücadele ettim ama bardak şiddetle sallanmaya başlayınca aceleyle havaya parçaları yakındaki bir çöp kutusuna taşımamı emrettim. Kontrolüm beceriksizceydi; camın sadece bir kısmı bunu başardı.

Sana hissettirdiklerini sevdiğini sanıyordum.

Nefes nefese bir sandalyeye oturdum ve yerdeki bardağı baktım. Tim bana bakıyordu.

"Eug... az önce ne oldu?"

Umutsuzca havayı tekrar çağırmaya çalışırken gücün coşkusu kısa süreliğine titredi. Ama olmadı.

Turuncudan griye dönüşen korlar gibi, o acı veren muhteşem ihtişam içimden çekilip gitti. Kaybolurken ruhumun bir parçası onun için çığlık atıyor, geri gelmesi için yalvarıyor, geri gelmesi için her şeyi yapacağıma yemin ediyordu. Gözlerimi kapattım ve yutkundum.

"Eugenie," diye tekrar denedi Tim, "neydi o?"

Gözlerimi açtım ve bakışlarını hâlâ yerde duran bardağı doğru takip ettim. Sesimi bulmam biraz zaman aldı ama bulduğumda yumuşak ve boğuk bir şekilde çıkıyordu.

"Bilmiyorum. Ama sanırım istiyorum."

Bazı günler, bir kız sadece bir mola yakalayamaz...

...özellikle de söz konusu kız, enerjisini erkekleri baştan çıkarmaktan alan, şekil değiştiren bir succubus olan Georgina Kincaid ise. İlk olarak çok satan güzel yazar Seth Mortensen ile olan ilişkisi var ki bu ilişki pek çok açıdan tatmin edici değil. Mesele sadece Georgina'nın istemeden de olsa onu öldürmesi ihtimaline karşı seks yapamamaları değil (genellikle çoğu erkek için itici bir durumdur).

Son zamanlarda birlikte vakit geçirmek bile zorlaştı. Seth'in takıntısı

Son romanını bitirmek üzeredir ve Georgina, mahalledeki yeni (ve şaşırtıcı derecede beceriksiz) succubus'a akıl hocalığı yapması için şeytani emirler altındadır.

Bir de rüyalar var. Biri ya da bir şey geceleri Georgina'yı avlamakta, enerjisini tüketmekte ve geleceğine dair ürkütücü hayaller görmesini sağlamaktadır.

Georgina, Yeraltı Dünyası ile bağları olan bir rüya yorumcusu olan Dante'den cevaplar arar, ancak onun çapkın cazibesi kafasının daha da karışmasına neden olur.

Özellikle de Seth'le olan durum kriz noktasına ulaştığında. Şimdi Georgina çifte meydan okumayla karşı karşıyadır; kontrolden çıkmış aşk hayatını dizginlemek ve insanlığa ciddi zararlar verebilecek bir düşmanla burun buruna gelmek.

Aksi takdirde Georgina ve tüm fani dünya bir daha asla rahat uyuyamayabilir....

Richelle Mead'in yeni kitabına heyecan verici bir ön

bakış için lütfen sayfayı çevirin.

SUCCUBUS RÜYALARI,

Ekim 2008'de geliyor!

Birinci Bölüm

Üzerimdeki adamın acele etmesini diledim, çünkü sıkılmaya başlamıştım.

Ne yazık ki, yakın zamanda bitirecek gibi görünmüyordu. Brad ya da Brian ya da adı her neyse, gözlerini öyle bir konsantrasyonla kapatmıştı ki, seks yapmanın beyin ameliyatı ya da çelik kiriş kaldırmakla eşdeğer olduğunu düşünebilirdiniz.

"Brett," diye nefes nefese kaldım. Büyük silahları

çıkarmanın zamanı gelmişti. Tek gözünü açtı. "Bryce."

"Bryce." En tutkulu, orgazmik yüzümü takındım. "Lütfen... lütfen... durma."

Diğer gözü açıldı. İkisi de açıldı. Bir

dakika sonra her şey bitmişti.

"Özür dilerim," diye nefes nefese üzerimden yuvarlandı. Mahcup görünüyordu. "Bilmiyorum... öyle demek istemedim..."

"Her şey yolunda bebeğim." Durma numarasını onun üzerinde kullandığım için kendimi biraz kötü hissediyordum. Her zaman işe yaramıyordu ama bazı erkekler için o tohumu ekmek onları tamamen geri alıyordu. "İnanılmazdı."

Ve gerçekten, bu tamamen bir yalan değildi. Seksin kendisi vasattı, ama sonrasındaki heyecan... hayatının ve ruhunun içime aktığını hissetmek... evet. Bu oldukça inanılmazdı. Benim gibi bir succubus tam anlamıyla bunun için yaşardı.

Bana temkinli bir gülümseme verdi. İçimden akan enerji artık onda değildi. Kaybı onu tüketmiş, yakmıştı. Yakında uyuyacaktı ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca da uyumaya devam edecekti. Ruhu iyi bir ruhtu ve ben ondan çok şey almıştım, tıpkı hayatının kendisi gibi. Artık benim sayemde birkaç yıl daha az yaşayacaktı.

Aceleyle kıyafetlerimi giyerken bunu düşünmemeye çalıştım. Ani ayrılışıma şaşırılmış görünüyordu ama buna karşı koyamayacak kadar yorgundu. Onu arayacağıma söz verdim -bunu yapmaya hiç niyetim yoktu- ve o baygınlık geçirirken odadan çıktım.

Şekil değiştirmeden önce kapısının önünden zar zor geçmiştim. Ona uzun boylu, samur saçlı bir kadın olarak gelmişim ama şimdi bir kez daha tercih ettiğim şekli giymiştim; minyon, ela yeşili gözlü ve altın rengiyle flört eden açık kahverengi saçlıydım. Hayatımın çoğunda olduğu gibi, yüz hatlarım haller arasında dans ediyor, hiçbir zaman tam olarak birine yerleşmiyordu.

Yattığım çoğu erkeğe yaptığım gibi Bryce'ı da aklımdan çıkardım ve şehrin öbür ucuna, hızla ikinci evim haline gelen yere gittim. Burası, Seattle'daki yeni inşaatların başarabildiği kadar havalı olmaya çalışan diğer apartman dairelerinden oluşan bir topluluğun içine yerleştirilmiş, ten rengi, sıva bir apartman dairesiydi. Passat'ımı ön tarafa park ettim, anahtarımı çantamdan çıkardım ve kendimi içeri attım.

Daire hareketsiz ve sessizdi, karanlıkla sarılmıştı. Yakındaki bir saat bana sabahın üçü olduğunu haber verdi. Yatak odasına doğru yürürken tekrar şekil değiştirdim ve kıyafetlerimi kırmızı bir gecelikte değiştirdim.

Yatak odasının kapısında donup kaldım ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissederek şaşırdım. Bunca zaman sonra ona alışmış olacağımı, beni böyle etkilemeyeceğini düşünebilirdiniz. Ama etkiledi.

Her zaman.

Seth yatakta yayılmış, bir kolunu başının üzerine atmış yatıyordu. Derin ve kesik kesik nefes alıyordu ve çarşaflar uzun, zayıf vücudunun etrafında dolanıyordu. Ay ışığı saçlarının rengini silikleştirmişti ama güneşte açık kahverengi saçları kızıl bir parıltı kazanıyordu. Onu gördüğümde, onu incelediğimde kalbimin göğsümde kabardığını hissettim. Yüzyıllar boyunca kendimi bu kadar boş hissettikten sonra bir daha hiç kimse için böyle hissetmeyi beklemiyordum. Bryce benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama karşımdaki bu adam her şey demekti.

Yatağa onun yanına kaydım ve kolları anında bana sarıldı. Sanırım içgüdüselidi. Aramızdaki bağ o kadar derindi ki

Bilinçsizce birbirimizden uzak kalamazdık.

Yanağımı Seth'in göğsüne bastırdım ve uykuya dalarken onun teni benimkini ısıttı. Bryce'tan kaynaklanan suçluluk duygusu kayboldu ve kısa süre sonra sadece Seth ve ona olan sevgim kaldı.

Neredeyse anında bir rüyaya daldım. Aslında içinde değildim, en azından aktif anlamda. Kendimi izliyordum, bir filmdeymişim gibi olayların gelişmesini görüyordum. Sadece, bir filmden farklı olarak, her ayrıntıyı hissedebiliyordum. Görüntüler, sesler... Neredeyse gerçek hayattan daha canlıydı.

Diğer Georgina tanımadığım bir mutfaktaydı. Aydınlık ve moderndi, benim gibi aşçı olmayan birinin ihtiyaç duyabileceğini hayal edebileceğimden çok daha büyüktü. Hayalimdeki ben lavabonun başında durmuş, dirseğini portakal kokan köpüklü suya daldırmıştı. Bulaşıkları elde yıkıyordu, ki bu gerçek benliğimi şaşırtmıştı, ama kalitesiz bir iş çıkarıyordu, ki bu beni şaşırtmamıştı. Yerde gerçek bir bulaşık makinesi parçalar halinde duruyordu, bu da el emeğine olan ihtiyacı açıklıyordu.

Başka bir odadan "Sweet Home Alabama" şarkısının sesi kulaklarıma kadar geliyordu. Rüyamdaki benliğim yıkanırken mırıldanıyordu ve o gerçeküstü, rüya gibi şekilde onun mutluluğunu hissedebiliyordum. Memnundu, o kadar mükemmel bir neşeye doluydu ki, bunu zar zor anlayabiliyordum. Seth'le bile kendimi nadiren bu kadar mutlu hissetmişim ve onunla oldukça mutluydum. Hayalimdeki benin, özellikle de bulaşık yıkamak gibi sıradan bir şey yaparken böyle hissetmesine neyin sebep olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Uyandım.

Şaşırtıcı bir şekilde, sabahın tamamı aydınlık ve güneşliydi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Rüya sadece bir dakika sürmüş gibiydi, ancak yakındaki çalar saat bana altı saat geçtiğini söylüyordu.

Hayalimdeki benliğimin yaşadığı mutluluğu kaybetmek bana acı veriyordu.

Daha da tuhafı, kendimi iyi hissetmiyordum. Sorunu çözmem bir anımı aldı: Tükenmişim. Bir succubus'un hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu yaşam enerjisi, Bryce'tan çaldığım enerji, neredeyse tükenmişti. Aslında, şu anda

Onunla yatmadan önce içmiştim. Hiç mantıklı değildi. Böyle bir yaşam patlamasının en az birkaç hafta sürmesi gerekirdi ama ben de neredeyse onun kadar bitkin düşmüştüm. Şekil değiştirme yeteneğimi kaybedecek kadar düşmemiştim ama birkaç gün içinde yeni bir tedaviye ihtiyacım olacaktı.

"Sorun nedir?"

Seth'in uykulu sesi yanımdan geldi. Yuvarlandım ve onu bir dirseğine dayanmış, küçük, tatlı bir gülümsemeyle beni izlerken buldum.

Olanları açıklamak istemedim. Bunu yapmak Bryce'a yaptığım şeyi detaylandırmak anlamına gelirdi ve Seth teorik olarak hayatta kalmak için ne yaptığımı bilse de, cehalet gerçekten mutluluktu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. İyi bir yalancıydım.

Yanağıma dokundu. "Dün gece seni özledim."

"Hayır, yapmadın. Cady ve O'Neill ile meşguldün."

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı ama o sırada bile gözlerinin, romanlarındaki karakterleri düşünürken takındığı o hülyalı, içe dönük bakışa bürünmeye başladığını görebiliyordum. Uzun hayatım boyunca kralları ve generalleri aşkım için yalvartmışım ama bazı günler benim cazibem bile Seth'in kafasında yaşayan insanlarla yarışmıyordu.

Neyse ki bugün o günlerden biri değildi ve dikkati tekrar bana odaklandı.

"Hayır. Gecelik içinde o kadar iyi görünmüyorlar. Tam Anne Sexton'a göre bu arada. Mesela

"şekerci dükkanı tarçınlı kalpleri."

Sadece Seth bipolar şairleri iltifat olarak kullanırdı. Yere baktım ve dalgın bir elimi kırmızı ipeğin üzerinde gezdirdim. "Bu oldukça iyi görünüyor," diye itiraf ettim. "Bunun içinde çıplak olduğumdan daha iyi görünebilirim."

Alay etti. "Hayır, Thetis. Yapamazsın."

Ve sonra, onun için şaşırtıcı derecede agresif bir hareketle, beni sırtüstü çevirdi ve boynumu öpmeye başladı.

"Hey," dedim, gönülsüz bir mücadele vererek. "Bunun için zamanımız yok. Yapmam gereken işler var.

Ben de kahvaltı istiyorum."

"Not edildi," diye mırıldandı ve ağzıma doğru ilerledi. Şikayet etmeyi bıraktım. Seth harika öpüşüyordu. Ağzınızın içinde eriyen ve sizi tatlılıkla dolduran türden öpücükler veriyordu. Pamuk şeker gibiydiler.

Ama bizim için gerçek bir erime söz konusu değildi. Muhtemelen bir saat ayarlayabileceğiniz kadar iyi çalışılmış bir zamanlama duygusuyla, öpücükten çekildi ve ellerini de kaldırarak oturdu. Hâlâ gülümseyerek bana ve onursuzca yayılışıma baktı.

Bu geri çekilme anlarında her zaman ortaya çıkan küçük pişmanlık duygusunu bastırarak gülümsedim.

Ama bizim ilişkimiz böyleydi ve dürüst olmak gerekirse, ilişkimizdeki tüm komplikasyonlar düşünüldüğünde oldukça iyi bir sistemimiz vardı. Arkadaşım Hugh bir keresinde, yeterince uzun süre birlikte olurlarsa tüm kadınların erkeklerin ruhlarını çaldıkları şakasını yapmıştı. Benim durumumda, bunun için yıllarca didişmeye gerek yoktu. Çok uzun bir öpücük yeterliydi. Bir succubus'un hayatı böyledir. Kuralları ben koymuyordum ve yakın fiziksel temastan kaynaklanan istemsiz enerji hırsızlığını durdurmanın bir yolu yoktu. Ancak bu fiziksel temasın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini kontrol edebilirdim ve gerçekleşmemesini sağladım. Seth için acı çekiyordum ama Bryce'ın hayatını çaldığım gibi onunkini de çalmayacaktım.

Ben de oturdum, kalkmaya hazırdım ama Seth bu sabah kendini cesur hissediyor olmalıydı. Kollarını belime doladı ve beni kucağına kaydırarak sırtıma bastırdı, böylece hafif sakallı yüzü boynuma ve saçlarıma gömüldü. Ağır, derin bir nefes alırken vücudunun titrediğini hissettim. Sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi nefesini yavaşça verdi ve sonra beni daha sıkı kavradı.

"Georgina," diye nefes aldı tenime karşı.

Gözlerimi kapattım ve oyunbazlık gitmişti. Etrafımızı karanlık bir yoğunluk sarmıştı, hem arzu hem de gelebileceklerin korkusuyla yanan bir yoğunluk.

"Georgina," diye tekrarladı. Sesi alçak ve boğuktu. Tekrar eriyecek gibi hissettim. "Succubi'lerin neden erkekleri uykularında ziyaret ettiğini söylediklerini biliyor musun?"

"Neden?" Kendi sesim kısıktı.

"Çünkü her gece rüyamda seni görüyorum." Başka bir durumda olsa kulağa klişe gelebilirdi ama onun ağzından güçlü ve aç bir şekilde çıkmıştı.

İçimde bir duygu girdabı dans ederken gözlerimi daha da sıkıca kapattım. Ağlamak istedim. Onunla sevişmek istedim. Çılgılık atmak istedim. Bazen her şey çok fazlaydı. Çok fazla duygu. Çok fazla tehlike. Artan flörtümüz ve cinsel sataşmalarımız, daha fazla okşanmaya ihtiyacı olmayan bir karmaşayı besliyordu.

Gözlerimi açarak yüzünü görebilmek için yer değiştirdim. Birbirimizin bakışlarını tuttuk, ikimiz de çok şey istiyorduk ama veremiyor ya da alamıyorduk. Önce bakışmayı kestim, pişmanlıkla kucağından kaydım. "Hadi gel. Yemeğe gidelim."

Seth, Washington Üniversitesi kampüsünün bitişiğindeki çeşitli mağaza ve restoranlara yürüme mesafesinde oturuyordu. Küçük bir kafede kahvaltı ettik ve omletler ve sohbet kısa sürede önceki garipliğin yerini aldı. Daha sonra el ele tutuşarak Üniversite Yolu'nda boş boş dolaştık. Benim yapmam gereken işler, onun da yazması gereken yazılar vardı ama yine de ayrılmak istemiyorduk.

Seth aniden yürümeyi bıraktı. "Georgina."

"Hmm?"

Sokağın karşısındaki bir şeye bakarken kaşları kalktı. "John Cusack orada duruyor."

Onun kuşkulu bakışlarını, Bay Cusack'a çok benzeyen bir adamın gerçekten de bir binaya yaslanmış sigara içerek durduğu yere kadar takip ettim. İçimi çektim.

"Bu John Cusack değil. Bu Jerome." "Ciddi misin?"

"Evet. Sana John Cusack'a benzediğini söylemiştim."

"Anahtar kelime: baktı. Bu adam ona benzemiyor. Bu adam o."

"İnan bana, değil." Jerome'un sabırsız ifadesini g r n ce Seth'in elini bıraktım. "Hemen döneceğim."

Sokağı geçtim ve patronumla aramdaki mesafe kapandıkça Jerome'un aurası bedenimi sardı. Tüm  l ms zlerin kendine özgü bir imzası vardır ve onun gibi bir iblisin özellikle güçlü bir imzası vardı. Bir fırını açıp yeterince geride durmadığınızda olduğu gibi, dalga dalga yayılan bir ısı gibi hissettiriyordu.

"abuk ol," dedim ona. "Romantik kaamağımı mahvediyorsun."

Jerome sigarasını bıraktı ve siyah Kenneth Cole oxford'uyla söndürdü. Etrafına küçümseyerek baktı. "Burası mı? Hadi ama Georgie. Burası romantik değil. Burası romantizme giden yolda bir mola yeri bile değil."

Öfkeli bir elimi kalama koydum. "Ne istiyorsun?"

"Seni."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bu akşam bir toplantımız var. Tüm personel toplantısı." "Tüm personel derken, tüm personel mi demek istiyorsun?"

Seattle'ın denetleyici baş iblisinin bölgedeki herkesi bir araya topladığı son sefer, yerel şeytanımızın "beklentileri karşılamadığını" bize bildirmek içindi. Jerome hepimizin şeytana veda etmemize izin vermiş ve ardından zavallı adamı cehennemin ateşli derinliklerine sürgün etmişti. Bu biraz üzücüydü ama sonra arkadaşım Hugh onun yerini almıştı, ben de bunu atlatmıştım. Bu toplantının da benzer bir amacı olmayacağını umuyordum.

Jerome bana sinirli bir bakış attı, açıkça vaktini boşa harcadığımı söyleyen bir bakış.

"Ne zaman?"

"Yedi. Peter ve Cody'lerde. Geç kalmayın. Varlığınız çok önemli."

Kahretsin. Umarım bu gerçekten benim veda partim değildir. Son zamanlarda oldukça iyi davranıyordum.

"Bu neyle ilgili?"

"Oraya vardığında öğren. Geç kalmayın," diye tekrarladı.

Ana caddeden çıkıp bir binanın gölgesine giren iblis gözden kayboldu.

İçime bir korku duygusu yayıldı. İblislere asla güvenilmezdi, özellikle de ilginç film yıldızları gibi göründüklerinde ve esrarengiz davetler yayınladıklarında.

"Her şey yolunda mı?" Ona tekrar katıldığımda Seth bana sordu. Düşündüm. "Her zaman olduğu kadar."

Akıllıca davranarak konuyu uzatmamayı tercih etti ve sonunda kendi işlerimizi halletmek üzere ayrıldık. Bu buluşmanın ne hakkında olabileceğini öğrenmek için can atıyordum ama bir gecede enerjimi kaybetmeme neyin sebep olduğunu öğrenmek istediğim kadar değil. İşlerimi hallederken bir yandan da o tuhaf rüyanın kafamda tekrar tekrar canlandığını fark ettim. Nasıl bu kadar canlı olabilirdi? Ve neden bunu düşünmeyi bırakamıyordum?

Bulmaca dikkatimi o kadar dağıttı ki ben farkına varmadan saat yedi oldu. İnleyerek arkadaşım Peter'ın evine doğru yola çıktım, yol boyunca hızlandım. Harika. Geç kalacaktım.

Bu toplantı beni ve yaklaşan "işsizliğimi" ilgilendirmese bile, sonunda Jerome'un gazabının tadına bakabilirdim.

Daire kapısından yaklaşık altı adım ötede, ölümsüz imzaların uğultusunu hissettim. Hem de çok sayıda. Puget Sound bölgesinde nadiren karşılaştığım bir dizi cehennem çalışanı vardı ve görünüşe bakılırsa hepsi ortaya çıkmıştı.

Kapıyı çalmaya başladım, tüm personelin katıldığı bir toplantının kot pantolon ve tişörtten daha fazlasını hak ettiğine karar verdim ve kıyafetimi dekolteli kahverengi bir elbiseye dönüştürdüm. Saçımı düzgün bir topuz yaptım. Elimi kapıya doğru kaldırdım.

Zar zor hatırladığım sinirli bir vampir beni içeri aldı. Selamlamak için çenesini bana doğru eğdi ve sonra daha önce sadece bir kez karşılaştığım bir şeytanla konuşmaya devam etti. Sanırım Tacoma'da çalışıyorlardı, ki bana kalırsa orası da cehennemin ta kendisi olabilirdi.

Diğerleri etrafta dolaşıyordu -vampirler, daha küçük iblisler, vs.- ve ben konukların arasından geçerken kibarca başımı salladım. Sıradan bir kokteyl partisi olabilirdi, neredeyse bir kutlama. Umarım bu gece vuruşma olmazdı, çünkü bu atmosferi gerçekten bozardı. Jerome dışında kimse geldiğimi fark etmemişti.

"On dakika gecikti," diye homurdandı.

"Hey, modaya uygun-"

Uzun boylu, Amazon sarışınının neredeyse bana çarpmasıyla sözlerim kesildi.

"Oh! Sen Georgina olmalısın! Seninle tanışmak için can atıyordum."

Gözlerimi tayt giymiş çift boyutlu göğüslerin ötesine, inanılmaz uzunlukta kirpikleri olan büyük mavi gözlere diktim. Kocaman güzellik yarışması dişleri bana gülümsüyordu.

Suskun kaldığım anlar azdı ama bazen oluyordu. Bu yürüyen Barbie bebek bir succubus'tu. Gerçekten yeni bir tane. O kadar parlak ve yeniydi ki, gıcırdamaması bir mucizeydi. Yaşını hem imzasından hem de görünüşünden anladım. Akıllı olan hiçbir succubus bu şekle dönüşmezdi. Çok zorluyordu, gelişigüzel bir şekilde erkek fantezisi vücut parçalarını bir araya getiriyordu. Bu da onu

Hem dudak uçuklatan hem de muhtemelen anatomik olarak imkansız olan Frankensteinvari bir yaratım.

Şaşkınlığımın ve küçümsememin farkında olmadan elimi tuttu ve devasa bir tokalaşmayla neredeyse kırıyordu.

"Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum," diye devam etti. "Her yerdeki erkeklere acı çektirmeye hazırım."

Sonunda sesimi buldum. "Kim... kimsin sen?"

"O senin yeni en iyi arkadaşın," dedi yakınlardan bir ses. "Şu haline bak. Tawny'nin ayak uydurması zor bir standardı olacak."

Bir adam dirsek atarak bize doğru yaklaştı ve diğer succubus'un varlığına duyduğum merak rüzgârdaki küller gibi yok oldu. Onun orada olduğunu bile unutmuştum. Gizemli imzayı teşhis ederken midem düğümlendi. Soğuk ter enseme patladı ve elbisemin narin kumaşına sızdı.

Yaklaşan adam yaklaşık benim boyumdaydı -ki uzun sayılmazdı- ve koyu, zeytin tonlarında bir teni vardı. Kafasında siyah saçtan çok pomat vardı. Takım elbisesi güzel, pahalı ve özel dikilmişti. Şaşkınlığım karşısında yüzüne ince dudaklı bir gülümseme yayıldı.

"Küçük Letha, büyüdü ve yetişkinlerle oynamaya başladı, ha?" Alçak sesle konuştu, sesi sadece benim kulaklarım için tizleşmişti.

Şimdi, her şeyin büyük planında, ölümsüzlerin bu dünyada korkacak çok az şeyi vardı. Bununla birlikte, şiddetle korktuğum üç kişi vardı. Bunlardan biri Succubus Kraliçesi Lilith'ti, öyle müthiş bir güce ve güzelliğe sahip bir varlıktı ki bir öpücüğü için ruhumu -tekrar- satabilirdim.

Beni korkutan başka biri de Roman adında bir nefilim idi. Jerome'un yarı insan oğluydu ve bir gün beni avlamak ve yok etmek için iyi bir nedeni vardı. İçimi korkuyla dolduran üçüncü kişi ise önümde duran bu adamdı.

Adı Nippon'du ve tıpkı arkadaşım Hugh gibi o da bir şeytandı. Ve tüm cinler gibi Nippon'un da sadece iki işi vardı. Biri iblisler için idari işleri yürütmekti. Diğer, asıl işi, ölümlülerle kontratlar yapmak, cehennem için ruhlar satın almak ve aracılık etmektir.

Ve o da benimkini satın alan şeytandı.

ZEBRA KİTAPLARI Kensington Publishing

Corp. tarafından yayımlanmaktadır.

850 Third Avenue

New York, NY 10022

Telif Hakkı © 2008 Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

ISBN: 1-4201-0637-6

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.